

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

~~II~~
Hans Christoph
Joannes Georgius Maximilianus
Schmid Rhetoricae Studio 1727

Lat. 30. 165. 216. p. 726.

apote/1
latinitate
ingfo 1717

LUCIANI
SAMOSATENSIS
DIALOGORVM
SELECTORVM
LIBRI DUO GRÆ-
CO-LATINI.

Cum gratia & privilegio Sac. Cæs. Majest.

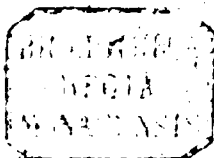
D I L I N G E,

Formis Academicis.

Cum facultate Superiorum.

Apud Ignatium Mayer.

Anno M. DC. LXIV.

**Bayerische
Staatsbibliothek
München**

TYPOGRAPHVS LECTORIS.

 Vos hofte Luciani Dialogo-
rum selectorum libros eo co-
filio extudēdos suscepimus,
vt iuuentur Gracarum literarum ftu-
diofa fine morum honeftatisq; periculo
illo Auctore poft hac uteretur cuius alio-
qui dictionem aut Gracum fermonem
perdifcendum cum primis aptam do-
ctiffimum quifque iudicauerit. Quan-
tum enim detrimentum adolefcentium
animis afferant is, qui vel hunc, vel a-
lios id genus auctores fine rerum dole-
ctis in lucem edunt, aut legendos pro-
ponunt, noftorum temporum perquam
corrupti mores, quorum incanta lectio
parens eft, fatis declarant. Habenda
igitur potior virtutis ratio neque com-
mittendum unquam, vt illius iactura,
vel maxima eruditionis praeextu, in-
uentus faciat. Vale amice lector; Et no-
ftris conatibus faue.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΔΙΔΑΓΓΩΜΗ

Β. ΓΛΩΣ. ΠΡΩΤΗ.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ.

πᾶν οἶα πέπνυται ὑπὸ
τῷ κατὰ κράτος ξένῳ, ὃς με-
θύσας ἐξέτύφλωσέ με,
πομφαροῖναι δὴν χειρήσας. Ποσ. τίς
δε ταύτῃ πλημήσας, ὦ Πολύφη-
με; Κύ. τὸ καὶ περὶ πν, Οὔτιν ἐαυ-
τὸν ἀπεκάλει, ἐπὶ δὲ διέφυγε, καὶ
ἔξω ἦν βάλυσ, ὁδυσσεὺς ὀνομάζε-
ται ἔφη. Ποσ. αἶδα ὦν λίγους. ὦ
πλημήστον, ἐξ ὧν εἴ ἀνέπλη. αἶμα.
πῶς.

L V C I A N I
S A M O S A T E N S I S
D I A L O G O R V M
L I B E R P R I M V S .
C Y C L O P I S E T

Neptuni.

Pater quâlia passus sum
ab execrabili isto hospite,
qui me inebriatum
excecauit, somno graua-
tum aggressus. N E P.

Quis verd est, qui isthæc facere au-
sus fuit. Polypheme? C Y C. Prin-
cipio quidem seipsum Neminem vo-
cabat, postquam autem effugit,
atque extra tela, ut dicitur, fuit,
Vlysses nominari se aiebat. N E P.
Novi, quem dicis, Ichacensis
est, ex Illo autem nauigabat. Sed

A ; quo

πᾶς ταῦτ' ἔπραξεν, εἶδε πᾶν ἐν-
 θεοῖς ὦν; Κυ. κατέλαβον ἐν τῷ ἄν-
 τρω δὸπὸ τῆς κομῆς ἀναβρέψας, πολλ-
 λὰς πικας ἐπιβελύοντας δηλοῖεν
 τῆς ποιμνίας. ἐπεὶ δὲ ἔθικα τῇ θύρᾳ
 τὸ πᾶμα, πέτρα δὲ ἐστὶ μοι παμμε-
 γήτης καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσαι, ἐκαυσά-
 μεν. ὁ δ' ἔφερων ἐξέδρην δὸπὸ τῶ ὄρει,
 ἐφ' ἧς ἔσαν δὸπὸ κρύψιδ' αὐτὴς παρῶ-
 μενοι, ἐγὼ δ' ἠσπλάγην αὐτῶν πικας
 ὥσπερ ἐκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς ἄπ-
 τας. ἐν ταῦτα ὁ πανεργότατος
 ἐκῆν, ἢ π. θυπς, ἢ π. οδυσεύς,
 δίδωσά μιν πῖν φάρμακόν τι ἐυχέ-
 ας, ἡδὺ μὲν καὶ εὐοσμον, ὅτι βέλυνε-
 ται πινὼν καὶ παρεχόμενον. αἴπυν-
 τα γὰρ ἐνθὺς ἐδόκη μοι πεφύρεσθαι
 πίνοντι, καὶ τὸ σπῆλαιον αὐτὸ ἀνεβρέ-
 φεν καὶ σὺν ἔτι ὅλως ἐν ἑμαυτῷ
 ἦμιν.

quo pacto hæc peregit, cum alio-
 qui non ita audax atque animosus
 sit? C r c. Deprehendi in antro, è pa-
 senis domum reuersus, multos
 quosdam, insidiantes videlicet gre-
 gibus. Posteaquam autem apposui
 foribus operculum. (saxum autem
 quoddam mihi est perquam ma-
 gnum) atque ignem resuscitavi, ac-
 censa arbore, quam de monte me-
 cum ferebam, visi sunt abscondere
 sese parare. Ego verò comprehensos
 ipsorum quosdam, ut par erat, do-
 morani, ut qui prædones essent. Hic
 igitur verfurissimus ille, siue Nemo,
 siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, in-
 fuso quodam veneno, dulci illo qui-
 dam & fragranti, cæterum ad insidias
 struendas præstantissimo, & maxime
 turbulento. Nam statim omnia vide-
 bantur mihi, posteaquâ bibissem, cir-
 cū agitari, & antrū ipsum inuerteba-
 tur, & prorsum apud me amplius ipse

non enim. Postremo autem somno correptus iacui. Ille verò excuto veste, eodémque igne succenso, insuper etiam excacauit me dormientem. Et ex eo jam tempore cecus tibi sum Neptune. NEPTVN. Vt autè nimis dormiisti ó fili, qui non interea exilueris, cum excacereris. Vlysses igitur ille, quo pacto effugit? Non enim, sat scio, posuit dimouere saxum à foribus. CYCLOP. At ego amoni ipsum, quo facilius illum comprehenderem inter egrediendum. At collocato meipso ad fores, extentis manibus venabar, solis dimissis in pascua ouibus, & arieti negotio dato, quænam ipsum agere pro me oporteret. NEPTVN. Intelligo rem: sub illis lateuit te, clàm se subducens. At cætos certè Cyclopas conueniebat te inuocare con-

ἐπ' αὐτόν. Κύν. Συμεκάλεισε, ὦ πά-
τερ, καὶ ἤκον. ἐπὶ δ' ἔροισιν τῷ Ὀπιβου.
λαβόντ' ὁ νόμα, καὶ γὰρ ἔφην,
ὅτι οὕτως ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέν-
τες μεμψυχοντο ἀπίοντες. ἔτι κατὰ
σοφίαν τὴν μετὰ κατέρχεται, τῷ νό-
ματι. καὶ ὁ μάλισσε ἠνίασίμει, ὅτι καὶ
ἐνεδίδων ἐμοὶ τὴν Συμφορᾶν, καὶ
ὁ πατήρ φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε.
Ποσειδ. θύρεσσι ὡς τέκνον· ἀμυνέμεθα γὰρ
αὐτόν, ὡς μάθη, ὅτι εἰ καὶ πῆρσιν
μοι ἐφθελμῶν ἰάσεται ἀδελφύοντον,
καὶ γούτω τῶν παλιόντων τὸ σῶζεν αὐτόν.
τὸς καὶ ἀπὸλλύει, ἐπ' ἐμοὶ

πρόσσει, καὶ

ἔπ.

ΜΕΝΕ.

tra ipsam. CYCLOP. Conuocauit illos, pater, atque etiam venerunt. Sed postquam me interrogassent insidiatoris nomen, atque ego dicerem; Neminem esse, insanire me arbitrati, relicto me iterum discesserunt. Ita imposuit mihi execrabilis, nomine. Et quod maximè mihi doluit, contumeliosè obiecta mihi clade hac, ne pater quidem Neptunus, inquit leuabit te hoc malo. NER. r. v. n. Confide fili, vlciscar enim ipsum, vt sentiat, etiamsi cecitatem oculorum mederi impossibile sit, nauigantes certe tamen seruare vel perdere, penes me esse: nauigat autem adhuc,

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ

Πρωτίως.

Αλλὰ ὕβρις μὲν σε γίνεσθαι, καὶ
 Προπύ, σὲν ἀπίθανον, ἐνάλιον
 γέ οὔτι, καὶ δένδρον ἐπὶ φορητὸν,
 καὶ ἐς λείοντα ὅποτε ἀλλαγῆς, ὅμως
 εἴδε τῷτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πᾶς
 γίνεσθαι δεισιππὸν ἐν τῇ θαλάττῃ εἰ-
 κῆνται, τῷτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπι-
 στῶ. Προ. μὴ θαυμάσης ὦ Μενέ-
 λαι. γίγνομαι γάρ. Μεν. ἴδον καὶ
 αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται
 γὰρ πρὸς σε, ζητήσαντι πρὸς σάγειν
 τῷ πράγματι, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς
 ἐξαπατᾶν τῶν ἐρώντων, αὐτὸς εἰ-
 δέναι πῶς γιγνόμενον. Προ. καὶ τίς
 εἴη ἡ ἀπάτη Ἰππὶ τῶν ἔτιως ἐναργῶν
 γμοισι; ἐκ ἀνεωγμένοις ποῖς ὀφθαλ-
 μοῖς

DIALOGUS

MENELAI ET

PROTI.

Αλλὰ ὕβρις μὲν σε γίνεσθαι, καὶ
 Προπύ, σὲν ἀπίθανον, ἐνάλιον
 γέ οὔτι, καὶ δένδρον ἐπὶ φορητὸν,
 καὶ ἐς λείοντα ὅποτε ἀλλαγῆς, ὅμως
 εἴδε τῷτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πᾶς
 γίνεσθαι δεισιππὸν ἐν τῇ θαλάττῃ εἰ-
 κῆνται, τῷτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπι-
 στῶ. Προ. μὴ θαυμάσης ὦ Μενέ-
 λαι. γίγνομαι γάρ. Μεν. ἴδον καὶ
 αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται
 γὰρ πρὸς σε, ζητήσαντι πρὸς σάγειν
 τῷ πράγματι, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς
 ἐξαπατᾶν τῶν ἐρώντων, αὐτὸς εἰ-
 δέναι πῶς γιγνόμενον. Προ. καὶ τίς
 εἴη ἡ ἀπάτη Ἰππὶ τῶν ἔτιως ἐναργῶν
 γμοισι; ἐκ ἀνεωγμένοις ποῖς ὀφθαλ-
 μοῖς

MENELAI ET Proci.

AT iniquum conuertere Proctum.
 incredibile adeo non est, mari-
 tus utique cum sis; etiam arborem
 fieri, tolerabile, prætere a & in leo-
 nem aliquando muteris licet, ta-
 men neque hoc supra fidem est.
 Quid statem & ignem fieri re pos-
 sibile est, cum in mari habites, hoc
 omnino miror, neque adducor, ut
 credam. **P R O C T U S.** Ne mireris
 Menelæ, fieri enim soles. **M E N E-
 L A U S.** Vidi & ipse, verantamen vi-
 deris mihi (dicetur enim hic apud te)
 præstigias quasdam adhibere rei;
 atque intuentium oculos decipere,
 cum interim ipse nihil tale fias.
P R O C T U S. Et quænam adeo
 deceptio in rebus sic manifestis
 fieri queat? An non apertis o-
 culis

κούῃς εἶδες, ἐς οὗτοι μετεποίησαι ἡμα-
 τόν; εἰ δὲ ἀπιστῆς, καὶ τὸ πρῶτον ψευ-
 δὲς ὡταυ δοκεῖ, Φωτισία ἡς παρὰ τὸ
 ὀφθαλμῶν ἰσχυμένη, ἐπιδαν πῦρ γὰρ
 ὡραῖα, προσένεγκέ μοι ὡ γυναικίαν
 τὴν χεῖρα. ἔσθῃ γὰρ, ὁρῶμεν μόνον, ἢ καὶ
 τὸ καίριον τί τε μοι ὡραῖον. Μεν. οὐκ
 ἰσχυρὰ ἡ πῦρ ὡ Πρωτόν. οὐ δὲ
 μοι Μενέλαος δοκεῖς εἶδέν τι πολύπην
 ὡραῖον πῶποτε, εἶδέν τι πῦρ ὡ
 χθὺς ὡραῖον εἶδέν τι Μεν. ἀλλὰ τὸ μὲν
 πολύπην εἶδον, ὡ πῦρ δὲ, ἡδέως ἀν-
 αίσθημι ὡραῖον. Πρω. ὅποια ἂν
 πέτρα προσελθὼν ἀερόσῃ τὰς κατὴν-
 τας, καὶ προσφύς ἔχη καὶ τὰς πελεκ-
 τήνας, οὕτως ὅμοιον ἀπεργάζεσθαι
 τὸν ὡ μελαβάρην τὴν χρῶσιν, μιμνήσκ-
 ος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάβῃ γὰρ αἰεὶς,
 καὶ διαλλάττων μηδὲ φανερός ὡν διὰ
 τὰς

oculis vidisti, in quam multa ipse
me transformaverim? Quod si verò
non credis, & res hæc tibi falsa vide-
tur, nempe apparentia quædam ina-
nis ante oculos obversans, posteaquã
ignis factus fuero, applica mihi, heus
generose tu, manum. Nimirum sen-
ties, videar ne tantum ignis, an & v-
rendi vim habeam. **MENEL.** Peri-
culosum est experimentum hoc Pro-
teu. **PROTE.** At tu Menelae videris
mihi neque Polypum vidisse un-
quam, neque etiam quid pisci huic
accidere soleat, scire. **MENEL.** Ve-
rùm Polypum ipsum quidem vidi:
quæ verò accidunt illi, libenter ex te
cognouerim. **PROTE.** Cuicumque
saxo accedens, acetabula sua applica-
erit atque affixus inhaerit cirramen-
tis, illi seipsum similem efficit, mutat-
que colorem imitando saxum, quod
videlicet lateat piscatores, nihil ab illo
varians, neque manifestus existens

raro,

Id hoc, sed assimilatus lapidi. MEN.
 Ferunt hæc. Sed tuum hoc multo
 magis omnem opinionem excedit
 Proteu. PROTEU. Nescio, Mene-
 lae, cuiam alteri facile credas, qui
 tuis ipsius oculis non credas? ME-
 N. Vident equidem vidi, sed ta-
 mentes ipsa monstro similis est eun-
 dem videlicet ignem atque aquam
 fieri,

INEPTVNI ET Delphinum.

LAudo, rectè facitis Delphines.
 quod semper amantes hominum
 estis. Nam & olim Inonis filium id
 Isthmum portastis, exceptum à Sci-
 ronij scopulis, unde cum matre prin-
 cipitatus fuerat. Et nunc citharae
 isto Methymniensi, cum ipso or-
 natu & cithara recepto in Tænarum
 enatasti, neque passus es indigne à
 man.

nautis perdi illum. D E L P H. Ne
 mireris Neptune si hominibus be-
 nefacimus, nam & ipsi ex homini-
 bus pisces facti sumus. N E P T. At-
 que equidem ob id reprehendo Bae-
 eum, quod vos navali praelio supe-
 ratos ita transformavit, cum debe-
 ret captivos solum in deditionem ac-
 cipere, quemadmodum & ceteros in
 potestatem redegit. Sed quo pacto,
 cum Arione hoc, quod accidit, sese
 habet? D E L P H. Periander iste, pri-
 vo, delectabatur homine, ac saepe il-
 lum ad se accersebat artis gratia. Ille
 autem dives iam factus à tyranno,
 concupiuit nauigando in patriam
 Methyrnam videlicet, spectandas
 ibi diuitias suas exhibere. Ac con-
 scensa ad traijciendum navi homi-
 num quorundam sceleratorum post-
 equum cognitus est, multum auri
 secū ferre, ubi ad mediū ferme Æge-
 um peruenit fuit, insidiari illi nautæ,
 coope-

ἔδιδωκεν γὰρ ἀπαντὶ πρῶτον
 τῷ Κράφει, ἐπὶ ταῦτα ὑμῖν θίδο-
 νται ἔφη, ἀλλὰ πλὴν Κενυλὸν ἀναλα-
 βόντε με, καὶ ἄνωγε Θρόνον πινα-
 ῖον ἐμαυτῷ· ἐποίησε εἰσαὶ πρὶν ἵ-
 μαυτὸν· ἐπέτρεψεν αἱ ναῦται, καὶ
 ἀνέλαβε πῆν Κενυλὸν, καὶ ἦτο πάνυ λι-
 γυρῶς, καὶ ἔπεισεν εἰς πλὴν θάλατταν
 οἷς αὐτίκα πάντως ἀπεθανέμεν·
 ἐγὼ δὲ ὑπελαβὼν, καὶ ἀναθήκα-
 ν· αὐτὸν, ἔχοντ' ἑμὲν ἔχοντες
 Τάναρον. Πρὸς· ἐπαυτῷ τῆς Φιλο-
 μεσίας. ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν αἰ-
 ποδίδωκας αὐτῇ τῆς
 ἀνδρασύσεως.

ceperunt: Ille verò (nam ausculta-
bam omnia iuxta nauigium natan-
do) quoniam iam hoc vobis ita vi-
sum est , inquit, at me saltem assura-
pto ornatu, & decantato prius mihi
ipsi funebri aliquo carmine , volen-
tem finite precipitare me ipsum.
Concesserunt natura: Tum ille as-
sumpsit ornatum, & cecinit omnino
lene, & cecidit in mare; tanquam sta-
tim omnino moriturus. Ego verò ex-
cepto atque imposito illo, enataui
vnà cum ipso in Tænarum: Narr.
Laudo studium erga Musicam tuum,
dignam enim mercedem retulisti
ipsi pro eo, quod auscul-
taras.

NEPTVNI ET

Nereidum.

FRetum hoc quidem angustum,
 in quod puella delapsa submer-
 sa est, Hellspondus ab ipsa vocetur.
 Cadaver autem ipsum, vos Nereides
 asseptum, in Troadem auferte, ut
 ibi ab incolis sepeliatur. **NEREID.**
 Nequaquam, Neptune. sed hic in
 cognomini pelago sepeliatur. Mi-
 seremur enim ipsius, ut quæ miserabi-
 lia maximè à nouerca passa fuerit.
NEPTVN. At hoc quidem, Amphi-
 trite, fas non est, neq; etiam aliàs ho-
 nestum hic illam alicubi sub arena
 iacere: sed quod dixi, in Troade in
 Chersoneso mox sepelietur. Illud au-
 tem pro solatio ei erit, quod paulò
 post eadem, ipsa quoq; Ino patietur,
 & præcipitabitur, persequente illam
 Atm-

Αφάμαρτες διακομίνῃ εἰς τὴν πέλα-
 γος. ἀπ' ἀκρῶς δ' ἐκιδαιρῶνος, καθύ-
 περ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν. ἔχουσιν
 καὶ τὸ ὄνον ἐπὶ τῇ ἀγκυλῇ. Νῆρ. ἀλλὰ
 καὶ κείνην σῶσαι δεήσει, χαρμαίμα-
 ρα τῷ Διονύσῳ. πορὸς γὰρ αὐτὸ καὶ
 πύθη ἡ ἐνὶ. Ποσ. ὅτι ἐχρῆν ἔτι πρὸς
 τηρὴν ἔσθαι. ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχα-
 ριστῆν, καὶ κυφιστῆρ' ἐκ ἀξίου. Νῆρ. αὐ-
 τὴ δ' ἄρα πῶς παύσεται κατέπτεσθαι; πορ-
 ος κριεῖ; ὁ ἀδελφὸς δ' ὁ φρύξος ἀσφα-
 λῶς ὀχέεται; Ποσ. σιγῶς. νεανίας
 γὰρ καὶ διώσεται ἀντέχειν πρὸς τὴν φε-
 ράν, ἡδὲ. ὑπὸ ἀλθίας. ὁ δὲ αἰσῶν
 χήματ' ὅλ' ἀσφύξῃ, καὶ ἀπιδύσας
 εἰς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγῆσαι, καὶ
 τῷ θάμβει ἀμαχευῆσαι, καὶ ἰλιγ-
 γάσασθαι πρὸς τὸν φορὸν τῇ πῆλῳ,
 ἀπὸ τοῦ ἐνὶ ἡμῶν τῷ κρυπτοῦ δ' κριεῖ,
 ὡς τῶς

Dialo-
 1
 2
 3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100

Athamante , in pelagus ex summo
 Cithærone, qua in mare porrigitur,
 vna cum filio, quem in vlnis gesta-
 bit. N E A E I D. Sed & illam seruare
 conueniet, gratiam hanc Baccho fa-
 ciendo. Educauit enim illum Ino, ea-
 démque nutrix illius fuit. N E P-
 T V N. Non decebat, adeò prauam.
 Sed tamen Baccho non gratificari
 Amphitrite, indignum foret. N E-
 A E D. Sed quid accidit huic, quod
 ex ariete decidit? frater autem
 eius, Phryxus tuto vehitur? N E P-
 T V N. Meritò adolescens enim est,
 & contra impetum obfistere potest.
 Illa verò, eò quòd infueta eius rei e-
 rat, consenso videlicet vehiculo no-
 uo & inopinato, & despiciendo in pro-
 fundum immensum, perculsa animo,
 & pauore pariter attonita, præter-
 ea & vertigine correpta, præ vehemē-
 tia & imbecilla volatus, retinere cornua
 arietis amplius non potuit, quibus se

ὅπως ἀπὸ ληπτο καὶ κατίπινεν ἐκ
τῆς πέλαγῳ. Νη. οὐκ ἔνι ἐξελῶ μη-
τέρα τὴν Νεφέλῃν βοηθεῖν πικρί-
σῃ; Πασ. ἐξελῶ, ἀλλὰ ἡ μαῖρα πολ-
λὴ τῆς Νεφέλης δυνατὰτέρα.

ΞΑΝΘΟΤ ΚΑΙ
Θαλάσσης.

Δέξαι με ὦ θάλασσα, ὅτι κατίπιν-
ετόκε, λαπίσσειόν με τὰ τραύ-
ματά. Θάλ. πῶς τὸ ὦ ξάνθε; τίς
σε κατίκαυσεν; Ξάν. ΗΦαιστῷ.
ἀλλ' ἀπὸ τῆς θρασύτητος ὅλως ὁ κακο-
δαίμων, ἔζη. Θάλ. Διὰ τί δὲ
σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ; Ξάν. Διὰ τὸν
μὲν τῆς Θέτιδος. ἐπεὶ γὰρ Φενάον-
τα τὰς Φρύγας, ἰκέπυσσας, ὅσῃ οὐκ ἐ-
παύσατο τὸ ὄργη, ἀλλ' ἐπὶ τῇ νεκρῶν
ἀπὸ φρεσὶ μοι τὸ ῥῆν, ἐλεήσαίς τῃς
αἰθλίας.

co vsque sustentauerat, atque ita in mare decidit. **MAR.** An non igitur matrem ipsius Nephelen decebat opem ferre cadenti? **NEPT.** Decebat sanè, sed Parca quàm Nephelo multò potentior est.

XANTHI ET

Maris.

Suscipe me, ô Mare, graua enim passus sum, extingue mihi vulnera. **MAR.** Quid hoc rei est Xanthe? quis te deussit? **XAN.** Vulcanus, sed in carbones prorsus redactus sum miser, & efferuesco. **MAR.** Cui autem iniecit tibi ignem? **XANTH.** Propter filium Thetidis. Postquam enim occidentem illū Phrygas, supplex deprecatus sum, ille autem ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiam obstruxit mihi alueum, ego misertus miserorū occurri

ἐθλίβες, ἐπῆλθον, Πικλύσαι θέ-
 λων, ὡς Φοβηθεὶς δοπιχοίτο τῶν
 ἀνδρῶν ἐταυῖται ὁ Ἡφαίστος, ἔτυ-
 χε γὰρ πηλοῖον πρὸς αὐτὸν, παῖ ὅπν, εἴ-
 μοι, πῦρ εἶχε καὶ ἄσιν ἐπὶ τῇ αἵτῃ, καὶ
 εἴ ποθι ἄλλοθι, Φέρων, ἐπῆλθέ μοι, καὶ
 ἔκασσε μὲν τὰς Πίλεας, καὶ μυῖκας
 ὤπησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας
 ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγχέλυας, αὐτὸν δὲ
 ἔμπευε καυχασθαι ποιήσας, μι-
 κρὸν δὲ εἰς ἄλλον ἔηραν εἰργασθαι ὁρᾷς δὲ
 εἴν ὅπως Διὶ ἀκείμῳ ὑπὸ τῶν ἐκ-
 κευράτων, Θάλ. θαλερὸς ὡς ἔάνθῃ,
 καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός, τὸ αἷμα μὲν ἀ-
 πὸ τῶν νεκρῶν, ἡ θερμὴ δὲ, ὡς Φῆς,
 ἀπὸ τοῦ πυρός, καὶ εἰκότως ὡς ἔάνθῃ,
 ὅς ποθι τὰν ἐμὸν ἦν ὡς μῆσας, ὅτε
 αἰδέομαι ἀπὸ Νηρηΐδος ἡὸς ἰω-
 κῆν, ὅτε ἐσθλὸν ἐλεῆσαι γέγονας
 ὥτα

ut aquis mundarem atque inuoluerem illum, quo eo periculo absteritus, ab occisione virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus (aderat enim prope fortè existens) vniuerso igne, quantum opinor, vsquam habebat, quantumque & in Ætna, & si quibus alijs locis illius est, allato, processit obuiam, ac excussit equidem vltimos, & myricas, assauit autem & infelices pisces & anguillas. Me verò cum efferuescere fecisset, parum absuit, quin totum aridum ac siccum reddiderit. Vides nimirum quo pacto exustionibus istis deformatus sim.

MAR. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, ut consentaneum est, cruore, à cadaueribus, calore autem, ut ais, ab igne veniente. Ac merito Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. XAN. An non igitur decebat misereri

B ; me

ὄντας τὰς Φρύγας; θαλ. τὸν ἩΦαι-
στον διὰ τοῦτο εἶδεν ἐλεῆσαι, ὅτι οὐ
γὰρ ὄντας τὸν ἀχιλλεύα.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΑΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ
Ἡρακλέους. Ζεύς.

Πλὺσατε ὦ Ασκληπιὲ καὶ ἱε-
 ρεῖς, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους
 ὡς περ ἄνθρωποι ἀντιπρὸς τῶν ταῦτα,
 καὶ ἀλλότρια τῷ Συμποσίῳ τῶν θεῶν.
 Ηρακ. ἀλλὰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ τετι-
 τὸν Φαρμακέα ποικιλοκλίνεσθαι
 μοι; Ασκλη. νῆ Δία, καὶ αἰετοῦ
 γὰρ ἡμι. Ηρακ. κατὰ τί ὦ ἐμβρόν-
 τητι; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνω-
 σεν, ἃ μὴ θέμις ποιεῖντα, νῦν δὲ
 κατ' ἔλεον αὐτίς ὑψιφρονέως με-
 τέληφας; Ασκλη. Ὀπιλέλησθαι
 γὰρ καὶ σὺ ὦ Ηρακλὲς ἐν τῇ Οἴῃ κα-
 τὰ Φλεγυῖς, ὅπμοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ.

Иск.

me Phrygum, vicinorum adeò meò-
rum? MAR. Vulcanum verò an non
contra decebat misereri Achillis,
Thetidis adeò filij?

IOVIS, ÆSCVLAPII, & Herculis

DEfinite ô Æsculapi & tu Hercules contendere inter vos iurgiis, perinde vt homines. Indecorū enim hæc, & aliena à conuiuio Decorum. HÆR. Ac vis ô Iupiter, medicamentarium istum priore loco accum-
bere, quàm me & Æs. Quidni, per Iovem, melior quoq; enim sum. HÆR. In quo igitur, ô attonite, an quod te Iupiter fulmine aliquando percussit, eò quòd, quæ nefas erat, feceras: nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es? ÆSCVL. Oblitus verò etiam tu es Hercules, quod in Oeta conflagrasti? quandoquidem mihi ignem obijcis?

HER. Nequaquam æqualia atque similia sunt, quæ vterque in vita egimus, ut qui ipse quidem Iouis filius sim, tantos autem labores sustinuerim, expurgata vita, deuictis bestiis & hominibus contumeliosis vindicta ac poena affectis : tu verò radicum incisor es & circulator, ægrotantibus fortassis hominibus utilis medicamentum adhibendo, virile autem nihil quicquam opere præstitisti. Æs. Rectè dicis. quoniam & inustiones tuas curavi, quando nuper ascendisti ad nos semiustulatus corpore vtrinque corrupto ac perduto, & à tunica & post illam, etiam à flamma. Ego verò etiamsi nihil aliud, tamen neque seruiui, quemadmodum tu, neque exercui lanificiū in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neque verò etiam infans occidi liberos & uxorem. HER. Nisi desinas conuiciari, statim admodum senties, quod non multum tibi

εἶση, ὡς ἔπλυσεν ὀνήσῃ ἡ ἀθηναισία,
ἐπὶ ἀράμενός σε ῥίψω ὅττι κεφαλὴν
ἐκ τῷ ἔραν ὥς μὴδὲ τ' παγήονα ἰά-
σασθαι σε τὸ κρανίον συντριβόντα.
Ζεὺς, παύσαδε φημί καὶ μὴ ὀπίσ-
θ' ἰσχύῃς ἡμῖν τὴν ξυνοσίαν, ἢ ἀμφο-
τέρως δοτοπέμψομαι ὑμᾶς ἔς Συμπε-
σίς. καὶ τοι εὐχόμενον ὦ Ἡρακλῆς
περκατακλίνεσθαι σε τ' ἀσκληπιόν,
ὅτε καὶ πρόπρον δοτοθωνόντι.

Α Ρ Ε Ω Σ Κ Α Ι

Ερμῶς.

ΗΚΕΣΑΣ ὦ Ερμῆ, οἷα ἠπείλησεν
ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπικά καὶ
ἀπίθανα; ἣν ἐθέλῃσω, Φησὶν, ἐγὼ
μὲν ἐκ τ' ἔραν σφραν καθήσω, ὑ-
μεῖς δ' ἣν δοτοκρεμασθέντες, παπε-
σῶν βιάζεσθαι με μάτην πονήσε-
τε. ἔγὰρ δὴ καθελκύσετε. αἴψ' ἐγὼ θε-
λήταμι ἀνελκύσασθαι, ἔ μόνον ὑμᾶς,
ἀλλὰ

profutura sit immortalitas. Quoniam sublatum hinc, è cœlo præcipientem dabo te, vt ne ipse quidem Pæoneurauerit te, diminuto atque effracto tibi cerebro. IVP. Desinite, inquam, & ne perturbate nobis conuersationem hanc, aut ambos hinc ablegabo vos è conuiuio. Quankum etiam æquum est ô Hercules, priore loco accumbere Æsculapium, quippe qui & prior mortuus est.

MARTIS ET Mercurij.

A Vdistin' Mercuri, cuiusmodi nobis minatus sit Iupiter, quàm superba, quàmque dictu absurda? Ego, inquit, si voluero catenam ex æthere demittâ, vnde si vos suspensi me videtrahete conemini, luseritis operam. nunquâ n. me deorsum trahetis. Cōtra ego vos, si velim in altū attrahere,

ἀλλὰ καὶ τὴν γλῶττα καὶ τὴν θά-
λασσαν συναρτήσας μεπωριῶ, καὶ
τῆλλα, ὅσα καὶ σὺ ἀκήχθας. ἐγὼ δὲ
ὅπ μὲν καθ' ἐν ἀπάντων ἀμείνων καὶ
ἰσχυρόπρος ἐσιν, σὺ δ' ἂν δένηθείλω.
ὁμῶ δὲ τῶν πόντων ὑπερφέρειν,
ὡς μὴ καταβαρῆσεν αὐτὸν καὶ τὴν
γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν προσλά-
βωμεν, σὺ δ' ἂν πεισθείλω. Ερμ.
εὐφῆμαι ὦ ἄρες, ἔ γ' ἄσφαλές
λέγεις τὰ τοιαῦτα, μή καὶ ἡ κακὸν
ὑπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. Ἀ-
ρης οἶει γάρ με πρὸς πάντας ἀν-
ταῦτα οἰεῖν, ἔχι δὲ πρὸς μόνον σε,
ὃν ἐχεμυθῶν ἠπιστάμεν, ὃ γοῦν
μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι, ἀκρό-
οντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, σὺ δ' ἂν διυ-
ναίμεν βιωπῆσαι πρὸς σε. μέμνημαι
γ' ἔ ποτε πολλῶν, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ
ὁ Νεφ. καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες,

ἔπει-

non vos modò, verum etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublimis fustulero. Ad hæc alia permulta, quæ tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ita præstantiorem eum esse viribusque superiorem, haud quaquam negauerim, verum vnum tam multis pariter in tantum antecellere, vt eum ne pondere quidem vincere queamus, etiamsi terram ac mare nobis adiunxerimus id neutiquam crediderim. MER. Bona verba Mars. Neque enim sat tutum est ista loqui, ne quid fortè mali nobis conciliemus petulantia. MAR. Putas verò me apud quemlibet hæc dicturum? imò apud te solum id audeo, quem linguæ continentis esse sciebam. Sed quod mihi maximè ridiculū videbatur, tum cum hæc minitanti audirem, haud quæ apud te reticere. Etenim meminera, cum nō ita multo ante Neptunus, Iuno ac Pallas,

ἐπεβάλασαν ξυνοδῆσαι αὐτὸν λα-
βόντες, ὡς παντοῖος καὶ δεδιώς, καὶ
ταῦτα, τρεῖς ὄντας. καὶ εἰ μή τι ἡ
Θέης καπελεύσασα, ἐκάλεσεν αὐ-
τῷ σύμμαχον βριάρεων ἐκατόγχει-
ρα ὅτι, καὶ ἰδόντες αὐτῷ κεραιῶν
καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένω ἐπὶ
μοι γελᾶν ὅτι τῇ καλλιρρήμοσύνῃ
αὐτῷ. Εὐμ. Ζῶπα, εὐφήμεν. ἢ ᾧ
ἀσφαλές ἔπεισι λέγειν, ἔπει μοι αἰ-
κλῆν τὰ πιαῦτα.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

ὦ Πολύδευκες, ἐκπέλλομαι σοι,
ἐπιστάν τάχιστα αἰέλθης,
ὅτι γὰρ ἐστὶν οἶμαί τι ἀναβιῶναι ἀν-
ήριον, καὶ πρὸς τὴν Μένιππον τὸν κύνα,
εὐροῖς

DIALOG. 10

Πολύδευκες αὐτὸν λα-
βόντες, ὡς παντοῖος καὶ
δεδιώς, καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄν-
τας. καὶ εἰ μή τι ἡ Θεῆς
καπελεύσασα, ἐκάλεσεν αὐ-
τῷ σύμμαχον βριάρεων ἐκα-
τόγχειρα ὅτι, καὶ ἰδόντες
αὐτῷ κεραιῶν καὶ βροντῇ.
ταῦτα λογιζομένω ἐπὶ μοι
γελᾶν ὅτι τῇ καλλιρρήμο-
σύνῃ αὐτῷ. Εὐμ. Ζῶπα, εὐ-
φήμεν. ἢ ᾧ ἀσφαλές ἔπει-
σι λέγειν, ἔπει μοι αἰκλῆν
τὰ πιαῦτα.

DIOGENIS ET
Pollucis.

DIOGENES.

ὦ Pollux, commendo tibi, post-
quam celestissime ascenderit, tu
monem est, si fallor, cras remissum
prohiberi videris Menippum canē
alium.

mota aduersus eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula conijcere, quantoperè formidaret, ut quæ in omnem speciem sese verterit, id quæ cum tres duntaxat essent Dij. Quod si Thetis misericordia commota, Briareum centimanum illi auxilio non accersiuisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitru vincetus esset. Hæc reputanti mihi ridere libebat eius magniloquentiâ iactantiâque. MER. Tace, bona verba, neque enim tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

DIOGENIS ET Pollucis.

DIOGENES.

O Pollux, commendo tibi postquam celerrimè ascenderis (tuum enim est, ni fallor, cras reniuiscere) ut sicubi videris Menippum canem illum,

ἔυροις θί' ὦν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ
 τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόν-
 των πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων κα-
 ταγελῶνται, οἵ πῃν πρὸς αὐτοί, ὅπ-
 σοι ὦ Μένιππε κελύει ὁ Διογένης, οἱ
 σοι ἰκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγέλο-
 λασται, ἥ κεν ἐνθάδε πολλῶν πολλοῖς
 σπληνισσόμενον. ὅκῃ μὲν γὰρ ἐν ἀμ-
 φιβόλῳ σοι εἴη ὁ γέλως ἡμῶν, καὶ πο-
 λὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν
 βίον; ἐνταῦθα δὲ, ὃ παύσῃ βε-
 βαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν.
 καὶ μάλιστα ἐπιδὼν ὁρᾷς τὰς πλεσί-
 μους, καὶ λατράπαι, καὶ τυράννας, ἔτω
 ταπεινὰ καὶ ἀσκήμους, ὅκ μόνος οἰμω-
 γῆς διὰ γνωσχομένους. καὶ ὅτε μαλὶ
 θηκοὶ καὶ ἀγῶναις οἱσι, μεμνημένοι
 τῶν ἄνω, ταῦτα λέγει αὐτοῖς. καὶ προσ-
 ἔπι ἐμπλησσομένον τὴν πῆρην ἤκην
 θέρμαιν τε πολλῶν, καὶ οἵ πῃ εὖροι ἐν τῇ
 τριόδῳ

illum inuenies autem ipsum Corinthi, circa Craneum, aut in Lyceo deridentem contendentes istos inter se Philosophos, dicas illi, Menippe, inquit, mandat tibi Diogenes, si satis ea, quæ super terram sunt, derisisti, ut & huc ad inferos descendas, ubi multò plura, quæ rideas, habiturus es. Illic enim ambiguo tibi adhuc risus fuit, & frequens illud obijci potuit. Quis enim omnino scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem, non desines constanter atque perpetuò ridere, quemadmodum ego quoque nunc facio. Et maximè postquam videris, diuites istos ac satrapas & tyrannos ita humiles & obscuros esse, solòque eiulatu ab alijs dignosci: tum quod & molles & ignaui sunt, reminiscetes eorum quæ in vita geruntur. Hæc illi quæso ut dicas, & ut præterea etiam perà veniat impletà multo lupino, & sicubi in trinio positam inueniat

niat Hecates cenam , aut onum ex
lustratione relictum aut simile quip-
piam, POL. At renuntiabo hæc , 6

Diogenes. Sed quo melius illum ag-
noscere queam, cuiusmodi facie est?

DIOG. Senex est, caluaster, pallio in-
dutus lacero, & vento cuius peruiro,

præterea & diuersorum pannorum
assumentis variegato. Rider autem

semper, ac plerumque arrogantes
istos Philosophos acerbè perstringit.

POL. Facile erit inuenire illum, ex
his utique signis. DIOG. Vis ne

ut ad ipsos quoque Philosophos il-
los aliquid tibi mandem? POL.

Mandes licet, non enim graue hoc
mihi fuerit. DIOG. In vniuersum

adhortare illos, ut desistant à nugis
suis, neque de toto contendant, ne-

que cornua sibi mutuo affigant, ne-
que crocodilos faciant, neque hu-

iusmodi sterilia atque ieiuna in-
terrogare, animum instituant.

POL. An indoctum me & ineruditum
esse

κατηγορεῖν τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο.
 οὐδ' οἰμώζαν αὐτοῖς παρ' ἐμὲ λέγει.
 Πολυ. καὶ ταῦτα, ὦ Διόχοι, ἀπαγ-
 γελαῖ. Διον. τίς πλεοναστοῖς οὗτοι ὦ
 Φίλταρον Πολυδάκιον, ἀπαγγελε
 ταῦτα. παρ' ἡμῶν, τί ὦ μάκαρ, τὸν
 χεῦσόν φυλάττεπ; τί δὲ ἡμωρεῖσθε
 ἑαυτὰς λογιζόμενοι τῆς τέχης, καὶ
 πάλαντα ὅππῃ τε λάντοις στυπθέντες,
 εἰς χεῖρ ἕνα ὄβελόν ἔχοντας, ἤκειν
 μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται καὶ ταῦ-
 τα πρὸς ἐκείνους Διο. ἀλλὰ καὶ τίς κά-
 λους γε καὶ ἰσχυραῖς λέγει. Μεγίστῳ τῷ
 κερυνδίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ πελαί-
 σῃ, ὅτε παρ' ἡμῖν ἔτε ἤξανθ' ἡ κόμη ἔπε-
 πὲ χαροπὴ, ἡ μέλαινα ὄμματι, ἡ
 ἐρύθημα ὅππῃ τῷ προσώπῳ ἔτε ἐστίν, ἡ
 νιδρα εὐτρονα, ἡ ὦμοι καπροὶ, ἀλλὰ
 πᾶσι μία ἡμῖν κόρη Φάσι, κρανία
 γομνὰ τῷ κάλλει. Πολυ. ἔχ' ἀλεπὸν
 ἔδε

esse dicent, qui doctrinam illorum
 reprehendam. **DIOG.** Tu verò plo-
 rare i los meo nomine iube, **PO L.**
 Et hæc nuntiabo illis. **DIOG.** Di-
 uinitibus autem, ô lepidissimum ca-
 put, hæc nostro nomine annunties
 quæso. Quid, ô vanti, aurum cu-
 stoditis? Quid autem cruciatis vos
 ipsos, cogitantes vsuras & talentum
 aliud super aliud accumulantes,
 quos non plus quàm vnum obolum
 habentes, venire huc paulò post o-
 portet? **PO L.** Dicentur & hæc ad
 illos. **DIOG.** Sed & formosis istis &
 robustis dicas, Megillo puta Corin-
 thio, & Damoxeno palæstritæ, quod
 apud nos neque flaua coma, nec cæ-
 rulei nigriue oculi, neque rubor fa-
 ciei amplius vllus est, neque
 humeri laborum tolerantes, sed
 omnia vnus puluis, vt aiunt,
 nobis, calcaria forma nudata sci-
 licet. **PO L.** Non molestum erit.
 hæc

ἔσθ' ἐταῦτα εἰπὼν πρὸς τὰς καλὰς καὶ
 ἰσχυράς. Διο. καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λα-
 κων, πολλοὶ δὲ εἰσὶ καὶ ἀχθόμενοι
 τῷ πρᾶγματι, καὶ οἰκτιροῦντες τὴν
 δουρίαν, λέγε μή τι δακρύειν, μή τ'
 οἰκώζειν, δηλοῦν μὲν τὴν ἐταῦ-
 θα ἰσχυρίαν. καὶ ὅτι ὄψοντα τὰς ἐκεί-
 νων πλυσίνας ἔσθ' ἐν ἀμείναις αὐτῶν καὶ Λα-
 κεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς, ταῦτα εἰ-
 δοκεῖ, παρ' ἐμῶ δουρίησιν, λέγων
 ἐκλειύσθαι αὐτοὺς. Πολυ. μὴ δὲν ὦ
 Διόγνης πρὸς Λακεδαιμονίων λέγε. καὶ
 γὰρ ἀνέχομαι γ. αὐτὸ δὲ πρὸς τὰς ἄλ-
 λας ἔφηθα, ἀπαγγελάω. Διο. ἐά-
 σμεν τὰς, ἐπεὶ σοὶ δοκεῖ σὺ δὲ οἷς
 περ εἶπαι, ἀπένεγκε παρ'
 ἐμῶ τὰς λόγους.

hæc ad fortissimos & robustos illos dicere. D I O G. Etiam pauperibus, & Lacon, dicas licet, multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopiam lugent) ut neque lacrymentur, neque plorent, exposita illis æqualitate hac, quæ his est, & quod videbunt, eos qui illis diuites sunt, nihilo meliores, quàm sese hic esse. Lacædemonijs autem tuis, hæc si videtur, nomine meo obijcias, molles & enervatos ipsos esse dictitans. P O L. Ne de Lacædemonijs, Diogenes, quicquam dicas. non enim feram. Sed quæ ad cæteros mandasti, ea illis renuntiabo. D I O G. Missos igitur faciamus hos, quando tibi ita videtur. Tu verò ad illos, quos antea dixi, sermones hos meos deferas.

es)†(se

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ

ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΚΡΟΪΣΟΣ.

Ου φέρομεν, ὦ Πλάτων, Μένιπ-
 πον τῆ γυναικὸς κινῶν παροικουῦ-
 ντα. ὥστε ἢ ἐκείνόν τι κατέστησεν, ἢ ἡ
 μῖς μετεκλήσμεν εἰς ἔπερον τῶν
 Πλού. τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται,
 ὁμόνεκρόν ὦν; Κροῖσος ἐπειδὴ
 ἡμῖς οἰμώζομεν καὶ σένομεν. ἐκείνων
 μνηστῆρες τῶν ἀνδρῶν, Μίδας μὲν καὶ
 ῥοσὶ τῶν χρυσίων, Σαρδανάπατος δὲ
 τῆς πολλῆς περὶ τῆς, ἐγὼ δὲ τῶν θη-
 σαυρῶν, ὅτι γὰρ καὶ ἐξουσιάζει, ἀν-
 δράσι καὶ κατὰ κράτος ὑμᾶς διπο-
 καλῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων, ἐπιπελάτ-
 τει ἡμῶν τις οἰκωρεὺς καὶ ὅλως λυ-
 πηρός ἐστι. Πλού. τί ταῦτα φασιν, ὦ
 Μένιππε; Μτ. ἀληθῶς Πλάτων. με-
 σῶ γάρ

PLUTO, SEU CONTRA
Menippum.

CROESVS.

Non poterimus ferre Pluto. Menippum hunc canem, cohabitantem nobiscum. Quapropter aut illum hinc amotum alio loco colloca, aut nos hinc aliò commigrabimus. **PLUT.** Quid autem vobis mali aded facit, quando eodem modo mortuus est ac vos? **CROB.** Postquam nos ploramus & ingemiscimus, illorum reminiscentes, quæ apud superos habuimus, utpote, Midas hic auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego verò thesaurorum, irridet, & cum conuicijs exprobrat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam cantando, conturbat ploratus nostros: & in summa, valde nobis molestus est. **PLUT.** Quid hæc audio de te, Menippe; **MEN.** Vera Pluto. Odi
C enim

enim ipsos, ignavi ac perditī adeo
 cū sint: quibus non satis fuit vixisse
 malē, sed etiam mortui, insuper cogi-
 tatione atque animo illis inhærent,
 quæ apud superos sunt. Delector ita-
 que ægrè ipsis faciendo. PLV. Sed non
 decet. Dolent enim non exiguis re-
 bus priuati. MEN. Etiam tu deliras
 Pluto, qui gemitus istorum tuo que-
 que calculo approbas? PLV. Haud
 quaquam, verū nolim vos discor-
 des ac seditiosos esse mutuo. MEN. At
 verò, ô pessimi Lydorum, Phrygū, &
 Assyriorum, ita de me cognoscite, vt
 qui neq; vnquam desiturus sim. Nam
 quocunq; abjeritis hinc, eodē sequar
 egrè faciēdo, cantando atq; irriden-
 do vos CROES. An non hæc contu-
 melia est? MEN. Nō, sed illa cōtumelia
 erant, quæ facere solebatis, quando &
 adorari vos volebatis, & hominibus
 liberis pro libidine abutebamini, neq;
 tum mortis quicquā memores eratis.

πιναρὺν οὐμῶζεπ, πάντων ἐκείνων
ἀφρημένοι. Κροῖ. πολλῶν γε, ὦ
θεοί, καὶ μεγάλων κλημάτων. Μίδ. ὁ-
σὸν μὲν ἐγὼ χροσῶ. Σαρ ὅσης δὲ ἐγὼ
τρυφῆς. Μέν. εὐγε ἔγωγε πιστῆ, οὐδ' ὑ-
ρεοθεμὲν ὑμῆς, ἐγὼ δ' ἢ τὴν γὰρ θισα-
τὴν, πλάκας στυγερῶν, ἐπάσκει ὑ-
μῖν. πρὸς τὴν αὖ ταῖς πιαύταις αἰμα-
γαῖς ἐπαδόμενον.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ,
καὶ Τροφωνίου.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Σφάμεν τι ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφί-
λοχε, νεκρῶν ἀνθρώπων οἷον οἷον ὅπως
καὶ κατὰ ξυμῆσιν, καὶ μάλιστα δεκάσιν,
καὶ οἱ μάλιστα τῶν ἀνθρώπων. θεὸς ὁ
μῶς ἔτι ἐκλήφασιν εἶναι. Τρο. τί ἔν ἡ-
μῶς αἵ ποί, εἰ ἔτι ἀνοίας, ἐκείνοι
πιαύται, καὶ νεκρῶν δοξάσθαι; Μένι-
ππος.

DIALOGI

Prinde moras nec, per
despolari. Cuius. Mact. et
de magnis possessionibus. V.
to equidem ipse vero? Sed
vero ego volueram? Mact. Sed
te, ut facies, huius vos quæ-
rent tamen illud, Nosce tamen
idemdem commendando, ut
nam deest enim huiusmodi per
si crebro illis accideret.

MENIPPI, AMPHILO-
chi & Trophonij.

MENIPPUS.

Vos quidem Trophonij, et
Amphilochæ, cum suis mor-
talis hand scio quoniam modo
nis estis donati, vultis credimini, ac
multis mortales Deos esse vos arbitri-
or. Tuo. Quid? an nobis igitur in-
putandum, si per incertis illa de mor-
talis huiusmodi opinantur? Mact.

Proinde plorate nunc, omnibus illis despoliati. CRON. Multis certè, ô Dij, & magnis possessionibus. MI. Quanto equidem ipse auro? SAR. Quanta verò ego voluptate? MEN. Rectè famè, ita facite, lugete vos quidem, ego verò tritum illud, Nosce teipsum, identidem connectendo, vobis occinam. decet enim huiusmodi ploratus, si crebro illis accinatur.

MENIPPI, AMPHILO-
chi. & Trophonij.
MENIPPUS.

VOS nimirum Trophapi atque Amphiloche, cum sitis mortui, tamen haud scio quoniam modo famis estis donati, vatesq; credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitratur. TRO. Quid? an nobis igitur imputandum, si per inscitiam illi de mortuis huiusmodi opinantur? MEN.

C ;

Ac-

ἀλλ' οὐκ ἂν ἐσθλόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες,
 καὶ ὑμεῖς τριαῦτα ἱερατεύετε, ὡς
 τὰ μέλλοντα περὶ εὐδοκίαν, καὶ φρε-
 σὶν δλωάμενοι πῆς ἐρομένοις. Τρο.
 ὦ μένιν πάρε, ἀμφίλοχθ' ὡς οὐκ
 ἂν εἰσλήη, ὅπ' αὐτῷ δοκοῦν ὑπὲρ
 αὐτῶν. ἐγὼ δὲ, ἥρος εἰμὶ, καὶ μακ-
 τώομαι, ὡς πεκατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ
 δ' εἰπας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι λε-
 βαδία τὸ παράπαν. εἰ γὰρ ἡπίστευ-
 σὺ πύρις. Μέν. τί φῆς; εἰ μὴ ἐς
 λεβαδία γὰρ παρέλθω, καὶ ἐπαλ-
 μένθ' ταῖς ὀφθαλμοῖς, γελοῖως μά-
 ζαν ὅν ταῖν χειρῶν ἔχων, ἐστρῦσσω
 διὰ τὸ σομίου ταπῆνοῦ ὄντ' ἐς τὸ
 σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδλωάμην εἰδέ-
 ναι ὅτι νεκρὸς εἰ ὥσπερ ἡμεῖς, μόνη
 τῇ γρητεία διὰ φέρων. ἀλλὰ πρὸς
 τῆς μακροκῆς. τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν;
 ἀγνοῶ γάρ. Τρο. ἐξ ἀνθρώπου π
 καὶ

Atqui non ista fuissent opinati, si vos
 tum cum viueretis eiusmodi quædam
 portenta ostentassetis, tanquam fu-
 turorum fuissetis, præscij, quasiq; præ-
 dicere potuissetis si quæ perconta-
 rentur. TROPHO. Menippe, nouerit
 Amphiloehus hic, ipsi pro sese respō-
 dendum esse. Cæterum ego Heros
 sum, vaticinorque si quis ad me de-
 scenderit. At tu videre nunquā om-
 nino Lebadiam adiisse. neque enim
 alioqui ista non crederes. MEN. Quid
 ais? equidem nisi Leobadiam fuisset
 profectus, ac linteis amictus, offam
 ridicule manu gestans, per angustum
 aditum in specum irrepsissem, ne-
 quaquam fieri potuisset, vt te defun-
 ctum esse cognoscerem perinde atque
 nos, solaque præstigiatura reliquos
 antecellere. Sed age per ipsam dini-
 nandi artem, quid tandem est Heros?
 neque enim intelligo. TROPH. Est
 quiddam partim ex homine, partem

ex Deo compositum, MEN. Nempe quod neque sit homo quemadmodum audio, neque Deus, verum pariter utrumque. Ergo dimidia illa tui, ac divina pars, quo nunc recessit? T A O P H. Reddit oracula Menippe, in Boeotia. MEN. Haud intelligo quid dicas Trophoni, nisi quod illud planè video, te totum esse mortuum.

MERCURI ET

Charontis.

MERCURIVS.

Rationem supputemus, portitor, si videtur, quantum mihi debeas iam, ne denuò aliquando de eo inter nos cōtendamus. CHA. Supputemus Mercuri. Satius enim est, mature id agere, deinde & minoris negotij. MAR. Anchoram ut mandaras, comparaui tibi quinque drachmis. CHA. Caro dicis. MAR. At per Platonem, quinque

Ερμηνεία

10

14

emi illam, & præterea lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinque drachmas, & obolos duos. MER. Et pro acu ad resarciendum velum quinq, obolos ego exolui. CHA. Etiam hos appone. MER. Et cerâ ad oblinendas nauigijs rimas tibi emi, & clauos præterea & funiculum, vnde hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis. CHA. Rectè, laudo, hæc vili emisti. MER. Hæc sunt, quæ tibi exposui, nisi quid reliquum sit quod me fugit inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri non possum. Si verò pestis aliqua, aut bellum, confertos & frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid falsa supputatione in multitudine exigendo portoria. MER. Proinde ego nunc sedebo, pessima quæque vt eueniant precando, vt inde fructû aliquê capiâ. CHA. Fieri aliter nō potest.

Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos descendunt. Pax enim est, MER. Satiùs est ita esse, etiàmsi ob hoc abs te prorogetur nobis debiti istius solutio. Verùm enimverò prisci illi, Charon, nosti quales aduenire solebant, quàm fortes atque animosi omnes, cruore madidi, & vulneribus pleni plerique. Nunc autem aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut prae nimia voluptate, tumefacto ventre & cruribus adueniunt. Pallidi enim omnes & ignavi, neque similes prioribus illis. Plurimi autem ipsorum etià pecuniarum causa veniunt, factis, ut videtur, mutuo sibi insidijs, CHA. Omnino enim expetibiles illae sunt. MER. proinde neque ego videar peccare gravius aliquid, si vel acerbius abs te exigam, ea quae mihi debes.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ

Ερμῆ.

Τὸν γέροντα αἶδα, τὸν πάνυ γεγη-
ρακότα λέγω, τὸ πλῆσιον Εὐκρά-
τιν, ὃ παῖδες μὲν ἔκείσιν, οἱ τ' κλη-
ρον ἢ θηρώντες, πεντακισμύριοι ;
Ερμ. ναὶ τὸν Σικυνώνιον Φῆς. τί ἔν ;
Πλού. ἐκῆνον μὲν ὃ Ερμῇ ζῶν ἔασιν
ὅππῃ πῆς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ὃ βεβίω-
κεν, ὅππῃ μετρήσας ἄλλα πσαῦτα,
εἴη οἶόν τε λῶ, καὶ ἐλὶ πλείω. τὰς δὲ γε
κόλακας ἀντὶ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ
Δάμωνα, καὶ τὰς ἄλλας κατὰ σπασιν
ἐφεξῆς ἀπαντάς. Ερμ. ἄποιν ἂν δό-
ξης τὸ τριῖτον. Πλού. ἔμενεν, ἀλλὰ
δικαίόπετον. τί γὰρ ἐκῆνοι πεθόν-
τες, εὐχοντο δοποθανεῖν ἐκῆνον ; ἢ
τῶν χρημάτων ἀνέπιπτον, ἢ εἰδὲν
προσήκοντες ; ὃ δὲ πάντων ἐστὶ μισαρώ-

τε τον,

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ
ΚΑΙ
ΕΡΜΗ

Εἰς τὸν γέροντα αἶδα, τὸν πάνυ γε-
ρακότα λέγω, τὸ πλῆσιον Εὐκρά-
τιν, ὃ παῖδες μὲν ἔκείσιν, οἱ τ' κλη-
ρον ἢ θηρώντες, πεντακισμύριοι ;
Ερμ. ναὶ τὸν Σικυνώνιον Φῆς. τί ἔν ;
Πλού. ἐκῆνον μὲν ὃ Ερμῇ ζῶν ἔασιν
ὅππῃ πῆς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ὃ βεβίω-
κεν, ὅππῃ μετρήσας ἄλλα πσαῦτα,
εἴη οἶόν τε λῶ, καὶ ἐλὶ πλείω. τὰς δὲ γε
κόλακας ἀντὶ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ
Δάμωνα, καὶ τὰς ἄλλας κατὰ σπασιν
ἐφεξῆς ἀπαντάς. Ερμ. ἄποιν ἂν δό-
ξης τὸ τριῖτον. Πλού. ἔμενεν, ἀλλὰ
δικαίόπετον. τί γὰρ ἐκῆνοι πεθόν-
τες, εὐχοντο δοποθανεῖν ἐκῆνον ; ἢ
τῶν χρημάτων ἀνέπιπτον, ἢ εἰδὲν
προσήκοντες ; ὃ δὲ πάντων ἐστὶ μισαρώ-

PLUTONIS ET

Mercurij.

S Enem ne nosti, istum ætate omnino confectum dico, Eucratem diuitem, cui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis autem capratores plus quàm quinquaginta millia, **MERC.** Noni, Sicyonium illum dieis. Sed quid postea? **PLUTON.** Viuere illum quidem, Mercuri, sine ultra eos nonaginta annos quos ætate peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & cæteros abripe huc ordine omnes. **MER.** Atqui absurdū hoc videri queat. **PLV.** Haudquaquā, imo iustissimum. Quā enim ob causam illi adeo optant illum mori, nisi quia pecuniā illius ambiūt, nulla propinquitate iuncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, inte-

πειρὴν, ὅτι καὶ τὰ αὐτὰ ἐυχόμενοι, ὅ-
μως θρασυεύουσιν ἐν τῷ Φανερώ.
καὶ νοσηῦν, ἃ μὲν βελούονται,
πᾶσι προδιδότα. ἵσθι δὲ ὅμως ὑ-
παρχόντων ἐν ῥαΐσῃ. καὶ ὅλως, ποι-
κίλη τις ἡ κολακία τῶν ἀνδρῶν.
Διὰ τούτου ὁ μὲν ἔσω ἀγάναι, εἰ
δὲ, περὶ ἀπίστα. αὐτὰ μάλιστα. ὅτι
χαλόντες. Εὐρ. γὰρ οὐκ ἀπαισύνεται, πα-
νῆργοι ὄντες. πολλὰ καὶ κένος ἐν μάλιστα
Διὰ τὴν κολαίαν αὐτὰς, καὶ ἐπιπύζει
καὶ ὅλως, αἱ δὲ φαίνονται εἰσικώς, ἔρρωται
πολύ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ, ἡ δὲ
τὸν κλῆρον ἐν. (Φίλοι διηρημένοι, βό-
σκονται, ζῶντες μακαρίας πρὸς ἑαυ-
τὰς πέντες. Πλου. ἔχουσιν ὁ μὲν δα-
δυσάμεν, τὸ γῆρας, ὥστε ἰδίως
ἀνηθησάτω. οἱ δὲ δὲ μέσων τῶν ἐλ-
πίδων τὸν ἀναιροποληθέντα παλῆτον ἀ-
πολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη κακοὶ κα-

ကံ

interea cum talia precantur, tamen
 observant & colunt manifestè utique
 illum. Ac quæ ægrotante illo apud se
 consultant, nemo ignorat: attamen
 sacrificaturos sese promittant, con-
 ualescat denuò: & in summa varia
 quædam adulandi ratio illorum ho-
 minum est. Quamobrem ipse quidem
 immortalis sit, illi autem præ ipso ab-
 eant, frustra hiantes. M E R. Ridicula
 patientur, scelerati cum sint. Sed ta-
 men & ille admodum scitè lætat il-
 los, & spe pascit inani: & in summa
 semper morituro similis, multò vali-
 dior est, quàm quisquam iuuenis. Illi
 autem hæreditate inter se diuisa, pa-
 scentur, vitam quandam beatam se-
 cum ipsi animo præcipientes. PLUT.
 Proinde ipse exuta senectute, quem-
 admodum Iolaus ille in iuuenem re-
 deat, illi autem in ipsa media spe, di-
 uitijs illis, quasi per somnum specta-
 tis, destituti abeant iam huc, mali ma-
 le

καὶς ἀποθανόντες. Ερμ. ἀμέλησαν ὡς Πλάτων. μετελεύσμου γὰρ σι ἤδη αὐτὸς καθ' ἑναῖξής. ἐπὶ αὖτ' οἵμαί εἰσι. Πλ. κατέσφα οἱ τ' ὡς ἀπέμψα ἔκαστον, ἀντὶ γέροντ' αὐτὸς πρῶτ' ἔχης γρόμεν.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ

Πλάτων.

Τοῦτ', ὦ Πλάτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν πθάναι τριάκοντα ἔτη γεγενητά, πὺν τ' ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα γέροντα θύκριν ζῆν ἔτι; Πλού. δικάζοντες μὲν ἐν ὧ Τερψίων, οἱ γὰρ ὁ μὲν ζῇ, μηδένα εὐχόμεν' ἀποθανεῖν τῶν φίλων. σὺ δέ, ὡς ἀπάντα τὸν χρόνον ἐπεβόλῳ αὐτῷ, περὶ μένων τὸν κλῆρον. Τερ. ἔγὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρῆσθαι τῷ πλεόντῳ αὐτὸν διωάμενον, ἀπελθόντ' εἰς Βίαν, ὡς χωρήσαντα τοῖς νέοις;

Πλου.

lè mortui. **MEA.** Alias res cura, **Pluto**, iam enim accersam tibi illos alium super alium ordine, septem autem, opinor, sunt. **PLUT.** Deducas licet. Ille autem mittat singulos præ se, ex fene iterum in adolescentem conuersus.

TERPSIONIS ET Plutonis.

Iustum ne hoc est ô **Pluto**, me quidem è vita abiisse, triginta cum sim annorum, **Thucritum** verò senem nonagenarium, & ultra, adhuc vivere? **PLUT.** Iustissimum quidem ô **Terpsion**. Nam & si ipse viuit, certè ad nullius tamen mortē affectus est: tu verò omni tempore illius hæreditatē expectans, eum mori auidissimè cupiebas. **TERP.** Nonne opus fuerat, cum senex sit, nequeátque de cætero suis vri diuitijs, locū dare iuuenibus?

PLUT.

1406

[illegible]

PLV. Nouas ò Terpsio, statuis leges, cum ad voluptatem diuitijs vti nequeat, ipsum è vita decedere. Aliter autem & Parca & natura statuisse videtur. TBR. Proinde hanc ob huiusmodi accuso ordinē, decebat enim has res successione gradūque fieri, senem primò, deinde qui in ea ætate sequeretur, mori : haudquaquam autem ordinem inuerti, aut viuere senectute decrepitum, qui tres duntaxat dentes habet, cui vix deseruiunt oculi, qui curuatus à quatuor famulis deducitur, deguttantes nares, lippòsque oculos habens, nihil denique voluptatis degustans, haud aliter existens, quam animatum quoddam sepulchrum, ab ipsa iuuentute derisum : & contra mori optimos atque robustissimos adolescentes. Nam hoc perinde esse videtur, ac si flumina forsam deferantur. Aut saltem scire necesse foret, quando & senum qui-

quolibet obiturus esset, ne frustra quosdam colerent. Nunc verò illud accidit, quod prouerbio dici solet, *Quadriga bouem sæpissimè ducit*, *PLUT.* Hæc quidem ò Terpsio, prudentius fiunt, quam tibi profectò videntur. Verùm & vos quid passi estis, quod rebus alienis gaudetis, & senibus filiis orbatis, vosmet tantopere in adoptionem traditis? quam obrem in derisum adducti, ab illis sepelimini, quod quidem plurimis fieri iucundum. Nam quanto vos magis mori illos peroptatis, tanto plus omnibus quàm gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim nouā quandam artē ex cogitatis, decrepitos cū amatis, præsertim si liberi sint orbati: qui verò liberos habēt, illorū vobis nō est cura. Atqui ex ijs qui amātur plurimi, minimè vestri ignari astus, etiā si ipsis liberos habere cōtingat, illos tamen odisse simulant.

αἷς καὶ αὐτοὶ ἐρεσιαῖς ἐχέωσι. αἵ περ ἐν
ταῖς Διαιρηταῖς, ἀπεκλήθησαν μὲν
οἱ πάλαι δορυφορήσαντες, ὁ δὲ παῖς,
καὶ ἡ Φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρα-
τῆσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίκσι τὰς ὀ-
δόντας, λῶσσι μυρμήκας. Τερψι ἀλη-
θῆ ταῦτα, Φῆς. ἐμῷ γὰρ ὅγκριτι
πόσι κατέφαγόν, αἰετὶ πτηνῆς ἐσθλῶς δο-
κῶν; καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποσείων, καὶ
μύχιόν τι καθάπερ ἐξ ὧν νεοπίδος ἀπι-
λῆς ὑποκρώζων, ὥς ἔγωγα ὅσον ἀν-
τικατόμεν. ὅτε βῆσθαι αὐτὸν τῷ σ-
εῷ, ἐπεμπὴν τι πῶλλα, ὥς μὴ ὑπερ-
βάλλοιτό με οἱ ἀντιραστὴ τῇ μεγα-
λοδωρεῇ, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φρον-
τίδων, ἀγρυπνος ἐκείμην ἀελθμῶν ἑ-
καστοῦ, καὶ Διαιτάτιων. ταῦτα γὰρ μοι
καὶ ἔδοξαν γινῆναι αἴτια γενέσθαι, ἀγρυ-
πνία, καὶ φροντίδες. ὁ δὲ προσέειπεν μοι δέ-
λαιον καὶ ἀπὸ πῶν, ἐφελήκει διαπομένον
πρὸς.

DIALOGO

ut et ipsi habent erasias. hi per in
dissectionibus, appellati sunt illi, qui sunt
substantiam corporis. et hi
concedit dolore decedens. et hi
TERTIUS. Vera haec haec tua cor-
deputant enim meorum. Tunc tu
deponant, cum semper e. e. e. e.
putat? et quoniam ad eam. e. e. e.
hac generat, et interea quodam,
perinde quae ex uno patet. e. e. e.
inimatus. Tunc tu, unde quod
primus cum ad sepulchrum de-
dum in existimam. Tunc tu haec
me precaris vincessem. Perinde
etiam praeterea sollicitudine infor-
maretur, lingua emperat. et
disponit. Haec etiam causa. et
his mihi fuit, cura et vigilis. Ille
tem de primo hoc illetemperio meo
tunc, addit mihi, quando se periculis
paulo

ut & ipsi habeant amatores. Inde
ijs in testamento exclusis, qui olim
affectati sunt illos, liberi, sicuti pro-
fectò dignum est, omnem, eorum
substantiam consequuntur: ac illi
confecti dolore dentibus strident.
THERPS. Vera sunt hæc quæ dicis.
Quantum enim meorum Thucritus
deuorauit, cum semper eum mori
putaré? & quoties ad eum ingredie-
bar gemebar, & internum quiddam,
perinde atque ex ovo pullus aliquis
immaturus stridebat. Vnde quam-
primum eum ad sepulchrum du-
ctum iri existimans, multa illi dona
mittebam, ut ne æmuli muneribus
me præclaris vincerent. Plerùmque
etiam præ nimia sollicitudine insom-
niacebam, singula enumerans, ac
disponens. Eaque etiam causa inter-
itus mihi fuit, cura & vigiliæ. Ille au-
tem deglutito hoc illectamento meo
tanto, adstitit mihi, quâdo sepeliebar.

πρῶτον Ἰππικῶν. Πλού. εὖ γε ὦ
 Θέκρεπ, ζώης Ἰππικήκισον, πλεῖστον
 ὄμα, καὶ τῶν τριῶν καὶ τεσσάρων
 μὴ οἷε πρόσπερόν γε σὺ δαποθνήσκεις, ἢ
 προσέμψεις πάντας τὰς κόλακας.
 Τερ. τῶν μὲν, ὦ πλεῖστον, καὶ ἐμοὶ ἡ-
 δισι ἔδῃσι καὶ Χαλμαῖδης προσπθνή-
 ξει καὶ Θεκρίτῃ. Πλού. θάρρει ὦ Τερ-
 ψίων. καὶ φαίδων γὰρ, ἔκ Μάλανθου,
 καὶ ὅλως ἅπαντες, προσλεύσονται
 αὐτῷ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φρονήσιν.
 Τερ. ἐπαίνῳ ταῦτα. ζώης Ἰππικήκ-
 ισον ὦ Θεκρεπ.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ

Καλλιδημίδου.

Σὺ ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπείθανες;
 ἐγὼ μὲν γὰρ ἅπ' ὠφροσίνῃ Δα-
 νίῃ, πλέοντ' ἔκταν' ἔμφαχων, ἀπὲρ
 πύγῃ, οἶδα, παρῆς γὰρ δαποθνήσκον-
 τ' ἡμῶν. Καλ. πρὸς, ὦ Ζηνόφαντις,

παντοῦ
ἐκείνου.
ἐκείνου, πρὸς ἀπὸν
ἀπὸ τοῦτον ἐκείνου
ἐκείνου ἐκείνου, ἐκείνου
ἐκείνου ἐκείνου, ἐκείνου
ἐκείνου ἐκείνου, ἐκείνου

AT tu Callidemides, quo pacto in-
teristi? Nam ipse quem admo-
dum Dinias parasitus cum essem, im-
modica ingurgitatione præfocatus
fuerim, nosti, aderas enim morien-
ti. **CALLID.** Aderam Zenophantes.

D. 2. Port

Porro mihi novum quiddam atque
inopinatum accidit. Nam tibi quo-
que notus est Proxodorus ille senex.
ZENOPH. Orbem illum dicis, ac di-
xitem, apud quem te assidue versari
conspiciebam? CAL. Illum semper
captabam, colebamque, id mihi pol-
licens fore, ut meo bono quamprimum
moreretur. Verum cum ea res in
longum proferretur, sene videlicet,
vel ultra Tithonios annos vivente,
compendiariam quandam excogitavi
viam, qua ad hereditatem pervenire.
Siquidem empto veneno, pocillatori
persuaseram, ut simulatque Proxodo-
rus potum posceret, bibebat autem
admodum, presentius in calicem in-
ijceret, haberetque in promptu, por-
recturus illi. Quod si fecisset, inreju-
rando confirmabam, me illum spa-
numissurum. ZE. Quid igitur acci-
dit? nam inopinatum quiddam nar-
raturus mihi videris. CAL. Vbi iam

λισσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μικρο-
 κίσκος κύλικας ἐπίμυς ἔχων, πῶ
 μὲν τῷ Πριοδώρῳ πῶ ἔχουσι τὸ
 Φάρμακον, τὴν δ' ἐπεραιέ μοι (Φα-
 λῆς σὺν οἷσ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ Φάρ-
 μακον, Πριοδώρῳ δ' τὸ ἀφάρμα-
 κον) ἐπέδωκεν, εἴτα ὁ μὲ ἐπινεν, ἐγὼ
 δ' αὐτίκα μάλα ἐκπαίδην ἐκείμην,
 ὑποβολιμαῖον ἀντ' ἐκείνου νεκρός.
 τί τ' ἔργα μέλας ὦ Ζευόφραυς; καὶ μὴ
 σὺν ἔδειξέ μοι αἰνέω ἀνδρὶ Πηγελαῖον.
 Ζη. ἀσῆα, ὦ Καλλιθημένη, πέπον-
 θας ὁ γέρον δ', τί πρὸς ταῦτα; Καλ.
 πρῶτον μὲν ὑπερβράχῃ πρὸς τὸ
 αἰφρίδιον. εἴτα συνῆς οἷμαι τὸ γεγε-
 νημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά μοι οἰ-
 νοχόον ἤργασται. Ζη. πάλιν ἀλλ' εἴδε
 σὲ πῶς Πηγεμον ἐχρῆτο τραπέζῃ. ἦ-
 κε γὰρ ἂν σοι Διὰ τ' Λεωφόρου ἀσφα-
 λέστερον, καὶ ὀλίγω βραδύπρος ἦν.

ΚΝΗ-

loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Præodoro cui venenum erat additum, altero mihi: nescio quomodo errans, mihi venenum, Præodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectus iacebam, suppositum videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non conveniat amici malis illudere. ZEN. Nam eleganter ac lepidè tibi hæc res evenit. Porro senex ille, quid interim? CAL. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sanè conturbatus est. Deinde simulatque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. ZEN. Verùm non oportuit ad compendium illud divertere, siquidem venisset tibi populari, vulgatæque viatitius certiusque, etiam si paulò serius.

CNEMONIS ET

Dannippi.

Hoc illud est quod vulgò dici cō-
suevit. Hinnulus leonem. DAM.
Quid istuc est, quod tecū stomachare
Cnemon? CNE. Quid stomacher ro-
gas? Equidē hæredem reliqui quendā
præter animi sententiā, videlicet astu
delusus miser, ijs quos maximè mea
cupiebā habere, præteritis DAM. Sed
istuc quinquā euenit? CNE. Hermolaū
nobilē illum diuitē, cum orbus esset,
imminente morte captabam, assidens
atq; inserviens. Neque ille grauatim
officiū meū admittebat. At inte-
rim illud quoq; mihi visum est scitū,
consultūq;, vt testamentū profer-
rem ac publicarem, quo illum rerum
mearū in solidum hæredem institue-
ram, nimirum vt ille vicissim idem fa-
ceret meo prouocatus exēplo. DAM.
Ac quid tandem ille? CNE. Quid

C 5 ille

μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ
 διχαθήκαις, ὅσα οἶδα. ἐγὼ γὰρ ἀφ-
 ἑω ἀπέθανον, γὰρ τίγες μοι Ἰππιπιδόν-
 τῳ, καὶ νῦν Ερμόλαῳ ἔχει ταῖς
 ὥσπερ τις λάβραξ, καὶ τὸ ἄγκυσρον
 τῷ δελφίτι ζυγκαταπάσας. Δαμ-
 υμένιον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σε τὸν ἀλίεα.
 ὥς σοφισμα κατὰ σωτῆρα στυγέ-
 κας. Κνή βοικαοίμωζω ποιναρῆν.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ

Ερμῆ.

Ακῆσαι πὺς ἔχει ἡμῖν τὰ
 πρᾶγματα. μικρὸν μὲν ἡμῖν,
 ὡς ὄρα, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπὸ-
 σαθρίν ἐστὶ, καὶ διαρρεῖ τὰ πηλά. καὶ
 λὺν τραπὴ ἐπὶ θάλασσα, οἰχίσεται
 πῶς τραπέν. ὑμῶς δ', ποῦτοι ἄμα
 ἡμεῖς, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἑκάστους.
 λὺ

DIALOGI

Ille tunc in volumine scriptum
 quidem igitur. Charon tunc
 penitus aequi infertur tunc
 diuina opprobria. Et tunc
 nolans mea possidet tunc
 in portum ipso hanc omni
 ter tunc. Dicit. Iam non
 modo cum hanc, qui etiam
 que plicat tunc simul et hanc
 technam istam, in tunc ipse
 struxerat. Cui. Sic apparet,
 adeo deploro.

CHARONTIS ET
ERMUS.

Ακῆσαι ποῦ τοι ταῦτα
 Equidem parua est nobis, quem
 admodum videtis & cariola nautico-
 la, & quae undique perditur: quod si
 in alteram partem se inclinaret, plura
 submersa periret. Atqui vestrum tam
 multi simul conflant, & singuli
 plurimas fascinas afferunt.

Ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. Cæterum ego repente atque insperato vita decessi, tecti ruina oppressus. Et nunc Hermolaus mea possidet, lupi cuiuspiam in morem ipso hamo cum esca pariter auulso. DAM. Imò non escam modò cum hamo, quin etiam te quoque piscatorem simul abstulit. Itaque technam istam, in tuum ipsius caput struxeras. CNE. Sic apparet, idque adeò deploro.

CHARONTIS ET

Mercurij.

AUdite quo loco sint res nostræ. Equidem parua est nobis, quem admodum videtis & cariosa nauicula, & quæ undique perfluit: quod si in alteram partem se inclinarit, planè submersa peribit. Atqui vestrum tam multi simul confluunt, & singuli plurimas sarcinas afferunt. Quod

ἴδ' ἂν μετὰ τούτων ἐμβῇ, δέδια μὴ
 ὕστερον μετανοήσῃ, καὶ μάλιστ' ἐπι-
 σοι νῦν σὺν Ἰππίστωδε. Νεκροί. πῶς
 οὐ ποιήσωμετες, εὐπλοῦσμεν; Χά. ἔ-
 γω ὑμῖν Φρεῖσω. γυμνὰς Ἰππιδάινει
 χρεῖ, τὰ περὶ τὰ ταῦτα πείλει Ἰππὶ πῶς
 ἥϊονος καὶ ἀλιπόντας. μέγιστ' ἂν καὶ
 ἔτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ περὶ μῦθον. σὺ
 δὲ ὦ Ερμῇ μάλιστα τὸ δαπὸν τέτυμη-
 σμένα παραδέχου αὐτῶν, ὅς αὖ
 μὴ ψιλὸς ἦ, καὶ τὰ ἔπιπτα, ὥσπερ
 ἔφλω, δαποβαλῶν. ὦσα δὲ τὴν ἀ-
 ποβάθραν ἐς ὧς, ἀλαγίνωσκε αὐ-
 τὰς, καὶ ἀναλαμβάνετε, γυμνὰς Ἰπ-
 πιδάινει ἀναγκάζων. Ερμ. εὖ λέγεις.
 καὶ ἔτω ποιήσωμεν. ὑποὶ τίς ὁ πρῶτος
 ἐστὶ; Μεί. Μένιππος ὁ ἔγωγε. ἀλλ' ἔ-
 δὲ ἢ πῆρα μοι ὦ Ερμῇ, καὶ τὸ βέλτερον,
 ἢς τ' ἀμύνω δαπορρίφθω. τὸν τρέψω-
 να ἢ ὑδὲ ὀκνῶμαι, εὖ ποιῶν. Ερ. ἡμ-
 βαις

Et cum his amicis amicum
 esse, veteris te potius vos habet: pro-
 deat, maxime vero eos, qui apud
 sunt imperii. M. OATVI. Quod
 igitur faciendum erit, ut hic per-
 culonem inveniamus? C. M. A. O. E. p.
 vobis dicam, unde vos perire o-
 portet, atque ista omnia que huc
 sunt in litore relinquere. Nam
 hic etiam vix capiet vos amicum.
 Tibi vero Mercatori deinceps cura
 erit, neminem ex illis recipere, nisi
 malis sit, & suppellestem abieci-
 rit. Itaque ad ipsas scabellas veni-
 mus, utroque cognoscimus, & hanc
 est. Resto dicis, atque sic facie-
 mus. Quid est ille primus? M.
 O. I. Ego Menippus sum. Ecce
 totum peram & baculum in pedem
 habeo, verum esse feci quod pollicem
 non uesperem. M. A. C. V. A. Logo-
 des

S. cum his nauticam conscenderitis, vereor ne postea vos fasti poeniteat, maximè verò eos, qui nandi sunt imperiti. **MORTVI.** Quid igitur faciendum erit, ut sine periculo nauigemus? **CHARON.** Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quæ superflua sunt, in littore relinquere. Nam sic etiam vix capiet vos nautica. Tibi verò Mercuri deinceps curæ erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & suppellectilem abiecerit. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsosque cognosce, & suspicito, nudosque ingredi cogito. **MARCVR.** Rectè dicis, atque sic faciemus. **Q**uis est ille primus? **MENIPP.** Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abieci, verum rectè feci quod pallium non acceperim. **MARCVR.** Ingredere

Λαμ.

DIALOG 2

que apud gubernatores suis
 cum accipe. in ipsa locum tuum
 omnis pollicis tueri. Verum
 firmatus est? CHAR. Charon ad
 tum Megarensis. MIA. Im
 igitur istam polichinonem, iam
 etiam densam comam, et gra
 borem adeoque totum tuum
 se res habet. Expulsi et, ingre
 di. Quis vero ille est parparatus
 diadema precinctor, gratiam
 quendam pro seborum? Quis etiam?
 LAM. Lampichus sum Goleorum
 tyrannus. MIA. Quid igitur cum ve
 saricis venisti? LAM. Adve
 aduenire conveniebat tyrannum?
 MIA. nequaquam tyrannum, sed
 mortuum, itaque deponere ista. LAM.
 Ecce abiici divitias. MIA. Sed sa
 periam, o Lampiche, et saltem tot
 abijciam ista, si in naticulam con
 cidant, vehementer grauebant eam.
 LAM.

dere ô Menippe, vir optimè, primùm-
 que apud gubernatorem navis, lo-
 cum accipe. in ipsa summitate, quo
 omnes possis intueri. Verùm quis ille
 formosus est? **CHAR.** Charmolaus
 sum Megasenſis. **MER.** Exue
 igitur iſtam pulchritudinem, iſtam
 etiam denſam comam, & genarum ru-
 borem adeoque totam cutem. Benè
 ſe res habet. Expeditus es, ingredere
 nūc. Quis verò ille eſt purpuratus &
 diademate præcinctus, gravitatem
 quandam præ ſe ferens? **Quis eſt tu?**
LAM. Lampichus ſum Geloorum
 tyrannus. **MER.** Quid igitur cum tot
 ſarcinis veniſti? **LAM.** Anne nudum
 aduentare conveniebat tyrannum?
MER. nequaquam tyrannum, ſed
 mortuum, itaque deponè iſta. **LAM.**
 Ecce abieci diuitias. **MER.** Sed ſu-
 perbiam, ô Lampiche, & faſtum etiã
 abijce, nam iſta, ſi in paniculam coin-
 cidant, vehementer gravabunt eam.

LAM.

Λά. ἢ κ' ἔν' ἀλλὰ τὸ Διδόθημα ἴσασιν μὲν
 ἔχον, καὶ τὴν ἐφεσρίδ' α. Ερ. ἔδα-
 μῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. Λά. εἰεν.
 τίς περὶ πάντων γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. Ερ.
 καὶ τ' ἀμότητα, καὶ τ' ἀνεύα, καὶ τ' ὕβριν,
 καὶ τ' ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες. Λά. ἰδέσθαι
 ψιλὸς εἰμι. Ερ. ἔμβαινε ἤδη. σὺ γ' ὁ
 παχὺς, ὁ πολὺς σαρκεύς, τίς εἶ; Δα. Δα-
 μασίας ἀθλητής. Ερ. ναὶ εἰσικας. οἶδα
 γάρ σε πολλὰ κίς ἐν τῇ παλαιστράῃς ἰ-
 δαίν. Δα. ναὶ ὦ Ερμῆ. ἀλλὰ περὶ ἀδεξιά
 με γυμνὸν ὄντα. Ερ. ἔ γυμνὸν ὦ βέβλη-
 τε, τοσαύτας σάρκας περιβέβλημέ-
 νον, αἶσε δ' οὐδ' οὐδ' αὐτῶς, ἐπὶ κατα-
 δύσας τὸ σκάφος, τ' ἐπρον πόδα ὑπερ-
 θύς μόνον. ἀλλὰ καὶ ἵς σε φαίνεσθαι τῆς
 ἀπορρίψον, καὶ τὰ κηρύγματα. Δα. ἰδέ-
 σθαι γυμνός, ὡς ὁρᾷς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ
 ἰσοστάσις τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. Ερ. ἔ-
 τως ἀμύνον ἀβάρη εἶναι. αἶσε ἔμβαινε
 καὶ σὺ

Luc. legimus hanc vi. Lucianus
 am saltem & strigam. M. Luc.
 quaquam, imò & hanc rei. Luc.
 Luc. Si tu. Quid praeterea vi. Luc.
 omnia, vi. vides, abieci. M. Luc.
 Cruelitate etiam, & amantem de
 violentiam, & iracundiam, & per
 familia depono. Luc. Ecce non
 sum. M. Luc. Luc. Legere me.
 Tu vero pinguis admodum & carnis
 fus quis es? Luc. Diabolus ego sum
 athleta. M. Luc. Certè videris ille esse
 Luc. enim te sepe in palaestra à me vi-
 sum. Luc. Ita est. M. Luc. verum
 accipe me. admodum existimam. M. Luc.
 Nequaquam, ὁ bone vi. Luc. Luc.
 tanta carnis circumdatus itaque esse
 eam. Nam si vel alterum tantum po-
 dem in navem posuerit, sub mergis
 eam. Sed & coronas istas & praeterea
 abieci. Luc. En planè tuus es
 vi. vides, & simili cum alijs mortui
 statui. M. Luc. Sic praestat iocum esse.

LAM. Igitur sine ut diadema habeam saltem & stragulum. **MER.** Nequaquam, imò & hæc relinquito. **LVM.** Sit ita. Quid præterea vis. Nam omnia, ut vides, abieci. **MERCVR.** Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiam, & iracundiam, atque his similia depone. **LAMP.** Ecce nudus sum. **MERCVR.** Ingredere nunc. Tu verò pinguis admodum & carnosus quis es? **DAM.** Damalias ego sum athleta. **MER.** Certè videris ille esse, scio enim te sæpè in palæstris à me visum. **DAM.** Ita est ô Mercuri, verùm accipe me, nudum existentem. **MER.** Nequaquam, ô bone vir, nudus es, tanta carne circumdatus, itaque exue eam. Nam si vel alterum tantum pedem in natem posuerit, sub merges eam. Sed & coronas istas & præconis abijcito. **DAM.** En planè nudus sum, ut vides, & simili cum alijs mortua statura **MER.** Sic præstat leuem esse.

καὶ σὺ ὅττι πὺν πλεῖστον δοτοθήμεν. ὦ
 Χράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέ-
 ψι, καὶ τὴν τευφλίαν, μὴ δὲ τὰ ἐν τῇ φια
 κομίζε, μὴ δὲ τὰ τῶν παροχόνων αἰ-
 ξιώματα. καταλείπει ἢ καὶ γὰρ, καὶ
 δόξαν, καὶ ἀποτίσει ἡ πόλις ἀνεκέρου
 ξεν, εὐεργέτιω δηλονότι. καὶ πῶς τῶν
 ἀνδριάντων Σπυργαφᾶς, μὴ δὲ ὅτι μέ-
 γας τάφον Σπίσι ἔχων λέγει. Βα-
 ρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονόμανα.
 Κρα. καὶ ἐκ τούτων, δοτοροῖσιν δὲ. τί γὰρ
 ἀν καὶ πᾶσι; Ερ. Βαβαί σὺ ἢ ὁ ἐν σπ-
 λος, πᾶσι δὲ; ἢ τί τὸ τρέπονται τῶν φέ-
 ρει; Κρα. ὅτι ἐνίκησαι, ὦ Ερ. καὶ, καὶ ἡρί-
 στευσαι, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. Ερ. ἄφες,
 ἐν γὰρ τὸ τρέπονται. ἐν ἄλλῃ γὰρ εἰρήνη, καὶ
 αἰδὼν ὁπλῶν δεῖται. ὁ σπῆνός, ἢ ἔπειτα αἰ-
 πῶς ὁ γένος, καὶ βρεθόμενος, ὁ
 πᾶς ὁ φρεσὶ ἐπηρεκῶς Σπίτι Φρονίδωι,
 τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαρὺν πῶγωνα καθε-
 μένος;

itaque incende iam. Et tu, ô Crato!
 diuitias abijce, præterea mollitiem &
 delicias, neque feras tecum epita-
 phia, neque maiorum tuorum digni-
 tates. Relinque etiam genus, & gloriâ,
 item ciuitatum, de quibus scilicet, be-
 ne meritus es. publica præconia, sta-
 tuarum inscriptiones, nec dicas, quod
 tibi magnum sepulchrum construxe-
 rint, nam & hæc grauant, si in memo-
 riam reuocentur. CRAT. Inuitus cer-
 te sed tamen abijciam. quid enim fa-
 ciam? MER. Papæ, quid tibi vis arma-
 tus? aut quid istud trophæum tecum
 circumfers? CRAT. Quia vici Mer-
 curi, & res præclaras gessi, propterea
 ciuitas hoc me honore affecit. MER.
 Relinq, trophæum in terra: apud in-
 feros enim pax, neq; vllis armis opus
 est. Verum quis ille est, ipso habitu
 grauitatem quandam præse ferens, o-
 latus & contractis supercilijs propter
 curas, longa barba, quis est ipse?

MENIP.

Μίνι. Φιλόσοφος πς, ὦ Ερμῆ, μάλ-
 λον δε γόης, καὶ περτείας μεσός.
 ὥςτε ἀπόδυσεν καὶ τῆτον, ὅψει γὺ
 πολλὰ καὶ γλοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ
 κρυπτόμενα. Ερμ. κατὰ θε, σὺ τὸ
 σχῆμα πρῶτον εἶπα καὶ ταυτὶ πίν-
 τα. ὦ Ζεῦ, ὅσῳ μὲν πλὴν ἀλαζονίαν
 κομίζεις, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔρην
 καὶ κενόδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀ-
 πόρους, καὶ λόγους ἀκατανόητους,
 καὶ ἐννοίας πολυπλόκους; ἀλλὰ
 καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλὰ καὶ
 λῆρον σὺν ὀλίγον, καὶ ὕψλεις, καὶ
 μικρολογίαν. νῆ Δία καὶ χερσίων γε-
 τυπὶ, καὶ ἡδυσπάθειαν, καὶ ἀναισχυν-
 τίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ
 μαλακίαν. καὶ λέληθε γάρ με, οἱ καὶ
 μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ
 ψεῦδος δὲ ἀπόθε, καὶ τὸν τύπον, καὶ
 τὸ οἶσθαι ἀμύνει εἶναι τῶν ἀλλω.

Μίνι. Φιλόσοφος πς, ὦ Ερμῆ, μάλ-
 λον δε γόης, καὶ περτείας μεσός.
 ὥςτε ἀπόδυσεν καὶ τῆτον, ὅψει γὺ
 πολλὰ καὶ γλοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ
 κρυπτόμενα. Ερμ. κατὰ θε, σὺ τὸ
 σχῆμα πρῶτον εἶπα καὶ ταυτὶ πίν-
 τα. ὦ Ζεῦ, ὅσῳ μὲν πλὴν ἀλαζονίαν
 κομίζεις, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔρην
 καὶ κενόδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀ-
 πόρους, καὶ λόγους ἀκατανόητους,
 καὶ ἐννοίας πολυπλόκους; ἀλλὰ
 καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλὰ καὶ
 λῆρον σὺν ὀλίγον, καὶ ὕψλεις, καὶ
 μικρολογίαν. νῆ Δία καὶ χερσίων γε-
 τυπὶ, καὶ ἡδυσπάθειαν, καὶ ἀναισχυν-
 τίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ
 μαλακίαν. καὶ λέληθε γάρ με, οἱ καὶ
 μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ
 ψεῦδος δὲ ἀπόθε, καὶ τὸν τύπον, καὶ
 τὸ οἶσθαι ἀμύνει εἶναι τῶν ἀλλω.

MENIP. Philosophus quidā est ô Mer-
 curi, imò præstigiator & nugarū ple-
 nus. Itaq; & hunc exue, videbis enim
 multa, eaq; ridicula, sub palliolo oc-
 culta esse. **M.** Depone tu hunc ha-
 bitum primum; deinde hæc quoque
 omnia. **O** Iupiter, quantam ille arro-
 gantiam, quantam inscitiam, & quan-
 tum contentionum & inanis gloriæ,
 quantum quæstionum dubiarum,
 quantum spinosarum disputationum,
 & cogitationum perplexarum, cir-
 cumfert? imò quā multos vanos
 labores, & deliramenta non pauca,
 quantas idem nugas, & quantam cu-
 riositatem? Sed per Iouem aurum et-
 iam hoc, & voluptatem, & impuden-
 tiam, iracundiam, delitias & molliti-
 em secum habet, neque enim latent
 mei ista, etiamsi studiosè celas. Verū
 abijce mendacia & superbiam, & opi-
 nionem illam, qua existimas te præ-
 stantiorē esse omnibus reliquis.
 Nam

ὥς ἔγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις,
 πῶς πεντηκόντερος δέξαιτο ἄν σε;
 Φιλ. Δοποῖς με καὶ πίνυν αὐτὰ, ἐπὶ ἥπερ
 ἔτω κελεύεις. Μέ. ἀλλὰ καὶ τὸ πῶγονα
 τῶτον δοποῖς δῶ, ὦ Ερμῆ, βαρύνει ὄν-
 τα, καὶ λάσπον, ὥς ὁρᾷς. πέντε μναῶν
 τρίχες εἰσὶ τὰ λείχισον. Ερ. εὐλέγεις.
 Δοποῖς καὶ τῶτον. Φιλ. καὶ τίς ὁ δοποκεί-
 ρων ἔσται; Ερ. Μένιππος ἔπι σὶ, λαβὼν
 πέλεκυν τῶ ναυπηγικῶν, δοποκείψῃ
 αὐτὸν ὀπτικῶς τῇ ἀναβάθρᾳ χρησά-
 μενος. Μέ. ἔκ. ὦ Ερμῆ. ἀλλὰ περίονα
 μοι ἀνάδος, γελοιότατον γὰρ τῶν. Ερμ.
 ὁ πέλεκυς ἰκανός. Μέ. εὐγε, ἀνθρώπι-
 νώταρον γὰρ νῦν ἀναπέφηναις, δοποκεί-
 νος αὐτὸν τὸ κινάβραν. βέλαι μικρὸν
 ἀφ᾽ ἡλωρα καὶ τὸ φρύων; Ερ. μάλιστα.
 ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρ-
 κεν, ἔκ. οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἐαυτὸν.
 πῶς τῶν; καὶ ἀακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ

πρὸς

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Nam si cum totis oculis
 diaria, quæ quinquaginta
 tri? Phil. Depone: quæ es
 doquidem sic habes. Mercurius
 barba hanc deponat. Mercurius
 equidem & hirsutissimus, ut videtur, quæ
 sunt quinque minime sunt. Ma.
 Bene dicis. Depone & illam. Phil.
 Sed quis obrudet? Ma. Mercurius
 se securum accipiens, quibus sceleribus
 brianatur, eam resecabit, ut
 tem scilicet narialibus, quibus
 posita barba resecatur. Ma.
 Nequaquam Mercuri, sed de ma-
 feram, hoc enim era magna
 lum. Ma. Sufficit hirsutia.
 n. p. Euge, Humanior nunc
 res, deposito hircino fatore. vifio-
 riparum etiam de supercilij, au-
 ram? Ma. E. y. a. Maxime: Nam
 has super frontem etiam attolla, ne-
 quis quo seipsum extendat. Quid
 horrebit? Etiam ploras scelere &

Nam si cum rebus omnibus ingredi-
diaris, quæ quinquere mis te accepe-
rit? PHIL. Depono igitur ea, quan-
doquidem siciubes. MENIP. Sed &
barbâ hanc deponat, Mercuri gravem
equidem & hirsutam, ut vides, capilli
sunt quinque minarû minimû. MAR.
Benè dicis. Depono & illam. PHIL.
Sed quis abradet? MAR. Menippus il-
le securim accipiens, quibus naues fa-
bricantur, eam resecabit, utetur au-
tem scalis naualibus, quibus super-
posita barba resecetur. MENIP.
Nequaquam Mercuri, sed da mihi
ferram, hoc enim erit magis ridicu-
lum. MAR. Sufficit bipennis. MENIP.
Euge, Humanior nunc appa-
res, deposito hircino foetore. visne
ut parum etiam de supercilijs, auste-
ram? MERCVR. Maximè: Nam
has super frontem etiam attollit, ne-
que scio quo seipsum extendat. Quid
hoc rei est? Etiam ploras scelestè &

πρὸς θάνατον δοσιφιλίας; ἔμβρηθι
 δὲ θν. ΜΕ. ἐν ἐπὶ τὸ βαρύντασιν ὑπὸ
 μάλης ἔχθ. Ερ. τί, ὦ μένιππε; ΜΕ.
 καλαίαι, ὦ Ερμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ
 χρησιμεύουσιν αὐτῷ. φιλο. ὅκ θν καὶ
 σὺ ὦ μένιππε, δασύθῃ τ' ἐλευθερίῳ,
 καὶ παρρησίῳ, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γυν-
 ναῖον, καὶ τὸ γέλωτα. μόνος γὰρ τ' ἄλ-
 λων γελᾷς; Ερ. μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ
 ἔχει παιδία, καὶ Φαγὼ καὶ πάνυ εὐφρονα-
 ῖνται, καὶ πρὸς τὸν κατεπλήν χρησι-
 μῶν. καὶ ὁ ρήτωρ ἢ σὺ, δόσιφιλῆ τ' ῥημάτων
 τ' πτωχὸν ἀπεργαστολογίαν, καὶ ἀνι-
 θίσας, καὶ περισώσας, καὶ περὶ ὁδὸν, καὶ
 βαρβαρισμῶν, καὶ τ' ἄλλα βάρη τ' λό-
 γων, Ρη. ἴδ' ἴδ' ἀποπύθεμαι. Ερμ. εὖ
 ἔχει, ὥς περὶ λυετὰ δασύγχα. τὴν δαπ-
 βάθραν ἀνελώμεθα. τὰ ἀγκύρον ἀ-
 ναπαύσθω πέπαιον τὸ ἰσὶον ἐνθνε ὦ
 πρὸς τὸ πηδάλλιοι. εὖ πάθωμεν τί
 οἴμεθ'.

DIALOGUS
 monem tamen, uterque
 que. Vnum quidam
 mum gestat sub alis. Menippe.
 Quid Menippe? Mercurius
 tionem, Mercurius, quia illi
 re, multum profuit. Rhetor
 tur & tu Menippe, tuam abieci-
 bertatem, & loquendi audaciam,
 titiam, animi magnitudinem, & n-
 sum. An tu solus alios omnes ride-
 bis? MERCUR. Nequaquam, sed
 reme ista: lenia enim sum & plura
 facilia portato, & ad nauigandum
 profuit. Tu vero Rhetor, abij-
 ce istam tamam verborum loquaci-
 atem & anitheat, & summatim
 nes & item periodos & barbarismos
 atque alia sermonis pondera. Rhetor.
 En abijcio, MERCUR. Bene se
 habent res. Itaque solve funem,
 attollamus scalam, attrahatur ancha-
 ra, expande velum, tuque nauis cla-
 rum dirige. Simus hilares, quid plo-
 rais?

mortem times? ingredere igitur. **MER-
RIP.** Vnum quiddam adhuc grauissi-
mum gestat sub alis. **MERCVR.**
Quid Menippe? **MENIP.** Adula-
tionem, Mercuri, quæ illi dum viue-
ret, multum profuit. **PHIL.** Igi-
tur & tu Menippe, tuam abijce li-
bertatem, & loquendi audaciam, læ-
titiam, animi magnitudinem, & ri-
sum. An tu solus alios omnes ride-
bis? **MERCVR.** Nequaquam, sed
retine ista: leuia enim sunt & planè
facilia portatu, & ad nauigandum
profunt. Tu verò Rhetor, abij-
ce istam tantam verborum loquaci-
tatem & antitheses, & similitudi-
nes & item periodos & barbarissimos
atque alia sermonis pondera. **RHE-
EN** abijcio, **MERCVR.** Benè se
habent res. Itaque solue funem,
attollamus scalas, attrahatur ancho-
ra, expande velum, tuque nauta cla-
uum dirige. Simus hilares. quid plo-

E

ratis

οἰμώζετε ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστ' ὁ
Φιλόσοφος· σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώ-
γωνα, διεδραμένῳ; φιλο. ὅτι ὦ
Ερμῇ ἀθάνατον ὅμιλον πλὴν ψυχῶν
ὑπάρχειν. μέ. ψάλλεται. ἀλλὰ
γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. Ερ. τὰ ποῖα;
Μο. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ
διήπνια, μηδὲ ἱξάπατων τῆς νέας
ὅππ' τῇ σοφίᾳ δαγύρειν λήψεται.
ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. Φιλ. σὺ δὲ ὦ μέ-
νηπτε, σὲκ ἄχθῃ δαποθαινών; μέ.
πῶς, ὅς ἐσπώσκει ὅππ' τὸν θάνατον,
καλέσαντ' ἢ μηδ' ἑός; ἀλλὰ μετα-
ξὺ λόγων, ἔκρευθήτης ἀκύνεται, ὥσ-
περ πινὼν δὸτ' ἡς βωόντων; Ερ. ναὶ
ὦ μένηπτε, ὥκ' ἀφ' ἐνός γε χώρου.
ἀλλ' οἱ μὲν εἰς πλὴν ἐκκλησίᾳ συνελ-
θόντες, ἄσμενοι γαλῶσι πάντες ὅππ'
τῷ λαμπύρῳ θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆς
συνέχεσθαι πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ
πρὸ

ratis & vos amentes? præfertim tu
 Philophe, qui paulò antè tua barba
 spoliatus es. PHI. Quia existimabam
 immortalem esse animam. MENIP.
 Mentitur, nam alia sunt, quæ viden-
 tur eum moerore afficere. MBR CVR.
 Qualia? MENIP. Quia non ampli-
 us tam opiparas cœvas habebit, nec
 deceptis adolescentibus sua sapien-
 tia, pecuniam accipiet: hæc sunt
 quæ illi dolent. PHI. An tibi mole-
 stum nō est, Menippe, quod mortuus
 es? MENIP. Quomodo posset esse mo-
 lestum mihi, qui ad mortē festinaui,
 nemine vocante? Verū nonne clamor
 quidā interim dū nos confabulamur,
 exauditus est? velati quorundam in
 terra vociferantium. ME. Certè Me-
 nippe, verū non vno tantū loco ex-
 auditur clamor sed quidam in vnum
 centum conuenientes, cum voluptate
 derident mortuum Lampichum & il-
 lius vxorē mulieres circum strepunt,

τὰ παῖδιά νιογὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ
 κῆνα ὑπὲρ τῶν παίδων βαλλεῖ) ἀφ' ὅνοις
 πῆς λίθοις. ἄλλοι δὲ Διόφαντι τὴν ῥή-
 πρᾶσι παρῆσιν ἐν Σικυῶνι, ἐπιλαφί-
 κες λόγους διεξιόντες ὅτι Κράτωνι τέ-
 λω. Ἐνὶ Δία γε, ἡ Δαμασίη μήτηρ κω-
 κύσας, ἐξάρχει τῶν θρήνων σὺν γυναι-
 ξιν ὅτι τῷ Δαμασίᾳ. σὲ δὲ εἰς ὧν
 Μένιπας δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ καὶ
 στυμόνος. Μὲν. ὁ δαμάσας, ἀλλ' αἰκίσθητ'
 κυτῶν μετ' ὁλίγον ὠρυομένων οἰκίσσον
 ἐπ' ἐμοί, ἔτι κρατικῶν ὑπιομένων τοῖς
 πλεοῖς, ὅποτ' αὖν Συμελθόντες θάπλωσί-
 με. Εἰς. γυνάδας εἰς ὧν Μένιπας. ἀλλ' ἐ-
 πεί καὶ ἀπεπλευκάμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς
 μὲν ὅτι περὶ τὸ δικαστήριον, εὐθὺς αὖ
 δακύνην περιόοντες. ἐγὼ δὲ, ἔοπερ θ-
 μεύς, ἀλλ' ἡς μεθελύσμεθα. Μὲν. εὐ-
 πλοῦται ὧν Βρμῆ. περιώμεν δὲ ἡμεῖς,
 ἡ δὲ ἐπὶ ἔμελλε; δικασθῆναι δεή-

atque illius pueri nuper admodum geniti, multis lapidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant in Sicyonum funebres orationes recitantem, de hoc Cratone. & per Iouem Damasiæ mater ululans, lamentationem inceptat unà cum mulieribus pro Damasia. Te verò, Menippe, nemo est qui deplorat, & tranquillius iaces solus. MENIPPUS. Nequaquam, nam haud ita multò post, audies canes miserabiliter latrantes propter me & coruos alas concutientes quando ad sepeliendum me conuenient. MER. Fortis es Menippe. Sed quia iam transfretauius, abite vos recta per hanc viam ad forum iudiciale. Ego verò & nauta alios transuectabimus. MENIP. Feliciter nauigate ô Mercuri, nos quoque progrediemur. Verùm quid diutius moramini? Iudicium de nobis ferri oportebit, & quidem

E ;

aiunt

σε. Ἐπὶ τὰς κατὰ δίκας φασὶν εἶναι βα-
ρύνει, τροχὸς καὶ γόπαι, καὶ λίθους.
δοιχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστη βίβη.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ
Διομήδους.

Μοίρεχον τὸ πλεῖστον ἐγίνωσκες ὦ
Διομήδες, τὸ πᾶν πλεῖστον, τὸ ἐκ
Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας
ἔχοντα, ὃ ἀνέψιος Ἀρσείας, πλεῖστος
καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ ὁμηρικὸν ἐκείνο εἰ-
θὲ ὀπιλέγειν, ἢ μὲ ἀναισὶ ἢ ἐγὼ σε.
Διο. πίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθ-
ράπευον ἀλλήλους; Κράτ. τὴ κλη-
ρὸν ἕνεκα ἐκάπερ, ἡλικιωτῶν ὄν-
τες. καὶ τὰς ἀφαιρήκας ἐς τὸ Φανε-
ρόν ἐπίθεν. Ἀρσείαν μὲν ὁ Μοίρε-
χον εἰ περαπέννοι, Διοπότῃν αἰ-
φιδίς τῶν ἐαυτῶ πάντων. Μοίρεχον
δὲ ὁ Ἀρσείας, εἰ περαπέλθοι αὐτῶ.

ταῦ-

arunt penae esse graves, tro-
cha, & lapides. vituaturus
vita examinabitur.

CRATETIS ET
Diogenis.

Μοίρεχον διοίτερον, ἐπεὶ καὶ
ὁ Διογένης; ἵλιον, ἐπεὶ καὶ
supra modum διοίτερον, ἵλιον Cor-
inthio profectum, cui tox erat amicus
omnibus meribus, cuius confortum
Aristoteles, cum ipse quoque dices: ἑτα-
Homericum illud in ore solebat ha-
bere. Aut tunc confecta, aut ex-
Diop. Cuius rei gratia iocun-
bant inuicem, Crates? Crat. Hic-
ditatis causa, cum essent aequales, &
terq; alterum captabant, iamq; testa-
menta publicauerant ambo, in quibus
Moricus (si prior moreretur) Ari-
stotelem omnium rerum suarum dñm re-
linquebat: Morichū vicissim Aris-
teas, siquidē ipse prior ē vita decederet.

aiant poenas esse graues, rotas vultures, & lapides. vniuscuiusque autem vita examinabitur.

CRATETIS ET Diogenis.

Mœrichum diuitem, noueras ne Diogenes? illum, inquam supra modum diuitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naues onustæ mercibus, cuius consobrinus Aristæas, cum ipse quoque diues esset, Homericum illud in ore solebat habere. Aut nunc confice tu, aut ego tete. **Diog.** Cuius rei gratia sese captabant inuicem, Crates? **CRAT.** Hæreditatis causa, cum essent æquales, vterq; alterum captabant, iamq; testamēta publicauerantambo, in quibus Mœrichus (si prior moreretur) Aristæam omnium rerū suarum dñm relinquebat: Mœrichū vicissim Aristæas, siquidē ipse prior è vita decederet,

E 4

Hæc

ταῦτα μὲν ἐγγράψω. οἱ δὲ ἐθερά-
 πδον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι
 τῇ κολωκείᾳ, καὶ οἱ μάντις, ἔτι δὲ
 τῶν ἄσρων περμαρόμενοι τὸ μέλλον,
 ἔτι δὲ τῶν ὀνηράτων, ὡς γε Χαλ-
 διαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθι-
 αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀρτεῖ παρείχετο
 κράτος, ἄρτι δὲ Μαιρίχῳ. καὶ τὰ
 πάλαια, κατὰ μὲν ἑπὶ τέσσην, νῦν δὲ
 ἐπ' ἑκσίνον ἔρρεπε. Διο. πῶς οὖν
 πύρας ἐγένετο ὡς κράτης; ἀκούσθαι γὰρ
 ἄξιον. Κρα. ἄμφω πιθανῶς ἐπὶ
 μιᾷς ἡμέρας. οἱ δὲ κληροὶ, ἐς Εὐνό-
 μιον καὶ Θερασικλέα, πείληλον, ἄμ-
 φω συγγενεῖς ὄντας, ὅς τις πάμπαν
 περμαντδομένους ἔται γινέσθαι ταῦ-
 τα, ἀφ' ὧν πλέοντες γὰρ δὲ Σικυῶν
 ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλο-
 γῶ πείπτοντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετρά-
 πησαν. Διο. εὐ ἐπίησαν. ἡμεῖς γάρ
 ὁπό-

Hæc igitur cum esset actum.
 pro illi inter se capitebus et a
 terum adulationibus oblectantibus
 perare contendebat. Porro
 haud scio verum ex altis et
 tarum sit coniectantes, ac etiam
 nis, quemadmodum Chaldaei
 quin & Pythius ipse, nunc Anaxim
 victorem fore pronuntiabat, nunc
 Maerichum, ac trinita quidem ius-
 ritia ad hunc, interim ad illum pro-
 pendeat. Dio Quid igitur tandem
 evenit? nam audire est operæ preci-
 um. C. 1. Eodem die moniti sunt
 ambo, ceterum hæc edicta ad Euxi-
 num ac Thralydem deveniunt.
 quorum uterque cognatus illis erat,
 atqui de his nihil prædixerant divini
 futuram, ut tale quippiam accideret.
 Etenim cum Sicyone Cirrham per-
 fus navigarent, medio in cursu, obli-
 quo unto Iapyge, eversa naui perie-
 runt. Dios. Rectè factum: at nos
 E 5

Hæc igitur cum essent in tabulis scripta illi inter se captabant & alter alterum adulationibus obsequijsq; superare contendebat. Porro diuini, haud scio vtrum ex astris id quod futurum sit coniectantes, an ex somniis, quemadmodum Chaldæi faciunt, quin & Pythius ipse, nunc Aristeam victorem fore pronuntiabat, nunc Moerichum, ac trutina quidem interim ad hunc, interim ad illum propendebat. Dio. Quid igitur tandem evenit? nam audire est operæ precium. C R A. Eodem die mortui sunt ambo, ceterum hæreditates ad Eunomium ac Thrasyclem devenerunt, quorum vterque cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant diuini futurum, ut tale quippiam accideret. Etenim cum Sicyone Cirrham versus nauigarent, medio in cursu, obliquo urto lapyge, everfa naui perierunt. DioG. Rectè factum: at nos

ἐπίπε ἐν τῷ βίῳ ἡμεν , ἔθ' ἔν πινυ
ὄνειρόμεν πρὸς ἀλλήλων. ἔπε πώ-
ποπε ἐν ξάμην Α. παθ' ἐν δόποθα-
νείν , ὡς κληρονομήσομαι τῆς βα-
κτηρίας αὐτῆς. εἶχεν δὲ πᾶν καρ-
περὸν ἐκ κοτίνου ποιοῦσάμεν Θ.
ἔπε οἷμα σὺ ὦ Κράτης ἐπιθύμεις
κληρονομεῖν δόποθανόντ Θ. ἐμεῦ , τὰ
κτῆματα , καὶ τὸν πῖθον , καὶ
τὴν πῆραν , χοίνικας δύο θέρ-
μων ἔχουσιν. Κρά. οὐδ' ἔν γάρ μοι
τῶτων ἔσθι , ἀλλ' ἔσθ' ἐσσι ὦ Διό-
γρες. ἀ γὰρ ἐχρῆν , σὺ πε Α. ἡθοδέ-
νεις ἐκ κληρονόμησης , καὶ ἐγὼ σὺ ,
πλῶ μείζω ἔσεμνόπρασ. τῆς Περ-
σᾶν ἀρχῆς. Διο. τίνα ταῦτα
Φης ; Κράτης. Σεφίαν , αὐτάρκει-
αν , ἀλγῆθειαν , παρρησίαν , ἐλθε-
ρσίαν. Διο. νῆ Δία μέμνημαί τῶτον
Διὰ δεξάμενος τὸν πλῆτον παρ' Α.

παθ' ἐ-

cum in vita essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego unquam optabam ut moreretur Antisthenes, quo nimirum baculus illius (erat autem illi firmus ex oleastro factus) ad me rediret hæredem, neque tu Crates, opinor, desiderabas ut me mortuo in possessionū mearum successionem venires, puta dolij ac peræ, in qua quidem lupini chœnices inerant duæ. CRAT. Neque enim mihi quicquam istis rebus erat opus, imò ne tibi quidem Diogenes, siquidem quæ ad rem pertinebant, quæq; tu Antistheni succedens accepisti succedens tibi & ego, ea nimirū multo sunt potiora, multoq; splendidiore quā vel Persarū imperiū. DIOG. Quænam sunt ista quæ dicis? CRAT. Sapiētiam, inquam, frugalitatem, veritatem dicendi, vivendique libertatem. DIOG. Per Iovem memini me in istiusmodi opum hæreditatem An-

πιδένους, καί σοι ἔτι πλείω κατὰ
 λιπών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλου
 τῶν πιδένων κτημάτων, καὶ οὐδείς
 ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσαν
 προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίαν
 πάντες ἔβλεπον. Διογένης. οἰκώ-
 τως, εἰ γὰρ ἔχον εὖθι ἐλέξαντο τὰ
 πιαῦτα ὑπὸ ἡμῶν διεργηκότες
 ὑπὸ περυφῆς, κατὰπερ τὰ λαθεῖ
 τῶν βαλαυτίων. ὥστε εἶπε καὶ ἐμ-
 βάλλοι τίς ἐς αὐτὰς ἢ Λορίαν, ἢ παρ-
 ῖνσιαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπεν εὐ-
 θύς, καὶ διέρρει, τοῦ πυθμένου ὅτε
 γενεὴ εἰς διωαμένου, οἷόν τι πάσχε-
 σον αἱ τῆς Δαναῶν αἵται παρθένοι,
 ἐς τὸν περυπημένον πίτον ἐπαντλῆ-
 σαι. τὸ δὲ χρυσίον, ὁδοῖσι, καὶ οἰυξί
 καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρατ.
 οὐκ οἶμαι ἡμεῖς μὲν ἔχομεν, καὶ
 ταῦτα τὸν πλεόντα. οἱ καὶ ὁδο-
 λόν

tistheni successisse, tibi que eas longè
 etiam maiores reliquisse. CRAT. Ve-
 rù reliqui mortales hoc possessionum
 genus aspernabantur, neq; quisquam
 nos ob spem potiundæ hæreditatis
 obsequiis captabat, sed ad aurum om-
 nes intendebant oculos. DIOG. Nec
 iniuria, neq; enim habebant, quo fa-
 cultates eiusmodi à nobis traditas ac-
 ciperent, quippe rimosi iam, vitiatiq;
 deliciis nō aliter quàm vasa carie pu-
 trida. Quo fit, vt si quando quis in il-
 los infundat vel sapientiam, vel liber-
 tatem, vel veritatē, effluat illico per-
 stilletq;, fundo, quod immissum est,
 continere non valente, cuiusmodi
 quiddam & Danaï filiabus aiunt acci-
 dere, dum in dolium pertusum hau-
 stam aquam important, at iidem au-
 rum dentibus & vnguibus, omnique
 vi seruabant. CRAT. Proinde nos
 hic quoque nostras possidebimus o-
 pes, illi simulatq; huc venerint, obo-

λὸν ἤξουσιν κομίζοντες, καὶ τῷ τῷ ἄ-
 ρει τῷ πορεύμεως.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ
 Μίνω, καὶ Σκιπίων.

Εἰ μὲν δὲ προκεκρίσθαι σὺ Λίβυ-
 αμείνων γάρ εἰμι. Ἀν. ἔμεν, ἀλλ'
 ἐμέ. Ἀλε. ἔκ, ὁ Μίνως διακασ-
 τῶ. Μι. πῖνες δ' εἰς. Ἀλε. ἔτ
 μὲν, Ἀντίδας ὁ καρχηδόνη, ἐγὼ
 δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. Μι. νῆ
 Δία ἔνδοξοι γε αὐφότεροι. ἀλλὰ
 πῶς πῖνος ὑμῖν ἢ ἔρις; Ἀλεξ. πῶς
 προεδρίας. Φησὶ γὰρ ἔτ αμείνων
 γατρωθῆσαι στρατηγὸς ἐμῷ ἐγὼ δὲ, ὥς
 περ ἅπαντες ἴσασιν, ἔχῃ τῶν μό-
 νον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ
 ἐμῷ Φημὶ διενεγκῆν τὰ πολέμια.
 Μι. ἔκ, ὅν μέρει ἐκάπερ οἰπά-
 τῶ. σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε.

Αν.

lum duntaxat secum ferent , ac ne hunc quidem ulterius, quàm ad portitorem.

ALEXANDER, HANNIBAL, Minos, Scipio.

O Libyee, me decet præponi, melior equidem sum. **HANNIB.** Imò verò me. **ALEX.** Iudicet ergo Minos. **MIN.** Quinam estis vos? **ALEX.** Hic est Hannibal Carthaginensis, ego autem Alexander Philippi regis filius. **MIN.** Per louem vtrique gloriosi Sed qua de re vobis altercatio est? **ALEX.** De præstantia, dicit enim is sese meliorem, quam me ducem exercitus fuisse, ego verò quemadmodum omnes sciunt, non hoc solum , sed omnibus fermè , & qui ante meam ætatem fuere, in re militari , præstantiorem me esse affirmo. **MINOS.** Dicat ergo vterque vicissim, tu verò , ô Libyee . prius loquaris.

D A M-

Ἀν' ἐν μὲν τῷ π, ὧ μίνως αἰνάμην, ὅπ
 ἐπ' αὖθα καὶ τ' ἐπ' αὖθα Φωνὴν ἐξέμα-
 θον, ὥς ἐδὲ ταύτη πλείον ἔπος ἐνέγ-
 κατό μῃ. Φημὶ δὲ τάτ' ἔστι μάλιστα ἐ-
 παίνεα ἀξίως εἶναι ὅσοι τ' μηδὲν ἐξ ἐρ-
 χῆς ὄντες, ὅμως ὅτι μὲν πρὸς ἐχθροὺς
 σταν, δι' αὐτῶν δυνάμειν π' περὶ βαλλό-
 μενοι, ἔ' ἀξιοὶ δόξαντες ἐρχῆς. ἐγὼ
 γὰρ μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τ' Ἰβη-
 ρίαι, π' πρὸ τῶν, ὑπαρχος ὦν ἰὼ ἀδελ-
 φῷ μεγίστων ἡξιώθην, ἀριστος κριθαίς.
 ἔ' τὸς γε Κελτίβηρας εἶλον, ἔ' Γαλα-
 τῶν ἐκράτησα τ' ἐσπερίων, ἔ' τὰ μεγά-
 λα ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ἡελδαῖον,
 ἀπαιτίας κατέδραμον, ἔ' ἀναστὰς ἐ-
 ποίησα ἰσοσάτους πόλεις, ἔ' τ' πεδινήν
 ἡαλίαν ἐχθροσάμην, ἔ' μέγχι τ' προα-
 στίων τ' πρὸς ἐχθροὺς πύλεως ἤλθον, ἔ'
 πσάτ' ἀπέκλιν' αὖ μιᾶς ἡμέρας, ὥς
 τὸς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμοις δόπο-
 μετρή-

HANNIBAL. Vorum hoc est
 quod & hic sermonem fecerunt
 dixerim, ut neque etiam hoc
 Alexander me lauperet. Porro
 maxime laude dignos putavi, qui
 parvi à principio fuerit, propterea
 tantae ad magnam gloriam evaserunt
 tantelque per se ipsi facti, & pro-
 cipatu digni habui. Ego quidem cum
 paucis quibusdam Hispaniam pri-
 mum invadens, cum sub fratre pro-
 secutus agerem, maximis rebus vo-
 lentis atque optimis indicatus sum.
 Bitum Celtiberos cepi, atque Gali-
 los ipsos devici. Et cum magnos
 montes transivissem, omnia
 ridanum transivissem, multaque con-
 tates everti, & planam Italiam sub-
 jugavi, & usque ad suburbia Ro-
 mae grassatus sum, totique uno die
 Romanos cecidi, ut annulos eorum
 modice mensurari oportuerit, & ex-
 cada.

HANNIB. Vnum hoc me iuvat,
 quod & hic sermonem Græcum di-
 dicerim, vt neque etiam hac in re
 Alexander me superet. Porro illos
 maximè laude dignos puto, qui cum
 parui à principio fuere, propria vir-
 tute ad magnam gloriam euasere, po-
 tentesque per se ipsi facti, & prin-
 cipatu digni habiti. Ego igitur cum
 paucis quibusdam Hispaniam pri-
 mum inuadens, cum sub fratre præ-
 fectum agerem, maximis rebus ido-
 neus atque optimus iudicatus sum.
 Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gal-
 los ipsos deuici. Et cum magnos
 montes transmigrassem omnem E-
 ridanum transcurri, multasque ciui-
 tates euerti, & planam Italiam sub-
 iugavi, & usque ad suburbia Ro-
 mæ grassatus sum, totque vno die
 Romanos cecidi, vt annulos eorum
 modijs mensurari oportuerit, & ex
 cada-

μετρήσαι, ἔ τ' ἄς παταγὸς γεφυρῶσαι
νεκροῖς. Ἐ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ἔπε
Αἰώνιος ὑὸς ὀνομαζόμενος, ἔπε
ἴνα προσπιέμενος, ἢ οὐ πνία τ' μη-
τρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁ-
μολογῶν, σπληνῶν τε τῶν (υἱ) εὐλα-
τοῖς ἀνιέζεσθαι ζόμενος, καὶ σπληνῶν
τῶν μαχμωλῶν συμπελεκόμενος. ἔ
Μήδης, καὶ Ἀρμένιος καὶ ἀγαθὸς ζόμενος
ὑποφύγοντας πρὶν διώκηντα, καὶ τῶ
πλημῆσιν ὡς διδόντας εὐθὺ τ' νί-
κην. Ἀλέξανδρος ὁ, πατρώειν ἀρ-
χὴν ὡς λαβὼν, ἤνυξεν, καὶ ὡς π-
λὺ ἐξέτρε, χρησάμενος τῇ τ' τύχῃ
ὀρμῇ. ἐπεὶ δ' ἔν ἐνίκησέ πε, καὶ τ' ὀλε-
θρον ἐκείνου Δαρῆον ἐν Ἰσῶ πε καὶ Ἀρ-
βήλοισι ἐκράτησεν, ὁποσὺν τ' πατρώ-
ων, προσκυνῆσθαι ἤξισ. καὶ δίαται τ'
μηδικὴν μετ' ἐδήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐ-
μιαί φονεὶ ἐν τῇ συμποσίῳ τῶν Φί-
λας, καὶ συνελάμβανεν ὅτι θανάτω.

causantibus potest hanc...
rim. Alique hanc omnia...
Ammonis dictos hunc...
tum me fingens, aut...
nia narrans, sed me horat...
utur, pugnantemque contra...
magna prudentia, contra...
magna audacia atque fortitudine
preditor. Non adversus Medos,
aut Artimios, qui antequam quor-
piam sequeretur, fugiam, & facile
cuius audenti victoriam tradere
Alexander vero regni patris succed-
tor, & id fortunæ quodam imperio
amplavit. Qui cum devicto miho
ro illo Dario, apud Issum & hinc
las victoriam cepit, antiquam ex
parte consuetudinem omittens, ad-
orari sese voluit, seseque ad Medo-
rum delicias ac vivendi modum con-
tulit, atque in convivij amicis intere-
mit interficientibusque auxilium tulit.
Ego

cadaveribus pontes fluminibus fecerim. Atque hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque Deum me fingens, aut matris insomnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnabamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atque fortitudine præditos. Non aduersus Medos, aut Armenios, qui antequam quispiam sequatur, fugiunt, & facile cuius audenti victoriam tradunt. Alexander verò regni patris successor, & id fortunæ quodam impetu ampliauit. Qui cum deuictis misero illo Dario, apud Issum & Arbelas victoriam cepit, antiquam ex parte consuetudinem omittens, adorari sese voluit, seseque ad Medorum delicias ac viuendi modum contulit, atque in conuiujs amicos interemit, interficientibusque auxilium tulit.

Ego

ἐγὼ δὲ ἤρξα Πίσης τ' πετρίδος, καὶ ἐ-
 πεδὶ μεμπέμεπε, τ' πολέμιων με-
 γάλῳ σάλῳ Πιπλευσάντων τ' Λι-
 βύης, ταχέως ὑπήκασι, καὶ ἰδιώτῃ
 ἑμαυτὸν παρέχον. καὶ καὶ ἀδικαδοίς,
 ἡδὲ γκα ἐυγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ
 περὶ ἔπραξα, βάρβαρος ὢν ἀπαί-
 δατος παιδείας τ' ἐλληνικῆς καὶ ἔπε Ο-
 μηρον ὥσπερ ἄλλος, ἐρραψώδην, ἔπε
 ὑπ' Ἀριστοτέλει ἰω σοφιστῇ παιδευθεὶς,
 μόνῃ δὲ τῇ Φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος.
 ταῦτά ἐστιν ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμεί-
 νων φημί εἶναι. εἰ δ' ἐστὶ καλλίων ἄλλοις,
 διότι ἀγαθὴν τὴν κεφαλὴν διε-
 δέδεικο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα
 σμινά, ἑμὴν δὲ τὰ ἀμείνων δόξεν
 εἶναι γυναικας, καὶ σραληγικῶν ἀνδρῶν, τῇ
 γνώμῃ πλείον ἢ περὶ τῇ τύχῃ κεχρημέ-
 νων. Μί. ὁ μὲν εἶρακεν ἕκ ἀλγυνῇ τ' λό-
 γον, εἰ δὲ ὡς λιβυν εἰχρὸς ἢ ὑπὲρ αὐτῶν.

σὺ δὲ

Ego autem patriæ dominatus sum ,
 quæ cum me revocaret , hostium
 magna classe adversus Lybiam na-
 vigante , parui , continuoque me
 hominem priuatum dedi , & dam-
 natus æquo animo rem tuli. At-
 qui hæc egi barbarus cum essem,
 omnisque Græcorum disciplinæ ex-
 pers , & neque Homerum , vt hic,
 edidici , neque Aristotele sophista
 magistro eruditus fui, sed solum mea
 natura optima sum vsus. Hæc sunt
 quibus me meliorem Alexandro ef-
 se puto. Si verò ea caussa mihi hic
 præferendus est , quod caput dia-
 demate ornauerit , id decorum for-
 san apud Macedones est , non ta-
 men ob id præstantior hic videri
 debet generoso duce , & viro , qui
 mentis sententia magis quàm fortu-
 na est vsus. MINOS. Hic certè ora-
 tionem neque ignauam ; neque vt
 Libycum decebat , dixit : tu ve-

οὐ γὰρ ὦ Ἀλέξανδρε, ἢ πρὸς ταῦτα
 Φῆς; Ἀλλ. ἐξεῖν μὲν ὦ Μίνως, μηδὲν
 πρὸς ἄνδρα ἔγωγε θεσπίζω. ἱκανὴ γὰρ ἡ
 Φήμη διδάσκει. οἷός μὲν ἐγὼ βασι-
 λεύς, οἷός γ' ἔστις ληΐσις ἐχθρὸς. ὅμως
 γὰρ ὅσα εἰ καὶ ὀλίγον αὐτὰ δύνευσκα.
 ὅς νείος ὦν ἐγὼ, παρελθὼν ὅππῃ τὰ πρᾶ-
 γματα, καὶ τὴν ἀρχὴν παραλαβὴν κα-
 πῆχον, καὶ τὸς Φονέας ἔπαρτος μέλλω
 θῆναι, καὶ τὸς Φονέας τὴν ἑλλάδα τῇ Θη-
 βαίων ἀπώλειᾳ, σπράττηγός ὑπ' αὐτῶν
 χερσὶν ὀνηθεῖς. καὶ ἐκ ἡξιώσω τὴν Μακε-
 δόνων ἀρχὴν περιέπων, ἀγαπᾶν ἄρ-
 χῶν ὀπίσσω ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ
 πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησά-
 μενος εἰ μὴ αἰπύνων κρατήσεται ὀλί-
 γος ἀγωνισέβαλον ἐς τὴν ἑστίαν. καὶ ὅππῃ
 περὶ τὴν ἑλλάδα ἐκράτησα μέγαν μάχην
 καὶ τὴν Λυδίων λαβὼν, καὶ τὴν ἰωνίων, καὶ φρυγί-
 αν. καὶ ὅλως πᾶν ἐν ποσὶν αἰὲς χερσὶν ἔμε-
 νον ὅππῃ ἴσθον, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμει-

Dialogi. 116
 ro Alexander, quid ad te
 ALEXAND. Oportet te
 Minos, homini adeo temerario
 respondere. Soli enim te fama
 edocere potest, qualis ego rex, &
 his hic lauro habitus fuerit. Atque
 tamen, an parum ipsum impera-
 rum qui cum adolescens athenas esse
 rem aggressus, regnum de patre, & de
 patris mei intertemporibus supple-
 vim sumpsi. At cum Thibas sub-
 verissem, totum Graeciae terror fa-
 ab ea dur electus. Neque dignum
 putavi, Macedonem regno me con-
 temtum esse, quod pater reliqueras,
 sed totum terrarum orbem sum-
 datum existimare, nisi totum or-
 bium dominus essem: paucos quo-
 dam mecum agens in Asiam exerci-
 tum traduxi, & apud Granicum ma-
 gna pugna vici Lydiam, Iouiam, &
 Phrygiam cepi. Et tandem quatenus
 que transieram subiugans, veni ad
 Iustum, ubi Darius me expectabat.

ro Alexander, quid ad hæc inquis?

ALEXAND. Oportebat quidem, ô Minos, homini adeò temerario nihil respondere. Sola enim te fama satis edocere potest, qualis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superaue-
rim qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris mei interemptoribus supplicium sumpsi. At cum Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliqueras, sed totum terrarum orbem sitiui, durum existimans, nisi rerum omnium dominus essem: paucos quosdam mecum agens in Asiam exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici Lydiam, Iouiam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque transferam subiugans, veni ad Ißum, vbi Darius me expectabat.

infi-

μυριάδας πολλὰς στρατῶ ἄγων. ἢ τὸ
 δοτὶ ταῦτα, ὡς Μίνως, ὑμεῖς ἴσθε ὅσους
 ὑμῖν νεκρὰς ὄππῃ μιᾷς ἡμέρας κατέ-
 πεμψα. Φησὶ γὰρ ὁ πρῶτος, μὴ
 ἀρκεῖσθαι αὐτοῖς τότῃ τὸ σκάφος,
 ἀλλὰ χερδίας ἀπαρηξαιμένους τὰς
 πολλὰς αὐτῶν, διαπλεῦσαι. Ἐταῦται
 δὲ ἐπῆρτον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ
 πτεροσκεδᾷ ἀξιώων. Ἐν ἡσυχίᾳ τὰ ἐν
 Τύρῳ μὴδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγήσω-
 μοι, ἀλλὰ ἔμεις ἰνδῶν ἦλθον, ἔτῃ
 Ωκεανὸν ὄρον ἐπισησάμεν τὴν δὲ χῆς. Ἐ-
 τὰς ἐλέφαντας αὐτῶν ἦλτον, ἔτῃ
 ἐχθρὸς αὐτῶν. Ἐσκύθας δὲ ἐκείνους
 ταφρονήτας ἀνδρας, ὑπερβαῖς τὴν Τά-
 ναιν, ἐνίκησα μεγάλην ἵππομαχίαν. Ἐ-
 τὰς Φίλως εὐεπίησα, ἔτῃ ἐχθρὰς
 ἡμῶν αὐτῶν. ἢ δὲ ἔτῃ ἐδόκεν πῖς
 ἀνθρώποις, συγγνωστὸν ἐκείνοις ὡς
 τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων, καὶ

πῖς.

infinitos exercitus secum. &
 hac ὁ Minos, vos ipsi scitis, quā
 vos vno die mortuos miserim. Ux-
 enim Charon, tunc isti scapham
 non sufficisse sed ratibus compen-
 satorum plerisque se transporta-
 que hac confecti me ipsum periculi
 opponens, & in pugna vulnera con-
 timens. Et ut, quae apud Tyrum &
 Arbelas gesta sunt, omittam, sique ad
 Indos veni, atque Oceanum mei ro-
 gni terminum feci, & illorum homi-
 num elephantes cepi, ac Porum capi-
 tum abduxi. Scythas verò homines
 tenē non spernendor. Tanaim trans-
 iens magna equitum pugna vici, &
 amicos meos remuneravi, inimicos
 autem ultus sum. Si verò Deus ho-
 minibus videbar, parcendum illis es-
 set. Nam rerum magnitudine, ut tale
 aliquid de me crederent induci fuit.

Ε.

Tan-

infinitos exercitus secum agens. Post
 hæc ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad
 vos vno die mortuos miserim. Dicit
 enim Charon, tunc sibi scapham
 non suffecisse sed ratibus compositis,
 illorum plerisque se transportasse, at-
 que hæc confeci me ipsum periculis
 opponens, & in pugna vulnerari non
 timens. Et vt, quæ apud Tyrum &
 Arbelas gesta sunt, omittam, vsque ad
 Indos veni, atque Oceanum mei re-
 gni terminum feci, & illorum homi-
 num elephantes cepi, ac Porum cap-
 tiuum abduxi. Scythas verò homines
 certè non spernendos, Tanaim trans-
 iens magna equitum pugna vici, ac
 amicos meos remuneraui, inimicos
 autem vltus sum. Si verò Deus ho-
 minibus videbar, parcendum illis e-
 rat. Nam rerum magnitudine, vt tale
 aliquid de me crederent inducti sunt.

R.

Tan--

τρίτον τι πεύσασθαι περὶ ἐμῶ. τὸ δὲ
 ἔν πλούτατον ἐγὼ μὲν βασιλεύων
 ἀπέθανον, ἔτ' οὖν δὲ ἐν φυγῇ ὦν
 πρὸς Περσὶα τῷ βιθυνῶ, καθάπερ
 ἀξίον ἦν, πανεργότατον, καὶ ὠμότα-
 ρον ὄντα. ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰτα-
 λῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι σὺ ἰσχύϊ, ἀλλὰ
 πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοισι
 νόμιμον ᾖ, ἢ περὶ φανέσι, ἔδιδεν. ἐπὶ
 δὲ μοι ἀνείδισι τῶν τευφλῶν, ἐκλε-
 ληθαί μοι διοκῆ οἶα, ἐπείκει ἐν Κα-
 πύῃ, Ἰῆς Ἰῆς πολέμου καιρὸς ὁ θαυμά-
 σιος κατηδυπαθῶν. ἐγὼ γὰρ, εἰ μὴ μι-
 κρὰ τὰ ἐσπέρα διοξας, ἦτις τῶν ἐν
 μακρόν, ἔρρησα, τί ἂν μέγα ἐπραξαί-
 ῃ Ἰταλίαν ἀναιμωπὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην
 καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος.
 ἀλλ' σὺ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκβαί-
 νοντι ἵστοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμο-
 λογῆναι. ἔρηκα, σὺ γὰρ Μίνως δικά-
 ζεις.

Eandem mors me regem videret.
 hic autem Hannibal apud Per-
 sias exulavit, ut crudelissimo &
 pessimo homini conveniens erat.
 Nam quo pacto Italos viam virtutis
 dicere, quia non virtute, sed pona-
 tia atque perfidia & dolis id peregre
 nunquam alicuius claritudinis ac
 iusti memor. Sed quoniam, quod
 delitiosè vixerim, vituperavit, obli-
 tus mihi videtur eorum, quæ apud
 Capuam admisit. Ibi enim ro-
 gandi occasiones perdidit. Ego ve-
 rò nescia quæ sub occidente sunt par-
 ta quidam putans, versus orientem
 me impulsiſſem, quidnam adeo ma-
 gni perfecissem: qui Italiam absq; san-
 guine cepi, ac Lybiam, omniemque
 eum oram vsq; ad Gades sub potesta-
 tem redegi. Sed hæc ego tanta con-
 fidentia illis percussis, ac dñm agnosce-
 ntibus dixi. Tu verò Minos, iudica.
 Nam

Tandem mors me regem occupauit, hic autem Hannibal apud Prusiâ Bithyniæ exulauit, vt crudelissimo & pessimo homini conueniens erat. Nam quo pacto Italos vicit omitto dicere, quia non virtute, sed malitia atque perfidia & dolis id peregit, nunquam alicuius claritudinis aut iusti memor. Sed quoniam, quod delitiosè vixerim, vituperauit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuam admiserit. Ibi enim voluptatibus vir iste mirabilis, belligerendi occasiones perdidit. Ego verò nisi ea quæ sub occidente sunt parua quidem putans, versus orientem me impulissem, quidnam adeò magni perfecissem? qui Italiam absq; sanguine cepi, ac Lybiam, omnemque eum oram vsq; ad Gades sub potestatem redegi. Sed hæc ego tanta contentione digna non putavi, præsertim jã antea illis perculsis, ac dñm agnoscētib; Dixi. Tu verò Minos, iudica.

ζε, ἰκανὰ γὰρ ὅσα πολλῶν καὶ ταῦτα
 Σκι. μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμὰ ἀ-
 κούσῃς. Μί. τίς γὰρ ἡ ὠβελπισε; ἢ τὸ
 θέν ὠνέρεῖς; Σκι. ἰταλιώτης Σκιπί-
 ων στρατηγός, ὁ καθεκὼν Καρχηδό-
 να, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις
 μάχαις. Μί. τίς καὶ σὺ εἶ; Σκι.
 Ἀλέξανδρος μὲν ἥτις ἔστιν εἶναι, τῷ δὲ
 Ἀννίβας ἀμείνων. ὃς ἐδίωξα νικήσας
 αὐτὸν, καὶ Φυγεῖν καταναγκάσας
 ἀπίμως. πῶς ἐν σὺν ἀνείχων;
 ἔτ; ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλ-
 λαῖται, ὡς ἔδῃ Σκιπίων ἐγὼ ὁ γενικη-
 κὼς αὐτὸν τῷ βαλάντιον αἰξίῳ; Μί.
 τῇ Δί. εὐγνώμονα. Φῆς ὡς Σκιπίων,
 ὥς περὶ μὲν κεκρίθω Ἀλέ-
 ξανδρ, μετ' αὐτὸν δὲ σὺ. οἱ ταῖς ἰδο-
 καί, πρὶς Ἀννίβας, ἔδῃ ἔτ.
 εὐκαταφρόνη-
 τ. ὦν.

ΔΙΟ+

Nam & haec est malis proci-
 est, Sci. Non, nisi me quogue pro-
 audias o Minos. Mi. Quis tu vir or-
 ante es? annide? quod habes dicitu-
 ducibus te conferre audes? Sci. Sci-
 pio Romanus, qui Carthagez le-
 levi, & Afros malis pugnis pte-
 devici, Mi. Quid igitur & tu dicis?
 Sci. Alexandro quidem minorem
 esse me, Annibale autem praeferen-
 tem, ut qui ipsum victum perferens
 fuerim, & ad turpem fugam com-
 lerim. Quomodo ergo non im-
 deus ille videatur, qui cum Alexandro
 se comparet, et si ipse quidem Sci-
 pio, qui istum devici, comparet me
 avimus? Mi. Per leuam aqua dicit Sci-
 pio, quapropter primus quidem in-
 dicetur Alexander, deinde post illum
 tu, atque tum si placet, tertius hic
 Hannibal, quippe qui nec ipse
 contemnendus
 existat.

71

ΔΙΟ.

Nam & hæc è multis protulisse, satis est. SCI. Non, nisi me quoque prius audias ô Minos. MI. Quis tu vir optimè es? aut vnde? quod hisce claris ducibus te conferre audes? SCI. Scipio Romanus, qui Carthaginem deleui, & Afros multis magnis proelijs deuici, MI. Quid igitur & tu dicis? SCI. Alexandro quidem minorem esse me, Annibale autem præstantiorem, vt qui ipsum victum persecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo ergo non impudens iste videatur, qui cū Alexandro sese compareret, eni ne ipse quidem Scipio, qui istum deuici, comparare me ausim? MI. Per leuem æqua dicis, Scipio, quapropter primus quidem iudicetur Alexander, deinde post illum tu, atque tum si placet, tertius hic Hannibal, quippe qui nec ipsis contemnendus existat.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ
Αλεξάνδρου.

ΤΙ τῶν ὧν Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ πῶς
νηκας ὥσπερ ἡμεῖς ἀπαντες; Α-
λέξαν. ὁρᾷς ὧν Διόγνητες. καὶ τῶν αἰδο-
ξον δέ, καὶ ἀνθρώπων ὧν ἀπέθανον.
Διογ. ἐχούῃς ὁ Ἀμμων ἐψάλλει,
λέγων ἑαυτὸν σε εἶναι υἱόν. σὺ δὲ φι-
λίππου ἀρα ἦσθα; Αλεξ. φιλίππου
δὴλαδὴ. καὶ γὰρ ἀνέπθηκεν Ἀμμων
τῶν. Διογ. καὶ μὲν καὶ πάλιν τῆς
Ὀλυμπιάδος τῆς μητρὸς σου ὅ-
μοια πολλὰ ἐλέγοντο. Ἀλέξανδρ.
καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σὺ. νῦν δὲ
ὁρῶ ὅτι ἐδίδεν υἱὸς ἔπαινον ἡ μήτηρ ἔπει-
σεν οἱ τῶν Ἀμμωνίων προσφῆται ἐλεγον.
Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν ἐκ ἀ-
χρηστὸν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε πρὸς τὰ πρά-
γματα ἐγγύς. πολλοὶ γὰρ ὑπέπλησαν,

θεῶν

DIALOGI 124

DIOGENIS ET

Alexandri.

Quid hoc tri Alexander, ita me
defectus es tu quosque, pro-
de atque nos omnes? Alex. Vides
nimium Diogenes, tametsi pueri
non est, si homo cum fuerim, de-
fectus sum. Dio. Ergo Iupiter ille Ham-
mon meminebatur, cum te solum esse
filium diceret, an non tu Philippo pa-
tre progenitus eras? Alex. Haec ob-
iit Philippo, neque enim obiit. Et
Hammon parente fuisse progeni-
tum. Dio. At qui de Olympiade con-
silia multa terrebantur. Alex. At
dicitur quidem & ipse ista, quemadmodum
tu, ac nunc video, neque matrem neque
Hammonem illos vates, sani quic-
quam dixisse. Dio. Attamen istud il-
lorum mendacium, Alexander, ad-
versus gerandas, haud quam tibi fuit
inutile, propter ea quod multi pra-
eterea se submisserint, credentes te
Deum

F 4

DIOGENIS ET
Alexandri.

Quid hoc rei Alexander, ita ne defunctus es tu quoque, parinde atque nos omnes? **ALEX.** Vides nimirum Diogenes, tametsi mirandū non est, si homo cum fuerim, defunctus sim. **DIO.** Ergo Iupiter ille Hammon mentiebatur, cum te suum esse filium diceret, an non tu Philippo patre prognatus eras? **ALEX.** Haud dubiè Philippo, neque enim obiissem, si Hammone parente fuissem progenitus. **DIO.** Atqui de Olympiade consimilia multa ferebantur. **ALEX.** Audierā quidem & ipse ista, quemadmodum tu, at nūc video, neq; matrē neq; Hammonios illos vates, sani quicquam dixisse. **DIO.** Attamen istud illorum mendacium, Alexander, ad res gerandas, haud quaquam tibi fuit inutile, propter ea quod multi præ metu sese submiserint, credentes te.

θεὸν εἶναι σε νομίζοντες. αἰτὰρ εἰπέ
 μοι, τίνι τινὶ τοσούτῳ δέχινῳ κατὰ
 λάλοιπας; Ἀλέξανδρ. ἔκ οἱ δα, ὦ
 Διόγηνες, ἔ γ' ἴφθασαι ὀπισκῆψαί
 τι τῶν αὐτῆς, ἢ τῶν μένων, ὅτι δαπο-
 ριτήτων, Περδίκκᾶ τὸν διακτύλι-
 ον ἐπέδωκα. πολλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς;
 ὦ Διόγηνες; Διο. τί γ' ἄλλο, ἢ ἀνέμ-
 νήσθῃς οἷά τις ἢ Ἑλλὰς, ἄρτι σε πα-
 ρεληφότα τινὶ δέχῃν κατακύνεις,
 καὶ προσάτιν αἰρᾶμενοι, καὶ στρατη-
 γὸν ὅπῃ τῆς βαρβαρίας. ἐνιοὶ ἢ καὶ τοῖς
 δώδεκα θεοῖς προστιθέντες, καὶ νεῶς
 οἰκοδομῶμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος
 ἢ ὧ; ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς σε οἱ Μακε-
 δόνες ἔθαψαν; Ἀλέξ. ἐπὶ ἐν βαθυ-
 λῶνι καὶ μὲν τρίτῳ ταύτῳ ἡμέραν.
 ὑπὸ χιτῶνι ἢ πολυεταῖος ὁ ὑπα-
 σισης, λυτὴν ἀνάγῃ χολὴν διὰ τῶν
 θυρῶν τῶν ἐν ποσὶν, εἰς Αἴγυπτον ἀπα-
 γαγών

Deum esse. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium moriens reliquisti? **ALEX.** Id equidem ignoro Diogenes, celerius enim è vita submouebam, quàm vt esset otium de illo quicquam statuendi, præter id vnum, quod moriens Perdiccæ annulum tradidi. Sed age quid rides Diogenes?

DIOG. Quid ni rideam? annon meministi quid Græci fecerint, cum nuper tibi adepto imperio adularètur principemque ac ducem aduersus barbaros diligerent: nonnulli verò in duodecim deorum numerum referrent, ac fana constituerent, denique sacra facerent tanquam Draconis filio? Sed illud mihi dicito, vbi te sepelierunt Macedones? **ALEX.** Etiamdum in Babylone iaceo tertium iam diem, porrò Ptolomæus ille satelles meus, si quando detur otium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum

γαγών με, θάψειν ἐκῶ, ὡς γροί-
 μέν ἢς τῶν Αἰγυπίων θεῶν. Δια μὴ
 γαλάσω ὦ Ἀλέξανδρε ὁρῶν ἐν ἄδῃ
 ἐπὶ σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Αν-
 υβειν, ἢ Οσριν γενέσθαι; πολλὰ ἀλ-
 λά ταῦτα μὲν θόλονται, μὴ ἐλπίσης.
 ἔ γ' ὅθιμις ἀνελθεῖν πινὰ τῶν ὀπαξ
 Διαπλοσάντων πλὴν λίμνῳ καὶ ἐς τὸ
 εἶσω τῶν σμίκ παραελθόντων. ἔ γ' ἀ-
 μελὴς ὁ Αἰακός, ἔδ' ὁ κέρβερος εὐκα-
 ταφρόνητος ἐκῆνα ἢ ἡδέως ἀν μά-
 θοιμι ὡς ἔστι, πῶς φέρεις ὅπ' ἀν
 ἐννοίσης ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς
 ἀπολιπὼν, ἀφίξαι, ῥωμαρχοφύλα-
 κας καὶ ὑπασιῶτας, καὶ ῥατράπας, καὶ
 χρυσὸν ῥοσῆτον, καὶ ἔθνη προσκυνῆντα,
 καὶ βαβυλῶνα, καὶ βάκτρα, καὶ τὰ με-
 γάλα θηρία καὶ πηλὴν, καὶ δρόξαν, καὶ
 τὸ δ' ὅτι σῆμον εἶναι, ἐλαύνοντα, δια-
 δεδεμένον παγία λευκῇ τὴν κεφα-
 λήν,

rum me atq; inibi sepulturū, quo videlicet vnus fiam ex dijs Ægyptijs.

DIO. Non possum non ridere Alexander, qui quidem te videam etiam apud inferos desipientem, sperantēque fore, vt aliquando vel Annubis fias, vel Osiris. Quintu spes istas omit-
tis ô diuinissimè neque enim fas est reuerti quenquam, qui semel transmiserit paludē, atq; intra specus hiatū descenderit, propterea quod neq; indiligens est Æacus, neq; contemnendus Cerberus. Verū illud abs te discere peruelim, quo feras animo, quoties in mentem redit, quanta felicitate apud superos relicta, huc sis profectus, puta corporis custodibus, satellitibus, ducibus, tum auri tanta vi, ad hoc populis qui te adorabant, præterea Babylone, Baëtris, immanibus illis beluts, dignitate, gloria, deinde quod eminebas cōspiciuus, dū vectareris, dū amiculo cādido caputhaberes reuinctū dū purpura cir-

λῶν, πορφυρίδα ἐμπυρρημέ-
 ρον. ἔλυσεν ταῦτά τε ὑπὸ πλὴν μνή-
 μῳ ἰόντα; τί διακρύβεις ὦ μάταιε;
 ἔστι ταῦτά τε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης
 ἐπαίδευσεν, μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι
 τὰ ὧσα τῆς τύχης; Ἀλέξ. σο-
 φὸς, ἀπάντων ἐκείνου καλῶν
 ὀπτηριότατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἴσ-
 σου τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν
 ἦτοσε παρ' ἐμῷ, οἷα δὲ ἐπέτελ-
 λεν. ὡς δὲ κατεχρήτό με τῇ πε-
 πησείαν φιλοπρέμει, θωπεύων,
 καὶ ἐπαγωγῶν, ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλ-
 λειν, ὡς καὶ τῷτο μέρει ὃν πᾶσα
 θῷ, ἄρτι δὲ ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν
 πολλόν. καὶ γὰρ αὖ καὶ τῷτ' ἀ-
 γασθὸν ἡγήετ' εἶναι, μὴ αἰχμύοι-
 πον καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ
 Διόγνης, ἄνθρωπος, χυτεχνίτης. πλὴν
 εἰλλὰ τῷτ' οὐκ ἀπολέλαινα αὐτῷ

τῆς

cum amictus esset? non quod
 discretior, quoties recurrit? an non id
 Quid lachrymaris stulte? an non id
 sapiens ille docuit Aristoteles, de re-
 bus, quæ à fortuna proficiunt, sta-
 biles, ac firmas existimare? At ille
 Sapiens ille, cum sit asseclatorum o-
 mnium perditissimus. Sine me scire
 Aristotelis facta scire, quam multa à
 me petierit, quæ mihi scripserit de in-
 de quemadmodum abusus sit mea illa
 ambitione, quæ cupiebam eruditione
 ceteris præstare, cum mihi palpare
 turiorum, ac prædicaret me, nunc ob-
 formam, tanquam & ipsa summi boni
 pars quædam esset, nunc ob res gestas
 atque operum has quoque in bo-
 norum numero collocandas esse cen-
 sebat, ne sibi vitio verteretur, quod
 eas acciperet. Planè præstigiōsus vir
 ille quidē erat, ac fraudulentus ὦ Dio-
 genes: quanquam illud fructus scili-
 cet ex illius sapientia fero, quod

cum amictus esset, num quid hæc te
 discrutiant, quoties recurrant animo?
 Quid lachrymaris stulte? an non id te
 sapiens ille docuit Aristoteles, ne res
 eas, quæ à fortuna profiscantur, sta-
 biles, ac firmas existimares? ALEX.
 Sapiens ille, cum sit assentatorum o-
 mnium perditissimus. sine me solum
 Aristotelis facta scire, quam multa à
 me petierit, quæ mihi scripserit; dein-
 de quemadmodum abusus sit mea illa
 ambitione, qua cupiebam eruditione
 cæteris præstare, cum mihi palpare-
 tur interim, ac prædicaret me, nunc ob
 formam, tanquam & ipsa summi boni
 pars quædam esset, nunc ob res gestas
 atque opes: nam has quoque in bo-
 norum numero collocandas esse cen-
 sebat, ne sibi vitio verteretur, quod
 eas acciperet. Planè præstigiosus vir
 ille quidē erat, ac fraudulentus ô Dio-
 genes: quanquam illud fructus scili-
 cet ex illius sapientia fero, quod

τῆς Σοφίας, τὸ λυπηῖσθαι ὡς ἔπ' ἡμε-
 ρίοις ἀγαθοῖς, ἃ κατηριθμήσω μι-
 κρῶν ἐμπεσοῦν. Διογ. ἀλλ' οἶδα
 ὃ δρᾶσθαι; ἄκος γὰρ σοι τῆς λύπης
 ὑποθήσομαι, ἐπεὶ ἐν ταῦτά γε ἐλλέ-
 σορⓈ ἔφύετο, σὺ δὲ καὶ τὸ Λή-
 θης ὕδωρ χανθλόν, ἔπιπασσόμενⓈ.
 πῖε, καὶ αὐθις πῖε, καὶ πολλὰ κίς ἔ-
 τω γὰρ ἂν παύσῃ ἔπ' ἡ τοῖς Ἀριστί-
 λους ἀγαθοῖς ἀνιῶμενⓈ. καὶ γὰρ καὶ
 Κλήην ἐκκῆνον ὀρώ, καὶ Καλλιόπην,
 καὶ ἄλλας πολλὰς ἔπ' ἡ σὲ ὀρμῶντας,
 οἷς Διὸς πάσηντο, καὶ ἀμύναντο ὧν
 ἔδρασας αὐτὰς. ὥς τι καὶ ἐπείραν σὺ
 ταῦτ' ἡ βιάδιζε. καὶ πῶν πολλ-
 λά κίς, ὡς ἐφλεω.

●(ς)Ⓢ(ς)●

ΑΛΕ-

nunc perinde quasi summis de bonis
 excrucior, ob ista quæ tu paulò antè
 commemorasti. DIOG. At scin' quid
 facies? ostendam tibi molestiæ istius
 remedium. Quandoquidè in his
 locis veratrum non prouenit, fac vt
 Lethei fluminis aquam auidis fauci-
 bus atrahens bibas iterùmque ac sæ-
 pitus bibas, atque eo pacto desines de
 bonis Aristotelicis discruciri. Ve-
 rùm enim Clitum etiam illum & Cal-
 listhenem video, cùmque his alios
 compluteis raptim hac sese feren-
 tes, quo te discerpant poenâsque su-
 mant ob ea, quæ quondam in illos
 commisisti. Quare fac in alteram
 hanc ripam te conferat, &
 crebrius, vt dixi,
 bibas.

ALE-

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νῦν μὲν Ἀλέξανδρε, σὺ δ' ἂν ἐξ-
αρνησῶ ἄνθρωποις, μὴ σὺ ἐμὸς υἱὸς
εἶναι. ἔγδ' ἂν ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνός γε
ὢν. Ἀλέξαν. ἔδλ' αὐτὸς ἠγνόουν, σὺ
πέτερ, ὡς Φιλίππου τῷ Ἀμμώντι υἱὸς
εἶμι, ἀλλ' ἐδιδράμην τὸ μάντιμα,
ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πρᾶγματα οἰόμε-
νός εἶναι. Φίλιππο. πῶς λέγεις;
χρήσιμον ἐδίδokei σοι, τὸ παρέχειν σε
αὐτὸν ἐξαπατηησόμενον ὑπὸ τῶν
προφητῶν; Ἀλέξανδρ. ἔ. πῦπ.
ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με.
καὶ οὐδὲν ἐπ' ἀντίστατον, οἰόμενοι
θιγῶ μάχεσθαι. ὥς ῥᾶον ἐκράτησας
αὐτῶν. Φίλιππο. πῶν ἐκράτησας
σὺ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὅς διελ-
λοῖς

ALEXANDRI ET
Philippi.

NOn igitur inficiaberis Alexan-
der ex me progenitum te esse fi-
lium. Nam si ad Iouem Hamacem
genos paternum referres, mortem
non obijsses. Alex. Neque verò
nescius eram pater, Philippi Amy-
me esse filium, sed quia ad res geren-
das sic mihi visum erat conducere,
commento hoc visus sum vaticinij.
Phil. Quid ais? Conducibile id tibi
visum, ut vaticiniis impostoribus fallē-
dum te exponeres? Alex. Non isthoc
sed barbaros in mei admirationem
tradidos facilius hoc praetextu nostro
subdidimus imperio cum demo v.
nus virib. nostris haecenus resisteret,
quippe hac sola opinione ducti, quod
adversus Deum sibi esset praesumendum.
Phil. Quos tu igitur tanto conatu
dignos, inquam vicisti? qui cum tui
dis

ALEXANDRI ET

Philippi.

Non igitur inficiaberis Alexander ex me prognatum te esse filium. Nam si ad Iouem Hamnonem genus paternum referres, mortem non obiisses. **ALEX.** Neque verò nescius eram pater, Philippi Amyntæ me esse filium, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc usus sum vaticinij.

PHIL. Quid ais? Conducibile id tibi visum, ut vatibus impostoribus fallendum te exponeres? **ALEX.** Non isthuc, sed barbaros in mei admirationem tractos facilius hoc prætextu nostro subdidimus imperio cum nemo vnus virib. nostris haftenus restiterit, quippe hac sola opinione ducti, quod aduersus Deum sibi esset præliandum.

PHI. Quos tu igitur tanto conatu dignos, vnquam vicisti qui cū timidis

λαῖς ἀπὸ Σωληρίχθους, τοξάρια καὶ
 πελτάρια, καὶ γάρρα οἰσύναια προει-
 βαλμένοις; Ἑλλήνων κρατῆν ἔργον
 ἡμῶν, Βοιωτῶν, καὶ Φωκίων καὶ Ἀθηναι-
 ῶν, καὶ τὸ Ἀρκάδιον ὁ πολέμιόν, καὶ
 τὴν Θεσσαλίαν ἵππον, καὶ τὰς Ἡλεί-
 ῶν ἀκονήσας, καὶ τὸ Μαυρινέων πελτα-
 σκὸν ἢ Θράκας, ἢ Ἰλλυριεὺς, ἢ καὶ Παίον-
 ρας χερῶσι δαίταυτα μεγάλα; Μή-
 δων ἢ καὶ Περσῶν, καὶ Καλδαίων, καὶ
 χρυσοφόρων ἀνθρώπων, καὶ ἀβρῶν,
 ἐκ οἷά τ' αὖς πρὸ σὲ μύριοι μὲν κλε-
 ἀρχαὶ ἀνελθόντες, ἐκράτησαν, καὶ εἰς
 χεῖρας ὑπομνήσαντων ἐλθεῖν ἐκί-
 νησαν, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξον εὖ ἐξικνεῖσθαι
 φυγόντων; Ἀλέξ. ἀλλ' οἱ σκύνθαι γο-
 ῶν πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, καὶ ὑ-
 κατὰ Φρόνητόν τι ἔργον, καὶ ὅμως ἐξ Ἀφ-
 ρήσας αὐτὸς, καὶ οἱ προδοσίαις ἀνέ-
 μενος πᾶς νίκας, ἐκράτηεν αὐτῶν.
 καὶ οἱ

Dialogi. 136
 dis illis arcibus, peltis, et
 mineis pugnare solitis semper
 gressus est. Atqui Graecos armare,
 mare, Boeotios, Phocenses, Atheni-
 enses, & id genus alios operis fuerat
 Atheni atque magnifici. Attadem
 insuper sustinere armaturam, et tu-
 cum Thessalum, Eleorum, et Ma-
 res, Mantineos peltis instructos, cum
 Thracibus, Illyricis, Paeoniibus
 ne manum conferere, operum im-
 pedito atque arduum id fuisse inprimis.
 Ceterum Medos, Persas & Chaldaeos
 bellicosos ac plurimos aureo corrip-
 tuos, non satis compertum habet.
 quoniam modo ante te duce Clearcho
 decies mille viri bello adorti expro-
 gnauerint, forte in fuga actos antequam
 ad manus ventum fuisset. At. At vero
 Scythae pater, & Indici elephantes res
 sunt non usque adeo abiectionis & contem-
 ptibiles. Et tamē neque concitatis interi-
 plos intestinis odijs neque per proditi-
 onē mihi veniū dari passus sum victoria
 Sed

dis illis arcutis, peltarijs, ac gerris vimineis pugnare solitis semper congressus est? Atqui Græcos armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses, & id genus alios operis fuerat strenui atque magnifici. Arcadum insuper sustinere armaturam, equitatum Thessalum, Eleorum iaculatores, Mantineos peltis instructos, aut cum Thracibus, Illyricis, Pœonibusve manum conferere, operosum profectò atq; arduum id fuisset inprimis. Cæterum Medos, Persas & Chaldæos delicatos ac plurimos aurò conspicuos, non satis compertum habes, quonam modò ante te, duce Clearcho decies mille viri bello adorti expugnauerint, foede in fugâ actos antequàm ad manus ventum fuisset. A. L. At verò Scythæ pater, & Indici elephantes res sunt nō vsq; adeò abiectæ & contemptibiles. Et tamē neq; cōcitatis interipsos intestinis odijs neq; per proditiōē mihi venū dari passus sum victoriā

Sed

ἔδωκε Πρωέρκησαι πώποτε, ἢ ὑποχέ-
 ρειν ὅτι ἐψευσάμενος, ἢ ἄπιστον ἔπρα-
 ξά περ τῷ νικᾶν ἕνεκα. καὶ τῆς Ξε-
 λώας ᾗ, τῆς μὲν ἀναμνωτὶ παρέλα-
 βον, Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκχείς ὅπως
 μετῆλθον. Φιλ. οἶδα ταῦτα πάντα.
 Κλειτ. γὰρ ἀπήγγελέ μοι, οἷσιν ἔγω-
 γορατῶν διελάσας μετὰ ζυγίου πινυ-
 νται ἐφόνδυσας, ὅτι με πρὸς τὰς σῶς
 πράξεις ἐπαγνέσθαι ἐπὶ λήψε. σὺ δὲ
 καὶ τῷ Μακεδονικῷ χλαμύδι κα-
 ταβαλὼν, κἀνδῶν, ὥς φασι, μελέ-
 νους, καὶ πᾶσαν ὀρθὴν ἐπέβη, καὶ πρὸς
 κυνητῶν ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευ-
 θέρων ἀνδρῶν ἡξίς, καὶ τὸ πάντων γε-
 λοιότατον, ἐμμέλῳ τῷ νενικημένων. εἰ
 γὰρ λέγειν ὅτι ἄλλα ἔπραξας, λέγεις
 ζυγκατακλείων πεπαυδευμένους ἄν-
 δρας, καὶ γὰρ μετὰ τῶν γαμῶν, καὶ Η-
 Φαισίωνα ὑπερερχαπῶν. ἐν ἐπὶ ἡνέσσε
 μόνον

Sed neque deieravi vnquam, aut per-
 nugas à pollicito recessi, fidemq, sol-
 ui victoriæ gratia. Adde, quod &
 Græcos sine sanguine in deditiōem
 accepi, Thebanos autem fortassis ipse
 audisti, quomodo aggressus fuerim.
 PHI. Noui hæc omnia ex Clito, quem
 tu inter epulas eò quòd nomen me-
 um celebraret, & meas res gestas cum
 tuis conferre auderet, traiecto per
 corpus telo, tum iugularas. Tu verò
 & Mædonicam chlamydem abiiei-
 ens, candyn, Persicum amictum, re-
 cepisti (vt aiunt) & tiaram rectam, &
 à Mædonibus, viris vtique liberis,
 adorari voluisti. Et quòd maximè
 omnium erat ridiculum, hominum
 abs te victorum mores imitatus es.
 Tempero mihi, ne memorem alia,
 quæ turpiter admiseris, in leonū clau-
 stra inclusis doctis viris, & nuptijs ta-
 libus peractis: quòdq, Ephæstionem
 plus quàm esset satis amaris. Vnum
 est

μόνον ἀκέσας, ὅτι ἀπέχθη τῆς τῆ
 Δαρείου γυναικὸς καλῆς ἔσης, καὶ τῆς
 μητρὸς αὐτῆς, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπε-
 μελήθη. βασιλικὰ γὰρ πάντα. Αλέ-
 ξανδρ. τὸ Φιλοκίνδυνον δὲ, ὡ πά-
 περ σὺκ ἐπαινῆς καὶ τὸ ἐν Οξυδράκαις
 πρῶτον καθάλασσαι εἰς τὸ ἐντὸς τῆ
 τείχεος, καὶ ποῦντε λαβὼν τραύμα-
 τα; Φιλ. σὺκ ἐπαινῶ τῆτο, ὡ Αλέξαν-
 δρε, ἔχ ὃ μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ
 πρῶσκεσθαι ποτε τὸν βασιλέα, καὶ
 περικινδυνεύειν τοῦ στρατῶ, ἀλλ'
 ὅτι σὺ τριῖς τὴν ἡμέραν σπινθίρεις. θεὸς γὰρ
 εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρωθείης, καὶ βλέ-
 πειν ζε φορέσθαι τῆς πολέμου ἐκ-
 κομιζόμενον, αἵματι ρεόμενον, οἰμώ-
 ζοντε δὲ τῷ τραύματι, πάντα γέ-
 λως ἑὸς τοῖς ὀφθαλμοῖς. καὶ ὁ Αἰμῶν, γόης,
 καὶ ψυδόμενος ἢ ἐγχετο, καὶ οἱ προ-
 φῆ, χέλακες. ἡ δὲ σὺκ ἂν ἐγέλασεν,
 ὀφθαλμῶν.

est quod solum laudo abs te gestum, quod à Darij vxore forma præstante, abstinueris, & genetricis illius atque filiarum curâ susceperis, Regiū enim id opus extitit. ALEX. Quomodo autem tibi non probatur pater, quod in Oxydracis gente Indica lubens me in periculum cōiecerim, atque acceptis plurimis vulneribus muros primus omnium transilierim. PHI. Non probo, Alexander, non quia pulchrum esse negem, vulnerari quandōq; imperatorem, & pro exercitu periculū subire: sed quia ex re tua isthoc erat minimè. Si quidem pro Deo habitus, quos oro, risus præbebat spectatori- bus, quando post acceptum vulnus è prælio efferebaris, mœrensq; ac ciu- lant sanguine fluitabas? Adde quod Iupiter Hammon tanquam præsti- giator quispiam & mendax vates pa- lam arguebatur, & ipsius Prophe- tæ, adultores. Non enim video
quali-

ὄρων τὸν τῷ Διὸς υἱὸν ληψύχου
 πα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν;
 νῦν μὲν γὰρ ὅπότε ἤδη τέθνηκας, ὅτε
 οἱ πολλὰς εἶναι τὰς τῶν περὶ ποίη-
 σαν ἐκείνην ὀπικερυμῆντας, ὄρων-
 τας τὸν νεκρὸν τῷ θεῷ ἐκτάδην κεί-
 μενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκῶτα,
 κατὰ νόμον σωμάτων ἀπάντων; ἄλ-
 λως τε, καὶ τὸ χεῖρισμον, ὃ ἔφησεν Ἀ-
 λέξανδρε, τὸ Διὶ πεῦτε κρατῶν ῥα-
 δίας, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο
 τῶν καπερθεμένων. πάν γὰρ ἐδόκει
 ἐνδὲς ὑπὸ θεῷ γίνεσθαι δοκῆν. Ἀλέ-
 ξανδρε φρονῶσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ
 ἐμῶ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνά-
 μιλλον τιθέασί με. καὶ περὶ τῶν Ἀορνῶν
 ἐκείνῳ ἔθ' ἐπὶ ἐκείνων λαβόν-
 ται, ἐγὼ μόνον ἐχρησάμην. Φέ-
 λιπῶ ὄρας ὅτι ταῦτε ὡς υἱὸς Ἀμμο-
 νίου λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ
 ὡς

luxa
boni
as
gore
o
du
ad
tr
ph
er
id
Al
mi
ca
q
o
ph
ma
io

qualiter risum continent, qui Iouis
 filium viderit animo deficiente, &
 efflagitante medicorum auxilia. De-
 niq; cum tandem iam morē obieris,
 quem credas, obsecro, qui simulatione
 illam non carpat maledictis? Potis-
 simū vbi Dei istius cadaver porrectū
 iacere, & iuxta aliorum corporū mo-
 rem, iam humore putrifico affectū &
 turgidum aspexerit. Cæterum quod
 ais Alexander, tibi fuisse conducibile,
 quo facilius rerū potireris, id profe-
 ctō multum tibi gloriæ ex bene etiam
 ac strenuè gestis eripuit. Nam dijs
 longè inferiora agere visus es. **ALEX.**
 Haudquaquam de me istud sentiens
 mortales sed cum Hercule me & Bac-
 cho conferunt, veluti æmulū, pariq;
 cum illis gloria certantē. Nam & Aor-
 num, à neutro etiam istorū armis sub-
 actum, ego solus cepi. **PRI.** Et tamen dū
 vidoris ista vt Harmonia filius dicere:
 quando nec Baccho quidem cedis, aut

ἑξ ἑαυτοῦ, καὶ οὐκ αἰ-
σχυνῇ ὡς Ἀλέξανδρος, ὅστις τὸν τύφον
δογμαθήσῃ, καὶ γνώσῃ ἑαυτὸν, καὶ
σιωπῇ ἡδὴ νεκρὸς ὢν.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ

ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ.

Ὅτα πρῶτον Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸ Ὀ-
δυσσεῖα πρὶ ἡρηται πρὸς τῷ θα-
λάτῃ, ὡς ἀδελφῇ καὶ ἀνάξια πῖν δι-
δασκάλου ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ
φοίνικος. ἡμερώμενος γὰρ ἐπὶ τῷ ἔφῃ
βύλεσθαι ἐπὶ ἀνδρῶν, ὡς μὴ βί-
ωσι πολλοὺς εἴη μάλλον, ἢ πάντων ἀ-
νάσσειν τὸ νεκρῶν. ταῦτα μὲν ἐν ἀδελφῇ
ἡμερώμενος φεύγοντα δὲ καλῶ
ἔχωντος φιλοζῶντος ἵσως ἐκείνην λέγει
Πηλεὺς ὅτι ἡμερώμενος τὸν φιλοποιονόμῃ

ἡμερώμενος

Herculi, sed nec erubescit vi-
lexander, solitarius dedicere an-
gustiam, seipsum deinde nocere, vi-
am tandem sapere, ut hanc occu-
paveris.

ACHILLIS ET

Antiochi.

ANTIOCHUS.

Quenam sunt illa Achilles, quo
tu Vlyssi iam primum dixisti de
morte, ut minime generosa, ac Chi-
rone atque Phœnice, quibus tu ali-
quando visus es præceptoribus, parva
digna. Audisti enim malle te agricola
manus obeundo, inopi, cui nec vi-
tus suppetat, locare opera mercede,
quam omnibus vita fundis domina-
ti. Quæ si Phrygium quispiam vilis &
ignavus, atque immodice insuper es-
iam vitæ affectator diceret, ferendum
forte id esset. Verum ex Peleo pro-
genitum, & ex omni heroum numero

Herculi, sed nec erubescere nosti Alexander, solitâque dediscere arrogantiam, te ipsum deinde noscere, vel iam tandem sapere, ubi fato occubueris.

ACHILLIS ET Antilochi.

ANTILOCHVS.

QUenam sunt illa Achilles, quæ tu Vlyssi iam primum dixisti de morte, ut minimè generosa, ac Chirone atque Phœnice, quibus tu aliquando vsus es præceptoribus, parû digna. Audiui enim malle te agricolæ munus obeundo, inopi, cui nec vi-ctus suppetat, locare operâ mercede, quàm omnibus vita functis dominari. Quæ si Phrygum quispiam vilis & ignauus, atque immodicè insuper etiam vitæ affectator diceret, ferendum fortè id esset. Verùm ex Poleo prognatum, & ex omni heroum numero

G 2

peri-

ἡρώων ἀπάντων, ταπεινά ἔτω παρ' αὐτῷ
 ἀνακαταβῆται, πολλὴ ἀρχὴ καὶ
 καὶ ἐξουσία. πρὸς τὰ πεπερηγμένα
 καὶ σὺ ἐν τῷ βίῳ. ὅς ἐξόν ἀκλαῶς ἐν
 τῇ Φθιώτιδι παλαιοτέρῳ βασιλεύ-
 ον, ἐκὼν περὶ τὸν μῦθον τῆς ἀγα-
 θῆς διόξης ἰσχυράν. Ἀχιλλεύς. ὦ
 παῖ Νέστορ, ἀλλὰ τόπ' ἐμὲν ἄπειρα
 ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὧν, καὶ τὸ βέλτερον
 ἐκείνων ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, τὰ δὲ
 πέντε ἐκείνο διόξ' ἄριον περὶ τῶν
 ἐν βίῳ καὶ ἐν σπουδαίῳ ἤδη, ὅς ἐκεί-
 νη μὲν ἀνὰ Φεακίης, οἱ καὶ ὅ, π' ἐμὲν
 οἱ ἀνὰ ῥαψωδῆσιν, μὲν νεκρῶν δὲ,
 ἐμὲν μίαν. καὶ ἔτι τὸ καλὸν ἐκείνο
 ἢ ἀνὰ τὸν, ἔτι ἡ ἰσχυρὴ πᾶσι, ἀλ-
 λὰ καὶ μετὰ ἀπάντων ἐπὶ τῷ αὐτῷ
 ἔσθ' ἡμῶν, καὶ κατὰ ἐσθ' ἀλλήλων
 ἀναφέροντες. καὶ ἔτι οἱ τῶν Τρώων
 νεκροὶ δεύουσιν με, ἔτι οἱ τῶν Ἀχαιῶν

μετα-

periculorum contemptorem acerri-
 mum, in tam abiectam & humilem de
 seipso descendere opinionem, foedum
 sanè atque pudendum imprimis, de-
 nique ijs quæ in vita strenuè gesseris
 contrarium, qui cùm in Phthia re-
 gnare ad senectam vsque (citra glo-
 riam tamen) potuisses, gloriosam op-
 petere mortem maluisti. ACHI. At ô
 Nestoris fili, nondum etiam tum fe-
 ceram rerum earum periculum, &
 quid cui præferrem ignorans glorio-
 lam hanc infelicem proponebam vi-
 tæ. Atqui iam tandem intelligo quàm
 inutilis illa sit, licet viui nos littera-
 rum monumentis studiosissimè ce-
 lebrent, cùm apud manes vnus honor
 sit omnium. Sed neque forma illa, An-
 tiloche, neque vires adsunt, iacemus
 enim omnes in ijsdem tenebris equa-
 liter, nec vlla re differemus. Adde
 quod nulli iam ex Troianorum mor-
 tuis formidabilis sum, nemini Græ-
 G ; corum

θεαπέποιον. ταῦτά με ἀνιά, καὶ
 ἀχθόμεν, ὅτι μὴ θητέω ζῶν. Ἀντί-
 λε. ὅμως τί ἔν' ἂν περ πάθοι ὦ Ἀ-
 χίλλεος; ταῦτα γὰρ ἔδωκε τῇ Φύσει,
 πάντως δαπνθήσκειν ἅπαντας. αὖτε
 γὰρ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιά-
 σθαι τοῖς ἀπαρταγμένοις ἄλλως περ
 ὁρᾷς τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἰσμεν
 οἶδε; μὲν μικρὸν ἢ τὸ οὐδαμῶς ἀφίξε-
 σθαι πάντως. φέρε ἢ παραμυθίαν καὶ
 ἢ κοινωνίαν τῷ πρῶτῳ. καὶ τὸ μὴ
 μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Η-
 ρακλέα, ἔτι τὸν Μελέαγρον, ἔτι ἄλλους
 θαυμαστὰς ἀνδρας, οἳ οὐκ ἂν αἶψα
 δέξασθαι ἀνελθόντες εἴ τις αὐτοὺς ἀνα-
 πέμψει θηπύσινιαις ἀκλήροις καὶ ἀβί-
 οῖς ἀνδράσιν; Ἀχίλλεος. ἐπιχειρήματα
 ἢ ὁδοιπορίαι. ἐμὲ δ' οὐκ αἶδι' ὅπως ἢ
 μνήμη τῶν περὶ τὸν βίον ἀνιᾶ, οἶκον
 ἢ ἑμῶν ἕκαστον. εἰ δ' ὁμολογῇτε,

ταῦτα

iorum veterandus. Hæc sunt quæ me
 angustat & minime sollicitum. & ob quæ
 dolens, quod non potius loco operetur
 & viuat. ANTIL. quid agas quæritant
 natum enim statuit omnibus omni-
 no moriendum esse. Legem igitur ha-
 bere, & decretis minime affligi oportet.
 Preterea videbunt quæ te sociis con-
 ea te sumus; paulo post & Vultus ad-
 veniet. Vnde solatium tibi merito af-
 fert ipsius rei societas, quod non solum
 videris in hæc mala coniectus. En tibi
 Herculem, Meleagrum, & alios admi-
 randos viros, qui quidem (mi fili) or-
 hantur quæquam in vitam videntur re-
 dituri, si quis eos ad inopes & viduas
 indignos mittat, ut illis promercedem
 serviant. ACHIL. Sociorum hæc qui-
 dem admonitio est: verum haud scio
 quo pacto eorum, quæ in vita agun-
 tar, memoria me exerceat. Arguitur
 autem & vestrum vanitatem quæ ita
 affici. Si vero non palam confiteamini,

coram venerandus. Hæc sunt quæ me angunt & miserè sollicitant, & ob quæ doleo, quod non potius loco operas & viue. ANTIL. quid agat quispiam? natura enim statuit omnibus omnino moriendum esse. Legem igitur seruare, & decretis minimè affligi oportet. Præterea vidēsne? quot è socijs circa te simus? paulò post & Vlysses adueniet. Vnde solatium tibi meritò affert ipsius rei societas. quod non solas videris in hæc mala coniectus. En tibi Herculem. Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, vt illis pro mercede seruiant. ACNIL. Sociorum hæc quidem admonitio est: verùm haud scio quo pacto eorum, quæ in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitros autem & vestrâ vaumquemque ita affici. Si verò non palam confiteami-

140 LUGANI.

ταύτη χάρις καὶ ἰσχυρία αὐ-
τῷ πᾶσι πάντοτε. Ἀντίπαυ. ὦσιν.
οὐδ' αἰμύνας ὡς ἀχάλας. τὸ γὰρ αὐτῷ
φελές τ' εἰ λέγειν ὀρεῶμεν. Σιωπᾶν γὰρ,
καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδοται ἡμῖν,
μηδὲ καὶ γέλωτα ὀφθαλμοῖς ὡς περ σὺ,
ταῦτα εὐχόμενοι.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

Ταυπάλου.

Τὶ κλαίεις ὦ Τάνταλε; ἢ τί σπαι-
 τον ὀσλύνῃ, ἔπι τῇ λίμνῃ ἐστῆς;
 Τάν. ὅπ, ὦ Μένπωι, δαυλωλα ὑπὸ
 τῆ δαΐδς. Μεν. ἔτις ἀργὸς εἰὼς μὴ
 ἔπι κύνψας παῖθιν, ἢ καὶ νῆ Δι' ἀρυσσά-
 μεν κοίλῃ τῇ χειρί; Τάντωλ. ἔ-
 δειν ὄφελ εἰ ἔπι κύνψαιμι. Φά-
 γει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπεσθῆναι παρ-
 ὄντα αἰσθηταί με. ἐνὶ δαίμονι καὶ
 δαύ-

ni, hoc nequiores estis, quod tacite huiusmodi toleratis. ANT. Non equidem Achilles, sed longè tibi præstamus, quippè quod intelligimus quàm sit inutile de ijs rebus verba facere silere enim & æquo animo sustinere omnia concessum est nobis, ne eadem optantes, tecum nos ipsos, risui exponamus.

MENIPPI ET Tantali.

Quid eiulas ó Tantale, aut quid tuam deploras fortunam, stagno imminens? TANTAL. Quoniam fiti enecor Menippe. MENIP. Vique adeò piger es atque iners, vt non vel pronus incumbens bibere noris, vel caua vola hauriens? TANT. Nihil profecero si procumbam: refugit enim aqua, simulátque me propius admoventi senserit. Quod si quando

G. 5. has-

ἀρύσασθαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, ἢ φέρον βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ ἀπὸ τῶν δακτύλων ἀφαιρῶν, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτῆς ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. Μέν. πρᾶσιόν τι πάχεις ὦ Τάνταλ. ἀπὲρ ἡπέ μοι, τί γὰρ δέξῃ τῷ πῶτι; ἢ γὰρ ζῶμα ἔχεις. ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν αὐδία πονεῖ πῆταπαι, ὅπερ καὶ παντὶ καὶ διψῶντι ἐδωῖα π. Ὡς δὲ ἡ ψυχὴ, πῶς ἀν' ἐπὶ ἡ διψώσης, ἢ πῖνοις; Τάν. τῆτ' αὐτὸ ἡ χόλασις ἐπὶ, τὸ διψῆν μου πλεονέψυχον ὡς ζῶμα ἔσται. Μέν. ἀλλὰ τῷ πῶ μὲν ἄτω πῖσι δόσμεν, ἐπεὶ Φῆς τῷ διψῆν καλᾶσθαι. τί δὲ οὐκ οἶσσι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιαις μὴ ἐνδοία τοῦ ποτοῦ δόσησθαι; οὐκ ὁρῶ γάρ ἄλλον μὲν πῶτιν ἀδελφῷ, ἢ πῖνασθαι ἐν πῶτιν εἰς ἔπειν πῖναι. Τάν. ὁρῶς μὲν

adesto, utique coner applicare, plus effluxit quam summa rigem labi. Atque inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manum meam aridam relinquat. MEN. Prodigiosum quiddam de te narras Tantalum. Verum dic mihi illud ipsum, quorsum opus est bibere, cum corpore careas? nam illud quod esurire poterat, aut sitire, in Lydia sepultum est. Ceterum tu cum sitisanimus, quinam posthac aut sitire queas aut bibere. TANTAL. Atqui hoc ipsum supplicij genus est, ut anima periado quasi corpus sit, ita sitis. MEN. Age, hoc ita habere credamus, quandoquidem affirmas te siti puniri. At quid hinc acerbi tibi poterit accidere? Num meruis ne potus inopia mori? At equidem haud video aliter inferos, si quis hos relinquit, neque locum alium in quem morte demigret quisquam. TANTAL. Re-

hausero, orique coner applicare, pri-
 us effluxit, quam summa rigem labia.
 Atque inter digitos effluens aqua,
 haud scio quomodo rursus manum
 meam aridam relinquat. MEN. Pro-
 digiosum quiddam de te narras Tan-
 tale. Verum dic mihi istud ipsum,
 quorsum opus est bibere, cum corpo-
 re careas? nam illud quod esurire po-
 terat, aut sitire, in Lydia sepultum
 est. Cæterum tu cum sis animus, qui-
 nam posthac aut sitire queas aut bi-
 bere. TANTAL. Atqui hoc ipsum
 supplicij genus est, ut anima perinde
 quasi corpus sit, ita sitiatur. MEN. R.
 Age, hoc ita habere credamus, quan-
 doquidem affirmas te siti puniri. At
 quid hinc acerbi tibi poterit accide-
 re? Num metuis ne potus inopiâ
 moriari? At equidem haud video al-
 teros inferos, si quis hos relinquat,
 neque locum alium in quem morte
 demigret quispiam. TANTAL. Ro-

μὲν λέγεις· ἔτι γὰρ αἱ οὐκ ἔμελλον τῆς
 καταδίκης, τὸ ὀφθησὺν πικρὸν, μηδὲν
 δεόμενον. Μέν. ληρέεις ὦ Τάνταλε,
 καὶ ὡς ἀληθῶς ποτὶ θεῶν δοκεῖς,
 ἀκράτεια γὰρ ἐλλέβορον νῆ Δία. ἢ τις
 τὸν αὐτὸν τῆς ὑπὸ τῶν λυγίωντων
 κλωῶν δεδηγμένοις πέπνηται, ἢ τὸ
 ὕδωρ, ἀλλὰ τί μὲν δίψαν πεφοβημέ-
 νος. Τάν. ἔσθ' ἐπὶ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μέ-
 νιππε, ἀναίνομαι πικρὸν, γυνοί μ' οὐ
 μόνον. Μέν. γάρρ' εἰ ὦ Τάνταλε, ὡς
 ἔτεσ' οὐκ ἔπειτα ἄλλος πείσεται τῶν νεκρῶν.
 αἰδύνατο γάρ. καὶ ταῖς ἑπ' ἀντις ὅσ-
 περ σὺ ἔκ καταδίκης διψῶσι,
 τὰ ὕδατα αὐτὰς οὐκ
 ὑπομένοντ'.

At tu quidem dicis, verum hoc ipsum supplicij genus est sitire, cum nihil sit opus MEN. Desipis Tantale, & vti uerum tibi fatear, non alio potu videris egere quam veratro mero. nam diuersum quiddam pateris ijs, quos canes rabiosi momorderint, vt qui non aquam, quemadmodum illi, sed sitim horreas. TANT. Ne veratrum quidem recusarim bibere Menippe, si liceat modò MEN. Bono sis animo Tantale, certum habens nunquam fore, vt vel tu, vel reliquorum manium quispiam bibat. Nec enim fieri potest. Quanquam non omnibus, quemadmodum non tibi, poena adiudicata est, vt sitiant, aqua illos non expectante.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΔΙΑΚΟΥ.

ΠΡΟΣ Τῶ ΠΛΕΤΩΝ. ὦ ΔΙΑΚΕ, πε-
 ρεήγησά μοι τὰ ἐν αἵδε πάντα,
 Αἰ. ἔραδιον ὦ ΜΕΝΙΠΠΕ ἀπαντα. ὅσα
 μὲν τοι κεφαλαιώδη μάνθανε. ὑ-
 ποστὶ μὲν, ὅτι Κέρκερός ἐστιν, οἶδα,
 καὶ τὸν πορφυρέα τῆπιν, ὅς σε
 διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ
 τὸν Πυριφλεγέστονα ἥδη ἐώρακας
 ἐσιών. Μέν. οἶδα, ταῦτα, ἔσέ, ὅτι
 πυλωρεῖς. καὶ τὸν βαπλῆα ἥδον,
 καὶ πᾶς Κριννῦς. τῆς δὲ ἀνθρώ-
 πους μοι τῆς πάλας διῆξον, ἢ μά-
 λιστα τῆς Ὀπσιήμους αὐτῶν. Αἰ. οὗτος
 μὲν Αἰακόμενων, οὗτος δὲ Ἀχιλλεύς,
 οὗτος δὲ Ἰδλομενεὺς πηλείων. ἔ-
 πειπε Οδυσσεύς, ἦτις Αἴας ἔξ Διο-
 μήδεος, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Εὐλήνων.

ΜΕΝΙΠ-

DIALOGI 116
MENIPPI ET
Daci.

PER Platonem, ὁ Dace, exponit
 mihi, quæsitio, hic quæ apud me.
 tos sunt, omnia. DACE. Hanc facit.
 Menippe, omnia. Verum quæ summa
 tum & veluti per capita indicari pos-
 sunt hæc accipe: Hic quidē, quod Cer-
 berus sit, nosti. Deinde & portitorem
 hunc nosti, qui te transiit, præterea &
 lacum, & Pyriphlegethontem iam vi-
 disti, cum ingressus es. M. n. Noui
 hæc, & præterea te quoque, quod hic
 in vestibulo sedes atq; aditum obser-
 vas. Etiam regē ipsum vidi, & Iuvæ.
 Homines verò priscos, quæsitio, ostēdo
 & maxime eos, qui inter ceteros no-
 biliores fuere. M. Hic quidem Aga-
 memnon est, ille autē Achilles. Rursū
 hic Idomeneus, qui propi? affidet, post
 hūc Vlysses, deinceps Ajax & Diome-
 des & ceteri Græcorū præstantissimi.

M. n.

MENIPPI ET

Æaci.

PER Plutonem, ô Æace, expone mihi, quæso, hic quæ apud inferos sunt, omnia. ÆAC. Haud facile, Menippe, omnia. Verùm quæ summatim & veluti per capita indicari possunt hæc accipe: Hic quidē, quod Cerberus sit, nosti. Deinde & portitorem hunc nosti, qui te traiecit, præterea & lacum, & Pyriphlegethontem iam vidisti, cum ingressus es. MEN. Noui hæc, & præterea te quoque, quod hic in vestibulo sedes atq; aditum observas. Etiam regē ipsum vidi, & furias. Homines verò priscos, quæso, ostēde & maximè eos, qui inter ceteros nobiliores fuere. MA. Hic quidem Agamemnon est, ille autē Achilles. Rursū hic Idomeneus, qui propius affidet, post hūc Vlysses, deinceps Ajax & Diomedes & ceteri Græcorū præstantissimi.

MEN.

Μένιπ' ὦ. βαβαί' Ὀμηρε, δάσι
 τῶν ῥαψωδιῶν πὰ κεφάλαια χα-
 μαὶ ἔρριπται, ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα,
 κόνις πάντε, καὶ λῆρ' ὧ πολλὺς, ἀμε-
 νλωαὶ ὡς αἰληθῶς κάρλωα. ἔτ' ὦ δὲ
 ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστὶ; Αἰ. Κυρὸς ἐστίν. ἔ-
 τ' ὦ δὲ Κροῖσ' ὦ. ὁ δὲ ὑπὲρ αὐτὸν,
 Σαρδανάπαλ' ὦ. ὁ δὲ ὑπὲρ τέττις,
 Μίδι' ὦ. ἔκ' ἔν' ὦ δὲ, Σέρξης. Μέν.
 εἰπά σε ὦ κάθαρμα ἢ Ἑλλάς, ἔφ' ἔμπε,
 ζευγνύτα μὲν τὸν Ἑλλίσποντα, διὰ
 δὲ τῶν ὀρεῶν πλεῖν Ἰππιδυμοῦντα; εἶος
 δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι; τὸν Σαρδανάπα-
 λον δὲ ὦ Αἰακὲ, παπίζαι μοι καὶ κέρ-
 ρης Ἰππίτρεψον. Αἰα. μηδαμῶς. Δι-
 θρύψεις γὰρ αὐτὰ τὸ κρεανίον γυναι-
 κῆον ὄν. βέλ' δὲ σε Ἰπιδείξω καὶ τὰς
 Κοφύς; Μένι. νῆ Δία γε. Αἰα. πρῶ-
 στε ἔτιός σου ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ. Μένιπ.
 χαῖρε ὦ Εὐφορβ' ὦ, ἢ Ἀπύλλον, ἢ ὅ, ἢ

MEN. Papæ Homere, ut tibi Rapso-
 diarum tuarum capita, humi proiecta
 iacent, ignobilia atque obscura, cinis
 ac pulvis omnia, & nugæ meræ, deni-
 que verè, ut abs te dictum est, capita
 infirma & caduca. Sed hic, **Æace.**
 quisnam est? **ABA.** Cyrus est. Ille au-
 tem Cræsus, & iuxta ipsum Sardana-
 palus. Ultra hos autem Midas, & de-
 inceps ille Xerxes. **MEN.** Et te, ô sce-
 lestè, tota exhorruit Græcia, iungen-
 tem pontibus Hellespontum & per
 ipsos montes nauibus trajicere affe-
 ctantem? Qualis verò & ipse Cræ-
 sus est? Cæterum Sardanapalo, qua-
 sos huic, **Æace** permittre, ut demul-
 ceam caput, inflicto colapho. **ABA.**
Nequaquam. Comminueres enim
 ipsi calvariam, muliebris ac fragilis
 adeò cum sit. Cæterum visne tibi o-
 stendam, & doctos illos? **MEN.** Per
 Iouem etiam. **ABA.** Primus eni hic
 tibi Pythagoras est. **MEN.** Salne
 Euphorbe, siue Apollo, siue denique
 quod

αὐτὸν ἰθέλῃς. Πυθ. νῆ, ἐ σὺ γὰρ Μέν-
 ον περ. Μέν. σὺκ' ἐπὶ χρυσῆς ὁ μηρὸς
 ἐστὶ σοι; Πυθ. ἔ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω.
 ἀπ' οὐκ ἰδὼδ' ἔμενον ἢ πῆρα ἔχαι. Μέν-
 ον περ. κυάμευς ὦ γὰρ ὅτι ὥς ἔ τ' ἔ-
 τό σοι ἰδὼδ' ἔμενον. Πυθ. δὲς μόνον,
 ἀλλὰ ὧς νεκροῖς δογματῶν. Αἴα.
 ἔτ' οὖν δὲ Σόλων ὁ Εξηκασίδης, καὶ
 θαλῆς ἐκείν' οὖν. ἔπερ' αὐτῶν, Πιτ-
 τὰς, ἔοι ἄλλοι, ἐπὶ αὐτῶν πάντες αἰσῶν
 αἰς ὁρᾶς. Μέν. ἄλυσσι ἔπι αὐτῶν Αἰακὲς
 μόνον, ἐφ' αὐτοῖς τῶν ἄλλων. ὁ δὲ περ-
 σὺ πάλιν αὐτῶν ἐγκρυφίαις ἀρεταῖς,
 ὁ ταῖς Φλυκταῖσιν ὅλ' οὖν ἐξηκασ-
 τῶν, τίς ἐστιν; Αἴα. Εμπεδοκλῆς ὁ
 Μένον περ, ἡμῖν φθὸς δὸς τῆς Αἴτης
 παρῶν. Μένον περ. ὦ χαλκὸς βέλ-
 τιστε, πῶς αὐτῶν σωτὴν ἐς τὰς κρατῆ-
 ρας ἐνέβαλες; Εμ. μελαγχολία
 ἔς ὃν Μένον περ. Μέν. ἔ μάτ' Δία,
 ἀλλὰ

quodcumque voles. PYT. Ita fanè, & tu utique Menippe. MEN. Quid è an non amplius aureum istud femur habes? PYTH. Non, sed age cedo, si quid manducabile tibi habet pera ista. MEN. Fabas habet, quare nihil hic est, quod tu manducare queas. PYTH. Daemodò. Nam hic apud manes alia dogmata atque instituta. ÆA. Porro hic Solon est, filius Excectidis præterea ille Tales, & iuxta ipsos Pittacus & cæteri illi, septem autem omnes sunt, ut vides. MEN. Latè hi sunt. ÆA. soli atque alacres præter cæteros. Sed hic oppletus cinere tanquam subcinericius panis aliquis hic crobris pustulis scatens, quisnam est? ÆA. Empedocles, ô Menippe, semicoctus ab Ætna monte huc profectus. MEN. O æripes optimè quid obsecro, acciderat tibi, cur te ipsum in foramina Ætnæ injceres? EM. Insania quædam, Menippe. MEN. Non per Iovem, sed

ἀλλὰ κεκοσμοζία, καὶ τύφθη, καὶ
 πολλὴ κέρυξα. ταῦτά σε ἀπλοῦς θρά-
 κωσεν αὐταῖς κρηπίσιν οὐκ ἀξίον ὄν-
 τα, πῶλ' ἄλλ' ἔδεν σε τὸ σοφισμα
 ὤνησεν. ἰφωράτης γὰρ πειθεύς, ὁ Σω-
 κράτης δὲ ὡς Αἰακὴ, πᾶσι ποτὶ πρῶ-
 τῃ. Αἰα. μετὰ Νέστορ, καὶ Πα-
 λαμήδης ἐκείνῳ λυρεῖται πολλὰ.
 Μέν. ὅμως ἐβυλόμην ἰδεῖν αὐτόν, ἔ-
 παρ' ἐνθάδε εἰσιν. Αἰ. ὅρας τὸν Φαλα-
 κρόν; Μέν. ὅπαντες Φαλακροὶ εἰ-
 σιν ὡς πάντων ἀν' εἴη τῆτο τὸ γινώ-
 ρισμα. Αἰα. τὸν σιμὸν λέγω. Μέν. καὶ
 τῶν ὁμοίων. Σιμοὶ γὰρ ὅπαντες. Σωκ.
 ἐμὲ ζητεῖς ὡς Μένιππε; Μέν. καὶ μά-
 λα ὡς Σωκράτης. Σωκ. τί γὰρ ἐν
 Αθλήναις; Μέν. πολλοὶ τῶν νέων Φι-
 λοσοφῶν λέγουσι. καὶ τὰ γε χήματα
 αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰθεόσαυτο-
 πος, ἄκροι Φιλόσοφοι. μάλα,

πολ-

sed inanis quædam gloriæ affectatio.
 & fastus, & multa superbia. Hæc te
 conflagrare fecerunt, vnâ cum ipsis
 erëpidis, cum dignus minimè esses.
 Veruntamen nihil tibi commentum
 istud profuit: deprehensus enim es &
 ipse mortuus. Cæterùm Socrates ille
 Aeace, vbi locorū tandem est? ABA.
 Cum Nestore ac Palamede ille ple-
 rumq; nugatur. MEN. Cuperem tamē
 videre ipsum, sicubi locorū hic fo-
 ret. ABA. Vides ne caluum illū? MEN.
 At omnes hic calui sunt, quare omni-
 umque notatio hæc fuerit. ABA. Si-
 mum istum dico. MEN. Etiam hæc si-
 mile omnium est. Nam & simi omnes
 sunt. SOCRAT. Mene quæris Menip-
 pe? MEN. Te ipsum SOCRAT. Quo
 pacto res Athenis se habent? MEN.
 Multi iuniorum philosophari se pro-
 fitentur. Ac habitum eerec ipsam, &
 incessum si quis aspiciat, summi Phi-
 losophi sunt, iidemque permixti. Cæ-
 terum

πολλοὶ. τὰ δ' ἄλλα ἰσθρακασαίμα·
οἷος ἦκε ὡς αὖτε Αῤῥίσιππος, Ἐπιδ-
των αὐτὸς. ὁ μὲν Διοπνέων μύρε, ὃ ᾧ
τὸς ἐν Σικελίᾳ πρᾶντες θεραπεύειν
ἐκμαθὼν. Σωκ. πρὶς ἐμῷ ᾧ Φρο-
νῆσιν; Μέν. ἰουδαίων ὡς Σώκρας
ἀνθρώπος εἶ, παρὰ πιαῦτα. πάντες
ἐν σὺ θαυμάσιον οἶοντα ἄνδρα γεγε-
νῆσθαι, Ἐπιδὲ ἔγνωκεν αὐτῷ, δὴ
ᾧ οἶμα πάλῃ τις λέγειν, ἔδωκε ἰδοῦναι.
Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς
αὐτὸς οἱ ᾧ, ἰσραηλῆας ὡς τὸ πρᾶ-
γμα εἶναι. Μέν. Ἰντες δὲ ἔπίεισιν οἱ
πρὸς σὺ; Σωκ. Χαρμίδης ὡς Μένιπ-
πε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ Ἰ Χλαινίς.
Μέν. εὖγε ὡς Σώκρας, ὅτι καὶ
ταῦτα μετὰ τῷ σταντῷ πύχνην. Σωκ.
πῶς γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλ-
λὰ πολλοὶ ἡμῶν κατακλῖναι, εἰ δο-
κῇ. Μέν. μὰ Διὶ ὅτι τὸ Κροῖστος ᾧ
καὶ Σαρδανάπαλλον ἀπῆμι, πολλοὶ.

verum autem vidisti. omnia
& Aristippos hoc ad te veni-
Plato ipse, alter quidem olens vngui-
ta, alter autem in Sicilia tyrannus ado-
lari doctus. Soc. At de his quid sen-
tiant? Mx. Beatus Socrates, quædam
es, quod ad huiusmodi res tuq. per-
tinet. Omnes itaque te admirabilem
fuisse virum existimant. atque omnia
cognovisse hæc (deceat enim, opinor,
verum hic dicere) cum nihil scires.
Socr. Et ipse dicebam hæc ad idem,
sed illi tum simulationem quandam,
nam rem esse putabam. Mx. Sed
quoniam isti sunt circa te? Soc. Char-
mides Menippe, & Phædrus & Clinia-
dus ille, Mx. Euge Socrates, quæ-
nam & hic artem tuam exerceas. Soc.
Quid enim aliud, quod quidem sus-
tinerem? Sed hæc proprius do-
bitum recumbe, si videtur. Mx.
Non per lonem. Ad Cæciliam enim
& Sardanapalum redeo, prope &

terum autem vidisti, ominor, qualis
 & Aristippus huc ad te venerit, &
 Plato ipse, alter quidem olens vnguē-
 ta, alter autem in Sicilia tyrannis adu-
 lari doctus. Soc. At de me quid sen-
 tiunt? Men. Beatus Socrates, quispiam
 es, quod ad huiusmodi res utiq. per-
 tinet. Omnes itaque te admirabilem
 fuisse virum existimant. atque omnia
 cognovisse hæc (deceat enim, opinor,
 verum hic dicere) cum nihil scires.
 Soc. Et ipse dicebam hæc ad illos,
 sed illi tum simulationem quandam,
 eam rem esse putabant. Men. Sed
 quinam isti sunt circa te? Soc. Char-
 mides Menippe, & Phædrus & Clinias
 filius ille. Men. Euge Socrates, que-
 niam & hic artem tuam exercēs. Soc.
 Quid enim aliud, quod quidem sua-
 vius sit, agerem? Sed huc propius no-
 biscum recumbe, si videtur. Men.
 Non per Iovem. Ad Cræsum enim
 & Sardanapalum redeo, prope il-
 los.

αἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γὰρ εἰς ὀλίγα
 γελάσεισθαι, οἷμω ζόντων ἀκίων. Αἰα.
 καὶ γὰρ ἦδ' ἀπ' ἐμὴ, μὴ καί τις ἡμῶς νε-
 κρῶν λάθῃ. Δία Φρυγίων. πᾶ πολλὰ
 δ' ἰσοῦθις ὀψάμενίππε. Μεν. ἀπι-
 θ. ἢ ταυτὶ γδ' ἵκανα ὦ Λιάκῃ.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

Κερβερου.

Ω Κέρβερε, Σύγχρης γὰρ εἰμί σοι,
 κύων καὶ αὐτὸς ὢν, ἐπέ μοι
 πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷοι' ἔγωγε ὁ Σω-
 κράτης ὅπῃ κατήει πρὸς ὑμᾶς, ἐπὶ
 πρὸς εἰσελθεῖν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν
 μένον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωπικῶς φθέγγεσθαι,
 ὅπῃ ἐθέλοις. Κέρβ. πόρρωθεν μὲν ὦ Μένιππε,
 παύσασθαι ἐδόκει ἀτρέπῃ πρὸς ὥπως προσέ-
 και, καὶ ἔπειν δ' ἐδίδεται τῷ θάνατον
 δοκῶν. καὶ τῷτ' ἐμφλῶμαι τῆς ἐξω πᾶ
 σομίας

DIALOGI 166

os habitaturus. Videor quippe
 hi non pauca habiturus ibi esse, quæ
 rideam, quando plorantes illos audi-
 am. Αἰα. Et ego quoque iam abeo,
 ne quis mortuorum clam nobis sob-
 ducat fletu. Pleraque autem alio vide-
 bis Menippe, quando iterum conua-
 niemus. Μεν. Abeas licet, nam &
 hæc Ecce, vidisse sufficit.

MENIPPI ET
 Cerberi.

Hæc Cerbere, quandoquidem
 mihi tecum cognatio quædam
 intercedit, cum & ipse sim canis de-
 mihi per Stygiam paludem, quomo-
 do se habebat Socrates, cum huc ac-
 cederet. Verisimile est autem te, Deus
 cum sis, non latrare modò, verum etiam
 humano more loqui, si quando velis.
 Can. Cui peul adhuc abesset Menippe,
 visus est constanti atq; imperterrito
 adire vultu, perinde quasi mortem nihil

H

om.

los habitaturus. Videor quippe mihi non pauca habiturus ibi esse, quæ rideam, quando plorantes illos audiam. **ÆA.** Et ego quoque iam abeo, ne quis mortuorum clam nobis subducatur sese. Pleraque autem alia videbis Menippe, quando iterum conveniemus. **MEN.** Abeas licet, nam & hæc **Æace**, vidisse sufficit.

MENIPPI ET Cerberi.

HEus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cum & ipse sim canis dic mihi per Stygiam paludem, quomodo se habebat Socrates, cum huc accederet? Verisimile est autem te, Deus cum sis, non latrare modò, verum etiam humano more loqui, si quando velis.

CER. Cū pcul adhuc abesset Menippe, visus est constanti atq, imperterrito adire vultu, perinde quasi mortē nihil

H

om.

σομίῃς ἐς ὧσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατή-
 κυψεν εἰς ὡ τῷ χάσματι, καὶ
 εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἐπὶ διαμέλ-
 λοντα αὐτὸν διακὼν τῷ κωνίῳ,
 κατέσπασα τῷ προσώπῳ, ὥστε τὴν
 βρίφη ὁρώσκει, καὶ πᾶς ἐαυτῷ πα-
 ρεία ὠδύρετο, καὶ παντὶ ἐγένετο.
 Μέν. ἔκω ῥοφιστὴς ὁ ἀνδρῶν
 ἡ, καὶ ὅσα ἀληθῶς κατεφρόνει τῷ
 πράγματι; Κέρβερ. ὅσα ἀλλ' ἐπεί-
 περ ἀναγκαῖον αὐτὸν εἶρα, κατεβρα-
 σύκετο, ὡς δὴ θεν ἔκ ἄκων πεισόμενος,
 ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμασίων-
 ται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, πρὸ πάντων γε-
 τῶν τριῶν εἶπε ἂν ἔχοιμι, ἕως ἔ-
 σομίῃς πολλοὶ, καὶ ἀνδράσι, καὶ δὲ
 ἐνδοθεν, ἔλεγχος ἀκρεβής. Μένιπῳ.
 ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι

ἔδο-

omnino formidaret, tanquam hoc ipsum vellent ipsi, qui procul à specus ingressu stabant, ostendere, verum simulatque despexit in hiatum, viditque profundum atque atrum antri recessum, simulque ego cunctantem etiam illum cicuta mordens, pede correptum detraherem, infantium ritu eulabat, suosque deplorabat liberos, nihilque non faciebat in omnem speciem sese cōuertens. MEN. Num igitur fucate, sapiens erat ille, neque verè mortem contemnebat? CHR. Haud verè: cæterum ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, quasi verò volens id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectatoribus esset miraculo. Equidè illud in totum de viris istiusmodi verè possum dicere, ad fauces usque specus intrepidi sunt ac fortes porro intus cum sunt, nihil mollius neque fructius. MEN. Cæterum ego quoniam

ἴδοξα; Κέρβερ. Μόν' ὦ Μένιπ-
 πε ἀξίως τῶ γένους, καὶ Διογύτης πατρὸς
 σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆκται,
 μή δ' ὡς ἑμεῖοι ἀπ' ἐθελήσοις γι-
 λῶντες, οἰμώζην ὀδραγγέλαιας
 ἄπασιν.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ

Μενίππου.

ΧΑΡΩΝ.

Απίδες ὦ κατάρταται τὰ πορθεῖν.
 μέν. βόα, εἰ τῷ τέ σοι ἦδισεν ὦ
 Χάρων. Χάρ. ἀπείδως Φημὶ ἀνδ' ὧν
 σε διεπρθεμευσάμεν. Μέν. ὅκ' ἀν-
 λάβοις ὅδ' αὖ τῶ μὴ ἔχοντ'. Χάρ.
 ἔστι δ' ἔτις ὁ βολὸν μὴ ἔχων; Μένιππ.
 οἱ μὲν καὶ ἄλλός τις, ὅκ' εἶδα. ἐγὼ
 δ' οὐκ ἔχω. Χάρ. καὶ μὲν ἄγ-
 γησιν, σὴ τὸν πελτέοντα, ὦ μισαρὲ, λέ-
 μή

animo tibi visus sum subiisse specum?

CH. Vnus mortalium Menippe, sic mihi visus es subire, ut tuo dignum erat genere, & prior te Diogenes, propterea quod neutiquam adacti subieritis, aut intrusi, verum tum vitronei, tum ridentes, atque omnibus plorare renuntiantes.

CHARONTIS ET Menippi.

CHARON.

R Edde naulum sceleste MEN. Vociferare, si quidem istuc tibi voluptati est Charon. CH. Redde, inquam, quod pro traiectione debes.

MEN. Haudquaquam auferre queas ab eo qui non habet. CH. An est quispiam qui ne obolū quidem habeat?

MEN. Sit ne alius quispiā præterea, e quidem ignoro, ipse certē nō habeo.

CH. Atqui præfocabo te per Ditem.

H; im-

μὴ δοδῶς. Μέν. καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου
 πατάξας, διαλύσω τὸ κρανίον. Χάρ.
 μάτην εἴη πεπλευκῶς πστῶν
 πλῆν. Μέν. ὁ Ερμῆς ὑπὲρ ἐμῶσι
 δοποδότη, ὅσμι παρέδωκέ σοι. Ερμ.
 νῆ Δία ὀναίμεν, εἰ μέλλω γὰρ καὶ
 ὑπερεκ πίνειν τῶν νεκρῶν. Χάρ. σὺ
 δοποστήσῃς μοί σου. Μέν. τέττα γένεκα
 νεωλκήσας τὸ πορθημεῖον, ἐξέρχόμενε,
 πηλὸν ἀλλ' ὅ, γὰρ μὴ ἔχω, πῶς ἂν λά-
 βois; Χάρ. σὺ δὲ σὺκλῆδεις ὡς κομί-
 ζην θεόν; Μέν. ἦδειν μὲν, ἔκ εἶχον δέ-
 πει εἴη; ἐχρῆν δὲ τῆτα μὴ δοποθηνεῖν;
 Χάρ. μόνον εἴη αὐχῆσεις περὶ κα
 πεπλευκέναι; Μέν. ἔπερὶ κα ὡς ἐλ-
 πιτε. καὶ γὰρ ἦντλησον, καὶ τῆς κώπης ἐπε-
 λαδομέλω, καὶ σὺκ ἐκλαμον μόνον τῶν
 ἄλλων ὀπιθατῶν. Χάρ. ἔδεν ταῦτε
 πρὸς σὲ πορθημία. τὸν ὀβολὸν δοπο-
 θῆναι σε δὲ οἶ. οὐ γὰρ θέμις ἄλλως
 γνέ.

impurissime, nō reddas. MEN. At ego illiso baculo tibi comminuam caput.

CHA. Num ego te tam longo traiectu gratis transuexero? MEN. Mercurius meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit. MER. Bellè me-

cum agatur per Iouem, siquidem futurum est, ut etiam defunctorum nomine persoluam. CHA. Haud omit- tam te. MEN. Quin igitur vel huius gratia perge, ut facis, nauim trahere, quanquam quod non habeo, quinam auferas? CHA. At tu nesciebas, quid tibi fuerit adportandum? MEN. Scie-

bam quidem, verum non erat. Quid igitur? num ea gratia erat mihi semper in vita manendum? CHA. Solus ergo gloriaberis te gratis fuisse transuectum? MEN. Haud gratis o præ- clare, siquidem & sentinam exhau- si, & remum arripui, & vectorum

omnia vnus non seiulaui. CHA. Ista nihil ad naulum, obolum reddas oportet: neque enim fas

γνέσθαι. Μέν. ἔκ' ἔν' ἀπ' ἀγαμέ με αὐθις
 εἰς τὸν βίον. Χάρ. Καρίεν λέγεις, ἵνα
 πωληθῇς ὅπ'ι τέττω ὥρ' αὖ τῷ Αἰακῷ
 πωροσλάβω. Μέν. μὴ ἐνόχλει οὐκ.
 Χάρ. δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρ' αὖ ἔχεις.
 Μέν. θέρμης εἰ θέλεις, ἢ τῆς ἑκάτης
 τὸ δ' αἶπρον. Χάρ. πόθεν τ' ἔστιν ἡμῖν
 ὧ ἔρμῃ τὸν κυῖα ἤραγες; οἷα δ' αὖ
 καὶ ἐλάλει ὥρ' αὖ τὰν πλῆν, τῶν ὅπ'ι-
 βατῶν ἀπάντων καταμελῶν, ἢ ὅπ'ι
 σκώπῃων, καὶ μόν' αὖ ἄδων, αἰμωζόν-
 των ἐκείνων. Ερμ. ἀγνοῖς ὧ Χάρων,
 ὅπ'ιον ἄνδρα διεπύρθευσας; ἐλδύ-
 θερον ἀκριβῶς, καὶ δένος αὐτῷ μέλει.
 ἔτος ἐστὶν ὁ Μένιππος. Χάρ. καὶ μὲν
 ἂν σε λάβω ποτὶ; Μέν. ἂν λά-
 βης ὧ βέλπεις, δὲς ᾗ σὺ
 ἂν λάβῃς.
 ᾗ ᾗ

est secus fieri. MEN. Proinde tu me
 rursum in vitam reuehe. CHA. Belle
 dicis, nimirum vt verbera etiam ab
 Æaco mihi lucrifaciam. MEN. Ergo
 molestus ne sis. CHA. Ostende quid
 habeas in pera. MEN. Lupinum si ve-
 lis, & Hecate cœnam CHA. Vnde no-
 bis hunc canem adduxisti Mercuri ?
 tum qualia garriebat inter nauigan-
 dum, vectores omnes irridens, ac di-
 cterijs incessens, vnusque cantillans,
 illis plorantibus. MER. An ignoras
 Charon quem virum transuexeris ?
 planè liberum, cuique nihil omnino
 curæ sit. Hic est Menippus. CHA. At-
 qui si vnquam posthac te recepero,
 MER. Si receperis ô præclare, ne
 possis quidem iterum
 recipere.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

Μαυσώλου.

Ω Καρ ὅτι τίνι μέγα Φρονεῖς καὶ
 πάντων ἡμῶν προσημαῖναι ἀ-
 ξιοῖς; Μαύ. καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ
 μὲν, ὡ σινωπεύ, ὃς ἐβασίλευσε Κα-
 ρίας μὲν ἀπίσσης, ἤρξα δε καὶ Λυδῶν
 ἐπ' αὐτῶν. καὶ νήσους δὲ πέντας ὑπερηγά-
 γμην, καὶ ἄγχι Μιλήτης ἐπέβην. πρὸς
 πολλὰ τῆς Ἰωνίας κατισπρεφόμενος.
 καὶ καλὸς λυῖ, καὶ μέγας, καὶ ἐν πο-
 λέμοις καρπερός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι
 ἐν Αλικαρνασσῶ μνημεῖα παμμέγα-
 ρες ἔχω ὀπικείμενον, ἡλικὸν ἐκ ἀλ-
 λ' νεκρὸς, ἀλλ' ἐδὲ ἔτιως ἐς κάλ-
 λ' ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀν-
 δρῶν ἐς τὸ ἀκρεβέστατον οἰκασ-
 μένων λίθων τε καλλίστων, οἷον ἐδὲ
 νεῶν

DIALOGI. 76
DIOGENIS ET
Mausoli.

Ο He to Car, quare tam insolens
 es, tibi que places, ac dignum te
 credis qui vnus nobis omnibus an-
 teponare? M. a. v. Primum regni po-
 mine, o ta Sinopenfis, quippe qui Ca-
 rize imperauerim vniverſis, præterea
 Lydia quoque gentibus aliquot, tum
 autem & insulas nonnullas subege-
 rim. Miletum vsque peruenerim, ple-
 nisq; Ioniz partibus vastatis. Ad hæc
 formosus etiam ac procerus, ac belli-
 cis in rebus prævalidus. Postremo,
 quod est omnium maximum, in Halicar-
 nasso monumentum erectum ha-
 beo, singulari magnitudine, quantū
 videlicet defunctorum alius nemo
 possidet, neq; pari etiā pulchritudine
 conditum, viris videlicet atque equis
 pulcherrimo et laxo, ad viuā formam
 absolutissimo artificio expressis,
 adeo vt vel sanum aliquod simile
 haud

DIOGENIS ET Mausoli.

O He tu Car, quare tam insolens es, tibi que places, ac dignum te credis qui vnus nobis omnibus anteponare? **MAV.** Primum regni nomine, ô tu Sinopenfis, quippe qui Carix imperauerim vniuersæ, præterea Lydiæ quoque gentibus aliquot, tum autem & insulas nonnullas subegerim, Miletum vsque peruenerim, plerisque Ionix partibus vastatis. Ad hæc formosus eram ac procerus, ac bellicis in rebus præualidus. Postremò, quod est omnium maximum, in Halicarnasso monumentum erectum habeo, singulari magnitudine, quantū videlicet defunctorum alius nemo possidet, neq; pari etiā pulchritudine conditum, viris videlicet atque equis pulcherrimo è saxo, ad viuā formam absolutissimo artificio expressis, adeò vt vel fanum aliquod simile haud

νεὼν ἔνρη τις ἀν' ῥαδίως. ἔδοκ' ὦ σι δι-
 καίως ὅπ' τέττις μέγα Φρονεῖν ;
 Διογενεῖς. ὅπ' τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ
 τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τῷ πάφῃ ;
 Μαύσω. κῆ δ' ὅπ' τέττις. Διογ.
 ἀλλ' ὦ κακὲ Μαύσωλε, ἔπε ἡ ἰσχὺς
 ἔπ' σοι ἐκάνη, ἔπε ἡ μορφὴ πάρεστιν.
 εἰ γουὺ τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐ-
 μορφίας πέρι, σὺκ ἔχω εἰπῆν τίνος
 ἔνεκα τὸ σὸν κρανίον προσημειώη ἄν
 τῷ ἐμῷ. Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ
 γυμνά. καὶ τὰς ὀδόντας ὁμοίως προ-
 φαίνομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμούς ἀφη-
 ρήμεθα ; καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεσημώμεθα.
 ὁ δὲ πάφῃ, καὶ οἱ πολυπλοῖς ἐκεί-
 νοι λίθοι, Αλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως
 εἶεν Ἰπποδάμειος, καὶ Φιλοπυμῆος
 πρὸς τὰς ξύνας, ὡς δὴ τι μέγα οἰκο-
 δόμημα αὐτοῖς ἐστὶ. σὺ δὲ ὦ βέλπεις,
 σὺκ ὁρᾷ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτῶν ;
 πᾶσι

haud facile quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atque efferri? DIOG. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulcri molem? M A V. Per Iouem ob hæc inquam. DIOG. Atqui ô formose Mausole, neque vires iam illæ, neque forma tibi iam adest. adeò vt si quem arbitrum deformæ præcellentia delegerimus, haud quaquam dicere potis sit, quamobrem tua caluaria meæ sit anteferenda, siquidem vtraque pariter tum calua, tum nuda. vtrique dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbiati sumus, pariter naribus simis ac sursum hi-antibus deformati. Cæterùm sepulchrum ac saxa illa pretiosa, Halicarnasseis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquam qui magnificam quandam apud se structuram habeant: verùm quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video.

παλὴν εἰ μὴ τῷ Φῆς ὅτι μάλλον ἡμῶν
 ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικύτοις λόγοις
 πιεζόμενος. Μαύ. ἀνόνηται ἔν μοι ἐπει-
 να πάντα. καὶ ἰσότημος ἔσται Μαύσω-
 λος, καὶ Διογῆης; Διογ. ὅτι ἰσότημος
 ὦ γυναιότατε, ἔ γάρ. Μαύσωλος
 μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένος τῶν
 ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονοῦν ᾔπει.
 Διογῆης δὲ καταγελᾷ αὐτόν. καὶ
 τάφον ὁ μὲν ἐν Αλικαρνασσῷ ἐρεῖ ὁ
 αὐτὸς ὑπὸ Ἀρπημισίας τῆς γυναικὸς,
 καὶ ἀδελφῆς κατισκευασμένον, ὁ Διο-
 γῆης δὲ, τῷ μὲν ζώματος εἰ καὶ πῖνα
 τάφον ἔχει, ὅτι οἶδεν, ἔδὲ γὰρ ἔμε-
 λεν αὐτῷ τέττα, λόγον δὲ τοῖς δέξουσιν
 περὶ αὐτὸ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς εἶον
 βεβιωκὸς ὑψηλότερον, ὡς Καρῶν ἀν-
 δραποδέσσει τῷ σὺ μνήματι, καὶ
 ἐν βεβασιπύρῳ Χωρίῳ κατισκευα-
 σμένον.

video, nisi forsân illud commodum vocas, quod plus oneris, atque nos sustimes, sub tam ingentibus saxis pressus ac laborans. MAV, Itâne nihil illa mihi conducunt omnia, planèque pares erunt Mausolus ac Diogenes? DIOG. Imò haud pares, inquam vir clarissime, nam Mausolus discruciabitur, quoties earum rerum in mentem veniet, quibus in vita florere consuevit, ac Diogenes interim eum ridebit. Atque ille quidem de suo illo monumento, quod est in Halicarnasso, memorabit, ab vxore Artemisia atque sorore parato, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore nouit, nunquid habeat sepulchrum. Neque enim illi res ea curæ est, verum apud viros excellentissimos sui memoriam famamque reliquit, vt qui vitam peregerit viro-dignam, tuo monumento, Carum abiectissime, celsiorem, ac tutiore in loco substructam.

NI.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ,
καὶ Μένιπῳ.

Ν Ι Ρ Ε Υ Σ .

Ι Δὲ εἴη Μένιπῳ ἄρσι δικάσαι,
πίπρος εὐμορφότερός ἐστιν. εἴτ' αὖ
Μένιπῳ, ἔκαλλίων σοι δοκῶ; Μέν.
πίνες δὲ καὶ ἔσε, πρῶτον οἶμαι. Ζεὺς
γὰρ τῷτ' εἰδέναι. Νιρ. Νιρεὺς καὶ
Θερσίτης. Μέν. πίπρῳ ὁ Νιρεὺς,
καὶ πόπρῳ ὁ Θερσίτης; ἐδέστω
γὰρ τῷτ' ὀφθαλμοῖς. Θερσίτης. ἐν μὲν ἤδη
τῷτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίος εἰμι σοι. καὶ ἐδὲν
τηλικῶτον διαφέρεις, ἡλίκον σε Ο-
μηρος ἐκείνος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀ-
πάντων εὐμορφότερον προσειπὼν,
ἀλλ' ὁ Φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδιὸς ἐδὲν χεί-
ρων ἐφάνην τῷ δικάστῃ. ἄρα δὲ σοι αὖ
Μένιπῳ, ὅτι νῖνα καὶ εὐμορφότερον εἶλη.
Νιρ. ἐμὲ γὰρ Ἄγλαΐα καὶ Χάρις, ὅς
κάλ-

DIALOGI. 182
NIREI, THERSITÆ,
& Menippi.

NIREVS.

ECce denique vel Menippus hic iudex erit, vter nostrum sit formosior. Dic Menippe an non tibi videor forma præstantior? MEN. Imò quinam sitis, prius arbitror, indicandum. nam hoc opinor, scitu est opus. NIR. Nireus ac Ther sites. MEN. Vter Nireus, vter Ther sites; nondum enim vel hoc satis liquet. THE. Iam vnum hoc vinco, quod tibi sum similis, neque tantoperè me præcellis, quantoperè te cæcus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, ratisque capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam verò tempus est, vti pronunties Menippe, vtrum altero formosiorrem æstimes. NIR. Mirum ni Aglaia Charopéque progratum, qui
vir

κάλλιος © ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλίου ἦλθον.
 Μέν. ἀλλ' ἔχι καὶ ὑπὸ γλῶ, ὡς οἶ-
 μου, κάλλιος © ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν
 ὅσα ὄμοια, τ' οὐκ ἐκφανίσιν, ταύτη μόν-
 ον ἄρα Διακρίνοιτο διὰ τῆ Θερί-
 τος κοραΐας, ὅτι εὐθρυπίον τὸ σόν.
 ἀλαπαλινὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ σὺκ ἀν-
 δρῶδες ἔχεις. Νίρ. καὶ μὲν ἔρξο-
 μηρον ὁποῖ © λῶ ὅποτε συνιστά-
 πυνον τοῖς Ἀχαιοῖς. Μέν. ὀνείραται
 μοι λέγεις ἐγὼ δὲ ἀβλέπω, καὶ νῦν
 ἔχεις, σκῆνα δὲ οἱ τί π' ἴσασιν. Νίρ.
 σὺκ ἔν' ἐγὼ ἐνπιδῶμαι εὐμορφόπρεός
 σίμι ὦ Μένιππε; Μέν. ἔπε σὺ, ἔπε
 ἀλλ' © εὐμορφ' ©. ἰσσημία γὰρ ἐν
 ἄδῃ, καὶ ὅμοιοι ἄπαντες. Θερ.
 ἐμοὶ μὲν καὶ τῷ το
 ἰκαλόν.

vir pulcherrimus vnus omnibus è
Graïs Priameia ad Pergama veni.

MEN. Atqui non item sub terram
opinor pulcherrimus venisti, quippe
qui reliquis quidem ossibus alijs ap-
pareas affimilis, porrò caluaria hoc
vno insigni à Therisitæ caluaria dig-
nosci possit, quod tua delicata est ac
mollicula, quandoquidem istuc ha-
bes effoeminatum ac neutiquam viro
decorum. NIK. Attamen Homerum

percontare. qua specie tum fuerim,
cum inter Græcorum copias mili-
tarem. ME. Tu quidem somnia mihi

narras, at ego ea spectro, quæ video,
quæque tibi adsunt in præsentia, cæ-
terum ista norunt, qui id temporis
vivebant, NIK. Quid igitur tandem?
an non ego formosior Menippe?

MEN. Neque tu, neque quisquam al-
ius formosus hoc loco, siquidem a-
pud inferos æqualitas est, parésque
sunt omnes. THEA. Mihi quidem vel
hoc sat est.

ME.

ΜΕΝΙΠΠΟΤ ΚΑΙ

Χείρων ©.

ΗΚΕΣΑΙ Ω ΧΕΙΡΩΝ, ΩΣ ΘΕΟΣ ΩΝ ΣΠΟ-
 θυμήσεις Διποθανεῖν. Χείρ. αἰλη-
 θῆ ταῦτ' ἤκυσας Ω Μένιππε. καὶ τέ-
 θνηκα, ὡς ὀράς, ἀθάνατ © εἶναι δυ-
 νάμεν ©. Μέν. τίς δέ σε ἔρωσ τε θά-
 νάτχ ἔχεν ἀεράςχ τοῖς πολλοῖς
 χρήματ ©; Χείρων. ἐρῶ πρὸς σε ἐκ
 αἰσύνετον ὄντα. σὺκ λῶ ἐπὶ ἡδύ Διπο-
 λαύειν τῆς ἀθανασίας. Μένιππ. ὦκ
 ἡδύ λῶ, ζῶντε ἐρᾶν τὸ Φῶς; Χείρ.
 σὺκ Ω Μένιππε. τὸ γάρ ἡδύ, ἐγὼ γε
 πεκίλον π χ ἐκ αἰπλουῦ ἡγῶμαι εἶ-
 ναι. ἐγὼ δ' ἐ ζῶν αἰή, καὶ Διπολαύων
 τῶν ὁμοίων, ἡλίας, Φωτὸς, τροΦῆς,
 αἱ ὦραι δ' ἐ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γι-
 γνόμενα ἀπαντα ἐξ ἧς ἕκασον, ὥσπερ
 ἀκρ-

MENIPPI ET

Chironis.

E Quidem inaudiui Chiron, te, de-
 us cum esses, tamen optasse mor-
 tem **CH** Vera ista audisti ô Menippe,
 planéque mortuus sum , sicuti vi-
 des , cum mihi licuerit immortalem
 esse. **MEN**. At quænam te mortis
 cupido tenebat , rei videlicet quam
 vulgus hominum horreat ? **CHI**.
 Dicam apud te , virum neutiquam
 stultum atque imperitum. Iam mihi
 defierat esse iucundum immortalitate
 frui. **MEN**. Quid ? an iniucundum erat
 te vivere , lucemque tueri ? **CHI**. Erat
 inquam Menippe , nam quod iucun-
 dum vocant , id ego neutiquam sim-
 plex , sed varium quiddam esse arbi-
 tror. Verùm cum ego semper viue-
 rem , atq; iisdem perpetuo rebus vte-
 rer , solis , luce , cibo , tum horæ eadem
 recurrerent , reliqua item omnia ,
 quæcunque contingunt in vita , re-
 cipro-

ἀκολουθεῖται θάπρον θάπρον, ἐε-
 πλήθει γουῶ. ἀπὲν. οὐ γὰρ ἐν
 τῷ αὐτῷ ἀν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετα-
 ρῶν ὅλως, τὸ περὶνὸν ἰσ. Μένιπω.
 εὐ λέγεις ὦ Χέρων. τὰ ἐν ἀσίου
 δε πῶς Φέρεις, ἀφ' ὅπου ἐλόμενος
 αὐτὰ ἤκεις; Χέρ. ὅτι ἀσίου ὦ
 Μένιπω. ἡ γὰρ ἰσομμία, πάνυ δη-
 μοπικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα ἔδεν ἔχει
 τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν
 σκότῳ, ἄλλως τε, ἔστι διψλῶ ὥστε
 ἄνω, ἔπε πεινλῶ δὲ, ἀλλ' ἀνεπιστε-
 οῖς τέτων ἀπάντων ἐσμέν. Μένιπω.
 ἔρα ὦ Χέρων, μὴ πῶς πίπης σεαυ-
 τῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος πε-
 ριστῇ. Χέρ. πῶς τέτο Φῆς; Μέν-
 νιπω. ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοι-
 ον ἀν καὶ πικρὸν ἐχέτω σοι προσ-
 κρῖς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄν-
 τα,

ciproco quodam orbe redirent, atque alij alia per vices succederent; satietas videlicet eorum me cepit. Neque enim in eo voluptas est sita, si perpetuò fruaris ijsdem, sed omnino in permutando posita est. M E N. Probe loqueris Chiron. Cæterum hæc quæ apud inferos agitur vita, quinam tibi procedit, posteaquam ad hanc tanquam ad potiorem te contulisti? CH. Haud insuauiter Menippe, siquidem æqualitas ipsa quiddam habet admodum populare. Nihil autem interest, verum in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neque sitiendum est nobis, quemadmodum apud superos, neque esuriendum, sed eiusmodi rerum omnium egentia cæremus. M E N. Vide Chiron ne temetipse inuoluas, neue eodem tibi recidat oratio. CH. Quamobrem istuc ais? M E N. Nempe si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper ijsdem similibusq; rebus utendum erat, cum

ἔα, προσκορῇ ὁμοίως αὖ γένοιτο, καὶ
 δεήσει μεταβολὴν γε ζητῆν τινα, καὶ
 εἰτεῦθ' ἐν εἰς ἄλλαν εἶον, ὅπερ οἶμαι εὖ
 δύνανται. Χείρ. τί γ' ἂν πάροις τις ὦ
 Μένιπας; Μένιπας. ὅπερ, οἶμαι, καὶ
 Φασι, συνετὸν ὄντα, δρέσκειας καὶ
 ἀγαπᾷν τοῖς παρ' αὐτοῖς, καὶ μὴ δύνανται
 τῶν ἀφόρητον οἰεσθαι.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕ-
 ΝΟΥΣ, καὶ Κρά-
 τητος.

ΑΝτίσθενης καὶ Κράτης, πολλὰ ἀ-
 γομεν. ὥστε πῶς οὐκ ἀπὶ μεν εὐδύ-
 τῆς καθόδου περὶ πατήσαντες, ὁψόμενοι
 τῆς καθόδου εἰσοίτινές εἰσι, εἰ τίς κα-
 ρὸς αὐτῶν ποιεῖ; Αὐτ. ἀσπίωμεν ὡς Διό-
 γηνες. εἰ γὰρ αὖ τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο,
 τὸς μὲν διακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν.
 τὸς

cum hic itidē similia sint omnia eundem admodum parient fastidium. At de integro tibi quærenda erit vitæ cōmutatio, atq; hinc quopiam aliam in vitam demigrandū, id quod arbitror fieri non posse CH. Quid igitur faciendum Menippe? MEN. Illud nimirū, ut sapiens cum sis, quemadmodum opinor, & vulgò prædicant, præsentibus rebus sis contentus, bonique consulas quod adest, neq; quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

DI O G E N I S, A N T I - S T H E N I S, & Cratetis.

O Tium nunc agimūs, Antisthenes & tu Crates: quare, cur non obsecremus deambulatum, recta ad ingressum & fauces Orci, ut ibi spectemus eos, qui descendunt, quinam sint, & quid quisque eorum agat? ANT. Eamus Diogenes. Etenim spectaculum hoc iucundum fuerit, videre alios quidē ipsorū
I lachry.

τὰς ᾗ ἰκετεύοντας ἀφεθῆναι. εἰς
 δὲ μόλις καπύοντας, καὶ ὑπὲρ τράχη-
 λον ὠθύντες ὁ Ἑρμῆς, ὅμως ἀντιβαί-
 νοντας, ἐὺ πᾶσις ἀνπρέδοντας, ἔ-
 δειν δέον. Κράτ. ἰγὼ γὰρ καὶ διηγήσομαι
 ἡμῖν ἃ εἶδον, ἐπὶ κατήειν καὶ τὸ ὁδόν.
 Διογ. διήγησά με Κράτης. εἰκοὺς γάρ
 πινὰ παγγέλοισι εἶρην. Κράτ. καὶ ἄλλοι
 μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν. ἐν
 αὐτοῖς δ' Ὀπάσημοι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ
 πλάσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ Αρσάνης ὁ
 Μηδίας ὑπάρχος, καὶ Οροίτης, ὁ δὲ
 μένιος. ὁ μὲν γὰρ Ἰσμηνόδωρος, ἐπε-
 φόνευτο γὰρ ὑπὸ ληστῶν ὡς τὸν
 Κιθαριῶνα, ἐς ἑλευσίνην οἶκον βαδί-
 ζων, ἐστνέπε, καὶ τὸ τραῦμα, ὃν ταῖν
 χερσῶν ἔχει, καὶ τὰ παῖδια τὰ νεογνά,
 ἃ καπλελοίπει, ἀνεκαλῆτο, καὶ ἐαυ-
 τῷ ἐπεμέμφετο τῆς τέλμης, ὃς Κι-
 θαρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ πρὶν
 τῆς

lachrymari: alios autem vt dimittantur, supplicare: quosdam autem ægrè descendere, & quanquam ceruicem urgente ac impellente Mercurio reluctari tamè, & resupinos obniti, nulla necessitate aut commodo suo. CKA. Ego verò etiam exponam vobis, quæ ipse vidi in via, quando huc descende-
 bam. DI. Exponas licet Crates, videris enim quædã omninò risu digna dicturus esse. CR. Tum alij multi nobiscum descendebant, tum verò inter ipsos maxime nobiles, Ismenodorus ille diues ex nostris, & Arsaces Medorũ præfectus, & Orætes Armenius. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat à latronibus circa Cithæronem, quando Elenfinem, vt arbitror, proficiscebatur) & gemebar, & vulnus in manibus præseferibat, liberos suos paruos, quos reliquerat, identidem vocando, sibi que ipsi ob audaciam succensendo, qui cum Cithæronem transisset, ac illa loca cir-

πὺς Ελευθερίας χωρία πανέρημα ὄν-
 τα ὑπὸ τῶν πτόμων, διοδίουων, δύο
 μόνους οἰκέτας ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, Φι-
 αλάς πέντε χρευσῆς, καὶ κυμβία τέτ-
 ταρα μετ' ἑαυτῶ ἔχων. ὁ δὲ Αρσεί-
 κης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, ἔτι δὲ σὺν
 ἄσμενον τὴν ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρι-
 κόν, ἤχητο, καὶ ἡσανιάκτει, πιζος
 βαδίζων, καὶ ἡξίε τον ἵππον αὐτῷ
 προσεχθῆναι. καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ
 σινεστεθίηκει μιᾷ πληγῇ ἀμφο-
 τερα. ἀφαιπκρέντες ὑπὸ θρακὸς πι-
 νθη πελταστῶ, ἐν τῇ δὴ τῷ Αρσί-
 κῃ πρὸς τὸν Κωπασδόνειον συμ-
 πλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Αρσείκης ἐπὶ λαο-
 νεντὸς δηγῆτο, πολὺ τῶν ἄλλων
 προσπεξορμήσας. ὑποστὰς δὲ ὁ
 θραξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποσλὺς,
 ὑποσείσας τὸν Αρσείκην κοπή.
 οὐτῷ δὲ ὑποδὴς πρὸς ζά-
 ρισαν

ca Eleutheras deferta, ac bellis vastata peragrasset, non amplius quàm duos seruos secum adduxisset, idque etiam cum phialas quinque aureas, & cymbia quatuor secum haberet. Arsaces autem (senior enim iam erat. & per Iouem, pro barbarico illo ritu, facie non adedò inhonesta aut contemnenda) grauitè ferebat atque indignabatur, quod pedibus incederet, volebatque sibi equum suum adduci. Nam & equus vnà cum eò mortuus fuerat, vna plaga ambobus transfossis à Thracensi quodam scutato, in eo proelio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluium commissam fuerat. Nam Arsaces quidē infesto cursu in hostem forebatur. longè, vt quidem ipse narrabat, antè alios euectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum præ se tenens, venientem Arsacis hastam excutiendo diuertit, ipse autem submissa parumper sa-

ρισταν, αὐτόν τε διακείρει καὶ τὸν ἵπ-
 πον. Αὐτ. πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μίᾳ
 πληγῇ τῷτο γνέσθαι; Κράτ. ῥᾶσθε ἴδ'
 Ἀντίφρωνες ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, οἰ-
 κησαίπην πῖνα κεντὸν προσβεβλη-
 μένος. ὁ θράξ δέ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ
 ἀπεκρύβαστο τὴν προσβολὴν, καὶ πα-
 ρῆλθεν αὐτὸν ἡ αἰκωκῆες γόνυ ὀκλά-
 σας, δέχεσθαι τῇ παρίστῃ τὴν ἐπέλα-
 σιν, καὶ πτερώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τῷ
 σέρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ ζφροδότητι
 αὐτὸν διακείρειν διαλαύειν καὶ
 καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸ βαδῶνα διαμπαῖξ,
 αἰχρὶς ὑπὸ τὴν πυγμῇ. ὁρᾷς οἶόν τι
 ἐγνέτο, καὶ τῷ ἀνδρὶ, ἀλλὰ τῷ ἵππον
 μάλλον ῥέρον; ἡγανάκτει ὅμως,
 ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡζῖς ἱπ-
 πεύς κατιέναι ὁ δέ γε Οροίτης οἰδιώ-
 της, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόδε, ἔχον

tissa sua, & equum & insidentem illum transfuerberat. AN. Sed quo pacto fieri potuit. Crates, vt vno ictu ambo transfuerberaret? CR. Facillimè Antisthenes. Nam ille quidè cursu ferebatur, contum quendam viginti cubitalem prætentū habens, Thrax autem vbi pelta obiecta plagam excussisset, & iam cuspis ipsum præteruecta esset, in genu procumbens excipit sarissa venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat, quo mox præ furore ac vehementia cursus se ipsum transadigente, eadem hasta etiam Arsaces per inguina utrinque ad nates usque penetrante transfoditur. Intelligis nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus fuerit. Veruntamen indignabatur ille, quòd non ampliore honore, quàm cæteri habebatur, volebátque eques descendere. Orætes autem, priuatus quispiam erat, atque admodum debilis pedibus.

ἐστὶ καὶ χαρὰ, καὶ ὅπως βαδίζειν ἰ-
 δύναται. πάχους δ' αὐτὸ ἀπηνῶς
 μῆδοι πάντες, ἐπὶ δὲ δαπνοῦσι τῶν
 ἵππων, ὥστε αἱ ὀπί τῶν ἀκαιοῦν
 ὀπιβαίνοντες ἀκροποδητὴ μόλις βα-
 δίζουσιν. ὥς ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυ-
 τὸν, ἔκειτο, καὶ ἔδεμια μηχανῇ ἀνί-
 σκαθ' ἤθελεν, ὁ βέλτης Θ. Πρυῆς ἀ-
 ράμεν Θ. αὐτὸν, ἐσώμασεν ἄρτι πρὸς
 τὸ πρῶτον. ἐγὼ δ' ἐγέλω. Αὐτ.
 καὶ γὰρ δὲ ὅτε κατήειν, καὶ δ' αἰέμιζα
 ἑμαυτὸν πῶς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφ' ἧς οἰ-
 μώζοντας αὐτὰς, προσδραμὼν
 ὀπί τὸ πρῶτον, περικατέλαβον
 χώραν, ὥς ἀν' ὀπισθεν ἵκασθαι.
 ὦ δὲ τὸν πολὺν δέ, οἱ μὲν ἐδάκρυ-
 ὦν περὶ ἐναυτίων. ἐγὼ δὲ μάλα ἐπρ-
 πύμην ἐν αὐτοῖς. Διογ. σὺ μὲν ὦ
 Κρότης καὶ Αντίοχενες, παιῶτων
 ἐτύχετε ζωοσσοιπόρων. ἐμοὶ δ' ἐ

Βλε-

quippe qui neque stare humi, nedam
 incedere vllō modo poterat. Accidit
 autem hoc prorsum Medis omnibus,
 vt, postquam ab equis descenderint,
 veluti qui super spinas ingredium-
 tur, summis pedum digitis, vixat-
 que ægrè incedant. Quamobrem,
 cū per seipsum humi deiectus ia-
 ceret, neque vllō prorsum pacto re-
 surgere vellet, bonus ille Mercurius
 sublatū in se hominem, ad cymbam
 vsque portauit, ego verò sequens ri-
 debam, A N T. Et ego porrò quando
 huc descendebam, neque admiscui
 me ipsum cæteris, sed relictis ploran-
 tibus illis, ad cymbam accurrendo,
 præoccupavi mihi locum, quo com-
 modiùs nauigarem. Inter nauigan-
 dum verò, alij quidem lachrymaban-
 tur, alij autem nauseabant, ego verò
 inter ipsos sedens admodum ob-
 lectabar. DIOG. Tu quidem Orates, &
 tu Antisthenes huiusmodi sortiti
 estis minoris comites. Mecum

βλεψίας τε ὁ δανείτης, ὁ ἔκ Πειραιῆ,
 καὶ Λάμπης ὁ ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὢν, καὶ
 Δάμις ὁ πλάσιος ἔκ Κορίνθου, συγ-
 κατήεσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τῷ παιδὸς
 ἔκ Φαρμάκων δοποθανῶν. ὁ δὲ Λάμ-
 πην δοποσφάξας ἐαυτὸν. ὁ δὲ βλεψί-
 ας λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκλη-
 κέναι, καὶ ἐδήλα ὡχρὸς ἐς ὑπερβολήν,
 καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκρεβέστατον φαινόμε-
 νος. ἐγὼ δὲ, καὶ περ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν
 τρόπον δοποθάνοι. οἷτα τῷ μὲν Δάμιδι
 ἀντιπαικένῳ τὸν υἱὸν, ὅτε ἄδικα μὲν
 τοὶ ἑπαίτες, ἔφην, ὑπὸ αὐτῷ, ὅς πε-
 λαῖα ἔχων ὁμῶς χέλια, καὶ τρυφῶν
 αὐτὸς ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτώκαι-
 δεκαέτη νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολὰς
 παρείχες. οὐ δὲ ὡς ἀκαρνὰν, ἔστιν γὰρ
 καὶ κοῦν, τί αἰπῶ τὰς ἄλλας,
 σωτὸν δὲ ἔξ ὅς τὰς μὲν πολεμίους ἔ-
 δι πώποτε ἔτρεσκε, ἀλλὰ φιλο-
 κινδύ.

autem Blepsias ille fenerator, ex Py-
ræo, & Lampis Acarnan, qui merce-
narios milites ductauerat, & Damis
diues ille Corinthius, simul descen-
debant. Quorum Damis quidem à
puero veneno interemptus fuerat,
Lampis autem seipsum iugularat.
Blepsias verò fame miser periisse di-
cebatur, & apparebat sanè adhuc
pallidus supra modum actenuis ma-
ximè Ego verò quamquam antea
noram, interrogabam tamen quo
pacto quisque mortuus esset. Ac
Damidi quidem accusanti filium,
non iniusta verò, inquam passus es
ab illo qui talenta cùm haberes co-
aceruata mille, ac ipse in delicijs vi-
ueres, annos 90. natus adolescen-
ti illi 18. annos nato, quatuor obo-
los suppeditabas. Tu verò Acar-
nan, (gemebat enim & ille) quid
alios accusas, & non potius te i-
psum? qui hostes quidem haud vn-
quam perhorrueris, sed te vltro peri-

κινδύνους ἡγωνίζεσθαι πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ
 ᾧ δὲ πέρχρασι ἡδονῆς, ἐάλωσιν ὁ γυμναῖ-
 ος. ὁ μὲν γὰρ βλεψίας αὐτὸς, ἐαυτῷ
 καταγόμενος φθιάσκει, πολλὴν τὴν ἀνοι-
 ας, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μη-
 δεῖν προσέγκχοι κληρονόμοις, ὥς αἰε-
 τωμένους ὁ ματαίως νομίζων. τὸν δὲ
 ἑταῖρόν γε ἔτ' ἐπικλῶσιν περὶ πωλὴν παρέ-
 χον τότε σέθεντες ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ ταῖς
 στείλαις ἐσμέν διποβλέπῃν χρῆναι, καὶ διπο-
 σκοπεῖν πόρρωθεν τὰς ἀφικνυμένας.
 βαβαὶ πολλοὶ γὰρ καὶ πικίλοι, καὶ πάντες
 δακρύοντες, πολλὴν τὴν ἐκλογὴν τέτων
 ἐνηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γοηροπό-
 ητος ὁδύροισι. τί τῶν; ἀρα τὸ φίλτρον
 αὐτῶν ἐχρῆσθαι οἷον; τῶν ἐν τῷ ὑπερ-
 βολῶν ἔρεος βέλομαι. τί δακρύεις
 τηλικούτης διπλοφανῶν; τί ἀθανασίας
 ἐβόλῃς, καὶ πῶς, γάρων ἀφίγ-
 γματος; ἦ ποτε βασιλεὺς ἦτορ; Πτω.

ἔδα-

culis offerendo, ante alios in proelium descendens; turpi verò voluptate generosus ipse tu captus fueris. Nam Blepsias quidem ipse sese accusat, ob nimiam stultitiam, quod pecuniam videlicet custodierit heredibus nulla necessitudine sibi coniunctis, dum in perpetuum victurum esse vanus ipse se putat. Verum mihi quidem non vulgarem voluptatem præbuerunt tunc lamentantes isti. Sed iam circa fauces sumus. Aspiceret nos illuc oportet, atque à longè contemplari aduenientes, Papæ, multi certè, & varij, omnesque lachrymantes, præter recens natos istos & infantes. Quin & ætate nimia confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro aliquo vitæ tenentur? Istum igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras, heus tu, tam prouecta ætate mortuus? Quid indignaris bone vir, præsertim cum senex huc aduenieris? eccubi rex fuisti? M E N D I-

ἔσθ' αὖτως. Διογ. ἀλλὰ σατράπης ;
 Πτω. ἔδ' ἐτ' ἔτι. Διογ. ἀρα οὐκ ἐπαλ-
 τής, οἷα αἰᾶς σε τὸ πολλὸν τρυφῶν
 δοτολιπόντα πθάναι ; Πτω. ἔσ' ἐν
 παιῆταν. ἀλλ' ἔτι μὲν ἐγγόνειν ἀμφὶ
 τὰ ἐννεήκοντα, βίον δ' ἄπορον δοτὸ
 καλὰ μὲ καὶ ἐρμιάς εἶχον, ἐς ὑπερ-
 βολὴν πτωχὸς ὢν, ἄπικνός τε, καὶ
 περσέπχωλός, καὶ ἀμυδρὸν βλέ-
 πων. Διογ. οἷα παιῆτ' ὢν, ζῶν
 ἤθελες ; Πτω. ναί. Ἡ δ' οὖν γὰρ ἐν τῷ
 φῶς, καὶ τὸ πθάναι δεινὸν καὶ Φευ-
 κτίον. Διογ. ὡς παῖς ὡς γέρον, καὶ
 μηρακιῶν περὶ τὸ χρεῶν. καὶ ταῦ-
 τα, ἡλικιωτὴς ὢν τ' ἐπερθεμέως. τί
 οὐκ ἂν τις λέγει περὶ τῶν νέων, ὅπό-
 τε οἱ τηλικῶτι φιλόζωοι εἰσιν ; ἔς
 ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον, ὡς
 τῶν ἐν τῇ γήρα κακῶν φάρμακον ;
 ἀλλ'

CVS. Haud quaquam. **DIOG.** Verum
 satrapa. **MEN.** Neque hoc. **DI.** Num
 igitur diues fuisti ideóque malè te
 habet, quod relictis multis delicijs ac
 voluptatibus mori coactus fueris?
MEN. Nihil tale, sed annos quidem
 circiter nonaginta natus fui, vitam
 autem difficilem egi, arundine & li-
 nea victum quæritans, vltra modum
 egenus ac pauper, liberis carens, &
 præterea claudus quoque, & parum
 oculis vicens. **DIOG.** Et vivere cu-
 piebas cùm talis esses? **MEND.** Cer-
 tè quidem: dulcis enim erat lux; mo-
 ri autem graue & horrendum. **DIOG.**
 Deliras, ô senex, & iuueniliter te
 geris erga necessitatem, & hoc cùm
 sis æqualis portitoris huius. Proin-
 de quid iam de adolescentibus dica-
 mus, quando etiam decrepiti isti tan-
 toperè vivere cupiunt? quos dece-
 bat ipsam mortem etiam confectari,
 tanquam remedium quoddam eorum
 malorum, quæ secum fert senectus?

Sed

ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπὶ-
 δηται, ὥς δ' ὀδύρασιν ἐκλεύοντας, ὁ-
 ρῶν περὶ τὸ σῶμιον εἰλημένους.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ
 Λαγόμενον Θ.

Εἰ σὺ μανείς ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐ-
 φάνευσας, ἐμέλιος δὲ καὶ ἡμᾶς
 ἅπαντας, π' αἰπᾷ τὸν Ὀδυσσεῖα; καὶ
 πρῶτον ἔπε προσέβλεψας αὐτὸν,
 ὅποτε ἦκε μαντεύσομεν Θ, οὔτε
 περ σιπῶν ἠξίωσας ἄνδρα Κυ-
 στραπώτῳ, καὶ ἐταῖρον. ἀλλ' ὑπερο-
 πικῶς μεγάλα βάνων, παρῆλθες.
 Αἴα. ἐκόντως ὦ Λαγόμενον αὐτὸς γὰρ
 μοι τ' ἰμανίας αἴπιος κατέστη, μόν Θ
 ἀντεξετασθῆς ὅπῃ τοῖς ὅπλοις.
 Λαγμ. ἠξίως δ' ἐνανταγώνισΘ
 εἴαι,

Sed abeamus iam, ne quis & nos suspicetur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hinc nos oberrare viderit.

A I A C I S E T

Agamemnonis.

SI tu, dum furore correptus fuisti, Ajax, te ipsum interfecisti, nos autem cunctos etiam membris, ut putabas, detruncatis, deformasti, quid, quæso, Vlysses accusas? Ac paulò antè neque aspicere ipsum voluisti, cum venisset huc vates consulturus, neque alioqui dignatus es virum commilitonem ac socium, sed superbè admodum ac grandi incedens gressu, præteriisti. AIA. Merito Agamemnon. Ille enim mihi furoris huius autor extitit, ut qui solus mecum pro armis iudicio contendere ausus fuerit. AIA. An verbò dignum censebas te, qui absque
aduer-

εἶναι, καὶ ἀκονιστὰ κρατεῖν ἀπάντων;
 Δία. ναί. τὰ γε τιαυῦτα. οἰκεία γάρ
 μοι ἡ παντοπλία, τῷ ἀνεψίῳ γε ἔ-
 σαι. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους
 ὄντες, ἀπαίπαδε τὸν ἀγῶνα, καὶ
 παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἀθλῶν. ὁ δὲ
 Αἰῖρτος, ὃν ἐγὼ πηλάκις ἔσωσα κιν-
 δυνεύοντα κατὰ κεκρόφῳ ὑπὸ τῶν
 Φρυγῶν, ἀμείνων ἤξειε εἶναι, καὶ ὅστις
 πηδαιότερος ἔχει τὰ ὄπλα. Ἀγαμέ-
 μνι πῶ τιναρῶν ὧ γηναῖε τῷ Θέτιν,
 ἢ δέον σοι τῷ κληρονομίαν τῶν ὀπλῶν
 ᾧ δαδιδόναμ ζυγῆναι γε ὄντι, Φέ-
 ρσαι, ἐς τὸ κοινὸν κατέχευε αὐτὰ.
 Δία. σὺκ. ἀλλὰ τὸν Οδοσεία, δε-
 αῖτε ποιήθη μὲν. Ἀγαμέ. ζυγνώμη
 ὦ Αἴαν, εἰ ἀνδρωπεύων, ὠρέχῃ δό-
 ξης ἡδίστα πρᾶγματ', ὑπὲρ οὗ
 καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνάειν ὑπο-
 μένει

aduersario, & absque puluere, vt dicitur, superares omnes? *Ar.* Quid ni? in tali vtique caussa. Nam armatura ea, cognationis quodam iure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde vos cæteri, qui multò quàm ille præstantiores eratis, detrectastis certamen, & concessistis mihi certaminis præmia. Iste autem Laërtæ filius, quem ego non semel in summo periculo seruauì, cum iam à Troianis propè concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potireretur.

As. Accusa igitur ô generose Thetim, quæ cum tibi debuisset armorum successionem ac hæreditatem, vtpotè cognato tradere, in medium allata posuit ea. *Ar.* Haudquaquam. Sed Vlysses, vt qui solus sese mihi opposuerit. *As.* Ignoscendum ô Ajax est: si homo cum esset, appetiuit gloriam, rem dulcissimã, cuius gratia etiã nostrum quilibet obire pericula sustinet

μένει ἐπεὶ καὶ ἐκέρχθησέ σε, καὶ παύσῃ
 ὧδ' ἀ Τρωσὶ δίκασαῖς. Αἴα. οἶδα ἐ-
 γώ, ἥ τις με καπδίκασεν, ἀλλ' ἔθελ-
 ούμιε λέγειν περὶ τῶν θεῶν. τὸν γὰρ
 Οδυσσεύα μὴ ἔχι μισαῖν σὺν ἂν δο-
 ναίμην, ὦ Αἰάμενον, ἔδωκεν αὖτις
 μοι Ἀθηναῖς τε Διὶ Πατρίῳ.

ΜΙΝΩΣ ΚΑΙ

Σωκράτης.

Ο μὲν ληστής ἔπειτα Σωκράτης, εἰς
 τὸν Πυρρὸν φλεγέγοντα ἐπέ-
 βλήστω. ὁ δ' ἐπὶ ἐρώσῃ ἔπειτα
 Χιμαίρας διασπασθήτω. ὁ δ' ἐπὶ
 ῥαυτὸς ὦ Εὐμή, ὧδ' ἀ τ' ἑταῖρον ἀπο-
 παύσῃ, ὑπὲρ τ' ἑταῖρον κερδέσθω καὶ ἀν-
 τὶς τ' ἑταῖρον. ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἀπὸ
 τῆς πέρας εἰς τὸν Ἠλύσιον πεδῖον, καὶ πάλιν
 μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀντὶ ὧν
 δίκαια ἐπιτελεῖτε ὧδ' ἀ τ' ἑταῖρον. Σω. ἀκού-
 σον ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν.

Μί.

tinet, præcipuè quando & vicit te postea, & hoc, Trojanis ipsis iudici-
bus. Ai. Noui ego quæ me damnarit,
sed fas non est, de diis aliquid dicere.
Vlysses igitur aliud quàm odisse non
possum, Agamemnon, non si ipsa mi-
hi Minerva hoc imperet.

M I N O I S E T

Soltrati.

Pædo hic quidem Soltratus, in
Pyriphlegathonem, præcipite-
tur, sacrilegus autem ille à Chimæra
discerpatur, Tyrannus verò iste,
Mercuri, iuxta Tityum in longum
extentus, arrodendum & ipse hepar
præbeat vulturibus. Vos autem boni
æ prohiabite quam celeriter in cam-
pum Elysiū, insulasque beatorum
habitate, pro ijs, quæ rectè ac iu-
stè in vita fecistis. So. Audi ô Mi-
nos, num tibi iusta dicere videar.

Ma.

210 ΛΥΚΙΑΝΙ

Μι. νὸν ἀκύνω αὐτοῖς. εἰ γὰρ ἐξε-
 λήλεγξαι ὡς Σώστρατε πονηρός ὢν, καὶ
 πεσέτης ἀπεκτανῶς; Σώ. ἐλήλεγ-
 μαί μιν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κατα-
 στήσομαι. Μιν. καὶ πάνυ, εἴ γε δύο τί-
 νειο τῶν ἀξίων δίκαιον. Σώ. ὅμως
 δύο κριναί μοι ὡς Μίνως. Βραχὺ γὰρ
 τι ἐρήσομαι σε. Μιν. λέγε μὴ μακρο-
 μόνον, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας διακρίνω-
 μεν ἤδη. Σώ. ὅπου ἐπρασίων ἐν τῷ
 βίῳ, πόπερα ἐκὼν ἐπρασίων, ἢ ἐπε-
 κέκλωτό μοι ὑπὸ τῆς μοίρας; Μιν.
 ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδὴ. Σώ. εἰ
 θεοὺ καὶ οἱ χρηστοὶ ἀπαντες, καὶ οἱ
 πονηροὶ δοκθεῶντες ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπε-
 ρεπιῶντες, ταῦτα δρῶμεν. Μιν. ναὶ
 τῇ Κλωθῇ, ἢ ἐκάστω ἐπέταξε γυνή-
 θεντι τὰ πρακτικά. Σώ. εἰ γὰρ ἀναγ-
 κισθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειεν πῦκα,
καὶ δυ-

MI. An ego denuò audiā? an non cō-
 uictus es Sostrate, quod & malus fu-
 eris, & tam multos occideris? **SO.** Cō-
 uictus quidem fui, sed vide, num iustè
 ob id supplicio afficiar. **MI.** Atque
 admodum, si modò id iustum est,
 pro merito quenque suo poenam de-
 pendere. **SO.** Attamen responde mi-
 hi ô Minos. Breue enim quiddam in-
 terrogabo te. **MI.** Dic modo non
 prolixè, quo deinceps & cæteros di-
 iudicare possimas. **SOSTRA.** Quæ-
 cunque in vita egi, utrùm volens ea
 feci, an ita à Parcis destinatum mihi
 fuit? **MI.** A Parca scilicet. **SO.** Pro-
 inde & boni pariter omnes, & nos,
 qui mali videmur, eadem agimus,
 dum illi obsecundamus. **MI.** Ita pro-
 fecto, Clotho videlicet illi parentes,
 quæ unicuique iniungit, cùm pri-
 mum natus est, quæ agenda ipsi
 sunt. **SO.** Si quis igitur vi com-
 pulsus ab alio, occiderit aliquem
 cùm non possit illi contradicere.
 è quo

ἔδυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ δια-
 ζόμενῳ, οἷον δήμιος ἢ δορυφόρος,
 ὁ μὲν δικαστὴν παροτρύνει, ὁ δὲ τυράννῳ,
 τίνα αἰπάσῃ τῷ Φόνι; Μίν. δῆλον ὡς
 τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τυράννον, ἐπὶ ἔδδ' τὸ
 ξίφος αὐτό. ὑποφρετῇ γὰρ τῷ πρὸς
 τυράννον ὅτι πρὸς τὸν νόμον, τῷ πρῶτως
 παρὰ νόμον τιμὴ αἰπία. Σώ. εὖ γε ὦ
 Μίνως, ὅτι καὶ Ὀπιδάφιλέω τῷ πα-
 ραδείγματι. ὡς δὲ τις δοτοσεύειαν πρὸς
 τῷ δεσπότη, ἢ κη αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄρ-
 γυρον κομίζων. τίτις τὸ χάριν ἰστέον, ἢ
 τίνα εὐεργετήν ἀναχρηστέον; Μίν. τὸν
 πέμψαι τῷ Σώφρατι. διάκονος γὰρ
 ὁ κομίσας ἦν. Σώ. οὐκ ἔν ὁρᾷς, πῶς
 ἀδίκῃ ποιεῖς καλᾶζων ἡμᾶς ὑποφρε-
 τας γηρομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ παροτρύν-
 ομεν, καὶ τέτῃς πρῶτον τῶν διακονη-
 σαμένων ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; καὶ γὰρ
 οὐκ ἐκείνο οὐκ ἔχεις ἔχεις αὖ, ὡς
 ἀντι-

à quo compescitur ut, verbi gratia, si
 carnifex, aut satelles quispiam, alter
 iudici parendo, alter tyranno, quem-
 nam cædis istius reum ages? **MI.** Quæ
 alium, nisi iudicem aut tyrannum? Quo-
 niam neque ipsum gladium accusare pos-
 sumus, subseruit enim hic, tanquam
 instrumentum quoddam animis atque
 furori accommodatus illius, qui primo
 causam hanc præbuit. **SO.** Rectè sa-
 nè o Minos, laudo quod hæc etiam
 exemplo, quasi quodam auctario locu-
 pletas. Si quis autem, mittente hero, ve-
 niat ipse aurum vel argentum afferens,
 utri nam ea gratia haberi debet, aut utri
 beneficium hoc acceptum referendum est?
MI. Ei qui misit, Sostrate nam ille qui
 attulit, minister tantum fuit. **SO.** Vides
 ne igitur, quam iniuste facis, dum suppli-
 cio afficis nos, qui ministri tantum fui-
 mus eorum, quæ Clotho nobis impera-
 vit, & rursum, dum honore prosequeris
 eos, qui in alienis bonis veluti dispen-
 satores quosdam sese gesserunt. Non

ἀντλέγειν διωγὰν ἡν, τῆς μὲν πα-
 ρος ἀνάγκης περσπαγμένοις. Μὲν.
 ὦ Σώστρα, πολλὰ ἴδοις ἂν ἔἴδω, ἀλλὰ,
 ὅς κ' ἔλθον γινόμενα, οἱ ἀκρεβῶς
 ἐξετάζοις. σπλήν' ἀλλὰ σὺ τ' ἔτι δαπ-
 λαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι ἐν
 ἀγῶνι μόνον, ἀλλὰ καὶ σφιστὴς πε-
 ραίνει δοκεῖς. δαπλυσον αὐτὸν ὦ Εὐρμή,
 καὶ μηκέτι πολεζιάσω. ὄρα δὲ, μη
 καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐρωτᾷν τὰ ὅ-
 ροια διέλεξής.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ. Η

Νεκρομαντεία.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ. ΦΙΛΗ-

ΝΙΑΔΗΣ.

Ὁ χαῖρε μέγαθρον, πτόπυλά τ'
 ἰτίας ἱμῆς. ὡς ἄσμενός σ' ἐσθί-
 ρει, ἰς Φάθ' μολών. φίλω, σὺ
 μέντω-

enim illud dicere quisquam poterit, quod contradicere, aut imperata de-
 tractare licitum fuerit in ijs, quæ cum
 omni prorsum vi ac necessitate im-
 perata fuere. Mi. Multa, ô Sostrata,
 & alia videas licet, minimè secun-
 dùm rationem fieri, si diligenter ex-
 pendas. Veruntamen tu ex hac quæ-
 stione hoc boni consequeris, quan-
 doquidem non prædo solum, verùm
 etiam Sophista quidem esse videris.
 Solue ipsum Mercuri, nèue deinceps
 amplius puniatur. Cæterùm illud vi-
 de, ne & cæteros manes similia inter-
 rogare doceas.

MENIPPUS SEU

Necyomantia.

MENIPPUS PHI-

LONIDES.

S Alue atrium, domusque vestibulum meæ, vt te habens aspicio lu-
 ei redditus. PHILONID. Num hic

K 1

Ma

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ἔτις ἐστὶν ὁ κύων; ἔ μιν ἔν
 ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ ὠφθαλμέω Μενίπ-
 πος ὄλκας. τί δ' αὖτ' ὠλεῖ; ἢ ἄλλο-
 κτοῖ ἔσθ' ὀφθαλμοῖς, πῖλος καὶ λύρα καὶ
 λειοντῆ; ὡροσιπτόν ᾧ ὅμως αὖτ'. χαῖ-
 ρε ὦ Μενίππε. καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι;
 πολὺν γὰρ χρόνον ἔπέφηνας ἐν τῇ πό-
 λει. Μέν. Ηκὼ νεκρῶν κευθμῶναι καὶ
 σκότ' ὑπὸ λαιπῶν, ἵν' αἴδης χωρὶς
 ὀκισαίθῃ. Φιλ. ἡράκλεις, ἐλεληθῇ.
 ΜΕΝΙΠΠΟΣ ἡμᾶς δόποθ' αὖτ' ἐξ
 ὑπαρχῆς ἀναβιβώκει; Μέν. ἔκ.
 ἀλλ' ἐτ' ἐμπνεῦν αἰδοῦς μ' ἐδέξατο. Φιλ.
 τίς δ' ἡ αἰτία σοι τὴ κακῆς ὠφθαλμο-
 ξαταίτης δόποθ' αὖτ' ἐξ; Μέν. νεότης μ'
 ἐπῆρε καὶ θρόνος ἔνθ' ὦλεν. Φιλ.
 παύσαι μετὰ κάρη τραγῶδων, καὶ λέγε
 ἔτι σωφρονιστὴς ἀπαλῶς, κατὰ βίαν δὲ πρὸς
 ἱαμβεύων. τίς ἡ ἐσλή; τί σοι τῆς κα-
 τὰ πρῆξας ἐβλήθη; ἄλλως γὰρ ἔχ
 ἡδεῖα

Menippus est canis ille? Non herclè
 alius, nisi ego fortè ad Menippos. o-
 rones hallucinor. Ad quid sibi vult
 habitus huius insolentia, claua, & ly-
 ra, & leonis exuviaz? Adeundus ta-
 men est. Salus Menippe, vnde nobis
 aduenisti? diu est quod te in vrbe
 non vidimus. MENIP. Adsum reuer-
 sus mortuorum è latibulis Foribùs-
 que tristem tenebrarum nigris; Ma-
 nes ubi inferni manent superis pro-
 cul. PHILO. O Hercules clam nobis
 Menippus vita functus est, reuixit-
 que denuò. MENIP. Non, sed me
 ad huc vitium recepit Tartarus. PHI-
 LO. Quænam caussa tibi fuit nouæ
 huius atque incredibilis viæ? MEN.
 Iuuenta me incitauit atque audacia,
 Quàm pro iuuenta, haud paululum
 impotentior. PHILO. Siste ô beate,
 Tragica, & ab Iambis descendens,
 sic potius simpliciter eloquere,
 quænam hæc vestis, quæ caussa tibi
 itineris inferni fuit, cum aliqui

ἡδὲ αἶπες, εἰδὲ ἀσπασίῃ ἡόδες. Μέν.
 ὦ Φιλότης, χρεώ με κατήρα γενεῖς
 δίδαο, ψυχῇ χρησόμενον θηβαίῃ
 Τειρεσίῃ. Φί. εἴτῃ, ἀλλ' ἴ, ὦδρα-
 παίης. εἰ γάρ ἂν ἔτως ἐμμέτρως ἴρ-
 ραίψωδεις πρὸς ἄνδρας Φίλεις. Μέν.
 μὴ θουμάσης ὧ ἐταῖρε. νεωτὶ γάρ Εὐ-
 ριπίδῃ καὶ Ομήρῳ συγγενάμενος, σὺ
 οἶδ' ὅπως ἀνεπαρήδην τ' ἐπῶν, καὶ
 ἀπ' ἐμαυτοῖ μοι τὰ μέτρα δῆτ' ἡ γῆμα
 ἔρχετ' ἀπὲρ εἶπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ
 γῆς ἔχει, καὶ τί ποιῶσιν ἐν τῇ πόλει; Φί.
 καινὸν εἶδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς ἀρπά-
 ζουσιν, ἐμπορικῶσι, λιμενὸν γλυφῶσιν, ὁδο-
 λοσάτῃσιν. Μέν. ἀθλίοι καὶ κακοδαίμο-
 νες. εἰ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἑναγχος κεκύ-
 ρωτ' ὦδρα πῶς καί ται, καὶ οἷα κεχειρο-
 τήνηται τὰ ψηφίσματα καὶ τὰ πλε-
 ούσιον, ἅμα τ' κέρδιον, εἰδὲ μία μη-
 χανὴ τὴν διαφυγεῖν αἰνέει. Φί. τί φῆσιν
 δεδοκ-

neque incunda, neque delectabilis sit.
 via? MENIP. Res, dilecte, grauis me
 infernas egit ad vmbras, Consulerem
 manes vt vatis Tiresiai. PHILON. Ille
 atqui deliras, alioqui non hoc pacto
 caneres apud amicos confarcinatis
 versibus. MENIP. Ne mireris, amice,
 nuper enim cum Euripide atque Ho-
 mero versatus, nescio quo pacto ver-
 sibus sic impletus sum, vt numeri mi-
 hi in os sua sponte confluant. Verum
 dic mihi quo pacto res humane hinc
 se habent in terris & quid nam in vr-
 be agitur? PHILON. Nihil noui. Sed
 quemadmodum prius agitabant, ra-
 piunt, peierant, scenerantur, vsuras
 Colligunt. MENIP. O miseri atque
 infelices. Nesciunt enim, qualia de
 nostris rebus nuper apud inferos
 decreta sunt, qualésque fortè iacti
 sunt in diuites istos calculi, quos
 per Cerberum nullo pacto pote-
 runt effugere. PHILON. Quid ais?

δέδοκται πινύ προήοις καίτω πεί τ'
 εἰθαδέ; Μέν. νή Δία καὶ πολλὰ, ἀλλ' ὅ
 γάμιν ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἀπαντας,
 καὶ τὰ δοτόρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ
 τις ἡμᾶς γραψέτω γραφὴν αἰετίας.
 ὅτι ἔραδαμάνθους. φι. μηδαμῶς ὡ
 Μενίππε πρὸς ἔδω, μὴ φορήσῃ
 τ' λόγων φίλα ἀνδρί. πρὸς γὰρ ἰδίῃ
 σιωπᾷ ἐρεῖς τίτ' ἄλλα, καὶ πρὸς με-
 μνημένοι. Μέν. χαλεπὸν μὲν ὅτι πᾶν
 τὸ ἐλπίστωμα, καὶ ὅτι πᾶν ἀσφαλές.
 πλὴν ἀλλὰ σὺ γε ἔσκα τολμητίον.
 ἔδοξε δὴ τὰς πλεονεξίας καὶ πολυ-
 χρημάτων, καὶ τὸ χρυσίον κατακλει-
 σον, ὥσπερ τ' Δανάην φυλάττοντας.
 φι. μὴ πρότερον εἴπῃς ὡ γὰρ τὰ δε-
 δογμένα. πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ὦ μά-
 λισ' ἂν ἠδέωρα κέσσαι μίση, ἥ τις αἰ-
 τία σοι τ' καθόδ' ἐγένετο, τίς ᾗ ὁ πῶς
 πρῆας ἡγεμών. εἴθ' ἐξῆς ἄτε εἶδες,
 ἄτε

Novi ne aliquid apud inferos nostris de rebus decretum est? MENIP. Per Iovem, & quidem multa, verum prodere non licet, neque arcana quæ sunt, revelare, ne quis fortè nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. PHILON. Nequaquam ô Menippe, per Iovem, ne inuideas sermones amico. Nam apud hominem tacendi gnarum, & initiatum præterea sacris edisseres. MENIP. Dura profectò iubes, & neutiquam tuta, verum tua gratia tamen audendum est. Decretum est ergo, divites istos ac pecuniosos aurum tanquam Danaen servantes abstrusum. PHILON. Ne prius, ô beate, quæ sunt decreta dixeris, quàm ea percurras omnia, quæ abs te audire liberrimè velim. Quæ videlicet descensus causa fuerit, quis itineris dux deinde ex ordine, & quæ illic videris, &

αἶπε ἤκυσσας περ' αὐταῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ
 Φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τ' ἀξίων
 θέας ἢ ἀκοῆς ἐφ' ἑαλιπείην. Μέν. ὑπο-
 κρηγίτοις καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πα-
 θοί τις, ὅπου Φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ
 δὴ πρῶτά σοι δίδμι τ' γνώμην τ' ἐμὴν, καὶ
 ὅθεν ὠρμήθην πρὸς τ' ἀτατάσσιν. ἐγὼ
 γὰρ ἄχρη μὲν ἐν παλαιᾷ ἦν, ἀκέρων Ομή-
 ρου καὶ Ησίοδου πλέμους καὶ σάσεις διηγυ-
 μένων, καὶ μόνον τ' ἡμιθέων, ἀλλὰ ἔτι αὐτ'
 ἤδη τ' θεῶν, ἐπεὶ καὶ μοιχείας αὐτῶν καὶ
 βίας καὶ ἀρπαγὰς καὶ δίκας, καὶ πατέρων
 ἐξελάσεις, ἔτι ἀδελφῶν γάμους, πάν-
 τα ταῦτα ἡγάμιον εἶναι καλὰ, καὶ οὐ
 παρέργωγας ἐκινέμεν πρὸς αὐτά. ἐπεὶ καὶ
 εἰς ἄνδρας τελεῖν ἡρξάμεν πάλιν αὖ
 ἐνταῦθα ἤκυσον τ' νόμων πάντα τίς τις
 ποιηταῖς κελευούτων, μήτε μοιχεύειν,
 μήτε στασιάζειν, μήτε ἀρπαίζειν. ἐν μεγάλῃ
 δὲ καὶ καθεστῆκε ἀμφιβολία, καὶ οὐ
 δὴ οὕτως ὅτι

quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, cum res pulchras videndi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omnino prætermisisse. MENIP. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, urgente amico? Ac primum sanè tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur cum adhuc puer essem, audire quæ Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella canentes, non semideorum modò, sed & ipsorum etiam deorum, adhuc verò & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionem, & fratrum, & sororum nuptias, hæc me hercule omnia bona pulchraque putabam, & studiosè erga ea afficiebar. Postquam verò in virilem iam ætatè peruenirem, hic leges rursus iubentes audio poetis adprimè contrarias, neque videlicet adulteria committere, neque seditiones mouere, neque rapinas exercere. Hic igitur hæsitabundus constiti, incertus omnino quo me

ὅτι χρησαίμην ἑμαυτῷ. ἔπε γὰρ τὰς θεί-
 ας ἂν ποτε ἡγάμην μοιχεύουσα, ἔτα-
 σάσκη πρὸς ἀλλήλους, οὐ μὴ ὡς πρὸς
 καλῶν τέτων ἐγνώσκον, ἔτ' αὖ τὰς
 νομοθέτας τῶν ἀνθρώπων ἰέτοις παρανοῶν,
 εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον. ἐπεὶ
 ἦ διηπέρην, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα πρὸς
 τὰς καλεσμένους τέτας φιλοσόφους,
 ἐκχειρέσαι τε ἑμαυτὸν καὶ δεηθῆναι
 αὐτῶν χρησθῆναι μοι, ὅτι βάλοιντο, καὶ
 ἴνα ὁδὸν ἀπολήν ἔβεβαίαν ὑποδαί-
 ξαι ἔβίβω. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσ-
 ἦεν αὐτοῖς. ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς
 αὐτό, φασί, τὸ πῦρ ἐκ τῆς καπνῆς δια-
 ζόμενος. πρὸς γὰρ δὴ τότε τοῖς μάλιστα
 εὐεργισκὸν ἐπισκοπῶν τὴν ἀγνοίαν ἔτι
 ἀπορίαν πλείονα, ὥς μοι τάχιστα
 χρυσὸν ἀπέδιδξαν ἔτοι τὴν ἰδιωτῶν
 βίον. ἀμίλητος ὁ μὲν αὐτὸν παρήνει τὸ πᾶν
 ἡδεατο, ἔμνονον δὲ τοῖς παλῶς μελίσσας

πᾶντο.

pacto gererem. Neque enim Deos
 vnquam putauī mœcharuros, aut se-
 ditiones inuicem fuisse moturos, ni-
 si de his rebus perinde ac bonis iu-
 dicassent. Neque rursus legum lato-
 res his aduersa iussuros, nisi id con-
 ducere existimarent. Quoniam igitur
 in dubio eram, visum est mihi
 Philosophos istos adire, atque his
 me in manus dedere, rogareque v-
 ti me, vtcunque liberet; vterentur,
 vitæque viam aliquam simplicem
 ac certam ostenderent. Hæc igitur
 mecum reputans ad eos venio, im-
 prudens profectò, quod me ex
 fumo (vt aiunt) in flammam conijce-
 rem. Apud hos enim maxime dili-
 genter obseruans summam reperi
 ignorantiam, omniâque magis in-
 certa, adedò vt præ his ilico mihi vel
 idiotarum vita iam aurea videretur.
 Alius etenim soli me iussu volupta-
 ti studere, atque ad eum scopum
 vniuersum vitæ cursum dirigere.

In

τὸ γὰρ εἶναι ἑνδαίμων. ὁ δὲ τις ἑμ-
 παλιν, πένειν πὰ πάντα, ἔμοχθεῖν, ἔ-
 τ' σῶμα καταναγκάζειν, ῥυτῶνται
 ἔσυχμῶνται, ἔπῃσι δυσαιρεσίῃσι,
 καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ἐπιρραψω-
 δῶν ἢ πᾶν δῆμα ἐκείνα ἔξ Ἡσιόδου πε-
 ρὶ τ' ἀρετῆς ἔπη, ἔτ' ἰδρωῖται, ἔτ' ἐπὶ
 τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρο-
 νεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, ἔσ-
 διάφορον οἶεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δὲ
 τις αὖ πάλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸ πλε-
 ον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. ὡς μὲν γὰρ ἔξ
 κόσμου τί χρὴ ἔλεγε καὶ ὅς γε ιδέας ἔ-
 σσώματα ἔσσι μὲν ἔκκενα, ἔσσι πᾶσι
 ἵνα ὄχλοι ὀνομάτων ὁσημέραι παρ'
 αὐτ' ἀκέων ἐναντίων, ἔσσι πᾶσι δὲ
 νῶν ἀποπώπαιτον, ὅτι ὡς εἰ τὸ ἐναυπω-
 τάτων ἕκαστος αὐτ' λέγων, σφόδρα
 νικῶν καὶ ἐπιφανὲς κόγης ἐπερίζετο,
 ὥς μὴτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα
 λέγον·

In eo ipsam sitam esse felicitatem. Alius rursus omnino laborare, corpusque siti, vigilijs, ac squalore subigere, miserè semper adfectum, contumelijsque obnoxium assidue, Hesiودي sedulo inculcans celebria illa de virtute carmina, & sudorem videlicet, & accliuem in verticem montis ascensum. Alius contemnere iubet pecunias, earumque possessionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipsas etiam diuitias esse pronuntiat. De mundo verò quid dicam: de quo ideas incorporeas substantias, atomos & inane ac talem quandam repugnantium inuicem nominum turbam iudices audiebam, & quod absurdorum omnium maximè fuit absurdissimum de contrarijs vnusquisque cum diceret inuincibiles admodum & probabiles sermones adferbat, vt nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem prorsus esse contenderent, contra quicquam
hisc-

λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγει
 ἔχει, ἔταῦτα εἰδότε σαφῶς, ὡς οὐκ
 ἂν περὶ θερμὸν πᾶσι ἔψυχρὸν ἐν παν-
 τῷ χρόνῳ. ἀπὸ χύως οὐκ ἔπαχον πῖς
 νυκτίζουσι τέττις ὅμοιον, ἄρτι μὲν, ἐπι-
 νεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἱμπαλιν. ἐπὶ
 ἣ πολλῷ τέττις ἐκείνων ἀντιπώπρον,
 τῆς γὰρ αὐτῆς τέττις εὐελσκον ὀπι-
 τηῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λό-
 γοις ὀπιτηδέοντας. τῆς γοῦν κα-
 ταφρονῶν παραινῶντας χρημάτων,
 εἰρῶν ἀπείξ ἐχομένης αὐτῶν, καὶ
 πρὸ τόκων διαφερομένης, καὶ ὀπι-
 μιῶ παυδέοντας, ἔπαντα ἔνεκα
 τέττων ὑπομένοντας. τῆς τε πλὴν δό-
 ξαν λοβοβαλλομένης, αὐτῆς ἔνεκα
 πάντα ὀπιτηδέοντας. ἡδονῆς περὶ
 σχεδὸν ἀπαντας κατηγορῶντας, ἡ-
 δονία δὲ μόνη ταύτη προσεληγμένους.
 Φαλὴς ἐν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος,

hiscere potuerim, atque id, cum ta-
 men manifestè cognoscerem fieri
 nunquam posse, ut eadem res calida
 simul frigidaque sit. Prorsum igitur
 tale quiddam mihi accidebat, quale
 solet dormitantibus, ut interdum ca-
 pite annuerem, interdum contra ab-
 nuerem. Præterea quod multò erat
 æstis absurdius, vitam eorum diligen-
 ter observans, comperi eam cum i-
 psum verbis præceptisque summo,
 perè pugnare. Eos enim qui sper-
 nendam censebant pecuniam, audi-
 tissimè conspexi colligendis diuitijs
 inhiare, de scenore litigantes, pro
 mercede docentes, omnia denique
 numerorum gratia tolerantes. Si ve-
 rò qui gloriam verbis aspernabantur,
 omnem vitæ suæ rationem in glori-
 am referebant. Voluptatem rursus
 omnes fermè palam incessabant, clan-
 culum verò ad eam solam libenter
 confluebant. Ergo hac quoque spe
 fra-

ἐπὶ μαῖλλον ἐδυσχέρανον, ἡρέμα πε-
 ραμυθόμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μὲν πολλῶν
 καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνείσει δια-
 βουημένων ἀνόητός τέ εἰμι, καὶ πῆλη-
 γος ἐπὶ ἀγνοῶν πρὸς ἐρχομαι. καὶ μοι
 πῶς διαχρυπνῆν τιτῶν ἕνεκα, ἔδο-
 ξεν εἰς βαβυλῶνα ἐλθόντα δεήθῃ καί
 τιος τῶν μάγων, τῶν ζωροάστρων μαθη-
 τῶν ἔσθαι διαδόχων. ἤκουον δ' αὐτῆς ἐπαρ-
 δάσθαι πῶς ἐπὶ λεταῖς πῶς ἀνοίγειν τε
 τὰ ἄδρα πρὸς πύλας, καὶ κατὰ γειν ὄν
 αὐτῶν ἐλθόντα ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω
 αὐτοῖς ἀναπέμπειν. ἄρτιον ἔν ἡγέ-
 μην εἶναι, ὅθεν ἄπνοες τέτων διαπρε-
 ξάμενον τῶν κατὰ βασιλῆα, ἐλθόντα ὅθεν
 Τερσίπαις τῶν βοιωτῶν, μαθὼν παρὰ
 αὐτοῦ, ὅτι μάλιστα ἔσθαι σοφῶν, πρὸς ἑστὶν ὁ
 ἄριστος βίος, καὶ ὅτι ἀντις ὅλοις τοῖς
 φροσῶν. ἔδῃ ἀναπηδίσας ὡς ἔχον
 πῶς, ἔπεινον ἐν βαβυλῶνι.
 ἐλθὼν

frustratus, magis, adhuc ægrè mole-
 stèquetuli. Aliquantulum tamen in-
 de memet consolabar, quod vnà
 cum multis & sapientibus & celeberrimis
 insipiensque essem atque, verè
 adhuc ignarus oberrarem. Peruigilanti
 mihi tandem, atque hisce de rebus me-
 cum cogitanti, venit in mentem, vt
 Babylonem profectus, magorum a-
 liquem ex Zoroastri discipulis ac
 successoribus conuenirem. Audieram
 siquidè eos inferni portas carminib.
 quibusdam ac mysterijs aperire, &
 quem libuerit, illuctato deducere, ac
 rursus inde reducere. Optimè ergo
 me facturum putauì, si cum horum
 quopiam de descensu paciscens, Ti-
 rasmiam Boeotium consularem, ab eò
 que perdiscerem (quippe qui vates
 fuerit & sapiens) quæ vita sit opti-
 ma, quàmque sapientissimus quis-
 que potissimum elegerit. Ac statim
 quidem exiliens quam poteram ce-
 lerrimè Babylonem recta contendì.

Quo

ἔλθων ᾧ, συγγίνομαι πνι τ̃ χαλδαί-
 ων σοφῶ ἀνδρὶ καὶ θιαυεσίῳ τ̃ τέχνῳ,
 πολὺ μὲν τ̃ κόμῳ, γῆραιον ᾧ, μάλα
 σεμνὸν καθεϊμένῳ, τέκομα ᾧ ἑὸν αὐτῷ
 μισροβαρζάνης. δεηθεὶς ᾧ καὶ καθε-
 πύσεις μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ'
 ὅτῳ ἐβόλοιο μιᾶς κατηγύσαιδαι
 μοι τ̃ ὁδῷ πρὸς λαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ,
 πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐνεία καὶ ἄκροισιν
 αἵμα τῇ σελήῃ ἀρξάμενος ἔλκει
 καπύγων δὴ τὸν ἐμφράκτην, ἔωθεν
 προσανατέλλοντα τ̃ ἥλιον, ὁῦσιν τινα
 μακρὰν ὀπλέγων, ἧς ἐξόφρα κα-
 τέκον. ὥσπερ γὰρ οἱ Φαῦλαι τ̃ ἐν πῖς
 αἰγῶσι κηρύκων, ὀπίτροχόν τι καὶ ἀσ-
 φεις ἐφθόγγετο, πολὺ ἀλλ' ἐώκει γέ-
 πιναις ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετ' γὰρ
 τ̃ ἐπεδὴν τρεῖς ἄν με πρὸς τὸ πρόσω-
 πον λοτοπίύσεις, ἐπανήδ' πάλιν, ἡδέναι
 τ̃ ἀπάντων προσβλέπων. καὶ πᾶ-
 ρεν

Quo cum venio, diuersor apud Chaldæorum quendam hominem certè sapientem, atque arte mirabilem, coma quidem canum, admodumque premissa barba venerabilem, nomen illi fuit Mithrobarzanes. Orans igitur obsecransque vix exorauī, ut quauis mercede vellet, in illam me viam deduceret. Suscipiens verò me vir primum quidem dies nouem ac viginti cum luna simul incipiens abluit ad Euphratem, manè solem Orientem versus perducens, ac sermonem quempiam longum mustitans, quem non admodum exaudiebam. Nam (quod in certamine præcones inepti solent) volabile quiddam atque incertum proferebat, nisi quod quosdam visus est invocare daemones. Post illam igitur incarnationem ter mihi in vultum spuens redijt rursus, oculos nusquam in obuium quendam deflectens. Et cibus quidem nobis
glan

μὲν ἡμῖν τὰ ἀκόσθρια, πότεν ἢ γαῖα,
 καὶ μελίκραπιν, καὶ τὸ χόσπυ ὕδαρ,
 εὐνὴν ἢ ὑπαίθεριος Ἰπὶ τῇ πύας. ἐπεὶ ἢ
 ἄλλος εἶχε τὴν προδιαθήσεως περὶ μέ-
 σας νύκτας Ἰπὶ τῇ τήρηται πατρὸν ἀ-
 γαγών, ἐκάθηρε τέ με ἔσπεμαζε,
 ἔσπεμαζον δαδὶ ἔσπικλη, ἔσπικλοις
 πλείασιν, ἅμα ἔσπεωδὺν ἐκείλιν
 ὑποπνιγνύσας. οἷτα ὅλον με κατα-
 μαρτύσας, ἔσπεελθὼν, ἵνα μὴ βλα-
 πτοίμην ὑπὸ τῷ Φαῦλασματάων, ἐπε-
 νάγεις τῇ οἰλίαι, ὡς εἶχον ἀναποδί-
 ζοντα. ἔσπελοιπὸν ἀμφοῖν πλὴν ἔσπε-
 μεν. αὐτὸς μὲν ἔσπεμαγικὴν πνὶ ἐδύ-
 σκεν, τὰ πολλὰ εἰοικῆαι τῇ μηδικῇ.
 ἐμὲ ἢ τῇσι φέρων ἐσκέυασε τῷ
 πύλῳ ἔσπελεοντῇ, ἔσπεσέπιν τῇ λυ-
 ρῇ, ἔσπεκελεύσαστο, ὡς πρὶς ἔρηται
 μετ᾽ ἔνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν,
 Ηρακλῆα δὲ ἢ Ὀδυσσεῖα ἢ Ὀρφέα.

glandes erant. potus autem laos atque mulsum, & choaspis lymphæ, lectus verò in herba sub dio fuit. At postquam iam præparati satis hac diæta sumus medio noctis silentio ad Fingretæ me fluvium ducens, purgavit simul atque absterxit, facemque illustravit ac squilla, tum pluribus itidem alijs, & magicum simul illud carmen submurmèrans, dein totum me iam incantans, ac ne à spectris læderet, circumiens, reducit domum, ita ut eram, reciprocantem. ac reliqua noctis parte navigationi nos præparauimus, Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vesti ut plurimum similem, ac me quidem his quæ vides, ornauit, claua videlicet, leonis exuvijs, atque insuper lyra. Iussit præterea ut nomen si quis me roget, Menippum quidem ne dicerè, sed Herculem, aut Vlyssen, aut Orpheum.

ΦΙ. ὡς δὲ πῦρ ὧ μένιπαι; ἐγὼ συν-
 ἰμι τ' αἰτίαν ἔτε ἔ' χήματος, ἔτε τ'
 ὀνομάτων. Μὲν γὰρ πρῶτον γε τῶ-
 το, καὶ ἐπαρτελῶς ἀπαρτήσαν. ὅππῃ γὰρ
 ἔτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς αὐτὰ κατε-
 λήλυθσαν, ἠγείτο, ἡμεῖς ἀπαικῶς
 αὐτοῖς, ῥαδίως ἀν' τ' τῷ Αἰακῷ Φρε-
 ρὰν ἀλαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρ-
 ελθεῖν, ὅτε συνηθεστερον τραγικῶς
 μάλα ἀδραπεμπόμενον ὑπὸ ἔ' χή-
 ματος ἡδὴ δ' ἐν ὑπὸ φαίνει ἡμέρας καὶ
 κατελθόντες ὅππῃ τὸν ποταμὸν, ὡς αἰ-
 ναγωγὴν ἐγινγόμεθα. παρεσκευάσθαι
 δ' αὐτὰ καὶ σκάφος, καὶ ἱερῆα, καὶ μελί-
 κρατα, καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς τὴν τελευ-
 τὴν χρήσιμα ἐμβολόμενοι ἐν ἅπαν-
 τα τὰ παρεσκευασμένα. ἔτι δὲ καὶ
 αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν
 καὶ δάκρυ χέοντες. καὶ μέγρι μὲν πινος
 ὑπερφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ εἴτα δ'

PHILON, Quid ita ô Menippe ?
 neque enim causam aut habitus, aut
 nominis itelligo. MÊNIP. At-
 qui perspicuum id quidem est,
 ac neutiquam arcanum. Postea-
 quam enim isti ante nos ad infe-
 ros olim viui descenderunt, putavit,
 si me his assimilarer, fore vt facilius
 Eaci custodias fallerem, atque nullo
 prohibente transirem, vtpote po-
 tior tragico admodum illo cultu
 emissus. Iam igitur dies apparuit,
 cum nos ad flumen ingressi in reces-
 sum incumbimus, Parata siqui-
 dem ab illo fuerant, cymba, sacrifi-
 cia, mulla, & id mysterium denique
 quibuscunque opus erat. Imponen-
 tes ergo omnia præparata ita iam &
 ipsi Ingredimur tristes, lachrymisque
 implemur obortis. Atq, aliquantisper
 quidem in fluuio ferimur, deinde in

εἰς πλεῖναιεν εἰς πῆλος καὶ τὴν λίμνην, εἰς
 ἣν ὁ εὐφράτης ἀφανίζεται. πρῶτον
 τὴν καὶ τὴν καὶ τὴν, ἀφικνέμεθα εἰς πρῶτον
 εἰς ἡρῆμον καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνῆλιον. εἰς ὃ
 ἀποδάντες, ἡγήτο ὃ ὁ μισροβαρζά-
 νης, βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα
 εἰσφάξωμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸ βόθρον
 ἐσπῆσαιμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν ποταμῷ δα-
 δα κακομένειον ἔχων, ὅπως ἔτ' ἡρεμίας τῇ
 φωνῇ, παμμέγεθες ὃ αἰς οἶος πλεῖν ἀνα-
 κραγῶν, δαίμονας τε ὁμᾶ πάντας ἐπι-
 βοᾷτε, καὶ πινὰς καὶ ἐκινύας, καὶ κυχίας
 καὶ αἰτωινίαν Περσεφόνειαν, καὶ
 ὅσας μιν αἷμα βαρβαρικά πινὰ καὶ
 ἄσχημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. εὐχὴς
 ἂν πάντα ἐκείνα ἐσπῆσαι, καὶ ἐπὶ τῆς
 ἐπὶ τῆς τῆς ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ
 ὁ λακὴ τῆς κερβέρος πρῶτον ἡκέντο,
 καὶ τὸ πρῶτον ὑπερκατήφες ἦν καὶ
 σκυθρωπὸν. ἰδὼς δ' ὑπὲρ τὴν ἀναξ
 εἰς-

syluam delati sumus, ac lacum quen-
 dam, in quem Euphrates conditur.
 Tum hoc quoque transmissio, in re-
 gionem quandam peruenimus so-
 lam syluosam atque opacam, inquam
 descendentes (præibat, verò Mithro-
 barzanes) & puteum effodimus, &
 oues iugulamur, & foueam sanguine
 conspergimus. At magus interim
 accensam facem tenens, haud ampli-
 us iam summisso murmure, sed voce
 quam poterat maxima clamitans, da-
 mones simul omnes conuocat, Per-
 nas, Erinnyas, Hecaten nocturnam,
 excelsamque Proserpinam, simulque
 polysyllaba quædam nomina barba-
 ra atque ignota commiscet. Statim
 ergo temere omnia, & rimas ex car-
 mine solum ducere, ac procul Cerbe-
 ri larratus audiri, & iam res plane tri-
 stis fuit ac mœsta. Umbrarum et ti-
 muit rex imis sedibus Orcus. Ac pro-

ἐνέρων αἰδωνεύς. κατεφαίνετο γὰρ ἡδὴ
 τὰ πλεῖστα, ἔη λίμνη. ἔο πυριφλεγέ-
 θων, ἔσ' ὕπλάντος τὰ βασίλεια. κα-
 πλῆντες δ' ὅμως διὰ τὸ χάσματος, τ̃
 μὲν ραδάμαθον ἔυρομεν πθινῶτα μι-
 κρῷ δ' αἶν ὑπὸ τῷ δέκτρῳ. ὁ δὲ κέρβερος
 ὑλάκτησε μὲν τοι, ἔπαρεκίνησε. ταχὺ
 δευκ κρέσσοντες τὸ λύρα, ὠδραχρήμα
 ἐκαμήθη ὑπὸ τῷ μέλτρῳ. ἰππεὶ δ' πρὸς
 τῷ λίμνῳ ἤλθομεν, μικρῷ μὲν ἐδί-
 ῃ περαιώθημεν. ἰὺ γὰρ ἡδὴ πλεῖρες τ̃
 περθεῖον, καὶ οἰμοζῆς ἀνάπλεων τραυ-
 ματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὃ μὲν τὸ
 σκέλος, ὃ δ' τὸ κεφάλιν, ὃ δὲ ἄλλο τι
 στυπτεριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ τινος
 πολέμου παρόντες. ὅμως δ' ἐνὸς βέλτους
 χάρων, ὡς εἶδε τὸ λεοντήν, οἰηθεὶς με τ̃
 ἔρακλέα εἶναι ἐπεδέξατό με ἔδιδόρθη-
 μευσέτε ἄσμενος, καὶ ὅσοι βᾶσι διεσῆ-
 ροντι τὴν αἵματι. ἰππεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ
 σκότει

thus quidem inferorum patebant
 pleraque lacus, Pyriphlegethon, ac
 Plutonis regia. Tum per illum de-
 scendentes hiatum, Rhadamanthum
 propemodum metu reperimus ex-
 tinctum. At Cerberus primum qui-
 dem latrabat, commouitque sese. At
 cum ego lyram celerrimè correptam
 pulsassem, cantu statim sopitus, ob-
 dormiuit: deinde posteaquam ad la-
 cum venimus tranare ferè non licuit.
 Iam enim onustum erat nauigium, &
 eiulatu certè plenum. Vulnerati
 quippe in eo nauigabant omnes hic
 femur, ille caput, alius alio quoque
 membro luxatus, vsque adeò, vt mul-
 ti certè ex bello quoque adeste vi-
 derentur. At optimus Charon,
 cum leonis videret exuias, esse me
 ratus Herculem, recepit, transque
 vexit libens, tum exeuntibus quoque
 nobis monstrauit semitam. Sed
 quoniam iam eramus in tenebris,

L c

præ.

σκότω, πρὶν μὲν ὁ μίθροβαρζάνης ἡ-
 πόμην δ' ἐγὼ κατόπι ἐχόμενος αὐτῆ,
 ἔως πρὸς λαιμῶνα μέγιστον ἀφικνού-
 μεθα τῷ ἀσφοδέλω κατὰφυτον, ἐν-
 θα δὲ πρὶν πέτοντο ἡμᾶς τετριγῆαι τῷ
 νεκρῶν αἵσκιαι. καὶ ὀλίγον ᾗ προΐν-
 τες, παρελθόμεθα πρὸς τὸ Ἰμῖον δι-
 καστήριον ἐτύγχανε ᾗ ὁ μὲν Ἰππὶθρό-
 νης πινὸς ὑψηλῆ καθήμενος. παρειαί-
 κισαν ᾗ αὐτῷ πιναὶ ἑ ἀλάστορες ἑ-
 ριννύες. ἐπέρωθεν ᾗ προσήγοντο πολλοί
 ἴνες ἑφεξῆς αἰλύσαι μαχρᾶ δεδεμένοι.
 ἑλέγοντο ᾗ εἶναι μοιχοὶ καὶ προνοδοσκαί,
 καὶ τελώναι, καὶ κόλακες, καὶ λυκοφάνται,
 καὶ τοιῦτος ὁμιλος τῷ πάντε κυκλόντων
 ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ εἴτε πλάστοι καὶ
 τοκογλύφοι προσήεσαν ὠχροὶ, καὶ
 προγαστορες καὶ ποδαχροὶ, κλοῖον ἑ-
 καστος αὐτῶν καὶ κόρακα διτάλαι-
 τον ὀπτικήμενος. ἑφεσῶτες ἔν ἡμῶς,
 ἑφρῶ-

præcedit quidem Mithrobarzanes, ego autem à tergo continuus illi comes adhæreo, quoad in pratum maximum peruenimus asphodelo confitum, vbi certè circumfusæ undique mortuorum stridulæ nos sequuntur umbræ. Tum paulò procedentes longius, ad ipsam Minois tribunal accessimus. Erat ipse quidem in solio fortè quodam sublimi sedens. Adstabant autem illi pœnæ, mali Genij, Furis. Ex altera parte plurimi quidam adducti sunt ex ordine, longæ fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantæ, ac talis hominum turba quoduis in vita patrantium. Scorsim autem diuites ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac pedagrîci, quorum quisque vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes.

ἰωρῶμιν πὰ γινόμενα. καὶ ἠκῶμεν
 τ' ἀπολαυμένων. κατηγόρεν δὲ αὐτῶν
 καινοὶ πνὲς καὶ ᾠδῶδοξοὶ ῥήπρες. Φι.
 τίνες εἴποι πρὸς δῖόν μὴ γὰρ ἐκνήσῃς
 καὶ τῷ περικεῖν. Μίν. οἶδ' ἂν πρὸς πεντακ-
 τὰς πρὸς τ' ἥλιον ἀποπλεμένας σκι-
 ας ἀπὸ τ' ὤματων; Φι. πάνυ μὲν εἶν.
 Μέν. αὐταὶ τίνυν ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν,
 κατηγὰρ εἰσὶ πρὸς καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ
 διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν πα-
 ρὰ τ' εἶον, καὶ ὁφείδρα πνὲς αὐτῶν ἀ-
 ξιόπιστοι δοκῶσιν, ἀπ' αὐτῶν σωθῆσαι, καὶ
 μηδέ ποτε ἀφιστάμεναι τ' ὤματων. ὁ
 δ' εἶν. Μίνως ὁππιδεῶς ἐξετάζων ἀπέ-
 πεμπεν ἕκαστον εἰς τὸν τ' ἀσπερῶν χώρον,
 δίκῃ ὑφ' ἐξόντα κατ' ἀξίαν τῶν πε-
 πλημένων. καὶ μάλιστα ἐκείνων ἠπτε-
 το τ' ὅτι πλεονεξίᾳ καὶ ἀρχαῖς πετο-
 φωμένων, καὶ μονοεσχί καὶ προσκυνη-
 ῶν ὡφειμένων. πῶς πολυλογηρόνιον
 ἀλλο-

& quæ fiunt omnia conspiciamus, & quæ pro defensione dicuntur, auscultamus. Accusant autem noui quidem atque admirabiles Rhetores. PHILON. Quinam ergo hi, per Iouem, sunt? ac ne istuc quidem te pigeat dicere. MENIP. Vmbra ne vnquam istas nosti quas opposita soli reddant corpora? PHILON. Omnino quidem igitur. MENIP. Hæ nos igitur cum primùm functi vita sumus accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccauimus, & sanè quædam ex his dignæ admodum fide videntur, vtpotè nobiscum versatæ semper nostrisque nusquam digressæ corporibus. Minos igitur curiosè quem libet examinans, imperiorum relegabat in cœtū, poenas ibi sceleribus suis dignas luiturum. In hos præcipuè tamen incenditur, quos opes dum viuerent, ac dignitates, inflauerant, quiq; ado-

ἀλαζονείαν αὐτῶν, ἔτι μὲν ὑπεροψίασ-
 μναι πόμενος, καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηται, θνη-
 τοί τε ὄντες αὐτοί, ἔθνη τῶν ἀγαθῶν
 πτυχηκότες. οἱ δὲ ἀποδυσάμενοι πρὸς
 λαμπρὰ ἐκείνα πάντα, πλεῖστες λέγω
 ἔγνη, καὶ διωαυτῆας, γυμνοὶ καὶ τει-
 νευκότες, παρεισθήκεισαν, ὥσπερ τινα
 ὄνειρον ἀναπνεύζοντες ἢ παρ' ἡμῶν
 εὐδαιμονίαν, ὥστε ἔγωγε ταῦθ' ὁρῶν,
 ὑπερέχαιρον. καὶ ὅτι τινα γνωρίστημι
 αὐτῶν, προσώπων δὲ ἡσυχῇ πως ὑπε-
 ρμνήσκον, οἷος ἐμὲ πρὸς τὸ βίον, καὶ ἡλί-
 κην ἐφύσαστέ τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔω-
 θον ὅτι τὸ προσφύρων παρεισθήκεισαν, τὸ
 πρόσθον αὐτὰς πέμνοντες, ὡς ἔμενοι
 τε καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τὸ οἰκετῆρ.
 ὃ δὲ μόγις ἀντιεὶ ἀναβίβλεις αὐτοῖς προ-
 φυρεῖς τις, ἢ πείχρυσος ἢ διαπύκιλος,
 εὐδαίμονας ὥς τε καὶ μακαρίους ἀπο-
 φαίειν τὰς προσκοπύοντας, ἐμὲ τὸ σῆμα
 ἢ πᾶν

rari se ferè expectabant, nimirum
 breui perituram eorum superbiam
 fastumque detestatus, quippe qui nō
 meminissent mortales ipsi cū sint,
 sese bona quoque mortalia conse-
 quutos. At nunc splendida illa exu-
 ti omnia, diuitias, inquam, genus,
 munia, nudi ac vultu demisso stete-
 runt tanquam somnium quoddam,
 humanam hanc felicitatem recogita-
 tes, adeò vt hæc dum conspirarer ni-
 mis quàm delectatus fuerim. Et si
 quem eorum fortè agnoueram, acce-
 dens quietè aliquo modo submonui
 qualis in vita fuerat, quantoperèque
 fuerat inflatus, tum cum plurimi ma-
 ne fores eius obsidentes pulsi interim
 exclusique à famulis, illius expecta-
 bant egressum. At ipse vix tandem
 illis exorians, puniceus, aureus, aut
 versicolor, felices ac beatos se factu-
 rum salutantes putabat, si pectus dex-

ἢ τὴν δεξιὰν προβαίνων δοίη κατὰ φι-
 λῆν. ἑκαῖνοι μὲν ἐν ἡνιῶντι ἀκούοντες.
 τῷ δὲ Μένωι μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδι-
 κάσθη δίκη. τὸν γὰρ τι σικελιώτῳ
 Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ἐπὶ παι-
 ῶνος κατηγορηθέντα, καὶ ἐπὶ τῷ σοῦ
 καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν. Λε-
 στίππος ὁ κυρηναῖος (ἄγχι δ' αὐτὸν ἐν
 πρῇ καὶ διῷ) μέγιστον ἐν ταῖς κάτω
 μικρὰ δὲ τῇ χιμῆρα προσδεθέντα,
 παρέλυσεν τῆς κατὰ δίκης λέγων πολ-
 λοῖς αὐτὸν τῶν πεπονημένων πρὸς
 δεξιόν τι χυδαῖον δεξιόν. ἀποσπέντες
 οἱ ὅμως τὴν δικασθεῖσαν πρὸς κολα-
 σθέντιον ἀφικνέμεθα ἔνθα δὴ ὦ φίλε
 πολλὰ καὶ ἐλεφαῖα λευγαλέα τε καὶ ἰδεῖν.
 μασίγων τε γὰρ ὁμῶς ψόφῳ ἡκέ-
 τι, καὶ οἰμωγῇ τῇ θπὶ τῇ πυρὸς ὀπλω-
 μένων, καὶ σπέρλαι, καὶ κύφωτες, καὶ τρυ-
 χεῖ, καὶ ἡ χιμῆρα εἰσαάρατις, καὶ ὁ κέρ-
 βος

teramue porrigens, permetteret osculandam. Illi verò audientes, ista moleste ferebant. At Minos quiddam etiam iudicauit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum, multis & atrocibus criminibus & à Dione accusatum & graui Stoicorum testimonio conuictum, Cyrenæus Aristippus interueniens (nam illum valde suspiciant inferi, eiusque plurimum ibi valet autoritas) fermè iam Chimæræ alligatum absoluit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicij locum peruenimus. Vbi amice, multa & miserranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & eiulatus hominum in igne flagrantium, tum rotæ & tormenta, catenæ, Cerberus lacerat, & Chimæra dilaniat, cruciabanturque pari-

βερες ἐδάδαπτε ἑκολλάζοντ' ἅμα,
 πάντες, βασιλεῖς, θιῖλοι, σκετράται,
 πένητες, πλεῖστοι, πτωχοί, καὶ μετέμελε
 πᾶσι τῶν πεπολημένων. ἐνὶς δὲ αὐ-
 τῶν καὶ ἐγνωρίσκμεν ἰδόντες, ὅπῃσι ἤ-
 σαι τῶν ἐναγχοσ πεπελευτηκότων. οἱ δὲ
 ἐνεκαλύπτοντο καὶ ἀπεσρέφοντο. οἱ δὲ
 καὶ προσβλέπειν, μάλα δελοπρεπές
 καὶ κελακευτικόν. καὶ ταῦτα, πῶς οἶα,
 βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπλιαι ὡς
 τὸν βίον. τίς μὲν ται πένησιν ἡμιτί-
 λαια τῶν κακῶν ἐδίδοτο, καὶ δι' ἀνα-
 παυόμενοι πάλιν ἑκολλάζοντο. καὶ μὲν
 καὶ κῆναι εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα,
 καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάν-
 ταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γη-
 γρῆ Τιτυὸν, ἡράκλειος ὅσῳ. ἕκαστο
 γὰρ τῶν ἐπείχων ἀγρεῖ. διελθόντες
 εἰς καὶ τέττες, εἰς τὸ πεδίον ἐσβάλλο-
 μεν, τὸ Ἀχερεῖσιον, εὐρίσκομέν τε
 αὐτί-

pariter omnes captiui, reges, præfecti, pauperes, mendici, diuites & iam scelerum omnes pœnitebat. Et quosdam quidem eorum, dum intuemur, agnouimus, videlicet qui nuper è vita discesserant. Et hi pudêtes sese tum occulebant, nostrôque subtrahebant aspectui, aut si nos aliquando respiciebant, id semiliter admodum abiectéque faciebant. Atque hi quidem quàm olim putas, onerosi fastuosi-que in vita? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, & cùm interquieuissent, denuò repetebantur ad pœnam. Sed illa quoque quæ fabulis feruntur, aspexi, Ixionem, Sisyphum, Phrygtùmque grauiter affectum Tantalum, genitùmque terra Tityum, Dij boni, quantum? Integrum stratus agrum occubat. Hos tandem prætereuntes, in campum venimus Acherusium, inueni-

mus.

αὐτὸ θι τὰς ἡμιθίας πὶ καὶ τὰς ἱερωνίας,
 καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν καὶ ἔθνη
 καὶ Φῦλὰ διαιτωμένους, τὰς μὲν παλαι-
 ῆς πινυας καὶ εὐρωπιῶντας, καὶ ὡς Φῆσιν
 Ομηρὸς ἀμενηνὰς. τὰς δὲ νεαλῆς ἐ-
 σωεσηκότας, καὶ μάλιστα τὰς αἰγυ-
 πτίων αὐτὰς, διὰ τὸ πολυαρκὺς τὴν πα-
 ραχίδα. τὸ μὲν τοῖς διαγινώσκουσιν ἑκα-
 στον ἐπὶ πᾶν ἡμεῖς ῥαδίον. ἀπαντες γὰρ
 ἀπὸ τῶν ἀλλήλοισιν γίνονται ὅμοιοι, τῶν
 ὅσων γεγυμνωμένων, πλὴν μόγις καὶ
 διὰ πολλὰ ἀναθεωροῦντες αὐτὰς ἐγ-
 γινώσκουμεν, ἑκείνοι δ' ἐπὶ ἀλλήλοισιν ἀ-
 μαυροὶ καὶ ἄσημοι. ἐξ δὲν ἐπὶ τῶν παρ' ἡμῶν
 καλῶν φυλάττοντες. ὥστε πολλῶν ἐν
 ταύτῳ σκέλεται καὶ κειμένων, καὶ πάντων ὁ-
 μωίων, φοβερόν πὶ καὶ διάκενον δεδορκέ-
 ται, καὶ γεγυμνῶν τὰς εὐδοκίας περὶ φαινό-
 των, ἡ πόρεν πρὸς ἑμαυτὴν, ὡς πᾶσι διὰ
 κρίναμι τὴν θεοσίτην ἀπὸ τοῦ καλῶς Νι-
 ρέως,

multaque ibi senideos, heroidasque & aliam simul mortuorum turbam, ingentes tribusque depositam, alios quidem vetulos quosdam ac maridos, atque (vt Homerus ait) euandidos; alios verò iuueniles, & integros, & hoc potissimum ob illam condiedi efficaciam Ægyptios. Verum dignoscere quemlibet haud preclue fuit, adeò nudatis ossibus omnes erant inuicem simillimi, nisi quod vix tandem eos diu intendentes agnouimus. Quippe conferti confidebant obscuri atq; ignobiles, nullumq; seruantes amplius pristinae formæ vestigium. Cum igitur multi simul ossei confisterent, inuicem omninò similes, qui terrificum quiddam per caues oculorum orbes transpicerent, dentesque nudos ostenderent, hæsitabam certè mecum, quonam signo Thersitem à Nireo illo formoso discernere.

aut

ρέως, ἢ τ' ἐμβαίτω ἱερὸν δαπ' Ἑφαιάκειον
 βασιλείως, ἢ Πυρρίαν τ' ἐμύγαρον δαπ' Ἑ-
 Αἰαμένονος. ἔστι γὰρ ἐπὶ τῷ παλαιῶν
 γνωρισματίων αὐτοῖς περὶ μένεν, ἀλλ'
 ἔμοια πὲρ ὅσῃ ἡ, ἀδελὰ καὶ ἀνεπίχρα-
 φα, καὶ ὑπ' ἑδνὸς ἐπὶ Διὰ κρίνεισθαι
 δυνάμενα. πῶς γὰρ τοὶ ἐκείνῃ ὁρῶντι,
 εἶδός μοι ὁ τ' ἀνθρώπων βίος πεμπῇ
 πῶς μακρὰ προσεοικέναι, χορηγεῖν ἢ ἔ-
 Διὰ πῶς ἐκαστὴ ἡ τύχη, Διὰ φερε
 καὶ πικίλα τοῖς πεμπυταῖς χημάσιν
 προσάπτεσαι. τ' μὲν γὰρ λαβῶσαι ἡ τύ-
 χη, βασιλικῶς διεσκεύασε, πάραντ' ἐ-
 πηθῆσαι, καὶ δορυφόρους ἐξεδύσαι,
 καὶ τ' κεφαλῇ σείσασαι τῷ Διὰ δῆ-
 ματι. τῷ δὲ οἰκίτῃ χημα πείσθηκε,
 τὸν δὲ πῶς καλὸν εἶναι ἐκόσμησε,
 τὸν δὲ ἀμορφὸν καὶ γελοῖον παρε-
 σκεύασε. παντὶ δαπλῶ γὰρ εἴμαι δεῖν
 γνῶσθαι πῶς θάσσῃ πῶς Διὰ
 μέσης

aut mendicum Irum à Phæacum re-
ge, aut Pyrrhiam coquum ab Aga-
memnone. nihil enim ampliùs ve-
terum indiciorum eis permansit, sed
ossa fuerunt inter se similia, incogni-
bilia, nullis inscripta titulis, nullique
vnaquam dignoscenda. Hæc igitur
spectanti mihi persimilis hominum
vita pompæ cuiusdam longè videba-
tur, cui præsit ac disponat quæq; for-
tuna, ex his qui pompam agunt, diuer-
sos variòsque cuiq; habitus accom-
modans. Aliam siquidem fortuna
deligens, regijs ornat insignibus, &
tiaram imponens, & satellites addens
& caput diademate coronans. Aliam
serui rursus ornatum induit, hunc
formosum effigiat, hunc deformem
atque deridiculum fingit, nam omni-
genum, ut opinor, debet esse specta-
culum. Quin habitus quorundam
ple-

μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων
 ὀχήματα, ὥς ἐῷσαι ἐς τέλος διαπομ-
 πέσει, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμ-
 φείσασα, ἣ μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε ἡ
 εἰκέτω καὶ αἰχμαλώτω σκευὴν ἀναλα-
 βῆν, ἣ δὲ Μαγάνδριον, τέως ἐν τοῖς αἰ-
 κέταις πομπεύοντα, ἡ Πολυκράτης τυ-
 ραννίδα μετενέδυσε. καὶ μέχρι μὲν πρὸς
 εἶασε χρεῶδες τῷ ὀχήματι. ἐπειδὴ δ' ὁ
 τῇ πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τῇ καὶ αὐτῇ
 ἑκάστου δαποδῆς τὴν σκευὴν, καὶ δαποδυσά-
 μενος τὸ ὀχῆμα μὴ ἔξω μάλιστα, ὥστερ
 ἡ πρὸς ἑα γίνετο, μηδὲν τῷ πωληστῇ
 διαφέρων ἐνιοι δ' ὑπὸ ἀγνωμοσύνης,
 ἐπειδὴ ἀπαυτῇ τὸν κόσμον ἐπεσῶσαι ἢ τύ-
 χῃ ἄχθονταί γε, ἔα ἀνακλῖσιν ὥστερ
 αἰκείων τινῶν σερισκόμενοι, καὶ ἔχοντες
 ὀλίγον ἐχρήσαντο δαποδιδόντες οἱ μὲν ἡ καὶ
 πρὸς ἐπὶ τὴν σκηνὴν πολλάκις ἐώρακέναι τοὺς
 τραγικούς ὑποκριτὰς τέτας πρὸς τὰς
 χρέας

plerumque in media quoque pompa demutat, neque perpetuo eodem finit ordine cultique progredi, quo prodierant, sed ornato commutato. Croesum quidem coëgit serui captivique vestes inducere, Mæandrium autem antè inter seruos incedentem, Polycratis tyrannide ornat. Et aliquantisper quidem eo cultu permittit uti, verùm ubi iam pompæ tempus præterit, apparatus quisque restituens, & cum corpore simul exutus amictu, qualis ante fuit, efficitur, nihilo à vicino differens. Quidam tamen ob inscitiam, cùm suos fortuna cultus exigit, ægrè ferunt atque indignantur, tanquam propriis quibusdam boni privati, ac non potius alienis, quibus paulisper utebantur, exuti. Quin in scena quoque vidisse te plerumque puto histriones istos tragicos, qui (ut fabulæ ratio poscit) modo

χρῆας τ' ὁραμάτων, ἄρτι μὲν Κέον-
 τας, εὐίστε δ', Πριάμους γιγνομένους, ἢ
 Ληαμένοντας. Ἐὖ αὐτὸς, εἰ τύχον μι-
 κρόν ἔμψοθεν μάλα σεμνῶς, τ' τῷ
 Κέρκωπος ἢ Εὐρεχθίδος ἀῆμα μιμησά-
 μενος, μετ' ὀλίγον οἰκίτης προσήλθεν ὑπὸ
 τῷ ποιητῇ κεκελευσμένος. ἤδη δ' ἐπέραις
 ἔχοντος τῷ δράματος ἀπιδυαμένους ἑ-
 καστος αὐτῷ τ' χρυσόπασσιν ἐκείνην ἐδῆ-
 τα, καὶ τὸ προσωπῆεν ἀπιδύμενος, κα-
 ταβὰς ἀπὸ τῷ ἐμβολῶϊ, πείης καὶ ταπει-
 νὸς ὡς ἐέρχει, καὶ ἐκ' Ἀλαμένων ὁ Λα-
 τρέως, καὶ δὲ Κρέων ὁ Μειοικίδης, ἀλλὰ
 Πῶλος Καριλίδης στυγερός ἀεομαζόμε-
 νος, Σάτυρος ἰθιόγαιτος μαρμαρω-
 νιος. τοιαῦτα ἔτι τὸν ἄνθρωπον πράγ-
 ματ' αἰσι, ὥς τίπτε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν. φι-
 αίπε μοι ὦ Μένιππε, ἰδὲ πλὴν πολυτελεῖς
 τέχνης καὶ ὑψηλὸς τίφθεσσι χοῖτις ὑπὲρ
 γῆς καὶ θάλας, καὶ αἰθέρας, καὶ ἐπιχρά-
 ματα,

modò Creontes, modò priami sunt,
aut Agamemnones. Idémque (si sors
tulerit) paulò antè tam grauitè Ce-
cropis aut Erechthei formam imita-
tus, paulò post seruus, poëta iubente,
progreditur. At cùm fabulæ iam fi-
nis affuerit, quisque auratas illas ve-
stes exutus, personam deponens, &
descendens à crepidis, pauper atque
humilis obambulat, haud ampliùs
Agamemnon ille Atreo prognatus,
aut Creon Menecœi filius, sed Polus
filius Chariclei Suniensis aut Satyrus
filius Theogitonis Marathonius. Sic
se mortalium res habent, quemad-
modum mihi tum spectanti videba-
tur. PHILON. Dic mihi Menippe,
isti qui magnificos altòsque tumulos
habent super terram & columnas,
imagines, titulos, nihilòne sunt apud
infe-

μαζὰς ἔδει πμινώπροι παρ' αὐτοῖς οἵσι τ'
 ἰδὼ τ' νεκρῶν; Μέ. ληθεῖς ὦ ἄπες, κ' γὰρ
 ἐθεάσω τ' Μαυσωλὸν αὐτὸν, λέγω ἢ τ'
 κᾶρα τ' ἐκ τῆς τάφου περὶ βόηπι, εὐ οἶ-
 δα, ὅτι σὺκ' ἂν ἐπαύσω γελῶν, ἔτω
 ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν τῷ θανάτῳ, πρὸ
 λαοθάλασσης ἐν τῷ λειπῶν ὁμίῳ τῶν νε-
 κρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, πρὸ ἔργον δότο λαύων τ'
 μνήματος, παρ' ὅσων ἐβαρύνετο ἡλικίᾳ
 τον ἄχθος ὀπιεμένος. ἐπειδὴν γὰρ αἱ
 ἑταῖροι ὁ Μίαχος δότο μετρήσῃ ἐκείνῳ τ'
 τίπον, δίδωσι δὲ τ' μέγιστον ἔπλεον πο-
 δος, ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακλιθεῖσθαι
 πρὸς τ' μέτρον συνεκαλμένον. πολλῶν δ'
 ἂν, εἴ μοι, μάλλον ἐγίλας, κ' ἐθεάσω
 τὸς παρ' ἡμῖν βασιλέας καὶ σατρά-
 πας, πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, ἔ' ἦτοι
 περιχοπώλυντας ὑπὸ δόπριαις, ἢ
 τὰ πρῶτα διδάσκοντας γραμματεῖα,
 καὶ ὑπὸ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ

inferos plebeijs quibuslibet umbris honoratiores? MENIP. Nugaris tu quidem. Nam si vidisses Mausolum Carem illum dicopyramide celebrem sat scio, nunquam ridere desisses, ita in antrum quoddam abstrusum despectim abiectus est, in reliqua mortuorum turba delitescens. Hoc tantum commodi mihi videtur ex monumento referre, quod imposito tanto pondere laborat magis, & premittur. Nam cum Æacus, ô amice, locum cuique meretur (dat autem cui plurimum haud amplius pedem) necesse est contentum decumbere, seseque ad loci modum contrahere. At vehementius multò risisses, opinor, si reges hosce nostros, satrapasque vidisses apud eos mendicantes, & aut salsamenta vendentes, aut primas ipsas litteras urgente inopia profitentes & quemadmodum contumelijs à quovis afficiantur, atque in faciem cædantur.

M

perinç

καὶ κόρης παγομένους. ὥσπερ τ' ἀνδρα-
 πόδων τὰ ἀπιμότατα. Φίλιππον γὰρ τὸν
 μακεδόνα ἐγὼ θεασάμην. ὁ δ' ἐκ κρα-
 τῆν ἐμαυτοῦ δυνατὸς ἔω. ἐσείχθη δέ
 μοι ἐν γωνιδίῳ πνί, μισθὸν ἀκέμεν
 πρὸς αὐτὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλὰς γ'
 καὶ ἄλλας ἐγὼ ἰδοῖν ἐν ταῖς τριόδοις με-
 πατῶντας, Ζέρξας λέγω, καὶ Δαρείους,
 καὶ Πολυκράτους. Φιλ. ἀποπα-διηγῇ τὰ
 περὶ τ' βασιλείων, καὶ μικρὰ δὲ ἀπιστα-
 τί γ' ὁ Σωκράτης ἐπραττε, καὶ Διογῆνης,
 καὶ εἴ τις ἄλλος τ' σοφῶν; Μέν. ὁ μὲν Σω-
 κράτης καὶ ἐπὶ περὶ διελέγχων
 ἀπαντας, σύνεισι δ' αὐτῷ Πάλαμῆδης καὶ
 Ὀδυσσεύς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λα-
 λος νεκρὸς ἐπὶ μὲν τοῖς ἐπιφύσει αὐ-
 τῶν, καὶ διωδήκει ἐκ τ' Φαρμακοποιίας
 πρὸς σείλη. ὁ γ' ἐβέλπειος Διογῆνης παροι-
 οῦσιν μὲν Σαρδαναπέλω τῷ ἀστυρίῳ, καὶ
 Μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις ποτ' τ' πο-

perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conspiciatus, continere me certè non potui: ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede refarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triuijs, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates. PHILON. Admiranda narras ista de regibus, pænèque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? MENIP. Socrates profectò etiam ibi obuersator, omnesque redarguit, versantur autem cum illo Palamedes, Vlysses & Nestor, & si quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata sunt illi, & intumescunt exhausto veneno crura. At optimus Diogenes Sardanapalo vicinus Assyrio, Midæque Phrygio, atque alijs item pluribus ex istorum

λυπλῶν. ἀκῶν δὲ οἰμαζόντων αὐτῶν,
 καὶ πλὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρε-
 μένων, γελᾷ, καὶ τέρπεται, καὶ πᾶσι πολ-
 λὰ ὑπὸ κατὰκμήν, ἅδαι μάλα
 τραχίᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, τὰς οἰ-
 μωγὰς αὐτῶν ὀπικαλύπτων, ὥς τι ἀνι-
 ᾷ τὰς ἀνδράς καὶ διασκεπτεῖται
 μεπικεῖν, ἔφείροντας τὸν Διοχμήν,
 φι.ταυτὶ μὲν ἰκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισ-
 μα ἰὺ, ὅπερ ὡς δέχῃ ἔλεγε κεκυρῶ-
 ας καὶ τῶν παλαιῶν; Μέν. εὐγε ὑπέ-
 ρνησας. ἔγὰρ οἶδ' ὅπως πρὸς τὰς λέ-
 γειν προθέμεν, πᾶσι πολὺ ἀπε-
 πηλασθήτω τῷ λόγῳ. Διατρέδον-
 ται γάρ με παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν
 αἱ περὶ πάντας ἐκκλησίαι πρὸς τῶν κρι-
 τῶν συμφερόντων. ἰδὼν ἔν τε πολλὰς συν-
 θέοντας, ἀναμίζας ἑαυτοὶ πῶς νε-
 κροῖε ἑαυτὸς οἷς καὶ αὐτὸς ἰὺ τῶν ἐκ-
 κλη-

sumptuosorum numero manet, quos cum eiulantes audit, veteris fortunæ magnitudinem recogitantes, & ridet & delectatur, ac supinus cubans ut plurimum cantat, aspera nimis atque iniucunda voce illorum ejulatus obscurans, adeo ut id ægrè ferentes, nec Diogenem ferre valentes, de mutandæ sedē deliberent. PHIL. De his iam satis quidem, cæterum quod nam illud decretum est, quod initio dixeras aduersus diuites esse sancitum? MEN. Benè admones, nescio enim quo pacto, cum hac de re dicere proposuissem, ab instituto sermone procul aberravi. Dum igitur ibi versabar, magistratus concionem aduocauerunt, his videlicet de rebus quæ in commune conducere. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens me ipsum mortuis, statim & ipse vnus eram de numero eorum, qui in concio-

M ;

ne

κλησιασῶν. διωκῆθη μὲν ἔν καὶ ἄλλα,
τελευταῖον ᾧ τὸ πρὸ τῶν πλεσίων. ἐπεὶ
γὰρ αὐτῶν κατηγορήτο πολλὰ καὶ δεινὰ,
βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία καὶ ἀ-
δικία, τέλος ἀναστὰς πρὸς τῶν δημαγω-
γῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

Ε Παιδὴ πολλὰ καὶ ὀνόματα οἱ πλε-
στοι ὁρῶσι ὡς αἱ τὸ βίον, ἀρπαζόντες
καὶ διαζόμενοι, καὶ πάντες τρέπον τὴν πενή-
των καταφρονεῖντες, δεδοκ' ἡ γέβη καὶ
τῷ δήμῳ, ἐπιδαν δόποθάνωσι, πᾶ μὲν
ζώματα αὐτῶν κολλάζουσιν, κατὰ πρὸς καὶ
πρὸς τῶν ἄλλων πονηρῶν, πρὸς ᾧ ψυχὰς ἀ-
ναπεμφθείσας ἀνω ἐς τὸ βίον, καταλύ-
ουσιν ἐς τὰς ὄντας, ἀχρεῖς ἀν' ἐν τῷ τοιοῦ-
τῳ διατάγῳσι μυριάδας ἐτῶν πάντες καὶ
ἔκαστοι, ὅσοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχ-
ροφρονεῖντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνό-
μενοι,

ne aderant. Agitata sunt igitur & alia multa : postremò verò de diuitibus negotium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuriæ, assurgens tandem ex populo primas quidam huiusmodi decretum legit.

D E C R E T U M.

QVoniam, inquit, multa diuites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inopésque omni modo despectui habentes, visum est Senatui populóque, ut cum functi vita fuerint, corpora quidem eorum poenas cum alijs sceleratorum corporibus luant, animæ verò sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vices decem annorum millia transegerint. asini semper ex asinis renati, onera ferrentes atque à pauperibus agitati. deinde

μένοι. τὴν πεῦθην δὲ λοιπὸν ἐξῆναι αὐταῖς
 δοποθαιεῖν. εἶπε τὼ γυνῆκιν Κρατίων
 σκελεπίωνος, νεκυσιεύς, Φυλῆς ἀλι-
 βαντιάδος. τὰς τὴν ἀναγνωσθέντος τῆς
 ψηφίσματος, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ δὲ
 χαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πᾶλιν, καὶ
 ἐνεδριμήσατο ἡ Βριμῶ, καὶ ὑλάκτησεν
 ὁ κέρβερος. ἔτω γὰρ ἐν πλῇ γίγνῃ,
 καὶ κύρια, τὰ ἀνεγνωσμένα. ταῦτα μὲν
 δὴ σὺ τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐγὼ δὲ ἔπερ
 ἀφίγμιν ἐνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσ-
 ελθὼν, ἰκέτευον αὐτὸν τὰ πάντα διη-
 γησάμενος, εἰπὼν πρὸς με, πῶς πο-
 ῖα ἤγχετο τὸν ἄρσεν βίον. ὁ δὲ μελά-
 σας, εἶπε δὲ τυφλὸν καὶ γερὸν ἦν, καὶ ὠχρὸν.
 καὶ λεπτόφωνον, ὡς τέκνον, φησὶ, τὸ μὲν αἰ-
 τίαν οἶδά σε τὴν ἀπορίαν, ὅτι πᾶσι τὸ σφ-
 ρῶν ἐχόμεν, καὶ τὰ αὐτὰ γνωσκέντων
 ἐαυτοῖς. ἀπὲρ δὲ θέμις λέγειν πρὸς σε, ἀ-
 πέρη δὲ ὑπὸ τοῦ Παδαμάχου μηδα-
 μῶς,

de ut liceat illis è vita excedere. Hanc sententiam dixit Caluarius patre Aridello , patria Manicensis , tribu Albantiade. Hoc recitato decreto , approbauerunt principes , sciuit plebs , adfremuit Proserpina , allatrauit Cerberus. Sic enim rata , quæ inferi statuunt , authenticæque fiunt. Quæ igitur in concione agebantur , erant huiusmodi. Tum ego statim , cuius gratia veneram. Tiresiam adedò atque illi re , uti erat , ordine narrata , supplicavi , ut mihi diceret , quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic verò subridens (est autem seniculus quispian cæcus , pallidus , voce gracili) ô fili , inquit , causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus istis profectam , haudquaquam idem inuicem iisdem , de rebus sentientibus , verum haud fas est id tibi proloqui , siquidem Rhadamanthus interdixit. Nequaquam ,

μῶς, ἔφλω, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἴπῃ, ἢ μὴ
 πείδῃς με σὺ τυφλόπρον πεισύντα
 ἐν τῷ βίῳ. ὃ ᾧ δὴ με ἀπαγαγὼν, ἢ πο-
 λὺ τ' ἄλλων ἀποσπᾶσας, ἡρέμα πρὸς
 κύψας πρὸς τὸ ἔς Φησὶν, ὁ τῶν ἰδιώ-
 τῶν ἀρις ὁ βίος καὶ ζωφρονέστερος,
 ὡς τῆς ἀφροσύνης πανούμιμος ἔμε-
 πωρολογεῖν, καὶ τέλη ἢ δόχας ἔπι-
 σκοπεῖν, ἢ κατὰ πύσας τῶν σοφῶν τέ-
 των συλλογισμῶν, ἢ τὰ τριαῦται λῆρον
 ἡγησάμενος τὸ το μόνον ἐξάπαντος θη-
 ρείῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὐθύνει, πα-
 ραδράμης γελῶν τὰ πολλὰ, ἢ πρὸς μη-
 δὲν ἰσχυδακώς. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρτο
 κατ' Ἀσφοδελῶν λεμῶνα. ἐγὼ ᾧ, ἔγδ
 ἤδη ὅψε λῶ, ἄγε δὴ ὦ Μιθροβαρζάνη,
 Φημί, τί δια-έλλομεν, ἔσθ' ἀπτιμεν
 αὐθις ἐς τὸν βίον; ὃ ᾧ πρὸς ταῦτα, γάρ-
 ρει Φησὶν ὦ Μένιππε, ταχέαν γὰρ σοὶ ἔ-
 ἀπρά-

inquam, ô patercule, sed dic amabo, neque me contempnas, qui in vita te etiam ipso cæcior oberro. Abducens ergo me procul ab alijs auferens, ad aures mihi inclinans, Optima est, inquit, idiotarum priuatorumque vita, ac prudentior. Ideò ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas æstimans, hoc solum in tota vita persequere, vt præsentibus benè compositis minimè curiosus, nulla re sollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensque traducas. Hæc cum dixisset, rursus in asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesper erat) age, inquam, ô Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, ô Menippe, breuem quippe facilem-

αἰπετάγμονα ὑποδείξω ἀτραπὴν. καὶ
 διὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χωρίον τῆ
 ἄλλης ῥοφερώτερον δείξας τῇ χειρὶ
 πύρωθεν αἰμαυτέον τι κλεπτόν ὥστερ
 διὰ κλειθρίας ἐσρέιον Φῶς, ἐκείνο,
 ἔφη ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῆ τροφῶνις, καὶ κῆ-
 ρον κατέρχοντα οἱ δὲ πρὸ βοιωτίας. ταύ-
 τῳ ἂν ἀνιθι, καὶ εὐχὴς ἔσῃ ὅτι τῆς ἐλ-
 λάδος. ἡδὴ δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ,
 καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμεν, χαλε-
 πῶς μάλα διὰ τῆ συμῖα ἀνερπύσας,
 οὐκ οἶδ', ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ
 γίγνομαι.

que tibi monstrabo semitam , & me
protinus abducens in regionem quan-
dam magis priore tenebricosam , ma-
nu procul ostendens subobscurum
tenuéque, ac velut per rimam influens
lumen, illud, inquit, Trophonij tem-
plum est, atque illac ad inferos è Bœ-
otia descenditur , hâc ascendes atque
illico eris in Græcia. Ego igitur hoc
sermone gauisus , salutato Mago , dif-
ficile admodum per angustas antri
fauces sursum repens nescio quo
pacto in Lebadiam
perueni.

ΧΑΡΩΝ Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝ-
ΤΕΣ.

Ερμῆς.

ΤΙ γαλᾶς ὦ Χάρων; ἢ τί τ' ἐπερ-
 μαῖον δολολικῶν, διέδρο ἀνελή-
 λυθας ἐς τὴν παρεῖσαι ἡμέραν, ἐπεί-
 νυ εἰωθὼς ὀπιχωριάζειν πῆς ἀναι-
 κτάγμασι; Χά. ἐπεθύλησαι ὦ Ερμῆ,
 ἰδεῖν ὅποιά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ὅ
 πρᾶτήχουν οἱ ἀνθρώποι ἐν αὐτῷ. ἢ τί-
 νων σπρέμενοι, πάντες οἰμώζουσι κα-
 πόντες παρ' ἡμᾶς. ἐδρεῖς γὰρ αὐτῶν
 ἀλκρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμε-
 νον ἔν τῷ ὄντι τῷ ἄλκι καὶ αὐτὸς ὥσ-
 περ καὶ ὁ θετταλὸς ἐκείνος νεανίσκος,
 μίαν ἡμέραν λειπόνεως γηέας, ἀνε-
 λήλυθα ἐς τό Φῶς. καί μοι δοκᾷ
 ἐς δέον ἐν τετυχηκέναι σοι. ζεκαγήσεις
 γὰρ

CHARON SIVE
CONTEMPLANTES.

Mercurius.

Quid rides, ô Charon? aut quid deserto nauigio in hanc lucem aduenisti, non admodum assuetus sperum rebus interesse? CHA. Cupido me cepit, ô Mercuri, videndi, & quanam in vita gerantur negotia, & quibus studiis teneantur: tum etiam quibus bonis exuti plorent omnes, vbi ad nos descenderint. Neque enim ex ipsis quisquam citra lachrymas trahit. Quare exemplo illius Thessali adolescentis commeatu à Dite impetrato, vt vnum saltem diem à naue abesse liceret, in lucem ascendi, ac mihi videor in ipso planè tempore in te incidisse. Nam peregrinus cum sim, fat scio te non grauari, quin obambulan-
do

γὰρ εὖ οἶδ' ὅπῃ με ξυμπείνοσ' ὦν, καὶ
 δειξέας ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἄπαντα.
 Ερμ. εἰ χολή μοι ὦ πορθητὸν ἀπέρ-
 χουσα γὰρ πᾶσα κλονησόμεν' ὁ τῷ ἄνω
 Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν ὁ δὲ ὀξύθυμος
 τέστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναιτα με, ὅ-
 λον ὑμέτερον εἶσθ' εἶναι, ὡς ἀδὲς τῷ
 ζῳῳ. ἢ ὅπερ τὸν Ἡφαιστον πρῶτον ἐ-
 ποίησε, ῥίψῃ καὶ με πεταγὼς τῇ ποδὶ
 δὸς θεῶν σὺν ἑλῶ, ὡς ὑποσκά-
 ζων γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰ-
 νοχοῶν. Χά. πεισθήσῃ με ἄλλως
 πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα
 ἐταῖρ' ὁ καὶ ξύμπλως, καὶ σιωπῶν
 κτερ' ὦν; ἢ μὲν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ
 μαίας ἐκείνων γένεσθαι μεμνησθ' ὅτι μη-
 δὲ πῶποτί σε ἀντλεῖν ἐκέλευσαι, ἢ
 πρόσκωπον εἶναι. ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις
 ὅτι κατὰ σπρώματος ἐκπαθείς, ὧμεις
 ἔτω

do me ducas, singulâque demonstres.
 vt qui vniuersâ iam habeas comperta.
 MERCVR. Non est otium ô portitor.
 Nam ab eo iam nunc, negotium
 quoddam, quod ad mortalium statum
 pertinet, à Ioue summo datum,
 expediturus. Ille autem ad iracundiam
 propensior est, vt planè verear, ne cun-
 ctantem me vel totum vestræ sortis
 esse permittat caligini videlicet addi-
 ctum: vel quemadmodum nuper Vul-
 canum, ita & me correpto pede è sum-
 mo deiiciat. cœlo nimirum quo & ipse
 pocillatoris munere fungens. claudi-
 cando risus moueam. CHA. Despicias
 ergo me temerè & indecorè in terra
 oberrantem, præsertim amicus & na-
 uigationis socius, tum & nostræ Reip.
 ex parte legatus? Atqui conueniret,
 ô Maiæ proles, illorum te etiam num
 meminisse, quod te vel sentinam ex-
 haurire, vel remum agitare ne vn-
 quam

ἔτω καρπερὲς ἔχων, ἢ, οἷ τινα ἄλλον
 νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνα παρ' ὅλον πῦν
 πλεῖν Διφάλεγγη. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης
 ὡς πλεῖν Δικαιόπαιον ἔλκων, ἐρέτω μοι
 ἔτι. ἀλλὰ πρὸς τῷ πετρῷ, ὦ Φίλ-
 τατον Ερμήδιον, μὴ κατὰ λήπης με, πε-
 ριήγησται δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς
 τι καινὸν ἰδὲν ἐπαυέλθοιμι. ὡς ἴδω με σὺ
 ἀφῆς, ἐδίδει τῶν τυφλῶν διοίσω. κα-
 ζάπερ γὰρ ἐκείνοι σφάλλοντα διολυ-
 θταίνοντες ἐν τῷ σκότει, ἔτω δὲ κα-
 γὰρ σοι πάλιν ἀμβλυώτῃω πρὸς τὸ
 Φῶς ἀλλὰ δὲ ὡς ὡς κυλλήνιέ μοι ἐς αἰ-
 μεμνησμένῳ πλεῖν χάριν. Ερμ. ταπὶ
 τὸ πρᾶγμα πλεονῶν αἵπον καταστήσε-
 ταί μοι. ὁρῶ γὰρ ἤδη τὸν μισθὸν τῆς πε-
 ριηγήσεως ὅτι ἀκόντιον παντάπῃ-
 σιν ἡμῖν ἐσόμενον. ὑπερβλητόν ᾧ ὁμῶς,
 τί

quam quidē iusserim. Quin tu interim, quanquam adeò robustus es humeris, in nauigij dorso porrectus stertis, aut si quam fortè ex vmbriis loquacem offenderis, cum hac inter nauigandum perpetuò confabularis? Ego verò quantumuis sebez remigium agens duplex, solus remigo. At te per patrem obsecro ô charissime Mercuriole. ne me deseras, sed vt noua aliqua re conspecta redeam, indica quænam in vita geruntur. Quod si tu me neglexeris, nihil planè ab ipsis cæcis differre videbor. Vt enim illi lubrico gressu per caliginem titubant, ita rursus ego ad lucem tibi hallucinabor: quin tu hanc mihi das gratiam, ô Cyllenie, perpetuo memori futuro. MER. Hæc profecto res verberum mihi causa existet adeò, vt iam hinc commonstrationis huius mercedem non sine tuberibus nobis fore prospiciam: obsequendum.

τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποτε Φί-
 λῳ τις ὦν βιάζοιτο; πάντα μὲν ἔν-
 σε ἰδεῖν καὶ ἑκάστου ἀκριβῶς ἀμύ-
 χανόν ἐστιν ὡς περὶ μεῦ. πολλῶν γὰρ
 ἂν ἐτῶν ἡ ἀρετὴ γένοιτο. εἴπε οὐκ
 μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ
 ἀποδράντα ὑπὸ τῷ Διός. σὲ δὲ καὶ
 αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῷ θανάτῳ
 ἔργα, καὶ τὴν τῷ Πλούτῳ δαχλὺν ζη-
 μιῶν μὴ νεκρωγωγῆντα πολλοῦ πῦ-
 ρός ἐστιν. καὶ ὁ πλώνης Διάκος ἀναι-
 νακτῆσει, μηδὲ ὁ βολὸν ἐμπλῶν. ὥς
 δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων
 ἴσθης, τῷτ' ἤδη σκεπτεόν. Χά. αὐ-
 τὸς ὡς Ἑρμῇ ὀφινόει τὸ βέλπετον. ἐγὼ
 δὲ ἔσθην οἶδρα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξέ-
 νῳ ὦν. Ἑρμ. τὸ μὲν ὅλον ὡς χά-
 ρων, ὑψηλῶς περὶ ἡμῖν ἔσθαι χωρίον,
 ὥς

dum tamen. Quid enim facias vbi amicorum quispiam impellat? Principio ergo vt omnia singulatim & examussim conspicias, frustra laboras, oportitor; nam hoc multorum annorum fuerit negotium deinde me denunciari oportebit tanquam transfugam à Ioue. Tibi verò, quò minùs mortis munia peragere posses fuerit impedimento: neque non Ditis imperio detraxerit, cum videlicet longo adeò tempore umbras adueheres nullas. Postremo & Æacus, qui portorio colligendo præfectus est, stomachabitur, vt qui tanto tempore ne obolum quidem lucrifecerit. Verùm quæ via ipsa rerum capita videre possis, iam consilium erit nobis captandum.

C H. Ipse, ô Mercuri, quod optimum factu fuerit, videris, ego verò peregrinus cum sim in terra, quid rerum hic agatur, nescio M R. Breuiter.

ὡς ἀπ' ἐκείνης πάντ' ἴσοις. σὺ δὲ, ἐ-
 μὲν ἐς τὸν ἔρανὸν ἀνελθῇν δυνάτον
 ἦν, ὅκ' ἂν ἔκαμνον. ἐκ παλαιότητος γὰρ
 αἱ ἀκραδίως ἅπαντα καθεύρας. ἐπεὶ ὅ-
 ρ' ἡμεῖς εἰδώλοισι ἀπὸ ξυνόντα θη-
 βήσκειν τῶν βασιλείων τῷ Διὶ, ὡ-
 ρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὄρ' ὅπως θεωροῦμεν.
 Καὶ οἷδα μὲν Ἑρμῇ, ὅπως ἔωθα λέγειν
 ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὴ ἀνὰ πλεῖστον
 ἐπὶ τῇ γαίᾳ τὸ πνεῦμα καταγίγειν,
 πλεῖστον τῇ ὁδῷ ἐμπίσσει, καὶ τὸ κύ-
 μα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ἡμεῖς μὲν ὑπὸ
 ἀγνοίας κελεύεσθαι τὴν ὁδὸν εἰσελθεῖν,
 ἢ ἐκδεῖσθαι ὀλίγον τῷ ποταμῷ, ἢ συνεκ-
 δραμεῖν τῷ πνεύματι. ἐγὼ δὲ, τὴν ἰου-
 χίαν ἄγειν ὥστε κελεύεσθαι ὑμῖν. αὐτοὶ
 γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. κατὰ ταῦ-
 τα δὲ καὶ σὺ πράττει, ὅπως καλῶς
 ἔχῃ

ter, ô Charon editiore aliquo loco opus erit, vt inde cuncta queat prospicere. Cæterum si in cælum subuolare tibi foret facultas, non laborarem. nam inde quasi ex specula omnia despiceres accuratè. Cum autem tibi cui semper cum mortuorum simulachris commercium est, in Iouis regiam ascendere minimè liceat, iam tempus fuerit excelsum aliquem montem disquirere. CHA. Nosti ô Mercuri, quæ ad vos inter nauigandum dicere consueuerim? Siquidem vbi & procellosus ventorum flatus obliquo velo incubuerit, vt sublimè tollatur fluctus, ibi vos, quæ est vestra imperitia, iubetis vel velum contrahere, vel pedem paulisper accommodare, vel etiam ipsius venti cursum sectari. At ego quietem vos agere iubeo: ego enim, quid optimum sit, non ignoro. Eodem ergo modo & tu, cum sis gubernator,

ἔφειν νομίζεις κυβερνήτης ἴδν γε ὦν.
 ἐγὼ δὲ ὥσπερ Ἰπιδάτης νόμος, σιω-
 πῇ καθεδῶμαι, πάντα περὶ θόμενος κε-
 λεύοντί σοι. Ερμ. ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς
 γὰρ εἶπόμεν τί ποιητέον, καὶ ξευρήσω ἔ-
 ικανὴν σκοπιῶν. ἀρ' ἔν' ὁ καύκασος ἐπι-
 τήδειος, ἢ ὁ Ναρνασσὸς ὑψηλόπερος,
 ἢ ἁμφοῖν ὁ Ολυμπος ἐκκεινοσὶ; καὶ πε-
 ς Φαῦλόν τι ἀνεμνήσθω ἐς τὸν Ολυμ-
 πον ἀπιδῶν. Συγκαμῆν δέ τι ἐὺ παρ-
 γῆσαι καὶ σὲ διῆ. Χά. πρόστατε. ὑ-
 παργῆσω γὰρ ὅσοι διυνατά. Ερ. Ομη-
 ρος ὁ ποιητής φησι τὰς Ἀλωέως ὑφίας,
 διῦο καὶ αὐτὰς ὄντας, ἐπὶ παῖδας ἐξε-
 λῆσαι ποτε πλὴν Οοσαν ἐκ βάθρων αἰ-
 νασπάσαντας, Ἰπιδεῖναι τῷ Ολύμ-
 πῳ, εἶπε τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν
 ταύτῃ κλίμακα ἔξαιν οἰομένους, καὶ
 πρόστασιν Ἰπιδεῖν τὸν ἑρμῆν. ἐκάνω
 μὲν

mitor, quæ tibi convenire visa fuerint.
 facito. Ego verò ut est vectorum con-
 ditio tacitus sedebo per omnia tibi
 iubenti obsecundans. MER. Recte
 admones, ô Charon. ipse enim quid
 facto opus sit scire, ac speculam nô-
 his idoneam inuenero. Num ergo
 Caucasus idoneus, aut hoc altior Par-
 massus, aut utroque eminentior Olym-
 pus ille? Atqui in Olympum mihi in-
 tueri non contemnendi cuiusdam
 consilij in mentem venit. Verum ad
 hanc rem tuo & labore & obsequio
 pariter erit opus CHA. Tuum ergo fa-
 erit imperare, ô Mercuri. Equidem pro
 mea virili in omnibus, parere cona-
 bor MER. Homerus poeta dicit, At-
 ei filios, cum & ipsi duo essent, ad hæc
 pueri statuisse olim vna cum radicibus
 Ossam etulsum Olympo superimponere:
 deinde & huic Pelion, quod arbitra-
 rentur hoc pacto sufficientem se gradum
 & ascensum in celum habituros. Verum

μέν ἔν τῳ μέρακιῳ (ἀπαθάλω γὰρ ἦ-
 σιν) ἱκας ἐπιστάτην. νῶ γ' ἔ γὰρ Ἰππὶ μα-
 κῶ τ' ἑαῶν παῦτα βυλευόμεν, π' ἔχ' οἰ-
 ποδομεῖμεν, καὶ αὐτὸν καὶ τὰ αὐτὰ Ἰππικῶν
 λινδῶν περὶ πᾶν λατὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν
 αἰφ' ὑψηλοτέρῃ ἀπερθεσέραν τ' σκο-
 πῶν; Χά. καὶ δυνησόμεθα, ἂ Ε, μῆ, δὴ
 ὅν περ ἀναθέσθ' ἀράμενοι τ' Πήλιον ἢ
 τὴν Οὐραν; Ερ. ἀλλὰ πῶς ὅσον αὖν, ὡ
 χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀνδρνεσέρας
 εἶναι τῶν βρεφολλίων ἐκείνοι; καὶ ταῦ-
 τα, ἑαῶν ἔπαρχοντα; Χά. ἔκ, ἀλλὰ
 τ' περ ἄγχα δοκεῖ μοι ἀπὶ θανόν πνα
 πῶ μεγαλουργίαν ἔχειν. Ερ. οὐκ ὅτως.
 ἐδωῶ γὰρ ἡ, ὡ χάρων, καὶ ἡκιστα ποιη-
 τικός. ὁ δὲ θηναῖος Ομηροῦ δαπ-
 δυῶν τίχον αὐτὰ καὶ ἡμῶν ἀμφοτέρων
 ἐποίησε τὸν ἕραιον, ἔτω ἰαδίως
 στυπιδίς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω ἡ-
 σαι πᾶσι πράσινα εἶναι δοκεῖ, τὸν
 Ἀτλα-

hi adolescentuli, cum impij essent audaciae suae poenas dederunt: nos, autem qui hae in Deorum iniuriam minime molimur, cur non & ipsi eadem via ædificamus montem monti adglomerando? quo videlicet exactiorem & commodiorem habeamus prospectum? CHAR. Et duobus nobis, ô Mercuri, vires suffecerint ad loco movendum vel Pelion, vel etiam Ossa? MER. Quid ni, ô Charon? an tu nos abiectiores, magisque imbecillos infantulis illis iudicas, maxime cum sumus Dij? CHAR. Nequaquam, sed res ipsa incredibilem quandam magnifici operis ostentationem continere videtur. MER. Non iniuria: imperitus enim es, & in eleganti poetica minime versatus. At egregius Homerus duobus statim versibus accessum nobis paravit in cœlum, adeo facile congestis montibus. Porro admiror hæc tibi prodigiosa videri, cum tamen

Ἀτλαντα δηλαδὴ εἶδόν, ὅς τὸν πῶλον
 αὐτὸν εἰς ὦν φέρει, ἀνέχων ἡμεῖς ἀπα-
 τας. αἰεὶς ᾧ ἴσως καὶ ἔμῃ ἀδελφῷ
 πέρι, τῷ Ηρακλείῳ ὡς ἀγαθὸς τοῦ
 ποτι αὐτὸν ἐκείνον Ἀτλαντα καὶ ἀ-
 ναπάνει περὶ ὀλίγον τῷ ἄλφει,
 ἐπὶ τοῖς αὐτὸν τῷ φορτίῳ. Χά. ἀνὰ
 καὶ ταῦτα. εἰ δὲ ἀληθὴς ἐστὶ, σὺ ἀνὴρ Ἐρ-
 μῆ, ἔοιπιηταὶ εἰδῆτε. Ερ. ἀληθὲς ταῦτα
 ὡς χάρις. ἢ τίς τοῦ γὰρ ἔνεκα σοφὸν
 ἀνδρὲς ἐψεύδονται ἀνδρῶν; ὥστε ἀναμοχ-
 λεύονται ἢ οὐκ ἀνδρῶν, ὥστε ἡμῶν
 ὑφ' ἡγήται ἢ ἔστι καὶ δεξιτέκτων Ομη-
 ρος, Αὐτὰρ ἐπ' ὅσῃ Πήλιον εἰνοσίφυν-
 λον ὄρας, ὅπως ραδίως αἶμα ἔπιηπ-
 πῶς ἐξεργασάμεθα; Φέρε ἐν ἀναβάς
 ἴδω, ἢ καὶ ταῦτα, ἰκαρὰ, ἢ ἐπικροδομῶν ἔλε-
 δεῖται. παπαί, κάτω ἔπ' ἵσμεν ἐν τῇ
 ἡρώδεια τῷ ἔργῳ δὸς μὲν γὰρ τῷ ἰώ-
 νων, μόγις ἰωνία καὶ λυδία φαίνει δὸς

Atlanta non ignores, qui vel solus cælum ipsum fert, vniuersos nos sustinens. Sed & de fratre meo Hercule fortè audisti, quomodo ipsi illi Atlanti in officium successerit, ipsèque se oneri tantisper, dum ille interquiesceret, supposuerit. CHAR. Audio sanè huiusmodi: an autem vera sint, tu & Poëtæ videritis. MERCVR. Verissima, ô Charon. Alioqui cuius gratia viri illi sapientes ementirentur? Itaque primùm Ossam vectibus eruamus, quemadmodum carmen præscribit & ipse architectus Homerus, ut super Ossam Pelion arboribus deessam. Vides, quàm citra negotium pariter, & quàm poëticè effecerimus. Age hac mole conscensa dispiciam, num aut hæc faciant satis, aut plura super struere oporteat. Papæ, quid hoc? Hæremus adhuc in ipsa cœli radice. Etenim ab oriente sole vix Ionia & Lydia conspiciuntur: Ab occiden-

οἷε τῆς ἐσπέρης, ἢ πλείον· Ἰταλίας καὶ
 Σικελίας. ἀπὸ οἷε τῶν δέκτῳαν, πᾶς
 ὅτι πᾶσι ἔϊσιν μόνα, καὶ κῆθεν ἡ κρι-
 τη ἔπῳνυ σαφῶς. μετακινήτῃα ἡμῖν ὡς
 περ θμεός, ἔῃ ὅϊτῃ ὡς ἔοικεν. οἷτα ὁ
 Παρνασσὸς ὅτι πᾶσιν. καί· ἔτω ποιῶ-
 μεν. ὅρα μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργα-
 σάμεθα τὸ ἔργον, ἀπομηκύνοντες πέ-
 ρα ἔπι θανῶ, οἷτα συγκατερίφθῃεντες
 αὐτῷ, πικρὰς δὲ Ὀμήρου οἰκοδομηλικῆς
 περαθῶμεν, ζῶντες τῶν κρα-
 νίων. Ερ. θάρρει, ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει
 ἄπαντα. μεταπῆθαι τὴν ὀϊτῶν, ὅτι κυ-
 λινδρίδιῳ καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδὲ ἐπι-
 νειμι αὐθις. εὐῖχει. πάντες ἔρῳ. ἀνα-
 βαινε ἡδὴ καὶ σέ. καὶ ὀρεζόν ὡς Ερμῇ
 τὴν χεῖρα. ἔγὰρ ὅτι μικρὰν μετὰ
 τὴν πῶν μηχανὴν ἀναβιβάσεις. Ερμ.
 ὅτι καὶ ἰδίῳ ἐθέλεις, ὡς χάριον, ἄπαν-
 τα.

te verò non amplius quam Italia ac Sicilia. Porro à Septentrione ea solum, quæ Istro adjacent apparent. Illinc autem Creta : neque hæc admodum aperte. Quare sicuti videtur, & Oetam transponere oportet, postremo omnibus superimponendus Parnassus.

CHA. Sic faciamus. At hoc solum vide, ne plus æquo attenuando opus ipsum tenuius fragiliusque reddamus, ita ut tandem vana cum ipsa mole deturbati, Homericeam illam ædificandi rationem nimis amaram experiamur.

nimirum calvarijs ex casu perfractis.

MER. Bono animo es ô Charon, res omnis in vado erit, tu Oetam transpone : adulatur & Parnassus. En iterum conscendam, benè habet : cuncta iam conspicio : & tu nunc ascende.

CHAR. Manum mihi porrige, ô Mercuri, neque enim parvam ac humilem molem me facis ascendere.

MER. Si singula contueri gestis, ô Charon, di-

Τα, σὺν ἐνὶ δεῦρο, καὶ ἀσφαλῆ, ἔ-
 φιλοθιάμονα εἶναι, ἀλλ' ἔχῃ μοι
 τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδῃ μὴ κατὰ τὸ
 ἄλυσθαι πομπῇ. εὖρε ἀνελήλυθαις καὶ
 σὺ, καὶ ἐπεὶ περ διχόρμητο ὁ Παρυσια-
 σὺς ἐστὶ, μίαν ἐκώπετο ἄκραν Ἰππιδά-
 τήμενοι καθιζώμεθα. σὺ δὲ μοι ἦδη
 ἐν κύκλῳ πᾶσι βόλεπων Ἰπποπόκει ἄ-
 σταντα. καὶ ἄρ' ὡ γλυκύπαιδ' ἰὼν καὶ λήμ-
 νον παρὰ μαζαίῳ περιέρχου, καὶ
 ἄρ' ἡ, καὶ πομπῆς τῇ Κοκυτῇ, καὶ
 Πυριφκεγέθοντο μάζονας, καὶ ἀν-
 θρώπους πάνυ μικρὰς, καὶ πικρὰς
 φωλεὰς αὐτῶν. Ερ. πόλλες ἐκῆναι
 εἶσιν, ὥς φωλεὰς εἶναι καμίζας. καὶ
 εἶδα ὡς Ερμῇ, ὡς εἶδ' ἂν ἡμῖν πέπρω-
 κται, ἀλλὰ μάττω τὸν περὶ σὸν αἰτῇ
 κατελίσσῃ, καὶ τὴν Οἴτῳ, καὶ τὰ ἄλλα ὅρα
 μετ'

crimini re committas oportet. Non
 , n. ita comparatum est, ut simul & ex-
 ara periculum sis constitutus, & ta-
 men, quæ cupis liceat spectare. Verum
 hac mea dextra nitere, ac pedetentim
 scandendo, ne in lubrico pedem figas,
 caue. Nunc omni ex parte res bene
 se habet, cum & tu superaris. Iam verò
 quoniam bicipiti vertice prominet
 Parnassus, vterque altero occupato
 confideamus. Tu autem nunc oculis
 in orbem ductis intueri vniuersa. CHA.
 Terram video amplam, ac paludem
 quandam ingentem, quæ vndique
 terram circumfluit. Tum montes ac
 flumines & Cocyto, & Phlegethonte
 ampliores. Ad hæc homines admodum
 exiles, & horum nidulos quosdam.
 MER. Vrbes illæ sunt, quos tanidos
 arbitraris. CHAR. Vides, quàm nihil
 nobis tanto labore sit effectum? Quin
 frustra sede inanimus Parnassum vnà
 cum Castalio, tum & Oetam, cæteros.

μεπικινήσαμεν. Ερμ. ὅπ τί ; Χά. ὅ-
 σιν ἀκροβες ἔγωγε δὸπ τῷ ὑψηλῷ
 ὄρω. ἐδολόμην οἷε κ' πύλεις, καὶ ὄρη
 αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς ἔρῃν,
 ἀλλὰ τὸς ἀνθρώπους αὐτὸς, καὶ ἅ-
 πράτιστα, καὶ οἷα λέγουσιν, ὥσπερ ὅπ
 με τὸ πρῶτον ἐστυχῶν εἶδες γελῶναι,
 καὶ ἔρξαι, ὅ, π γελαῖω. ἀκρόους γάρ
 πινθ' ἤσθην ἐς ὑπερβολήν. Ερμ. τί
 οἷε τῷτ' ἡ ; Χά. ὅτι δειπνον, οἶ-
 μαι, πληθεῖς ὑπὸ πινθ' τῶν φίλων,
 ἐς τὴν ὑπεραίαν μάλιστ' ἤξω, ἔφη. κ'
 μεπεξή λέγοιτο δὸπ τῷ τίγρις κεθε-
 μὶς ὅπι πεσῆσαι, οὐκ οἶδ' ὅτι κινήσαν-
 τ' , ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα ἔθ'
 οὐκ ὅπι πλέσαντ' τὴν ὑπόχρεσιν.
 εἰκοι οἷε καὶ ἡν ὑποκαταβήσεσθ',
 οὐ μᾶλλον βλέπειμι καὶ ἀκροίμην.

Ερμ.

que montes omnes. MER. Quid ita?

CHA. Equidem è sublimi exactè despicio nihil. Desiderium autem erat non vrbes solum, neque montes ipsos tanquam in tabula depictos intueri, verum & homines ipsos, tum quæ faciant, quæque loquantur exaudire haud secus ac prius, cùm tu obuius mihi factus ridentem conspiceres, ac quidnam riderem, percunctareris. Nam cum ridiculum quiddam audirem; mirum in modum delectabar,

MER. Quidnam hoc erat? CHA. Cùm quidam ab amicorum quopiam ad cœnam, opinor, vocatus esset, in posteram, inquit, diem veniam maximè. Atque interim dum hæc diceret, tegula quædam, nescio quo deturbanto, à tecto in caput huic irruens, ipsam necauit. Risi ergo hominem, vt qui promissa minimè præstaret. Sed & nunc quo magis audiam, magisque videam, descendendum mihi censeo.

Ερμ. ἔχ' ἀπείμας. καὶ τῆ περὶ γὰρ ἰγὼ
 ἰάσασθαι μοι, ὅς ὁ ξυδερκέσασιν ἐν βρα-
 χεῖ ἀπαφανῶ, ἀπὸρ Ομήρου τι καὶ καὶ
 πρὸς τῷ ταύτῳ λαβόν. καὶ παιδὶν
 εἶπω τὰ ἔπαι, λέμνησιν μηνέσι ἀμελῶ-
 τειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν. Χά.
 λέγε μόνον. Ερ.

Ἀχ λυὲ δὲ αὐτὸ μοι εἰπ' ὁφθαλμῶν
 ἔλόν, ἢ περὶν ἐπῶν,
 ὅφρ' εὖ γνώσκῃς ἡμῶν θῖον ἢ δὲ καὶ
 ἄνδρα.

Χά. τί ἐστι; Ερμ. ἤδη ὁρᾷς; Χά. ὡς ερ-
 φυῶς γὰρ. τυφλὸς ὁ λυγρεὺς ἐκκῆνος,
 ὡς πρὸς ἐμέ. ὥς σὺ τὸ ὅπαι τέττω πρὸς
 διδασκέμε, καὶ δόποινος ἐρωτῶντι ἀλ-
 λά θέλει κατὰ τὸν Ομήρου καὶ γὰρ ἔρω-
 μέσι σε, ὡς μάθης ὅδ' αὐτὸν ἀμελῆ ὄν-
 τα μετῶν Ομήρου Ερμ. καὶ πόθεν σὺ ἔχῃς
 τῶν

MAR. Quisquis sis, Nam & huic male remedium inueniero, atque incantatione quadam ab Homero accepta videndi aciem acutissimam tibi vel breui reddidero. Ac posteaquam pronuntiauero carmina ipsa, memor sis non amplius hallucinari, verum aperte cuncta intueri, CHA. Dic solam. MERCVR.

Dimoui nubem, visum quæ texerat ante,

Vt tandem agnoscas qui sunt hominesue Deus.

CHAR. Quid est? MAR. Annon iam vides? CHAR. Mirum in modum: cæcus sanè Lynceus ille necum si componatur. Itaque deinceps hoc primum me velim doceas, mihi que percunctanti respondeas. Sed heu tu, vin' & ipsum me homericis versibus tecum agere, quo videlicet intelligas, neque ipsam me ab Homeri elegantia abhorre? MER. Vnde tu, quæso, illius ali-

πὶ τῶν ἐκείνης ἰσθμῶν, ναύτης αἰὲ καὶ
 πρὸς κωπῶν ὤν· Χα. ὁρᾷς, ἐνεδίσι-
 πὸν τῆς ἐς τὴν πέχλι. ἐγὼ δὲ ὁπότε
 διεπέρθμευον αὐτὸν δοποθαιόντα, πολ-
 λὰ ραψωδῶντες αἰκίους ἐσίων ἐπὶ μέ-
 μνησιν, καὶ πὶ χειμῶν ἡμᾶς ἔμικρὸς
 πῆπ κατέλαβεν, ἐπὶ γὰρ ἔξαστο ἄ-
 θλιν ἔμπαυ αἰσιὸν πῖνα ὠδὶνὰ τοῖς
 παλίσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνηῆκα γὰρ τὰς
 νεφέλας, καὶ ἐπαράξει τὸν πίνπιν, ὥσ-
 περ τορυφέτω πῖνα ἐμβαλὼν τὴν τρίαι-
 ναν, καὶ πᾶσις τὰς θαλάσας ἀρόθυνε.
 καὶ ἄλλα πολλὰ κυκῶν τὴν θαλάσσαν
 ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χαμῶν ἄφνω καὶ γνό-
 φῃ ἐμπεσὼν, ὀλίγῃ δὲ τὴν πρὸς ἑσπε-
 ρην ἡμῖν τὴν ναῦν. ὅπερ καὶ ναυ-
 πιάσας ἐκείνος ἀπήμεισε τὴν ραψωδιῶν
 τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλαρχῃ Χαρυβδί,
 καὶ

aliquid scire posses nauta cum sis, & cum remis rem habeas? CHA. Vides, opprobria sunt hæc in artem. At ego cum illum vita iam functum trajicerem, multa carmina recitantem audiui, quorum nonnulla adhuc in memoria hærent. Porro tempestas non mediocris tum nobis incubuit. Etenim posteaquam cantilenam quandam nauigantibus non admodum prosperam neque salutarem fuisset auspicatus, carminum vi impulsus Neptunus, & nubes conuocauit, atque tridente velut toryna (instrumento, quo in olla aliquid teritur & agitur inter coquendum) iniecto, cum fluctuum procellas excitauit, tum alijs multis turbis vniuersum miscebat mare, adeo vt parum abfuerit, quin tempestas, quæ vna cum densa caligine imminabat, nauem nobis subuertisset. Tum ergo & ille nauseabundus bonam carminum partem Scyllæ & Charybdi.

eue-

ἔκ Κύκλωπι. Ερμ. ἔχαιε πόν ὦν ἰὺ ὅκ-
τισ' ἔπε' ἐμέτε' ὀλίγα γὰρ Διὰ φυ-
λάττειν. Χά. εἰπέ γάρ μοι.

Τίς γάρ ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ ἦς
πε μέγας π,

ἔξοχος ἀνδρώπων κεφαλῶν καὶ
εὐρέας ὤμους.

Ερμ. Μίλων ἔστις ὁ ὅκ Κρότωνος ἀθλη-
τῆς. ὁπποῦτος δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες
ἔπι τὸν ταῦρον ἀρράμενος φέρει Διὰ τῷ
ποδὶς μέσος. Χά. καὶ πόσος δυνάμειρος
ἀν' ἐμὲ ὦ Ερμῆ, ἐπαγοῖεν, ὅς αὐτόν
οἱ τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλα-
βὼν ἐνθάδε μετὰ εἰς τὸ σκαφίδιον, ἀπὸ-
παιν ἤκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῷ ἀμαχί-
κῳ τῶν ἀνδραγωνιστῶν κατεπελε-
θεῖς τῷ θανάτῳ, μηδεὶς ξυσκὶς ὅπως
αὐτόν ὑποσκελίζει; καὶ τα οἰμώξετη
ἐμῖν δηλαδὴ μεμνημένος τῶν σεφά-
ρων τέτων, καὶ τῷ κρότῳ. νῦν δὲ μέγας

Φρονῆ

enominatus & Cyclopi. **MERCU.**
 Non ergo difficile fuit ex tanto vomitu
 paucula aliqua reservare. **CHA.**
 At hic mihi.

Crassus & ille quis est vir magnus,
 conspicuusque

Vertice sublimi atque humeris la-
 tissimus amphis.

MER. Milo Crotoniata hic est athle-
 ta: applaudunt autem ei Græci, quod
 taurum sublatum solum per medium
 ferat stadium. **CHAR.** At quanto iu-
 stiori causa, ô Mercuri, ipsum me lau-
 dibus eueherent, qui paulò post ipsum
 tibi Milonem, quantus est, correptum
 in nauiculam imponam: nempe ubi à
 morte inuictissimo aduersario lucta
 superatus ad nos venerit, quando nec
 ipse planè intelliget, qua cruris impli-
 candi ratione sit deiectus, Tum pro-
 sectò nobis plorabit, recordatus & ha-
 rum coronarum, & huius applausus.
 Nunc autem quia propterea, quod
 rau-

Φρονεῖ, ἰακμαζόμενος πρὸς τῇ τῷ παύ-
 ρυ Φορᾷ. πᾶν οἶηθῶμεν, ἄρα ἐλπί-
 ζειν αὐτὸν καὶ πιδιήξεσθαι πε; Ερμ.
 ποθεν ἐκείνῳ ἰανάτῃ νῦν μεημονεύ-
 σειν ἀν ἐν ἀκμῇ ποσούτῃ; Χα. ἔα τῷ-
 τον, ὅς τις μακρὰν γέλωτα ἡμῖν πα-
 ρέξοντα, ὅπῃτ' ἀν πλέη, μηδὲ ἐμπόλαι
 ἔχ' ὅπως παῖρον ἢ π' ἄρα αὖθις δυνάμε-
 νῳ οὐδὲ μοι ἐκείνῳ εἰπὲ, τίς τ' ἀρ' ὀδῇ
 ἄλλῳ, ὁ ζεμνὸς ἀκέρ; ἔχ' ἑλλῖν ὡς
 ἔσκειν, ἀπὸ γὰρ τῆς σελῆς. Ερμ. Κῦρος,
 ὁ χάρων, ὁ καμβύσης ὃς τὴν ἀρχὴν
 πάλαι Μηδῶν ἐχόντων, νῦν Περ-
 σῶν ἡδὲ ἰπείησεν εἶναι καὶ Ασυρίων
 ἐναγκῶν ἔτ' ἐκρέμτησε, καὶ Βα-
 βυλῶνα παρεσήσατο. καὶ νῦν ἐλα-
 σείοντι ὅπῃ λυδῶν ἔοικεν, ὡς κα-
 θελὼν πὺν Κροῖσον, ἄρχοι πάντων.

Χα.

taurum gestarit, est admirationi, grandia sapit, ac mirificè sibi placet. Quid ergo de ipso arbitrabimur? Num quod mortem etiam aliquando sibi imminere speret? **MERCVR.** Quid? ille mortis recordaretur in tanto flore? **CHAR.** Missum hunc fac, ô Mercuri, risum nobis haud ita multò post exhibiturum, quando videlicet nobiscum nauigans ne culicem quidem amplius, nedum taurum ferre poterit. Sed illud tu mihi dicas velim, quis alius ille vir grauis ac seueritate quadam verendus, nec tamen Græcus, quantum ex peregrino habitu conijci potest? **MER.** Cyrus, ô Charon, Cambysis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebant, ad Persas transtulit. Atque idem Assyrios nuper deuicit, Babylonem expugnauit. Ad hoc exercitum in Lydiam traducere iam parat, hoc iam in animo destinans, ut Cræso superato imperium habeat in omnes.

CHAR.

Χα. ὁ Κροῖσος ᾧ πάποτε καὶ κείνός ἐστι;
 Ερμ. ἐκῆσε δαπὶ βλεψὸν ἐς τὸ μεγάλῳ
 αἰκράταλιν τὸ τὸ τριπλῶν τεύχος. Σάρ-
 δεις ἐκείναι. Ἐ τὸ Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤ-
 δη ἐπὶ κλήτης χρυσῆς καθήμενον, Σό-
 λωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον;
 βέλει ἀκῶσωμεν αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέ-
 γησι; Χα. πάνυ μὲν ἔν. Κροῖ. ὦ ξένη
 Ἀθηναῖε, ἥδες γάρ με τὸν παλῆταν καὶ
 τὰς θηουρεῖς. Ἐ ὅσος ἄσημος χρυσὸς
 ἐστὶν ἡμῖν, Ἐ τίω ἄλλῳ πλατέλειαι.
 εἰπέ μοι τίνα ἡγῇ τὸ πάντων ἀνθρώ-
 πων εὐδοκμονέστατον εἶναι; Χα. τί ἄρα
 ἐ Σόλων ἀρεῇ; Ερ. ταῖρε. ἔδεν ἀγνῆται
 αἰ Χάριαν. Σο. ὦ Κροῖσε ὀλίγοι μὲν ἐυ-
 δαίμονες. ἐγὼ δὲ ὧν οἶδα, Κλέοβιν, καὶ
 Βίτωπα ἡγῶμαι εὐδοκμονεστάτους γυνέ-
 ας, τὰς τῆς ἱερείας παῖδας. Χα. τῆς
 δερόθεν Φησὶν ἔτῃ, τὰς ἅμα πρῶ-
 λω ἀποθανόντας, ἐπαὶ τὴν μητέρα
 ἴσσοι.

CAR. At Cræsus ubi tandem ille? ME.
 Illorū oculos deflece in magnam
 illam arcem, quæ triplici muro est se-
 pta. Sardeis illæ An non Cræsum ipsū
 vides in aureo sedentem solio ac cum
 Solone illo Atheniensi differentem?
 Vis auscultemus quæ de re verba faci-
 ant? CHA. Volo d. Mercuri. CROS.

ô hospes Atheniensis, qui iam diuitias
 nostras vidisti, thesauros scilicet &
 quantum nobis auri sit rudis, tum &
 etiam supellectilem pretiosam, dic mi-
 hi quemnam omnium hominum feli-
 cissimum arbitaris; CHA. Quid

tandem dicet Solon? MERCUR. Bo-
 no sis animo nihil abiecti, ô Charon.
 SOLON. Felices quidem admodum
 pauci. Verū ex his, quos ego novi,
 Cleobim & Bitonem sacerdotis filios
 arbitror felicissimos existisse. CHA.

Argius sacerdotis huius dicit: qui nuper
 postquam matrem vehiculo insiden-
 tem ad sacrarium vsque, ipsi ingum
 sub,

ὑποδύνῃς ἔλκυσαν Ἰπὶ τ' ἀπῆνης ἄ-
 χρι πρὸς τ' ἱερόν. Κροῖ ἔσω ἐχέτωσαν
 τὰ πρῶτα σκῆνοι τ' εὐδαιμονίας. ὁ
 δεύτερος δὲ τίς αὖν εἴη; Σό. Τέλλος ὁ Α-
 θηναῖος, ὃς εὖ τι εἶδεν, καὶ ἀπεθανεν ὑπὲρ
 τῆς πατρίδος. Κροῖ, ἔγωγε, καὶ ἄλλα
 ἔσοι δοκῶ εὐδαιμόνων εἶναι; Σό. ὅδε πῶ
 οἶδα, Κροῖσι, μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφί-
 κητῶσιν. ὁ γὰρ θάνατος ἀκέραιος ἔ-
 λεγχος τῶν τιμάτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ
 πέρας εὐδαιμόνως διαβιῶναι. Κά-
 παλυσσε, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν ἔκ' ὀπιλέ-
 λησται, ἀλλὰ τὸ προθυμῶν αὐτὴ ἀξιοῖς
 γνέσθαι τῶν τιμάτων κρείσιν. ἀλλὰ
 τίνας σκῆνας ὁ Κροῖστος ἐκπέμπει; ἢ τί καὶ
 ἐπὶ τῶν ὧμων φέρει; Εἰ. πλίνθας τῶν
 Πυθίων χερσὶς ἀνατίθῃσι, μωρὸν τῶν
 χρησμῶν, ὑφ' ὧν ἔ' ἀπλεῖ) μικρὸν ὑ-
 στρον. Φιλόμαχος ἢ ἀτὴρ ἐκλέπας, Κά-
 παῖνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσός, τὸ λαμπρόν,
 ὃ δ' ἀπὸ

subeuntes adduxissent, è viuis statim
excefferunt. CROE. Esto, habeant illi
felicitatis primas. At quis tenebit se-
cundas? SOL. Tellus Atheniensis, qui
præterquam quòd benè vixit, mortem
etiam pro patria obire non recusauit.
CROE. Ego verò, ó scelus, non tibi
videor felix esse? SOL. Nondum, ó
Croese statui, quod nec dum ad vitæ
metam perueneris. Rectissimus enim
eius rei inde accertissimus mors ipsa
existit, & vita ad finem vsque feliciter
perducta. CHA. Optimè facis, ó So-
lon, quod nostri non es oblitus, quo-
niam cymbam ipsam his de rebus iu-
dicare censes. Sed quinam illi, quos
Croesus emittit? aut quid humeris ge-
stant? MEREVR. Aureos Pythio late-
res dicat, pro oraculi mercede, cuius
beneficio paulò post peribit. Est enim
vir ille mirum in modum vatibus de-
ditus, CHA. Et illud est aurum splen-
didum scilicet, quòdque subpallidum
refol-

ὃ δὲ δασιγίλβη τὸ ἔκωχεν μετ' ἐρηθ-
 ματ' ὅ ; νυνὶ γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκνέ-
 αν αἰή. Ερ. ἐκείνο ὦ Χάρων τὸ αἰοίδι-
 μοι ὄνομα, καὶ πῶς μάχητην. Χάρ. καὶ
 μὲν ἔχ' ἐρῶ ὅ, π' ἀγαθὸν αὐτῷ περὶ σέ-
 στω, οἷ μὴ ἄρα τῆτι μόνον ἐπὶ βαρύνον-
 τῃ οἱ Φέροντες αὐτό. Ερμ. ἔγδ' οἶσθαι,
 ὅσοι πόλεμοι διὰ τῆτι, καὶ Ὀπιδελαί,
 καὶ λησίερα, καὶ Ὀπιονείαι, καὶ Φόνει,
 καὶ δεσμαί, καὶ πολλῶς μακρὸς, καὶ ἐμ-
 πορίαι, καὶ δελαῖαι ; Χάρ. διὰ τῆτι ὦ
 Ερμῆ, τὸ μὴ πολὺ τῷ χαλκῷ διὰ Φέ-
 ρον ; οἶδ' αὖ γὰρ τὸν χαλκόν, ὅβροτον, αἶψ'
 οἶδ' αὖ, ὡς δὲ τῷ παπατωλόντων ἐκεί-
 νῃ ἐκλείγων. Ερ. ναί. ἀλλ' ὁ χαλκὸς
 μὲν πολὺς. ὥς ἔ' πάνυ πωρδαίζε-
 ται ὑπὸ αὐτῷ. τῆτι δὲ ὀλίγον ἐκ-
 πολεῖ τῷ βράδυν οἱ μεταλλεύοντες ἀ-
 νορύττεσι. πολλὰ δ' αἶψ' ἐκ τῆς γῆς καὶ
 ἔτ' ὅ,

refulget rubore? nunc enim, cum an-
 te iam sepè de eo audierim, ipsum pri-
 mum video. **MARCVR.** Hoc celebre
 illud est nomen, cuius gratia tanto pe-
 rè pugnantur. **CHAR.** Atqui non vi-
 deo quoniam pretio commendetur,
 nisi hos fortè ad rem perinat, quod
 qui ferunt, eo grauantur. **MARCVR.**
 An non intelligis quot huius gratia
 bella, quot insidiæ, quot latrocinia,
 quot periuria, quot caedes, quot vin-
 cula, quàmque longinqua nauigatio,
 quot mercatura, quot seruitutes?
CHA? Propter hocne, ô Mercuri,
 quod parum ipsi ari præstat? Nam æs
 noui, ut qui à singulis vectoribus,
 (quod & tu ipse nō ignores) obolum
 exigam. **MER.** Est ita ut dicis, ô Cha-
 ron. Verùm æs, quæ magna est eius
 copia non est in pretio: Aurum verò,
 & huius quidem parum, hi qui terras
 venas scrutantur, ex immenso pro-
 fundo effodiunt, Attamen ex terra
 Q pro

ἔτος, ὥσπερ ὁ μόλιθός, ἔπειτα. Καί
 δεινὴ πᾶσι λέγεις τὴν ἀνθρώπων τῇ ἀ-
 βελτηρίᾳ, οἱ τοσῦτον ἔρωτα ἐρώσιν
 ὡς ἔγωγε, καὶ βαρέος κτήματός. Εἰ. ἀλλ'
 ὦ Σόλων γε ἐμὰν ὦ Χάρων, ἐρᾶν
 αὐτὸ φαίνει), ὡς ὁρᾷς. καταγελαῶν
 ὦ Κροῖστος καὶ τὴν μεγαλαυχίαν ὦ βαρ-
 βάρη. καί μοι δοκῆν ἔρεσθαι τι εἶλεν
 αὐτόν. ἐπακέσσωμεν ἔν. Σό. εἰπέ μοι ὦ
 Κροῖστος. οἶει γάρ τι σιγῶν τῶν πλίνθων
 τῶν τὸν Πύθιον; Κροῖ. νῆ Δί, ὃ γάρ
 ἔστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ὃ δὲν
 τοιῦτον. Σό. ὅτι ἔν μακάρεσσιν οἶει τὸ
 θεὸν ἀποφαίνειν, οἱ κτήσασθαι ἐν τοῖς
 ἄλλοις, καὶ πλίνθας χρυσῆς; Κροῖ.
 πῶς γὰρ ὃ; Σό. πολλὴν μοι λέγεις,
 ὦ Κροῖστος, πενίαν ἐν τῷ ἔργῳ, εἰ ἐν
 αὐδίας μεπεσίλλεσθαι τὸ χρυσίον σιγῶ-
 σαι αὐτὸς ἢ ἐπισημῶσι. Κροῖ. πῶ γὰρ
 τῶν

provenit, quemadmodum plumbum,
& reliqua metalla. CHA. Insignem
quandam hominum stultitiam nar-
ras, qui tanto amore prosequuntur
rem tuam pallidam, tum etiam gra-
uem. MEA. At Solon ille aurum mi-
nimè mirari videtur. Nam cum Cro-
sum ipsum, tum verò maximè homi-
nis barbari iactantiam deridet, adeò
ut videatur etiam mihi hac ipsa de re
Crosum velle percunctari. Quam-
obrem auscultemus. SOL. Dic mihi,
& Croese, putas ne laterum horum in-
digere Apollinem? CRO. Per Iovem,
nullum enim ipsi est donarium Del-
phis suspensum tam magnificum. SOL.
Arbitraris ergo te Deum beatum red-
dere, si inter multa, tuo beneficio, &
aureos lateres possideat. CRO. Quid
ni? SOL. Magnam mihi paupertatem
narras in cœlo, & Croese, si Deos, cum
fortè desiderent aurum, ex Lydia ad-
vehere oportebit. CRO. Vbi enim

πρῶτον αὖ γήριον χερσὶς, ὅς τοι παῖ
 ἡμῖν; Σό. εἰπέ μοι, σίδηρ' ὃ δὲ Φύετα
 ἐν Λυδία; Κροῖ. ἔπεινυ τι. Σό. τῷ βελ-
 πιον' ἄρα ἐνδεεὶς ἐσε. Κροῖ. πῶς ἀ-
 μένων ὁ σίδηρ' ὃ χερσὶς; Σό. ἦν δ' ὅτι
 κρήνη μὴ δὲν ἀγανακτῶν, μάθῃς ἄν.
 Κροῖ. ἐρώτα ὦ Σόλων. Σόλ. πόπρον
 αἰμείνας οἱ σώζοντες πινας, ἢ οἱ σωζό-
 μενοι περὶ αὐτῶν; Κροῖ. οἱ σώζοντες
 δηλαδή. Σόλ. ἄρ' ἐν ἦν Κύρ' ὃ, ὡς λα-
 τροπικῶσι ὕνες, Ἰππὴ Λυδοῖς, χερσὶν
 μαχαίρας σὺ πικρῇ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σί-
 δηρος ἀναγκαῖος τῷ; Κροῖ. ὁ σίδηρος
 δηλαδή. Σόλ. καὶ ἄγε μὴ τῷ τινι πα-
 ρασκευάσαιο, οἴχοιτο, ἂν σοι, ὁ χερσὶς
 ἢ Πέρσαις ἀχμαλώτ' ὃ. Κροῖ. ἐν-
 φήρει ὦ ἀνδρῶπα. Σόλ. μὴ γέ-
 ροντι μὲν οἷα ἔγωγε παύει. Φαίη
 ὅτ' εἰ ἀράναι τὸν σίδηρον ὁμολογῶν.
 Κροῖ.

alibi aut
 tum apu
 hi dicu
 CRO.
 ri ergo
 ferrum
 stomac
 intelle
 dō ὁ S
 an qui
 feruan
 Qui se
 quema
 torum
 aureos
 ferro
 nē, si
 non a
 um ill
 thecat.
 SOL.
 hoc
 deris

alibi aurum proueniret tantum quantum apud nos? SOL. Rursus illud mihi dicito: ferrum in Lydia nascitur?

CRON. Non admodum. SOL. potiori ergo re indigni estis. CRON. Quinam

ferrum præstantius auro? SOL. Si circa stomachum respondere velis, facile intellexeris. CRON. Interroga tu modo

ô Solon. SOL. Vtri præstantiores an qui seruant ac defendunt, an qui seruantur ac defenduntur? CRON.

Qui seruant profectò. SOL. Ergo, si quemadmodum quidam narrant futurum, Lydos Cyrus adortus fuerit,

aureos ne gladios militi tuo facies, an ferro tunc erit opus? CRON. ferro sane, ferro. SOL. Et si huius copiam

non apparaueris, futurum ut egregium illud aurum captiuum ad Persas abeat. CRON. Bona verba ô homo.

SOL. Dij meliora velint, quam ut hæc hoc modo fiant. Verum tu hæc via videris ferrum auro nobilius fateri.

O 3

CRON.

Κροῖ. ὅκ' ἔν κ' τῷ θεῷ καλεῖς σιδηρᾶς
 πλίνθας ἀνατιθεῖναι με, τ' ἵ χρυσὸν ὀ-
 πίσω αὐθις ἀνακαλεῖν; Σό. ἔδ' ἐσὶ σιδη-
 ρα ἐκείνός γε δεήσει). ἀλλ' ἦν τι χαλ-
 κόν, ἢ τ' ἵ χρυσὸν ἀναθῆς, ἄλλοις μὲν
 ποτε κτῆμα κ' ἔρμαον ἔσθ' ἀναπθε-
 κῶς; Φωκεῦτιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφῶς
 αὐτοῖς, ἢ πινι τυράννω ληστῇ. τῷ δ' ἐ-
 θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσουπι-
 ῶν. Κροῖ. αἰεὶ σὺ μὲ τῷ πλεῖστῳ προσ-
 πλεμᾷς, κ' Φθονᾷς. Ερμ. ὦ Φέρει ὁ Λυ-
 θος, ὦ Χάριων, τί μ' παρρησίαν, κ' τ' ἀλή-
 θειαν τ' λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκῶ
 τὸ πρᾶγμα, πένης ἀνδρωπος, ἔχ' ὑ-
 ποπλήσων, τὸ ἵ παρυσάμενον ἐλευθέ-
 ρως λέγων. μεμνήσε) δ' ἔν μικρὸν ὑπε-
 ρον ἔ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέη αἰλόνται
 ἐπὶ τ' πυρὰν ὑπὸ ἔ Κύρᾳ ἀναχθῆναι. ἤ-
 κκοι γὰρ τ' Κλωθεῖς πρῶην ἀναγινώσκῃ
 σης πᾶ ἐκάστῳ ἐπικεκλωσμένα ἐν οἷς

CAOR. Ferreos ergo lateres Deo me consecrare iubes, aurum autem reuocare? **SOL.** Neque ferro ille indiguerit; sed siue æs siue aurum dicaris, alijs sanè futuram prædam, ac possessione suspenderis, & id quidem aut Phocensibus, aut Boeotijs, aut Delphis ipsis, aut etiã prædoni alicui tyranno. Deus autem artifices tuos planè nihil moratur. **CROES.** Semper tu quidem diuitias mihi inuides, & oppugnas. **MERCVR.** Non fert delicatus hic Lydus, ô Charon, verborum & libertatem, & veritatē: quin ei peregrina & noua quædam res videtur, hominem obscuro loco natum, ac pauperem, ea quæ vrgeant, intrepidè dicere. Atqui haud ita multò post Solonis recordabitur, nimirum quando eum à Cyro captum in constructum rogam oportebit conscendere. Nam quæ cuique Parcarū fuso sint decreta, ipsam Clotho nuper legentem audiui, in qui-

καὶ πάντ' ἐγχεῖται, κροῖνται δὲ αἰῶναι
 ἐπὶ Κύρῳ, Κύρον δ' αὐτὸν ὑπ' ὀφθαλμοῖς
 τῆς μαοσαγένης δαποθάνειν. ὁρᾷς δ'
 Σκυθίδα τ' Ἰππὶ δ' ἵπῳ δ' λευκῇ ἐξε-
 λαύνεται; Καὶ νῆ Δία, Ερμ. Τάμμερ
 ἐκείνη ἐστὶ, καὶ τ' κεφαλὴν γε δαποθάνει
 δ' Κύρῳ αὐτῇ, ἐς αἰῶνα ἐμβαλεῖ παλῆν
 αἵματος. ὁρᾷς δ' καὶ τ' ὑπὸν αὐτῆς τ' τιανί-
 σκοι; Καμθύσης ἐκείνός ἐστιν. ἔπερ βα-
 σιλεύσῃ μὲν τ' πατέρα, καὶ μυρία (Φα-
 λαῖς ἐν πεδιούῃ καὶ Αἰθιοπία, τ' πελιν-
 ταῖον μανίς δαποθάνει) δαποθάνει τ'
 Ἀπιν. Καὶ ὡ πολλὰ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν
 βίς ἐν αὐτῆς προσβλέψῃς ἕως ὑπερ-
 φρονῶντας τ' ἄλλων; ἢ τίς ἐν πρεύσῃ
 ὡ μετ' ὀλίγον ἔπερ μὲν αἰχμαλώτης
 εἶσαι, ἔπερ δ' τ' κεφαλὴν ἐξαι ἐν αἰσκά
 αἵματος; ὁμοῖος δὲ τίς ἐστιν, ὡ Ερμῇ ὅτ'
 περφυρὰν ἐφορῶντα ἐμπιπρήσμενος,

bus & hæc erant scripta: Croesum quidem à Cyro captivum duci, ipsum autem Cyrum à Massagetide illa necari. Videm' Scythicam illam foeminam candido vehentem equo? CHA. Per louem. MEACVA. Tomyris est, quæ sua ipsius manu Cyri caput detruncatum in vtre cruore refertum intrudet. Sed & filium Cyri vides, adolescentē? Cambyses ille est. Is patre defuncto, in imperium succedet, ac vbi mille modis errarit & in Lybia, & in Æthiopia, tandem insania correptus, occiso à se Api, migrabit è vita. CHA. Ô rem valdè ridiculam. Sed num quis vel aspicere sustineat, ipsos adè sibi præ cæteris placentes? aut etiam cui credibile videri poterit, illum scilicet paulò pòst fore captivum? hunc autem caput in vtre sanguine pleno habiturum? At quis nam is est, ô Mercuri, cui pallam purpuream iam fibula

ὁ δὲ Διόδημα, ὡς τὸν δακτύλιον ὁ μάγει-
 ρⓄ ἀναδίδωσι τὸν ἰχθυῶ ἀναπνῶν
 νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ; βασιλεὺς δὲ πε-
 ϋχεπα εἶναι. Ερ. εὖ γε παρωδῆς, ὡς Χα-
 ρων, ἀλλὰ Πολυκράτῳ ὁρᾷς τῶν Σα-
 μίων τύραννον πανευδαίμονα οἰόμενον
 εἶναι; ἀτὰρ καὶ ἔτος αὐτὸς ὑπὸ τῷ παρι-
 στῶτος οἰκέτῃ Μαμανδρίῃ προδοθείς Ο-
 ροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπιθήσι-
 πα, ἄθλιⓄ ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμο-
 νίας ἐν ἀκαρεῇ τῇ χρόνῃ. καὶ περὶ πα-
 ρὰ τῆς Κλωθῆς ἐπήκασα. Χά. εὖ γε
 ὡς Κλωθῆ, γυμνῶς καὶ αὐτὴς ὡς βελτί-
 στη καὶ τὰς κεφαλὰς δούτεμνε, καὶ
 ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἀνθρώποι ὄν-
 τες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαγρέθων, ὡς αὖ
 ἀφ' ὑψηλοτέρῃ ἀλγεινότητος κα-
 ταπεσσύμενοι. ἐγὼ δὲ γελᾶσθαι τότε
 γινώσκας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ

Ζκα

nectit? quem corona adornat cui co-
cus, piscis ventre dissecto, annulum
exhibet in gente mari septa? regis se
nomine iactat? **MÆCVR.** Bellè &
Charon, quod interim occinis. Cæte-
rùm Polycratem Samiorum tyrannū
vides, qui ipse se modis omnibus feli-
cem putat. Verū & hic tandem ab
assistente famulo Mæandrio Oroetæ
Satrapæ proditus in crucem suffige-
tur Miler sanè, qui vel temporis mo-
mento ex vniuersa felicitate excide-
rit. nam & hæc nuper ex Clotho au-
diui. **CHAR.** Præclarè & Clotho, ita
& ipsos in crucem suffige, & eorum
capita generosè detrunca quo se ho-
mines tandem agnoscant: sed & tuo
beneficio in sublimè adeò ferantur,
nimirum vt postea quanto altiori rui-
na, tanto grauiori dolore decidant.
Porro quod ad me attinet, quécunq;
horum nudum in nauigio agnouero,
eum maximè ridebo, quando neque

Γραφιδία, μήτε περφυρίδα, μήτε πά-
 ραν, ἢ κλίην χρυσὴν κομίζοντας. Ερ. καὶ
 τί μὲν τῶτων ὧδε ἔχει τὴν ὃ πωλητὴν ὦ
 Χάρων ὁράς, τὰς καλέουσαι αὐτῶν, τὰς
 πολεμῶντας, τὰς δησιζομένης, τὰς γε-
 ωργῶντας, τὰς δανείζοντας, τὰς πρὸς
 αἰτῶντας; Χα. ὁρῶ πικίλῳ πινὰ τέρ-
 βην, καὶ μεσὸν τεραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς
 πόλεις γε αὐτῶν ἐοικῆας τοῖς βμήνεσιν,
 ἐν οἷς αἴψας μὲν ἰδίον πεκέντρον ἔχει, καὶ
 τὸ πωλησίον νενίη. ὀλίγοι δὲ πινεσὶ ὥσπερ
 βφήκες, ἄγχι καὶ φέρουσι τὸν ὑποδεέ-
 στερον ὃ δὲ περπετόμενος αὐτὸς ἐκ τῆ-
 Φανθὲς ἔτος ὄχλος, τίνες εἰσὶν; Ερ. ἐλ-
 πίδες ὦ Χάρων, καὶ δαίματα, καὶ ἀνοίαι,
 καὶ ἡδοναὶ, ἐφυλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ
 μίση, καὶ πῶτοι αὐτα. τῶτων δὲ ἡ ἀγνοία
 μὲν κατὰ ζωαν ἀμέμικται αὐτοῖς, καὶ
 συμπολιτεύεται γε νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος,
 καὶ ἡ

purpuram, neq; regiū capitis tegmen,
 neq; lectū secū adferat aureum. MAR.
 Et horū quidē fortuna sic se habebit.
 Sed vides ne vastam quandā multitu-
 dinē atq; ex hac alios nauigantes, ali-
 os bella gerentes, alios in foro litigā-
 tes, alios terrā aratro proscindētes, a-
 lios fānerantes, postremò alios men-
 dicantes? CHA. Video variam quandā
 turbam, ac promiscuam, & vitam per-
 turbationum plenam. Ad hāc ciuita-
 tes conspicio apum examinibus, simi-
 les, in quibus proprium quendam, pe-
 culiarēmq; habent singuli aculeum,
 quo sibi vicinos pungunt. Quidam
 autē ex ipsis velut crabrones agunt.
 que ferūtque imbecilliozem. At ag-
 men illud, quod ex improviso illos
 circūuolat quinam sunt? MAR. Spes
 ô Charon, & metus, & amentia, tum
 voluptas, auaritia, ira, odium, atq; id
 genus alia. Ex his autem ignorantia
 infimæ turbæ est permixta, atque per
 lo.

Ἐὐδὸργῇ, Ἐζηλοτυπία, Ἐἀμαθία, Ἐ
 Δορυία, ἘΦυλαργυρία. ὁ Φόβος ᾗ Ἐ
 ἐλπίδες ὑπεράνω πτόμενοι, ὁ μὲν ἐμ-
 πίπλων ἐκπαλήτις εἴσιτε Ἐ ὑποπήσ-
 σαι ποιεῖ. αἰδῶ ἐλπίδες ὑπὲρ κεφα-
 λῆς αἰωρόμεναι, ὅπου ἂν μάλιστα οἴη-
 ται τις ὀπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπλά-
 μεναι οἴχονται κεχηότως αὐτὰς Δο-
 λιπῆσαι, ὅπερ καὶ τὸ Τάνταλον κάτω
 πύχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τῷ ὕδατος. ἦν δὲ
 αἰνίσις, κατόψιν καὶ Μοῖραι ἄνω
 ὀπικλωθέντες ἐκάστω τὸν ἀτράκτον,
 ἀφ' ἧς ἡρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαν-
 τας ἐκ λεπιδῶν νημάτων. ὁρᾷς καθά-
 περ δράχνια πινὰ καταβαίνοντα ἐφ'
 ἐκάστον Διὸς τῶν ἀτράκτων; Χά. ὁρῶ
 πᾶν λεπιδὸν ἐκάστω νῆμα. ὀπιπ-
 πλεγμένον γε πᾶ πολλὰ, ἵπτο μὲν ἐκί-
 νω, ἐκίνο' ἄλλω. Ερ. ἐκίτως, ὦ Πορθη-
 μεν. ὁμαρτῶν γὰρ ἐκίνω μὲν ὑπὸ τέττυ
 Φονεῦ.

Iouem in eadē cum ipsis republica
 degit odiū, ira, æmulatio, tum & im-
 peritia, hæsitātia, auaritia. Porro me-
 tus & spes ipsos superuolitantes, ille
 quidem horrorem incurrit, aliquādo
 verò tantum trepidare facit; hæ au-
 tem supra caput in altum vergentes,
 vbi quispiam apprehendere conatur,
 in sublimē volantes aufugiunt, illis
 inhiantibus relictis, quod ipsum &
 Tantalum apud inferos ab aqua pati
 vides. Quod si aciem intenderis, con-
 spicies in alto, & Parcas ipsas ex penso
 singulis adære tenuia quædam fila,
 quibus vniuersum mortalium genus
 subnixum dependet. Vidēsne quasi
 quosdam araneorum nexus ab ipsis
 fusis in singulos demissos? CHAR. Vi-
 deo equidem filum vt plurimum ad-
 modū tenue ac fragile cuique è subli-
 mi innexum: hoc quidem illi, illud
 verò alijs. MAR. Rectē vides, ô porti-
 tor. Nam ab ipso fato imminet inte-
 ritus

Φονευθῆναι, τὰ τω ᾧ ὑπὸ ἄλλου καὶ κλη-
 ρονομησάμενος τὸν μὲν ἐκείνου, ὅτις ἂν
 ἢ μικρότερον τὸ νῆμα. ἐκείνου δ' αὖ, τὰ
 τα πικρὸν γάρ τι ἢ ἐπιπλοκή διηλοῖ.
 ὁρᾷς δι' ἃν δὸτ' ἀπὸ κρεμασμένα ἀ-
 πένδρας, καὶ ἕως μὲν ἀνασπασθῆναι εἶπε
 μετῴρων ἐστὶ, καὶ μὲν μικρὸν κατωπασσὼν
 δὸτ' ὁρᾷ γὰρ τοῦ ἐλίνου ἐπιδὸν μηκέτι ἀν-
 τέχει πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τ' ὑπόφον
 ἐργάσασθαι ἔτις ᾧ ἐλίνον δὸτ' αἰω-
 ρέμεν, ἢν καὶ πέσει, ἀψοφητὴ κείσθαι,
 μόγις καὶ πῶς γένεσιν ἐξακρωθέντος ἐ
 πλώματι. Καὶ παγγέλοια ταῦτα, αἱ
 Ερμῆ. Ερ. καὶ μὴν ἐδ' εἰπὼν ἔχοις ἀν κα-
 τὰ τὴν ἀξίαν ὅπως ἐστὶ κατὰ γέλαστος ὡ
 Χάρων. καὶ μάλιστα αἱ ἀγαπᾶσθαι
 αὐτῶν, ἐν τῷ μετὰ τῶν ἐλπίδων εἶχε-
 σθαι, ἀναρπάσας γιγνομένους ὑπὸ τῷ
 βελτίστῳ θανάτῳ ἀγγελοι δι' αἰνῶν,
 καὶ

ritus illi ab hoc, huic autem ab alio.
 Atque hunc heredem fore eius, cuius-
 cunque filium fragilius fuerit, rur-
 sus autem illū huius. Tale enim quid-
 dam connexio illa portendit. Vides
 ergo cunctos à tenui filo suspensos?
 Atque hic quidem ex ipsis in altum
 subtractus, sublimis est. Verū paulò
 post, vbi ponderi tanto sustinendo
 non amplius par fuerit, filo disrupto
 decidens, ingentem excitabit strepi-
 tum. Alius autem qui paululum tan-
 tum à terra fuerit subductus, tametsi
 cadat, circa tamen strepitum iacebit,
 adeò ut ruinam vix ipsi audiant vici-
 ni. CHAR. Nimis quam ridicula hæc
 sunt ò Mercuri. MER. Atqui ne verbis
 quidem illis pro dignitate consequi
 possis, quàm sint ridicula, maximè ar-
 dua illorum studia, & quod nonnun-
 quam interea, dum multa spe alun-
 tur, intereunt ab optima scilicet mor-
 te abrepti. Cuius nuntij, & ministri,
 ut

καὶ ὑπερήφανοι μάλα πολλοὶ ὡς ὁρᾷς. ἡ-
 πίαλοι, ἔπυρετοὶ, ἔφθογαι, ἔπειπνευ-
 μονίαι, ἔξιφθαι, ἔλησθήματα, ἔκάνειαι,
 ἔδικασαί, ἔτύραννοι, ἔτάτων ἔδεν
 ὅλως αὐτοῖς εἰσέρχεσθαι, εἰς ἃν εὖ πράτ-
 τωσιν. ὅταν γὰρ (Φαλαῶσι, πολὺ τὸ ὄψο-
 τοῖ, ἔα, αὐ, ἔωμαι μοι. εἰ δὲ εὐθύς ἐξ
 ἀρχῆς ἐνεόεν ὅτι θνητοὶ τί εἰσιν αὐτοῖς,
 ἔὸ λίγον τέτον χρέον ὀπιδημίωσαι πε-
 τῷ βίῳ, ἀπάσαι, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος,
 πάντα ὑπεργῆς ἀφέντις, ἔζων πᾶσι
 σφραγίστατον, ἔῃτιον ἡνιῶντο δατοθά-
 νόντες. νῦν δὲ εἰς αἰὲ ἐλπίωσαι περὶ ἡδονῶν
 τοῖς περὶ εἰδὼν ὀπισθαὶς ὁ ὑπερ-
 ρέτης καλῆς, ἔἀπάγη, πεδήσας τῷ πο-
 τεῖῳ, ἢ τῇ φθόγῃ, ἀνακλιῖσθαι πρὸς τὴν
 γαλήνην, ἔπιε πρὸς δοκῆσαι δατασθα-
 λήσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ σὺκ ἂν ποιήσθαι
 ἐκκῆτος, ὁ γὰρ οἰκίαν ἀπαρτῇ οἰκοδομή-
 μεν.

ut cernis, admodum sunt multi, puta febres, tū frigida, tum feruida (Latini veteribus quercera dicta) tabes, inflammatio pulmonis, tum gladii, latrocinia, cicuta, indices quoque atque tyranni. Et horum nihil omnino mentem eorum subit tantisper sanē, dum eorum conatus feliciter proceſſerint. At si quando sua se spe falsos senserint, tum illud ohe frequens in ore, & pariter & eheu, eheu, & eheu mihi. Quod si iam inde ab initio secū perpenderent, mortales se esse, at posteaquam paululum hoc temporis in vita fuerint peregrinati, hunc relictis terrenis rebus omnibus, velut è somno migraturos, profectò & prudentius, circumſpectiùsque vitam ducerent, & cū emoriendum esset, minus angerentur. Nunc autem quia presenti rerum statu vsuros se perpetuò sperant, cū minister aut vocarit,

ρεν Θ, καὶ τὰς ἐργάτας ῥητωρ-
 χων, εἰ μάστι ἐπὶ ἡ μὲν ἔξει τίλ Θ
 αὐτῷ, ὁ δὲ ἄρτι ῥηθῆς τὸν ὄρο-
 φον, ἀπὶ αὐ, τῷ πληρονομῶ κατα-
 λιπὼν δοτολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μετ-
 δε δισπνήσας ἀθλι Θ ἐν αὐτῇ;
 ἐκῆν Θ μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἀρ-
 ρένα παῖδα ἔπκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ
 καὶ φίλους διὰ πῦρ ἔπειν, καὶ τῷ
 νομῶ πρὸ πατρὸς πιδέμεν Θ, εἰ π-
 πίστεπ αὐς ἐκίετης γηρόμεν Θ ἀπαλ-
 πιδνίξετα, ἄρα ἂν σοι διοκῇ χαί-
 ρειν ἐπ' αὐτῷ γηρομένῳ; ἀλλὰ τὸ
 αἶπον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχῆντα ῥη-
 τῷ παμδί ἐκῆνον ὄρα, τὸν τᾶ ἀθλη-
 τῶν πατῆρα, πρὸ ὀλύμπια νενικη-
 πότ Θ, πῶν γήσυνα δὲ τὸν ἐκπε-
 μίζοντα

rit, aut abducere fuerit constatus, irritos vel febre, vel tabe, stomachantur, & ducenti renituntur, propterea sanè, quod abstrahendos se à bonis præsentibus ne expectarint quidem. Sed enim quid non faceret ille, qui domum magno studio ædificando operarios vrget, si intellexerit eā quidem finem habituram, ipsum autem se, cum iam fastigium imposuerit, discessurum, domo ita relicta hæredi, ut is fruatur, ipse autem miser ne semel quidem in ea coenet? Iam qui stirpe virili auctus, cōiunio excipit amicos, patris nomen, nempe suum, puero imponit, si præsciret, puerum septem annos natum emoriturum, nunquid ob prolem tibi videretur gaudio ferri tam immodico? Verùm in caussa est quod in eum quidem intuetur, cui in filio res prosperè cadunt, cur patrem esse contingit. vel Athletæ, vel eius, qui vicerit Olympia? vicinum

μίζοντα τὸ παιδίον ἔχ' ὁρᾷ, ἔδ' οἶδεν
 ἅφ' οἴας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τὴς
 μὲν γὰρ πρὸ τῶν ὄρων διαφερομένους
 ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, ἔτ' ἐξυναγέροντας τὰ
 χρήματα, εἶπε πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν
 καλεσμένους, ὑφ' ὧν εἶπον, Ὀπίσθων
 ἀγγέλων περὶ ὑποηρετῶν; Χά. ὁρᾷ
 πάντα ταῦτα, ἔπειθ' ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐν
 κοῶ, τί τῇδ' αὐτοῖς, ὅθ' αὖ τὸν βίον, ἢ
 τί ἐκπῆρό ἐστιν, ἔσχερμένοι ἀγανακτῶ-
 σιν. Εἰμ. ὡς γὰρ τὴς βασιλέας ἰδὼν
 τὴς αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι
 δοκῶσιν, ἔξω τὰ ἀδελφαί, ἔως φῆς,
 ἀμφιβόλῃ τῆς τύχης, πηλείῳ τῶν ἡ-
 δέων πᾶσι αἰαρά ἐυρήσῃ. περσάντα αὐ-
 τοῖς, φόβος καὶ παραχὰς, καὶ μίσος, καὶ ἐπι-
 βουλὰς, καὶ ὀργαίς, καὶ κατακλίαις· τέτοιον
 γὰρ ὅπαντες ζύνουσιν. εἰς πένθη, καὶ
 κόπας, καὶ πένθη, ἐξ ἰσοπμίας δηλαδὴ
 ἀηχον

antem, qui natum cremandum effert, non inspicit, neq; nouit, quo funiculo quámque tenui sibi sit suspensus. Quin & eorum, qui de finibus digladiantur, quanta sit turba vides, & quám multi coaceruent pecunias, qui tamé antequám ipsis frui liceat, ab imminetibus, quos dixi, tum nuntijs, tum ministris auocantur CHA. Video isthæc omnia, & mecū ipse cogito, quidnam incundū eis in vita sit, aut quid tandē sit illud, quo spoliati tantopere stomachentur. MEA. Quin etiá si ipsorū reges, quos vel omnium felicissimos esse apparet, introspiciat quispiā diligenter, nimirū præterquā quod instabili, & ancipiti fortunæ ludo iactantur, inuenerit eis inhzere tristitia longè plura incundis: tot timoribus, tot turbis, tot odijs, tot insidijs, tot iris, tot adulationibus miseri illi inuoluntur. Prætermitto & luctus, & morbos, tum & affectus, qui ex æquo tum vul-

ἄρχοντα αὐτῶν ὅπῃ ἢ τὰ τέτων ποιη-
 ραὶ λογίζεσθαι καὶ εἰς τὰ τῶν ἰδιω-
 τῶν ἄν ἦν. Χάρ' ἐθέλω γένῃ σοι ὡς Ἑρμῇ, εἴ-
 πεῖν ὡς πνι τοικέμαι μοι ἔδοξας οἱ ἄν-
 θρωποι, καὶ ὁ βίος ἄπας αὐτῶν. ἤδη ποτὶ
 πνεμόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ἱππὸν
 κρενὸν πνι καταρράλλοντι ἀνισταμένους τ-
 τὰς Φυσολίδας λέγω, ἀφ' ὧν ζυω-
 γείρεται ὁ αἰφρός; ἐκείνων πίνω αἶ-
 μιν πινες μικραὶ εἰσι. Ἐάντινα ἀπρε-
 γῆσαι ἀπέσθης. αἰσθ' ὅτι σπῆλαι
 ἀλκῆροι, καὶ πεσοχωρεσῶν αὐταῖς ἔ-
 ἄλλων, αὐτὰς ὑπερφυσώμεναι ἐς μέ-
 γιστον ὄγκον αἶρον) εἴτα μὲν τοὶ καὶ κατ-
 ται πάντως ἐξερράγησαν ποτὶ. καὶ γὰρ
 εἶοντε ἄλλως γνέσθαι. τῆτ' ἐστίν, ὁ ἀν-
 θρώπων βίος ἄπας ἐπὶ πνεύμα-
 τος ἐμπεφυσμένοι, οἱ μὲν μήτε οἶδ' ἔ-
 ἰλάττης καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσιν,
 καὶ ὡκύ-

go & his dominantur, usque adeo va-
 non minoris fuerit & temporis & ne-
 gotij horum his recensere mala, quā
 & privatorum CHAA. Tibi ergo, O
 Mercuri, dicere volo, cuinam mortu-
 sea similes mihi videantur, atque ho-
 rum vita omnis. Vidisti n' aliquando
 bullas illas in aqua, torrente aliquo
 cum strepitu senturiente, existen-
 tes? tumores illos inflatos dico, qui-
 bus cogitur spuma. harum sanè qua-
 dam sunt parvae, & exiles. quae statim
 dissolutae evanescent. aliae vero diuti-
 us durant, atque alij ad se coactis ve-
 hementer inflatas, ac in maximum
 surgunt tumorem. Tandem & haec dis-
 solvuntur omnino, pereuntque, ne-
 que enim secus fieri poterit. Haec tibi
 hominum vita. singuli statim tumo-
 scunt, ita ut alij sint maiores, alij au-
 tem minores: postremo alij quidem
 momentaneam, moxque deficien-
 tem sentiant inflationem, alij vero

ἀκόμορον τὸ φύσινμα, οἱ δὲ ἅμα
 τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντι. πῶσι δὲ ἔν
 ἀπορραγῆναι ἀναγκαῖον. Εὐρμ. ἔθλιν
 χεῖρον σὺ τῷ Ομήρῳ ἑκάστας, ὦ Χάρ-
 ρων, ὅς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν
 ὁμοιοῖ. Χάρ. καὶ ὡς φιλοπυμνῆται
 πρὸς ἀλλήλους δρχῶν πέρι, καὶ τι-
 μῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἄ-
 περ ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς,
 θλήσει ἓνα ὁβολὸν ἔχοντας, ἤκειν
 παρ' ἡμᾶς· βάλει ἔν ἐπίπτερ ἐφ' ὕ-
 ψηλῷ ἔσμεν, ἀναβήσας παμμέγα-
 ϑεις, παρανέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι
 μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ,
 αἰεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν
 ἔχοντας, λέγων. ὦ μάπητοι, τί ἐ-
 σπασθῆκατε πρὸς πῦτα; πάνταςδε
 κάμω

prius deficiant, quàm omnino constituantur. At omnes destrui & euanescere necesse est. **MARGUR.** Nihil tu quidem infeliciùs hominum naturam similitudine expressisti, quam vel ipse Homerus, qui vniuersum mortalium genus arborum folijs comparat. **CHAR.** At cum tam fragilis sit eorum conditio, vides tamen, vt inter se auidè contendant pro imperiis, pro honoribus, possessionibusq; certando, cum tamen ipsos, vniuersis his post se relictis, vnico tantum obolo instructos ad nos venire oporteat. Vis igitur, quoniam in edito consistimus loco, quàm possum magna voce acclamando eos adhorter. primum quidem, vt à conatibus & stultis & vanis abstineant: deinde vt mortem semper præ oculis habentes hunc vite cursum transigant, in hanc sententiam verba proclamans: *ô stulti, quid tanto studio in his rebus molimini?*

κάρμους ἔχαιε ἐς αἰὲς βιώσασθε. ὁ-
 δὲ τῶν ἐνταῦθα σφαιρῶν αἰετὶν ἵπτα
 ποτὶ ἀπείροις ἰσὺς αὐτῶν τι ξυρὸς αἰσθῆ-
 λουθηναίων. ἀλλ' ἀνάγκη τὸν μὲν γυμ-
 νὸν οἴχεσθαι τλήν οἰκίαν δὲ καὶ τὸν ἀ-
 γρὸν, καὶ τ' ἄγευστον αἰετῶν εἶναι, καὶ
 μεταβάλλειν τὰς εἰσόδους. εἰ ταῦ-
 τε, καὶ πᾶσι πτωχῶσι ἐξ ἐπηλύτου ἐμβόησται-
 μα κούρις, οὐκ ἂν οἶον μέγα ἐφελθ-
 ῆναι τὸν βίον καὶ ζωφρονεῖν ἔρουν
 ἀν' ἡρέδαι πολλὰ πλὴν; Εἰρη. ὦ μα-
 κάρει, οὐκ εἶδ' αὖ ὅπως αὐτὰς ἡ ἀ-
 γροικὴ, καὶ ἡ ἀπείρη ἀλατρίκασιν,
 αἰετὶ μὲν αἰετῶν ἐπὶ ἀλατρί-
 κῃ καὶ κούρις τὰ ὅσα, τοῦτο ὡς πηρὸς
 ἔδουσαν αὐτὰ οἶον περ Ὀδυσσεὺς τὰς
 ἑταίρους ἰδὼν, ὁ δὲ τῆς Σαρπητιά
 ἀεροκράτης, τῇ μιν ἄν' αἰετῶν οἶον
 ἀεροκράτης, ἀεροκράτης, καὶ καὶ καὶ καὶ
 καὶ

desistite à laboribus, neque enim
 perpetuò vivetis. Nihil ex his, quæ
 hic præclara habentur, perpetuum
 est. nec aliquid istorum, cum morien-
 dum est secum auferre quispiam po-
 terit. Quin necesse est hominem qui-
 dem (quisquis is tandem fuerit) nu-
 dum abire, domum autem atque a-
 gram, & aurum, in aliorum transire
 manus, semperque dominum muta-
 re. Hæc atque cuiusmodi alia, si, unde
 exaudiri possint, ipsis inclamarem,
 annon putas vitæ eorum magnæ fore
 utilitati ita, ut etiã prudentiores lōgè
 inde fieri queant? *M.* ò beate, nē
 scis quantoperè eos tum ignorantia,
 tum error occupaverit, adeò ut eorū
 aures, ne terebra quidem amplius a-
 perire queas, tanta obturarunt cera,
 haud aliter ac sociorum aures & *Vlyf-*
ses, veritus ne Sirenum cantus exau-
 dirent. At quīnam audire potuerint,
 etiamsi vocem in tantum intendas, ut

γὼς Διὰ ῥαγῆς ; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν
 ἡ λήθη δύνα', τῷ ἐνταῦθα ἡ ἀγνοία
 ἐργάζε'. πολλὰ ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι
 ἢ ὡς δεδεγμένοι τ' κηρὸν ἐς τὰ ὦτα,
 πρὸς τ' αἰλήθειαν δοκλίναντες, ὅξ' οὐ
 δεδορκότες ἐς τὰ πρᾶγματα, καὶ κατε-
 γνωκότες οἷά ἐστιν. Χάρ. ἐκὼν ὁκνήσεις
 γὰρ ἐμβοήσασθαι ; Ερμ. πειρίον τῷ
 λέγειν πρὸς αὐτὰς ἅ ἴσασιν, ὁρᾷς ὅπως
 δοκάζοντες τ' πολλῶν. καταγελαῶσι τ'
 γιγνομένων, καὶ ἔδαμῃ ἔδαμῶς ἀρε-
 σκον' αὐτοῖς ; ἀλλὰ δῆλοί εἰσι, δρα-
 μέν' ἤδη βελεύοντες παρ' ὑμῶς διπὸ τῷ
 βίῃ ; καὶ γὰρ καὶ μισῶνται, ἐλέγχον-
 τες αὐτῶν πρὸς αἰμαθίας. Χάρ. εὖ γε
 ὦ γεινάσθαι. πολλὰ πάνυ ὀλίγοι
 εἰσὶν, ὦ Ερμῆ. Ερμ. ἱκανὸν καὶ ἔπει,
 ἀλλὰ κατῴμεν ἡδὴ. Χάρ. ἐν ἐπιπό-
 θῳ εἰδέναι, ὦ Ερμῆ, καί μοι δειξάς
 αὐτό, ὅτε πληῖστον τὴν πειρήνησιν πε-

rum, paris? Nempe quod apud vos obliuionis fons potest, idem hic præstat ignorantia. Quanquam sunt in eis & pauci quidem, qui quoniam ceram in aures non accipiunt, ad veritatem ipsam declinant, atq; in ipsis rebus cernentes acutum, quales sint agnoscant. CHAR. Vellillis ergo solis acclamarem. MERCVR. Superuacaneum fuerit, ea quæ sciunt ad eos dicere Vides, quomodo à vulgi turba semotè rideant, quæ alij factitarint, & neutiquam conueniat ipsis cum vulgo, ad eò vt iam appareat ipsos fugam è vita ad nos adornare. Verùm omnibus odiosi sunt, eo quod istorum imperitiam redarguant. CHAR. Bellè, ò generosi vos tamethi pauci. MER. Vel hos esse fuerit satis. Sed nunc descendamus CHAR. Vnum adhuc discere desiderium est, quod vbi docueris. perfectam sanè doctrinam dederis. Nam contueri gestio, inquit cadaue

πικρὸν, ὡς ἴσθι, ἴκασ' ἔλκεται, ἴα
 καταρίπασα, θανάτου. Ερμ. ἀγασ, ὦ
 Χέρων, καὶ πόλεως, καὶ τοφῶν καλῶσι
 τὰ πιαῦτα πηλὸν καὶ πρὸ ἑ πόλεως
 ἐκείνα τὰ χῶμαλα ὀρέας, καὶ τὰς σήλας
 καὶ πυραμίδας; ἐκείνα πάντα νεκρο-
 δοχεῖα, καὶ Λομπητοφυλάκιά ἐστι
 Χερ. ἦ εἴ οὐκ εἶναι τοφῶνται τὰς λιο-
 θύρας, καὶ γείσοι μύρον; οὐδέ, καὶ πορθεῖν
 νήσαντες πρὸ ἑ χωμάτων, καὶ βόθροι-
 πινὰ ὀρύξαντες, καὶ σοὶ τι τὰ πᾶσι
 λυπλῆ δαῖττα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα εἶ-
 κον, καὶ μελίερατον, ὡς γὰρ αἰκάσση,
 ἐγχείων. Ερμ. οἶα οἶα ποῦ Πορθμεῖς,
 τί ταῦτα πρὸς τὴν οὐρανὸν. πεπρωμένα-
 σι δ' ἔν τας ψυχὰς ἀναπεμπόμενας
 κάτωθεν, δειπνῶν μὲν ὡς οἶόκτε πει-
 πετιμένους ἑ κνίσσας, καὶ ἑ καπνόν, πί-
 νουν δὲ λατὸ ἑ βόθρου τὸ μελίερατον.
 Χαί. οὐκ ἄνους ἐπὶ πιναν ἢ ἐοδίσαν, ὡς
 καὶ

ra reponant, dum in terram defodi-
unt. **MAECVA.** Sepulchra, condito-
ria & monumenta hæc vocant, cate-
rùm tumulos illos ante vrbes vides,
tum columnas, & pyramidas. Omnia
illa mortuorum sunt receptacula, ca-
daverumque custodia. **CNAA.** Quid
ergo saxa illa coronant vnguentoque
inungunt? alij præ tumulis constructo
rogo ac fouea effossa, sumptuosas illas
exurunt cœnas, & vinum, mulsamque
aquam (quantum coniecturis assequi
possum) in ipsas foueas infundunt?
MAECVA. Equidem ignoro, ô por-
titor, quid hæc ad eos, qui apud infe-
ros agunt. Verùm illis persuasum est,
vmbra ab inferis reducere conari
quidem, vtcunque liceat, circum ni-
dorem, ac fumum volitando, bibere
autem è foueis aquã mulsam. **CNAA.**
Illos adhuc bibere, vel escitare, quarum
cduarum funearidissima? Atqui ridi-
culum est me tibi hæc dicere, qui, quod

τὰ κρενία ξηρότατα; καὶ τοι γαλοῖός ἐ-
 μί σοι λέγων παῖδες, ὁσημέραι κατὰ-
 γοντι αὐτὰς. οἶδ' ἔν, εἰ διώωντ' αὐ-
 ῖτι ἀνελθεῖν, ἅπαξ ὑποχθόνιοι γι-
 νόμενοι, ἐπεὶ τοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ
 Ἑρμῇ, ἔπαχον, ἔκ ὀλέγα πρᾶγματ'
 ἔχων, εἰ ἔδδ' μὴ κατὰγειν μόνον αὐτὰς,
 ἀλλὰ καὶ αὐτὰς ἀνάγειν πομπὰς, ὦ
 μάταιοι, τ' ἀνοίας, ἔκ εἰδότες ἡλίκοις
 ὅροις διακέρχεται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ
 ζώντων πρᾶγματ', ἃ οἶα παρ' ἡμῖν ἐστὶ.
 Ἐὖτε καὶ θαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμος ἀ-
 νὴρ ὅς' ἔλλαχε τύμβου. Εἰδὲ ἰὴ πρῆ-
 ῖρος κρείωντ' Ἀχαιέων Θερσίτη δ'
 ἴσους Θέπδος παῖς ἠυκέμοιο. Πάντες δ'
 αἰσὶν ὁμῶς νεκρῶν ἀμεινῆν ἀκάρηνα.
 Γυμνοὶ τε ξηροὶ τε κατ' ἀσφοδελῶν
 λειμῶνα. Εἰ. Ἡράκλεις, ὡς πλὴν τὸν
 Ὀμηρον ἐπαντλῆς. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέ-
 μνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τ' ἄνδρα
 ἑλῆως

quotidie ipsos deducas, probè nosti an, vbi semel terram subierint, denuò velut postliminij iure ad superos remeare queant. Quin & ipse maximè ridicula paterer tot negotijs occupatus, si eos traijeiando non deduceresolùm, sed reducere opportheret, si quando vellent bibere. O stulti, quæ est hæc amentia? Non scitis, quàm late distantibus finibus viventium, & mortuorum res sunt seiunctæ, quoque pacto se res habeant apud nos, vbi Mortuus est æquè, tumuli qui nescit honorem, Et qui sortitur spectandi funera saxi: Atqui honor vnus adest. & regni Agamemoni: & Iro: Therisitæ & similis Thetidos formosus Achilles. Vmbra nam pariter sicca nudaq; pererrant Asphodeli campos confractione vertice cunctæ. MEACVR. Papæ, quàm multa Homero hauris. Sed quia me tubmovisti, Achilles sepulcrum tibi volo indicare. Vides illud

λάως τά Φοι. ὁρᾷς τὸν ὄπτι τῇ βασιλείῃ;
 Σίγχιον μὲν ὁκάτω τὸ Τροϊϊκόν, αὐτὸ περὶ
 δὲ ὁ Αἴας πέρικηται ἐν τῷ Τροϊϊκῷ. Χά. ὁ
 μεγάλους, ὦ Ερμῆ. οἱ πάφοι. τὰς πόλεις
 τὰς ὀπιοῦμας ἤδη δεῖξόν μοι, ἀεκάτω
 αἰεόμεν πλὴν Νῆον πλὴν Σαρδαπάν-
 λας, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλε-
 ωνάς, καὶ πλὴν Ἰλίου αὐτῶ. πᾶσαι γὰρ
 μέμνηται ἀγαπρεθμούσης ὁκῆται, ὡς
 δὲ καὶ ὁλῶν ἐτῶν μὴ δὲ νεωλεῖται, μὴ
 δὲ ἀγαψύξαι τὸ σκαφίδιον. Ερ. ἡ Νῆ-
 ον μὲν, ὡς περὶ μετὰ δατάλωλεν ἤδη, καὶ
 ὡς ἐπὶ Ἰχθυῶν ἐπὶ λοιπὴν αὐτῆς, ὡς αὐ-
 τῆς ὡς ἐπὶ τῷ. ἡ Βαβυλῶν δὲ οἱ
 ἐκείνη ἐστίν, ἡ ἔυπυργον τῇ πον μέγαν
 πείβολον, ὡς μετὰ πλὴν καὶ αὐτῆς ἑτη-
 ρηομένη, ὡς περὶ ἡ Νῆον. Μυκῆνας
 δὲ καὶ Κλεωνάς αἰεόμεναι δὲ αὐταί, καὶ
 καὶ

quod prope mare situm est, illic Tro-
ianum est Sigæum, è regione autem
conditus est Ajax in Roerzo. CHAR.
Non magnifica, neque insignia sunt
monumenta Verùm celebriores vr-
bas mihi commonstra, de quibus in-
fernè tam magnifica audimus. Ni-
num scilicet Sardanapali urbem, Ba-
bylonem, Mycenæ quoque, tum &
Cleonæ simul, & Ilium ipsum. nam il-
lic oriundos multos memini traij-
cere, adeò vt totis iam decem annis
neque nauem subduxerimus, neque
ea interim refrixerit. MEA. Nisus
quidem, ô portitor, iam est euerfa, ita
vt ne vestigium eius sit reliquum, ne-
que vbi sita fuerit olim, facilè dixeris.
Babylon autem tibi illa est tot turri-
bus benè munita, quæ magno illo
ambitu est sepra, haud ita multò post
& ipsa desideranda, quemadmodum
nunc Nisus. At Mycenæ & Cleonæ
me sanè commonstrare pudet, omni-

καὶ μάλιστα τὸ Ἰλιον. δότο πνίξας γάρ, εὐ-
 οῖδ', ὅπ' τ' Ὀμηρον κατελθὼν ἔπι τῇ
 μεγαληγορίᾳ τ' ἐπῶν. πολλὰ ἀλλὰ πά-
 λαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν ᾗ πεθνή-
 κασι, καὶ αὖτις δότο θνήσκουσι γὰρ, ὡς περ
 μεδ', καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι, καὶ τὸ
 πρῶτον ἰσχυρότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχῃ
 ἔν' ἔδ' ἐπὶ τάφος ἐν Ἀργεῖ ἐκ καταλείπε-
 ται. Χά. παπαὶ τ' ἐπ' αἰώνων Ὀμηρε, καὶ τ'
 ὀνομάτων, Ἰλιον ἱερὸν, καὶ εὐεργάταν, καὶ
 εὐκτίμεναι Κλεωναί. ἀλλὰ μεταξὺ λό-
 γων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμῶντες ἐκείνοι, ἢ
 ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; Ερμ.
 Ἀργεῖς ὁρᾷς, ὡς Χάρων, καὶ Λακεδαιμο-
 νίς, καὶ τ' ἡμιθνήτα ἐκείνον στρατηγὸν
 Ὀθρυάδην, τὸν ἔπι χράζοντα τὸ πρό-
 παιον τῷ αὐτῷ ὀνόματι. Χά. ὑπὲρ τί-
 νος δὲ αὐτοῖς, ὡς Ἐρμῇ, ὁ πόλεμος; Ερ.
 ὑπὲρ τοῦ παδὶς αὐτῶν, ἐν ᾧ μάχοντο. Χά.
 ὡς τῆς

um verò maximè Ilium. Nam ubi descenderis, sat scio, præfocâris Homerum, propterea quod tam magnificis versibus has nugas decantare non erubuerit. Veruntamen, quondam extiterunt felices, nunc autem mortuæ sunt & ipsæ. Urbes enim, ô portitor, perinde ac homines emoriuntur, & quod longè mirabilius, solidi etiam fluij, ita ut Inachi ipsius in Argo ne monumentum quidem reliquum appareat. CHA. Vah, quæ laudes Homere, quàmque superba nomina: Ingès Ilium, ac moenibus amplum, Tum structę bellè Cleonę Sed interim dum fabulamur, quinam illi dimicant & qua pro re se mutuo cædunt? MER. Argiuos vides & Lacedæmonios, ô Charon, atque semimortuum Imperatorem Othryadem suo ipsius nomeni trophæum inscribentem. CHA. At pro quo eis est pugna? MER. Pro eo ipso agro, in quo pugnant. CHA.
ô ho-

ὃ τ' αἰτοίας ; οἷγε ἔκ' ἴσασιν ὅτι καὶ ὅλην
 τ' Πελοπόννησον ἑκάστος αὐτῶν κτήσασθαι.
 μέγιστον ἂν ποδῶν λαβόμεν τόπον ἀφ' ὧν
 ἔσται Λακωνία. τὸ δ' ἐπεὶ διότι τῶν ὅλων ἀλλο-
 λοὶ μακροτέρως, πολλὰ κίς ἐν βάθρῳ
 τὸ τέρας αἰνῶσαι αἰσώμενοι τῶν δρόμων.
 Εὐρ. ἔγω μὲν καὶ ταῦτα ἔσται ἡμῶς δεκα-
 τὰ βάντες ἤδη, καὶ καὶ χεῖρας ἐν γασ-
 τρῶν αὐτῶν τὰ ὄρη, ἀπαλαττήμενοι
 ἐγὼ μὲν καὶ τὸ ἐστὶν, σὺ δ' ἔτι τὸ
 πορθήσας. ἤξεω δέ σοι μετ' ὅλην, καὶ
 αὐτὸς νεκροσελῶν. Κά. εὐγε εὔποιήσας, ὦ
 Εὐρῆ. εὐεργέτης ἀπὸ ἀναγεγραψῆ. αἰ-
 νάμεν δέ τι δὴ σὲ τῆς ἀποθημίας. οἶα
 ἐστὶ τὰ τῶν κακοδαιμόνων αἰνῶσαι
 πρᾶγμα, βασιλεῖς, πᾶσι γὰρ χρῆ-
 σαι, ἐκατόμβαι, μάχαι. χάριον
 οἷε ὑδοῖς λόγῳ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Λ Ο Υ.

ô hominum amentiam qui haud sci-
 unt se, etiamsi nunc quisque eorum
 totam Peloponnesum possideat vnus
 tamen vix pedis locum ab Æaco ac-
 cepturos. Campum autem aliàs alij
 colent, sæpe etiam hoc trophæo per
 aratrum reuulso. MER. Hæc quidem
 hoc modo se habebunt. At nos iam
 hinc descendamus, ac montibus his
 in suas sedes repositis, regrediamur,
 ego quidem quò sum ire iussus, tu
 verò ad nauem. Equidem paulò post
 veniam, & ipse tibi vmbrearum gre-
 gem mecum adducens. CHAR. Pro-
 bè fecisti, ô Mercuri, atque in eorum
 album adscribêris, à quibus beneficio
 me affectum perpetuo me agnoscam,
 quandoquidem tua ope in hac pere-
 grinatione plurimum sum adiutus. ¶
 qualia infelicium hominum studia,
 Reges, lateres aurei, magnifica sacri-
 ficia, proelia: Charontis autem
 nulla habetur ratio.

F I N I S.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΔΙΑΛΟ-

ΓΩΝ

Βιβλίον δεύτερον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ,

ἢ τοῦ Βίτου Λυκίανου.

Ῥη μὲν ἐπεπαύμενος εἰς τὴν
 διδασκαλίαν Φοιτῶν, καὶ
 πρὸς ἡλικίαν ἀφώσθη
 ὢν. ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖ
 πρὸς τῶν φίλων ὅ, τι καὶ διδάξαι
 τὸν με. τοῖς πλείστοις ἐν ἔδοξε παι-
 δεῖα μὲν, καὶ πόνη πολλὰ, καὶ χρό-
 νον μακρὸν, καὶ δαπάνην ὑψηλὴν, καὶ τύ-
 χην δὲ λαμπρὰν. Ἐν ἡμέτερον
 μικρὰ

LUCIANI SAMOSATENSIS DIALOGORVM.

LIBER SECUNDUS

DE SOMNIO, SEV

Vita Luciani.

Esseram nuper in ludū ire,
factus iam ætate adolescens
cū pater vnā cum amicis
consilium capiebat, quamnam ar-
tem potissimū mihi discendam
proponeret. Plerisque igitur videba-
tur humanitas, seu literarum studium
& labore multo, & tempore longo, &
sumptu non exiguo, denique & for-
tuā quadam indigere; nostras autem
res cū paruas esse & modicas, tum
ve

μικρὰ πῖναι. καὶ ταχὺ ἀνέσθαι τὴν ὀπ-
 κερῖαν ἀπαιτῆν. εἰ δέ πιναι τίχινω ἢ
 βαναύσων τῶντων ὀκνᾷ μοι, τὸ μὲν
 πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχεν τὰ δὲ κῆν-
 τα ὁδὸν τῆς τίχνης, καὶ μηκέτι οἰκίσ-
 ται εἶναι; τηλικῶτα ὧν ὅκ τις μα-
 κρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανῶν,
 ἀποφίρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον. Δευτέ-
 ρος ἐν σκίψεως ἀρχὴν περὶ τῆς, τίς ἀ-
 εἴση τῶν περὶ τῶν, καὶ ῥάση ἔκμαθῆν,
 καὶ αὐτὸν ἐλευθέρω πρὸς πᾶσι, καὶ πρὸς
 χεῖρον ἔχουσι ἢ χορηγίαν, καὶ ἀποφί-
 ται πᾶσι. ἄλλος πέντω ἄλλω ἐπαγνῶν-
 ται, ὡς ἕκαστος γνῶμης ἢ ἐμπειρίας
 εἶχεν, ὁ πατήρ τις τὸν θῆτον ἀποφίλων,
 (περὶ γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θῆτον,
 ἀριστὸν ἐρμολύφον εἶναι δοκῶν,
 καὶ λησθῆτος ἐν πῖς μάλιστα εὐδοκίμοις)
 καὶ θῆ-

verò celere quoddam auxilium postulare. Quod si igitur artem aliquam mechanicam didicissem, fore, ut principio statim ab ipsa arte necessaria vita comparare possem, neque necesse haberem ad eam ætate iam proæctus, domi deque paterna mensa vivere: sed non multò post etiam ipsum patrem exilaturum esse me, referendo domum semper aliquid ab arte quæsitum. Alterius itaque consultationis caput propositum est, quænam ars & optima, & ad dicendum facillima, & homine libero maxime digna foret: deinde & minori sumptu atque instrumento egeret, multum autem & sufficientem quantum suppeditaret. Proinde alio aliam laudante, prout quisque animo affectus, aut usu emperitus erat, pater ad amunculum aspiciens (aderat enim is quoque statuarius cum habitus optimus, & poliendo marmore inter præcipuos laudatus)

mini-

ἔθ' ἡμεῖς, εἶπεν, ἄλλω τέχνῳ ὀπικρα-
 τῆιν, σ' ἄ παρόντ' ὅ· ἀλλὰ τῷτον ἄγε,
 δάξας ἐμέ, καὶ δίδασκε ὡδ' ἀλαβῶν
 λίθων ἐργαίτῳ ἀγαθὸν εἶναι καὶ συναρ-
 μοσὴν καὶ ἑρμογλυφεία. δύναται γάρ ἔ-
 τ' ἔρ, φύσεώς γε, ὡς εἶδα, ἔχων δι-
 ξιώς. ἐπικμάρετο δὲ ταῖς ἐκ τῆ κη-
 ρῆ παιδίαῖς. ὅποτε γάρ ἀφειθείω
 ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἀντὶν
 κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀν-
 θρώπους ἀνέπαυατον, εἰκότως, ὡς ἐ-
 δόκην τῷ πατρὶ. ἐφ' οἷς ὡδ' αὖ μὲν τ'
 διδασκάλων πληγαὶς ἐλάμβανον. τί-
 τι δὲ ἔπαιντο εἰς τὴν εὐφύϊαν ἔταυ-
 ποῦν. καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἑμοὶ τὰς ἐλ-
 πίδας, ὡς ἐν βραχὺ μαθήσομαι τὴν
 τέχνῳ, ἀπ' ὁκείνης γε τῆς πλαστικῆς.
 ἅμα τε δὲ ὀπικήσῃ ἐδόκει ἡμέρα
 τέχνης

nūmimè fas inquit, est, aliam artem
 præualere, te præsentē. Sed hunc (mē-
 que demonstrabat) abduc tecum, &
 doce lapidum artificem probum, &
 eorundem compositorem ac statua-
 tium nobis esse. Poterit enim & hoc,
 natura, ut scis, præditus felici. Fecerat
 autem hanc de me coniecturam pa-
 ter, ex ludicris à me aliquando è cera
 confectis. Quando enim à præcepto-
 ribus domum dimittebar, abradens
 ceram, nunc boues, nunc equos, in-
 terdum per Iouem, & homines sin-
 gebam, non omnino ineptè, ut tum
 videbar patri. Ob quæ à præceptori-
 bus quidem plagas accipere solebam :
 ad probandam autem ingenij dexte-
 ritatem, hæc quoq; tum in parte lau-
 dis ducebantur. Atque adeò bonam
 ex eo spem de me omnes concipie-
 bant, ut qui breui adeò artem hanc,
 secundum fingendi illam facilitatem,
 perdere possem. Igitur simul atque
 ido-

πύχνης ἐσάρχειας, καὶ γὰρ περὶ τοῦδε
 μὲν τῷ θεῷ, μὰ τὸν Διὸς ἑὸς φρόνα
 τῷ πράγματι ἀχθόμεναι. - ἀλλὰ
 μοι καὶ παλαιὰν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἰδέ-
 κει ἔχον. καὶ πρὸς τὰς ἡλικίας
 ἰσοδυναμία, ἡ φαινομένη τις πύλ-
 φων, καὶ ἀγαλματὰ ἵνα μικρὰ κα-
 τασκευάζων ἑμαυτῷ τε, καὶ κείνοις, οἷς
 περὶ ἑμὲν. καὶ τότε πρῶτον οὐκ ἔγωγε,
 καὶ οὐκ ἄλλος τῶν ἀρχαίων ἐχέμεν.
 ἐγκατέπαρκα πρὸς αὐτὸν θεῷ, ἀπο-
 λυσέ μοι ἡρέμα καθύπερθε, πάλαι
 ἐν μίσει κεμένης, ἱπαιπὼν ἔχοντι,
 Ἀρχὴ δὲ τοῖς ἡμῖν παντί. Ἐκλήρο-
 ρον δὲ κατενεχέοντο ὑπὸ ἀπειρίας.
 κατελάγη μὲν ἡ ἀπάξ. ἡ δὲ αἰγυρῶ-
 κτύπος, ἐκτελέσθη καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ
 αἰγυρῶν, ἡ πρῶτος, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ
 αἰγυρῶν.

idonea dies videbatur esse auspicianda arti, & ipse tradebar auunculo, nō admodum, per louem, iniquē aut grauius ferens. Sed mihi etiā huiusmodi quendam non infatigam ipsa res videbatur habere, & apud æquales ad ostentationem & laudem valere. si & Deos sculperē, & parua quædam simulacra, cū mihi tam illis, quibus vellem, adornare possem. Actum primum quidem illud, quod & incipienti vīu venire solet, accidebat. Cælū enim quoddam auunculus mihi tradens, paulatim tabulam lapideam, quæ in medio posita erat, contingere, atque artem auspicari iubet, eritum illud admonens, Dimidium facti, quā cœpit habet. Cæterū durius impingente me præ imperitiis, tabula frangitur. Auunculus autem indignatus, & scuticam quendam prope iacentē corripiens, nequaquam mansuetē, aut vti adhortantem decebat, excep-

Q

pit,

κῶς με κατήρξατο· ὥς τε δάκρυά μοι
 πᾶς περ οἰμία τ' τέχνης. ἀποδράς ἔν
 ἑκείθεν, Ἰπὶ τ' οἰκίᾳ ἀφικνεῖμαι συν-
 εχὲς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων ἰδὲς ὀφ-
 θαλμὸς ὑπὸ πλεως, καὶ διηγέμαι πλὴν
 σκυτάλην, καὶ τὰς μάλιστα ἐδείκνυον.
 καὶ κατηγορεῖν πολλὰ πῖνα ὁμότητι,
 παροδὲς ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε,
 μὴ αὐτὸν ὑπερβάλλωμαι, καὶ τ' τέχνην.
 ἀγασσασθαι μένης ἢ τ' μητρὸς, καὶ πολ-
 λαὶ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησασθαι μένης, ἐπεὶ
 εὐξέπῃλθε, κατὰ δαρθον, ἐπὶ ἑνδακρυς,
 καὶ τ' νύχθ' ὅλῳ ἑνοῶν. μέχρι μὲν δὴ
 τῶντων, γαλάσιμα, καὶ μετράκιώδη τὰ
 εἰρημένα. πᾶς μὲν ταῦτα ἦ, ὅς κε πῖνευκα-
 ταφρόνητα, ὡς ἄνδρες, ἀκρόστοι, ἀλλὰ
 καὶ πάντες Φιληκῶν ἀκροατῶν θεόμενα.
 ἵνα γὰρ καθ' ὅ μῃρον αἶψα, θεὸς μοι ἐνύ-
 πιοι ἦλθον ἑνός, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα
 ἔναρ-

pit, atque initianit me, ita vt mox in lachrymas procemium artis mihi verteretur. Aufugiens igitur inde domū redeo, continuēque ululando, & lachrymis oculos opplendo commemorabam scuticam, demonstrabam vibices, nimiāque illius crudelitatem accusabam: hoc quoque addens quòd inuidia quadā ista fecisset auunculus, videlicet metuens, ne se in arte superarem. Irascente itaque matre, & multa fratri conuitia faciente, posteaquam nox superuenit, dormiui, plenus adhuc lachrymarum, totāque noctem cogitabundus iacens. Atque hactenus quidem, quæ diximus, ridicula pueriliāque sunt: quæ verò deinceps audieris, nequaquam contemnenda sunt, ô viri, sed quæ admodum auscultandi cupidos auditores quoque requirant. Nam, vt iuxta Homerum dicam, Venere mihi diuino somnia nutu Almam per noctem, ita cla-

ἀπαργῆς ἔτις, ὥς μὴδὲν δοσιλείπεισθαι
 τῆς ἀληθείας. ἐπὶ γὰρ καὶ μὴ πᾶσιν
 χροῖον πάσι χήματά μοι τῶν Φανέν-
 των ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὄραται, καὶ
 ἡ Φωνὴ τῶν ἀκχοδέντων ἐναυλῶ-
 ῖται. Ἐὰν πάντες. ἰὼ. Δύο γυναῖκες
 λαβόμεναι τῶν χερῶν ἄλλον με πρὸς
 αὐτῶν ἑκάτερα μάλα βραχίως, καὶ
 καρπῶς μικρὰ γὰρ με διασώσονται
 πρὸς ἀλλήλας Φίλοτιμύμεκα. καὶ
 γὰρ ἄρτι μὲν αὐτὴ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ
 καὶ μικρὰν ἄλλον εἶχεν. ἄρτι δὲ αὐ-
 τῆς ἑτέρας εἶχεν. εἶδον
 δὲ πρὸς ἀλλήλας ἀπαίρει. ἡ μὲν αὖ
 αὐτῆς ὄντα με κεντῶσθαι βέλοισιν. ἡ δὲ
 ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιεῖται.
 ἰὼ δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ καὶ ἀνδρική, καὶ
 ἀνδρική τῶν κόμων, τῶν χερῶν τύλων
 ἀνδρική, ἀνδρική πᾶν εἶδεν,
 πᾶν.

ra & manifesta, vt nihil ab ipsa veritate distarent. Adhuc igitur etiam post tantum temporis interuallum, & habitus eorum, quæ mihi tum apparuerunt, in oculis hærent, & ipsa vox auribus quasi insonat: adeò plana fuerunt omnia. Dux mulieres manibus corripientes, trahebant me in diuersum, vtraque ad se videlicet, violentè admodum & validè. Parùm itaque abfuit, quin me discerperent, dum inter se ambitiosè adeò contendunt. Nam modò hæc superabat, & propemodum totum tenebat me; modò altera eadèmq; me ad se retrahebat. Clamabant autem ambæ, accusabantque vnuò sese: hæc, quòd me suum videlicet illa possidere vellet: illa vero, quòd hæc frustra aliena sibi usurparet. Erat autem altera quidem operaria & virili aspectu, & squalida coma, manus callo passim obductas habens, succincta veste, & marmoreo puluere

τιτάνες καταγέμενοι, οἷος ἦν ὁ θεῖος,
 ἐπὶ πρὸς τὰς λίθους. ἡ ἐτέρα δὲ μάλα
 εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ
 κόσμιον τὴν ἀναβολήν. πέλα δ' ἐν
 ἐφιασί μοι δικάζην, ὅππῃρα βελομένη
 σιωπῇσιν αὐτῶν. περὶ δὲ ἡ σκληρὰ
 ἔκλειπεν καὶ ἀνδρώδους ἔλεξεν. ἐγὼ, Φί-
 λε παι, ἐρμολυφικὴ τέχνη ἐμὴ, ἡ
 χθὲς ἤρξαμαι θάγειν, οἰκία τέ σοι, καὶ
 ἀγγυρὴς οἶκον. ὅτε γὰρ πάππῳ
 σε (ἡ πατρὸς τὸν ὄνομα ἔμμετρο πάππος)
 λιθοζόῳ ἡ, καὶ τὴν θεῖαν ἀμφοτέρω,
 καὶ μάλα εὐδοκίμητον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ
 θελοῖς λήρων μὲν καὶ φληνάφων
 τῶν πατρὸς ταύτης ἀπέχεσθαι (δείξα-
 σαί τὴν ἐτέρα) ἐπέχεσθαι δὲ, καὶ συν-
 οικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ γυν-
 νικῶς, καὶ τὰς ὥμους ἔξῃς καρπῶς,
 φθόνῳ δὲ παντὸς ἀλλότριον ἔσῃ,
 καὶ

oppleta, qualis & ipse auunculus esse solebat, quando lapidas poliebat. Altera verò facie admodum honesta, habitum decentem præ se ferens, & vestes ornatas ac mundas induta. Postremò autem permittunt meo iudicio, ut vtri earum conuersandum mihi putem sententiam feram. Ac prior quidem dura, atque virilis illa sic coepit: Ego chare puer statuaria sum ea, quam tu heri discere coepisti, familiaris adèd tibi & cognata à parentibus. Nam & auus tuus (addens nomen aui materni) marmorarius fuit, & auunculus pariter & patruus tuus eandem artem exercuere, & per nos inter præcipuos celebrati sunt. Quod si igitur voles delirijs ac nugis, circa quas ista versatur (indicans alteram) abstinere, ac mecum degere, principio generosè educaberis, humerósque habebis validos, & ab omni inuidia alienus eris, neque vnquam in terras alienas,

καὶ ἄλλοι ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῆς αὐτῆς ἡλικίας, καὶ
 ταῖς καὶ τὰς οὐκ αὐτῶν καὶ ταῖς καὶ τὰς οὐκ αὐτῶν, καὶ
 οὐκ αὐτῶν λόγους ἐπακύνοντο αὐτῶν πάντες. μὴ
 μυκηθῆς δὲ τῷ ῥώματι τὸ εὐπελές,
 μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πινυρόν. ἀπὸ γὰρ τῶν
 πλεόντων ὁρμώμενοι, καὶ φειδίας σκεῆ-
 νος, ἐδεξέτο τὴν Δίαν, ἡ Πολυκράτης, ἡ Πηνελόπη.
 Ἡσάν κερναίαν καὶ μύριον, ἐπὶ αὐτῇ, καὶ
 Πραξιτέλης ἐθαιμάδα. προσκυνῶν
 γὰρ ἔποιε τὴν θεῶν. εἰ δὲ τῶν αὐτῶν ἡ γέ-
 νοιο, πῶς μὲν ἐκλήφους αὐτὸς ὁ θεὸς πῶς
 αὐτῶν αὐτῶν πῶς ἡμέρας ἡμέρας, ἡλῶν καὶ ἡ πῶς
 πατέρων ἀπαρχῆς, πῶς ἡλῶν καὶ ἡ πῶς
 Φαίης καὶ τῶν πατέρων ταῦτα καὶ ἐπὶ τῶν
 τῶν πλεόντων ἡλῶν αὐτῶν, καὶ βαρβα-
 ρίζουσι πάντοτε εἶπεν ἡ τέχνη, μάλα
 δὲ ἡ σὺ δὲ σὺ δὲ σὺ δὲ, καὶ πῶς ἡ πῶς
 ῥωμένῃ. ἀλλ' ἐκέλευε μένῃ. καὶ πῶς ἡ πῶς
 πῶς γὰρ ἡ δὲ μὴ τὸ μὴ μὴ δὲ φουρῶν. ἐπὶ
 δὲ οὐ

atque externas hinc abibis, relicta patria atque domesticis tuis: neq; etiam ob verba, & orationem modò laudabunt te omnes. Neque verò auerferis corporis hanc frugalitatem, aut vestium sorditiè. Nam ab his initijs profectus etià Phidias ille louem spectandū exhibuit, & Polyclerus Iunonem fabricauit: præterea Myron laudibus victus est, & Praxiteles in magna admiratione fuit. Adorantur itaq; nunc illi cum ipsis Dijs. Quod si igitur horum vnus tu quoque fores, quomodo non celebris & ipse apud omnes homines fieres? Patrem certè beatum efficeres, & patriam tuam omnibus spectabilem redderes. Hæc, atque etiam his plura balbutiendo, & plerâq; barbarè pronuntiando dixit Statuaria, valde studiosè omnia connectens, & me in suam sententiam adducere cupiens: sed non ultra memini. plurima enim memoriam iam effugerunt. Cæ-

δι' ἔν ἐπαύσαι π, ἄρχεται ἡ ἐπερα ὡδὲ
 πως. Εγὼ δὲ, ὦ τέκνον, παιδεία εἰμὶ
 ἥδη συνήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ
 μηδέπω εἰς τέλος με πεπείρασαι.
 ἡλίκα μὲν ἔν τὰ ἀγαθὰ πολλὰ λιθο-
 ξόοι γρόμενος, αὐτὴ παθήρηκεν· ἔδεν
 γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔση, τῷ ζῶματι πι-
 νῶν, καὶ τὰ τῶ τῶ ἀπασιν ἐλπίδα τῆ
 βίᾳ πεθειμένῳ. ἀφανὴς μὲν αὐτὸς
 ὢν, ὀλίγα καὶ ἀλγυνὴ λαμβάνων, πε-
 πεινὸς τῶ γνώμῳ, εὐπλὴς δὲ τῶ
 πρὸς οὐδον, ἔπ φίλοις ὀπιδικάσιμος,
 ἔτε ἐχθροῖς φοβερός, ἔτε τοῖς πολί-
 τῆς ζηλωτὴς, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης,
 καὶ τῶν ἐκ τῆ πολλῆ δόξῃ εἰς, αἰ
 τὸν προσχόντα ὑποπλήσων, καὶ τὸν
 λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λα-
 γῶ βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττενον
 ἔρμενον

terùm ubi tandem finem fecit, tum altera illa in hunc fermè modum or-
 ditur. Ego verò ô fili, Humanitas sum
 iam nunc consueta ac nota tibi, tam-
 etsi ad finem aut plenum nondum
 periculum mei feceris. Quanta igitur
 bona acquisiturus sis si eam artem
 didiceris ipsa modò enumeravit. Ni-
 hil enim aliud nisi operarius eris, cor-
 pore laborans, & in eo totam spem
 vitæ positam habens: obscurus ipse
 degens: modicum & minimè gene-
 rosam quæstum faciens: deiectus ani-
 mo tenuis ac pauper redditibus, neque
 amicis in iudicijs auxilio eris, neque
 inimicis formidabilis, neque etiam
 inter cives beatus. sed hoc solum opi-
 fex videlicet quispiam, & ex multa at-
 que promiscua plebe unus, præstan-
 tiorem te semper formidans, & di-
 cendo valentè præ oculis habens ac
 palpans, & in summa leporis quan-
 dam vitam agens, potentiorisque lu-

ἔρκαμον ὧν, εἰδὲ καὶ φηδίας, ἢ Πηλύ-
 κλειτῶν ἄλλοι, καὶ θυμαστὰ πολλὰ
 ἐξεργάσασθαι, τῶν μὲν τέχνων ἀπαντες
 ἐπαμνέσονται, ὅτε ἔστι δὲ ὅς τις τῶν
 ἰδόντων, ἢ λῶν ἔχει, ἐνθάτ' αἴσχει
 ὅμοιῳ γινώσκει. οἱ δὲ γὰρ αὐτοὶ βαί-
 ναυσιν, καὶ χειρὶ καὶ, καὶ δοτοχειρο-
 βίω τινι νομιώσῃ. ἡ δὲ μοι πάν-
 τη, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ Πηιδάξω
 παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις
 θυμαστικὰς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγ-
 γέλλω, καὶ πάντων, ὡς εἴπῃ, ἐμ-
 πύραν δοτοφάνεσσαι. καὶ τῶν ψυχῶν,
 ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατὰ κοσμήσω
 πολλοῖς, καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, ζω-
 φροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία, πρᾶότη-
 η, Πηικεία, σιμῆσει, καρπερία, τῶν
 τῶν, καλῶν ἔργων. τῇ πρὸς τὰ Σεμνό-
 τατα ὁρμῇ. ταῦτα γὰρ εἰν. ὁ τῆς ψυ-

erum existens. Quod si etiam Phidias, vel Polycletus fueris, præclarâque & admiratione digna multa opere præstiteris, artem quidem laudabunt omnes, at qui ex aspicientibus tibi similis esse optarit, modò mentem habeat, nemo erit. Qualis qualis enim fueris, nihil nisi rudis quispiam opifex, manibus laborans, & iisdem victum queritans, censeberis. Contrà autem si mihi obsequeris, principio tibi ostendam multa veterum virorum præclara opera, & res admiratione dignas, & orationes illorum tibi renuntiando, & omnium (ut sic dicam) expertum, te reddendo, animum (quod præcipuum in te est) exornabo tibi multis ac præclaris ornamentis, modestia scilicet, iustitia, pietate, mansuetudine, æquitate, prudentia, fortitudine, amore honesti, & pulcherrimarum quarumcunque rerum desiderio. Hæc enim verè sincere

χῆς αἰκίρατ' ὥς ἀληθῶς κόσμῳ.
 λήσει δὲ σε ἔπε παλαιὸν ἔδιδεν, ἔπε
 νῦν γινέσθαι δίδον, ἀλλὰ καὶ τὰ δίδοιτα
 παροῦσαι μετ' ἐμῶ, καὶ ὅλως ἅπαντα
 ὅπου ἐστὶ τά τε θεῖα, τά τε ἀνθρώπινα,
 οὐκ εἰς μακρὰν σε διδιδάσκωμαι. καὶ ὁ νῦν
 πένης, ὁ τῶ δίδειν, ὁ βαλευσάμε-
 νός τε περὶ ἀγνῶς ἔττω τέχνης, μετ'
 ὀλίγον ἅπανσι ζηλωτὺς, καὶ ὀπίφθο-
 ν' ἔση, πμῶμεν καὶ ἐπαμύμενος,
 καὶ ὀπί τῆς ἀρίστου εὐδοκίμων, ὅτι
 τῶν γινέει καὶ πλεῖστον πρὸς χόντων δόπο-
 ῖε πόμεν. ἐδιδήκα μὲν πιαύτῳ
 αἰμπεχόμεν, (δίδεξασι τῶν ἑαυ-
 τῆς, πᾶν δὲ λαμπρὰν ἐφόρει,) δὲ
 χῆς δὲ καὶ παροῦσαι ἀξιάμεν.
 καὶ πῶ δόποδλημῆς, οὐ δὲ ὀπί τῆς
 ἀλλοδιδάπης ἀγνῶς, ἔδιδ' ἀφανῆς ἔση.
 πιαῦτά σοι περὶ δῶ τὰ γινώσματα,
 ὥς

ta sunt animi ornamenta. Neque autem latebit te vel veterum quicquam vel eorum, quæ in præsens geri debent, sed ea, quæ facienda sunt, quæq; fieri decet, me duce prospicies: & in summa omnia quæcunque seu diuina, seu humana sint, paruo tempore docebo te, & qui nunc pauper atque inops es, istius nescio cuius filius, qui de arte adeò illiberali nescio quid cōsultas, haud ita multò pòst nimis felix nimiumque beatus omnibus videberis, dum honoribus afficeris, & laudibus effereris, & pulcherrimarum quarumcunque rerum gloria celebraberis: illorum etiam, qui diuitijs ac genere antestant, in te animis ac oculis conuersis. Ac vestitum quidem talem geres (demonstrans suum, gerebat autem admodum splendidum.) Magistratibus verò & primò in consessu honore ante alios dignus existimaberis. Et si quando aliquò peregrè
abi-

ὥς τῶν ὁρώντων ἕκαστος, πῇ πη-
 σίον κινήσας, δείξει σε τῷ δια-
 κτύλῳ, ἔτι ἑκὼν λέγων. ἀν-
 δε πῇ απουδῆς ἄξιον ἦ, καὶ τὰς
 φίλους, ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καὶ
 πελαγονίαν, οἷς σὲ πάντες δοῦ-
 βλέψοντα. καὶ ποῦ τι λέγων τύ-
 χης, κεχηνότις οἱ πολλοὶ ἀκρόου-
 νται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονί-
 ζοντες σε τῶν λόγων τῆς δεινότη-
 τος, καὶ τῆς πενίας τῆς εὐπορί-
 ας. ὁ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα αἰθάν-
 νεται γίγονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων,
 τοῦτό σοι περὶ ποιήσω. καὶ γὰρ ἡ
 αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθης, οὐ-
 ποτε παύσῃ σιωπῶν πῶς πεπονη-
 μένους, καὶ προσμελῶν τοῖς δέξις
 ὁρᾷ

abiens proficiscêris , etiam in aliena
terra non ignotus aut obscurus eris.
Talibus scilicet ornamentis ego te
insignem atque conspicuum red-
dam, vt eorum quoque, qui te aspici-
ent, quisque proximè astantem leni-
ter impellens & commouens, digito
te demôstret, atque, Hic est ille, dicat.
Iam si quid studio dignum accidet,
quod vel ad amicos, vel etiam ad ip-
sam ciuitatem pertinebit, omnes in te
oculos atque ora conuertent. Atque
si tum aliquid fortè dixeris, plerique
hiantes auscultabunt, admirantes &
prædicantes, tum ob dicendi vim, &
orationis potestatem, tum etiam pa-
trem tuum ob felicitatem prolis. Et
quod dici vulgò solet, quod ex homi-
nibus quidam immortales reddun-
tur, id quoque tibi dabo. Nam post-
quam ipse ex hac vita discesseris, nun-
quam desines conuersari doctis, &
consuetudinem habere cum optimis,

Demo.

ὁρᾷς τὸν Δημοφένῃ ἐκείνον, τὴν ὅτι ἦν
 ὄντα, ἐγὼ ἡλίκον ἐπίησα; ὁρᾷς τὸν Αἰ-
 χίνεω, ὃς τυμπανηστρίας υἱὸς ἢ ἀλλ'
 ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππον ἐξερά-
 πειυσεν; ὁ δὲ Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπο-
 τῇ ἐρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεῖς, ἐπεί-
 σθη τὰ χεῖρα συνηκε τῷ κρείττονι, ἔ-
 δραπεπύτας παρ' αὐτῆς ἡυπημόλησεν
 εἰς ἐμὲ, ἀκχεῖς ὡς ὧδ' ἀπάντων ἀδελ-
 ταί; αἰφείς δὲ αὐτὰς τηλικύττας, καὶ
 ποιέτας ἄνδρας, καὶ πράξεις λαμπράς,
 καὶ λόγους ζεμνύς, καὶ χῆμα εὐπρεπές,
 καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαμιον,
 καὶ παροδρίας, καὶ δυνάμιν, καὶ ἀρ-
 χάς, καὶ τὸ ὅτι λόγοις εὐδοκιμεῖν
 καὶ τὸ ὅτι συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι,
 χιτώνιον πεπνυρόν ἐν δλύσει, καὶ χῆ-
 μα δολοπρεπέες ἀναλήψῃ, καὶ
 μοχλία, καὶ γλυφῆα, καὶ κοσμέας,
 καὶ κα-

Demosthenem illum certè vides cuius filius fuerit, & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Æschinem, qui tympanistria cuiusdã filius erat, & tamen propter me etiam Philippus rex illum palpavit. Socrates autem, qui & ipse inter statuariam hanc artè enutritus fuit, simulátq; primum intelligere cœpit meliora, & relicta illa transfugit ad me, nimirum audis, ut nunc ab omnibus decantetur? Igitur relinquēs tantos ac tales hosce viros, res adeò splendoras, orationes tam graues ac illustres, vestium ornamenta, honorem, famam, laudem, primos assessus, potentiam, imperia, deniq; & illam, quam ex dicendo consequēris gloriam, & qua te omnes ob prudentiam prædicabunt, felicitatem, tuniculam aliquam indues sordidam, habitumque assumes seruilem, vestes præterea, scalptra, & id genus cætera sculpendi cædendique instrumenta

in

καὶ καταπλήρης ἐν ταῖν χειροῖν ἔξῃς, κα-
 τὰ νενευκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμῶπιτης,
 καὶ χαμῶζηλας, καὶ πάντα τρόπον ταπῆ-
 νός. ἀνακύντων ἣ ἐδέσπε ἐδὲ ἀναφω-
 δες, ἐδὲ ἐλευθέριον ἐδὲν ὀπινοῶν, ἀλλὰ
 τὰ μὲν ἔργα, ὅπως ἔνυρθμα, καὶ εὐαχί-
 μονα ἔσται σοι περνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὰς
 ἔνυρθμός τε, Ἐκόςμιος ἔσται, ἡκίστε πε-
 φροντικῶς, ἀλλὰ ἀπιδάπτου ποικίλ-
 αμπόν, λείδων, ταῦτα ἐπὶ λευγῆς φαι-
 τῆς, ἐπὶ φειμέναις ἐγὼ τὸ τέλει τῶν
 λόγων, ἀναστὰς ἐπεφηνάμην, καὶ τῆς
 ἀμορφον ἐκείνῃ, καὶ ἐργατικῇ
 δοτολιπῶν, μετέβαινον πρὸς τὴν παι-
 δήαν, μάλα γενηθῶς, καὶ μάλιστα
 ἐπεὶ μοι καὶ εἰς καὶ ἤλθεν σκυτάλη, καὶ
 ὅτι πολλὰς ἐνθῦς σὺ ολίγας ἀρχο-
 μένω μοι χθὲς ἐρετρίψατο. ἣ ἡ δοτολι-
 φθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάκτη, καὶ τὸ
 χεῖρε συνεκρότη. Ἐτὲς ὁδῶν ἐνέπει-
 πάλῃ

in manibus habebis, deorsum incli-
 natus in opus, humi repens, demissus,
 denique modis omnibus abiectus &
 contemptus, nunquam autem vel ex-
 pergiscens, vel virile aut libero homi-
 ne dignum quicquam cogitans, sed in
 opera intentus, ut illa videlicet pro-
 portionibus suis consona, & bene
 formata tibi reddantur; de teipso au-
 tem, ut & concinnus & ornatus ince-
 das, minimè curam gerens, sed te ipsis
 istis faxis contemptionem reddens.
 Adhuc igitur dicente hæc illa, non
 expectato orationis fine, surgens sen-
 tentiâ tuli, & relicta deformi & ope-
 ratrice illa transiui ad Humanitatem
 admodum gaudens, præcipuè post-
 quam mihi etiam in mentem venit
 scuticus, & quod plagas statim nō pau-
 cas incipienti mihi pridie illa inflixis-
 set. Porro relicta illa principio qui-
 dem indignè ferebat, complodebatq;
 manus, & dentibus infrendebat: po-
 stremo

πέλας δὲ, ὡς περὶ τὴν Νιόβην ἀκρό-
 μεν, ἐπεπήγα, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλη-
 το. εἰ δὲ ὡς οὐλοῦσα ἔπαυε, μὴ ἀπι-
 στήσῃτε. θαυματοποιοὶ γὰρ ὄντι οἱ ἡ ἐπὶ-
 ρα δὲ πρὸς με ἀπιδύσας, πικρὰν
 αἰμυρομαί σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς δικαιο-
 σύνης. ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας,
 καὶ ἐλθὲ ἡδὴ, ὅπως ἔσται τὰ ὀχή-
 ματα (δειξάσῃ π' ὄχημα ὑπο-
 πτέρων ἱππῶν πινῶν, τῷ Πηγάσῳ εἰο-
 χότων) ὅπως ἴδῃς οἷα καὶ ἡλικία μὴ
 ἀχολαγήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃν ἔμελλες.
 ἐπεὶ γὰρ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὑψηλὸς
 χεῖρ. ἀρθεὶς γὰρ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπὶ σκοπῶν
 δὲ τῆς ἐκ ἀρχαίμεν. ἀχρὶ πρὸς ἐ-
 σπέραν, πόλεις καὶ ἔθνη, καὶ δήμους,
 καθάπερ ὁ Τροίόλεμος δὲ πᾶσι τοῖς
 πρὸς τὴν γῆν. ἔκτε μὲν τοι μέμνημαι ὅ-

strendò autem quemadmodum Nio-
 ben audimus, ita hæc quoque dirigu-
 it, & in saxum mutata est Quod si igitur
 incredibilia passa esse videtur, ne
 miremini. Somnia enim mirifica sunt,
 & mira operari solent. Altera autem
 ad me respiciens, proinde, inquit, ego
 tibi hanc iustitiam rependam, quon-
 iam causam hanc benè & rectè iudi-
 casti. Veni igitur & ascende vehicu-
 lum hoc (commonstrato quodam
 vehiculo quod alatis equis quibus-
 dam Pegaso similibus vehebatur) ut
 videas qualia ac quanta ignoraturus
 fuisses, si me non secutus esses. Cæte-
 rum postquam ascendi, illa quidem
 agitare, atque aurigari cœpit, ego ve-
 rò ubi iam in sublime sublatus fui,
 observabam, & contemplabar ab ori-
 ente incipiens usque ab occidentem
 vrbes videlicet, & populos, non aliter
 quàm Triptolemus olim spargens
 quiddam in terram, quanquam non
 ampli.

ἐν τῷ πειρόμενον ἐκείνῳ δὲ. πᾶσι τού-
 τῳ μόνον, ὅτι κατωθεν ἀφορῶντες οἱ
 ἄνθρωποι ἐπήκυν, καὶ μετ' εὐφημίας,
 καθ' ἑσθλαίμην τῇ πῆσαι, παρέπιμ-
 πον. δειξάσθε δέ μοι τὰ πονεῖσα,
 καὶ μετὰ τῶν ἐπαγγελῶν ἐκείναις, ἐπικνή-
 ρουσαν αὐτοῖς, ὅτι ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἐδοῆται
 ἐκείνῳ ἐνδεδυκῶτα, ὡς εἶχον ἀφι-
 πτάμενοι, ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπά-
 ρυφός τις ἐπικνήκειν. καταλαβῶσαι
 γὰρ καὶ τὴν πατέρα ἐστῶτα, καὶ ἀει-
 μένοντα, ἐδόκουνεν ἀπὸ ἐστῆσαν τῇ
 ἐδοῆται, καὶ μετὰ, εἴθ' ἤκειρι, καὶ
 πὶ καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρὰ δὲ αἶν-
 ποῖ ἐμὲ ἐβλάψασι. ταῦτα μέ-
 μνημα ἰδὼν, ἀνέπαυε ἐπ' αὐτῶν, ἐμοὶ δο-
 καῖ ἐπαρκαλῶντες πρὸς τὸν ἴσον ἀληγῶν
 φόβον. μεταξὺ δὲ λέγοντι, Ἡρά-
 κλεις

amplius memini quidnam illud fu-
 rit, quod cum spargebam. nisi hoc so-
 lum, quod ex inferiori loco aspicien-
 tes homines aspiciebant me, & ad
 quoscunq; volando perveneram cū
 multa predicatione & gratulatione
 me prosequerentur, & quasi deduce-
 bant. Porro ubi illa hæc tanta mihi, &
 meipsum collaudantibus illis demon-
 strasset, reduxit rursum, non amplius
 eadem veste illa indutum, quam ha-
 bueram ab initio auolans, sed vide-
 bar mihi dum admodum delicatas
 splendida veste redire. Deprehendens
 igitur & patrem astantem, atque ex-
 spectantem me, monstravit ei ve-
 stem illam, & meipsum qualis redi-
 rem: submonuitq; eum, quā parū ab-
 fuerit, quin minimè digna de me ille
 cum amicis statueret. Atq; hæc quidē
 memini videre me, cum primò pue-
 ritia egressus essem, plagarū metu, cen-
 mihi videor tū perturbatus sed inter-

κλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον,
 καὶ δίκαιον. οἷτ' ἄλλ' ὅπως ὑπέκρυσεν
 χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκισαί εἰσιν
 αἱ νύκτες, ἢ πᾶσα πρὸς τριήσπερ,
 ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτὸς εἴσι. τί δ'
 ἂν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσσι παῦται πρὸς
 φῆμ᾽, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτός,
 καὶ ἀνείρων παλαιῶν, καὶ ἥδη γεγη-
 ραχότων; ἔωλ' ἄρα ἡ ψυχρολογία.
 μὴ ἀνείρων τιῶν ἡμᾶς ὑποκριτὴς τι-
 κας ὑπέληφεν; οὐκ, ὦ Ζαθέ. εἰδὲ
 ἄρα ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ
 ἐνύπνιον, ὡς εἰλόκει αὐτῷ, καὶ ἐν τῇ
 πατρῷα οἰκίᾳ καὶ τὰ ἄλλα. ἴσθι γὰρ,
 εἴχ' ὑποκρισὶν πῶς ὄψιν, εἰδὲ ὡς
 Φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὴν διεξήει, ἔ-
 ποθε ἐν τῷ πολέμῳ, ἔδοξα γινώ-
 σκει πραγμάτων περὶ τῶν π-
 λυμένων.

ea cum hæc dicuntur, ô Hercules inquit quispiam, quàm longum hoc somnium & iudiciale est? Deinde alius quidem hoc interpellans, Hyemæle (inquit somnium est, quando noctes sunt longissimæ, aut fortasse etiã trinoctiale, qualis & ipse Hercules est. Quid igitur in mentem venit illi nugari talia nobiscum, mentionemque facere puerilis istius noctis, somniorumque veterum, & ætate iam obsoletorum? Rancida enim hæc frigida oratio. An fortè somniorum quorundã quasi quosdam interpretes esse nos credidit. Nequaquam, ô bone Quoniã neq. Xenophon quondam exponens somnium illud quo pacto ipsi visum fuerat in domo paterna, & deinceps, Noctis visionẽ non ut coniectationem propositam tanquam nugari statuisset, illa narravit, præsertim in bello & summa rerum desperatione constitutus, circumstantibus undique

λεμένων, ἀλλὰ π καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ
 διήγησις. Ἐτοίνω καὶ γὰρ τὸ οὐκ εἶναι
 ὑμῖν διηγησάμενον ὁκνέω ἕνεκα, ὅπως
 οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπνται, καὶ
 παρδαίαις ἔχονται, καὶ μάλιστα, οἱ τις
 αἰσῶν ὑπὸ πινύρας ἐβηλοκακῆ, Ἐπρὸς
 τὰ ἥγιστον διασκελίσαι, φύσιν οὐκ ἀγνοῶ
 χλαφθείρων. Περὶ ῥῶσθ' ἵσταται, εὐεῖδ' ἔ
 ἔπι καὶ κῆν ὅ ἀκρόας τῷ μύθῳ, ἰκα-
 ρὸν ἐαυτῷ ὡς δαδειγμα ἐμὲ προσησά-
 μεν ὅ, ἐκροῶν οἱ ὅ μὲν ὦν, πρὸς τὰ
 καλίστα ὤρμηται, καὶ παρδαίαις ἐπεθύ-
 μοιται, μοι δὲ διασκελίσαι πρὸς τὴν
 πενίαν τὴν πᾶσι οἷον ὅτι πρὸς ὑμᾶς
 ἐπαυελήλυθα, εἰ ἔ μὴ δὲν ἄλλο, ἔδει-
 νος γὰρ τῶν λιθογλύφῳ αἰδο-
 ζότερῳ.

(9) X (500)

hostibus, sed quod utilitatem quamdam secum habebat illa narratio. Proinde & ego somnium hoc vobis exposui, ea videlicet gratia, ut adolescentes ad meliora studia converterentur, & humanitatem amplecterentur, & maxime si quis eorum præ inopia & paupertate prius de se ipso statuit animûmque ad deteriora declinat ingenium non illiberale illiberaliter perdendo. Confirmabitur enim & ille sat scio, & quasi conualescet, sermone hoc audito idoneo, sufficiens exemplo me sibi proposito, ubi videlicet ipse secum cogitabit, è quibus vitijis ad optima prouectus fuerim, Humanitatémque appetiuerim, minime deiectus aut fractus animo ob eam paupertatem, in qua tunc fui deinde qualis & huc ad vos ascenderim, qui certè ut nihil aliud aut amplius nullo tamen statuariorum istorum, inferior aut obscurior euasi.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

ΖΗΝΟΣ, ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ

Μώμης.

Ζεύς.

ΜΗκέτι πυνθίζετε ὦ θεοί, μηδὲ
 καὶ γωνίας λυσιφρόμενοι, πρὸς
 ἄς ἀλλήλοις κεινολογῆσθε, ἀγανα-
 κτήντες, οἱ πολλοὶ ἀνάξιοι μετήχυσιν
 ἡμῖν τῷ Συμποσίῳ· ἀλλ' ἐπείπερ δατο-
 φέδοται πρὸς τῶν ἐκκλησιῶν, λεγέ-
 τω ἕκαστος εἰς τὸ φανερόν· τὰ θεοκῆν-
 τέ οἱ, καὶ κατηγορεῖτω. σὺ δὲ κή-
 ρυττε, ὦ Ἐρμῆ, τὸ κήρυγμα, τὸ ἐκ τῆς νό-
 μης. Ἐρμ. ἄκχε, σίγα· τίς ἀγορεύειν
 βύλεται τῶν πλείων θεῶν, οἷς ἕξεσιν;
 ἡ δὲ σκέψας πρὸς τῶν μετρίων καὶ ξέ-
 νων. Μώ. ἐγὼ ὁ Μώμης, ὦ Ζεῦ, ὅμοι
 ὀπιτρέψαις αἰεὶν Ζεύς τὸ κήρυγμα
 ἤδη ἐφίησιν, ὥστε ἔδιν' ἡμῶν δέησιν. Μώ.

Φημί

DEORUM CONCILIUM.

Jupiter, Mercurius & Momus.

Jupiter.

NE posthac murmuretis, ó Superi, neque ad angulos conuersi in aurem, alter cum alterò colloquatur, indignantes multos parum dignos nostri symposij esse participes. Verùm posteaquam coactum est concilium, quisque propalam in medium suam adferat sententiam & quæ accusatione digna sunt, accuset. Cæterum Mercuri, præconium illud ex lege clara voce promulgato. *M. a.* Arrige aures & vocem comprime. Quis ex Dijs senioribus & perfectis quibus permissum est in concione verba vult facere? ipsa deliberatio de inquilinis, & hospitibus futura est. *Momus.* Ego Momus, ó Iupiter. si fandi copiam mihi feceris. *I. v. p.* Iam ipso præconio loquendi permissu nihil opus est *Mom.*

R 4

Aio

φησὶ τὸν κύριον δαίειν τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ,
 οἵ τε οὖν αὐτοῦ ἐχθροὶ εἰς αὐτὸν ἔχουσιν αὐ-
 τὰς γεγνηῖσθαι, ἀλλ' οἱ καὶ καὶ τὰς ἀν-
 ῥάτους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἐποτί-
 ριζε καὶν ὀπιθάνουσιν, καὶ οὐκ ἔστιν ἡμέρα,
 οὐδὲν ἐκείνου εἶναι τῆς σαρραπείας. καὶ οὖν
 εἰ, ὦ Ζεῦ, καὶ πλεονέκτης μοι ὄναι ἐ-
 π' αὖν· καὶ οὖν γὰρ ἐν ἀλλοτρίῳ ἐβίωσά μιν.
 ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλευθέρους
 ἐμὴ τὴν γλῶτταν, καὶ καὶ οὖν αὖ καὶ
 σκεπήσασιν τῶν ἐκ καλῶς γνησμένων.
 ἐπελὶ γὰρ καὶ ἀπάνται, καὶ λέγουσι
 ὅτι οὐκ ἐστὶ μοι ἐκ τῆς φωνῆς, καὶ οὖν εἰ-
 δώς πνα, καὶ οὖν ἐπ' αὐτοῦς ὁππότε
 πιν τὴν γλῶτταν. ὥς καὶ παχὺ αἶς
 ἀποκῶν τοὺς πολλοῖς, καὶ συκοφαν-
 τοὺς τῆς φύσιν, δημόσιος αἶς κατήγερος
 ἐπ' αὐτῶν ἐπὶ νόμαζοντες. καὶ οὖν αὖ
 ἐπ' αὖ-

Aio itaque vitiosè, & improbè non-
 nullos nostrum facere, quibus non
 satis est semet Deos ex hominibus fa-
 ctos esse, nisi suos quoque pedisse-
 quos & famulos nobis honore pares
 esse ostenderint; qua in re nihil ma-
 gnū aut iuvenile se fecisse existimant.
 Volo verò ô Iupiter, vt interrita lo-
 quendi libertas mihi concessa sit. Ne-
 que enim aliter, quæ sentio, effari pos-
 sim. Sed me omnes ex æquo noue-
 runt, quàm liberè linguae Deus sim &
 quàm nihil eorum, quæ parum ho-
 nestè & decore sunt, reticere soleam.
 Etenim omnia in reprehensionem
 rapio, ac propalam, quæ mihi viden-
 tur proloquor, neque formidans cu-
 iusquam auctoritatem, neque præ
 verecundia sententiam meam celans.
 Quapropter & onerosus multis esse
 videtur, & aatura lycophanticus, dum
 communis quispiam omnium accu-
 sator ab illis vocor. Sed enim postea-

ἐπείπερ ἔξεισι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ,
 ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπῆν, ἔ-
 διν ὑποσείλαμεν ὅτι ἐρῶ. πολλοὶ
 γάρ φημι σὺν ἀγαπῶντι, ὅτι αὐ-
 τὸν μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ζω-
 οντων, καὶ εὐωχεῖνται θύσης, καὶ
 ταῦτα, θνητὸν ἐξ ἡμισείας ὄντες,
 ἐπὶ καὶ τὰς ὑπερτέρας, καὶ δια-
 σώτας τὰς αὐτῶν ἀνέχοντες ἐς τὴν
 ἔσχατον, καὶ προειέγραψαν. καὶ
 νῦν θύσης ἀθανομαίς τε νέμονται, καὶ
 θύων μετέχουσιν, ἔσθ' ἐκ καταβα-
 λόντες ἡμῖν τὸ μετόικιον. Ζεὺς, μη-
 δὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ
 σαφῶς, καὶ ἀεὶ ῥήδην λέγε, περ-
 τιθεῖς καὶ τῆνομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μῖσον
 ἀπέρριπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολ-
 λούς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρμόζεν ἄλλοτε
 ἄλλον

quam licitum est, atque ita iam proclamatum & tu Iupiter, cum libertate loquendi facultatem mihi concessisti, nihil reformidans dicam. Multi sunt, inquam, non contenti, quod ipsi in deorum concilium admissi nostri contubernij sunt participes. quodque pari fortè nobiscum convivuntur, præsertim cum ex dimidio homines eos esse constet suos præterea ministros, & chori socios in cælum adduxerunt, eosque deos fecerunt adscriptitios. Et nunc æqualem cum alijs distributionem auferunt, & sacrificiorum consortes sunt, pensionem in inquilinos constitutam nobis minimè persoluentes. IVP. Ne quid obscuris ambagibus involuas, ô Mome, verùm perspicuè & dilucidè, quæ sentis eloquere, additis quoque nominibus. Iam enim in medium oratio ita tibi projecta est ut, multos pariter in suspensionē rapiamus, ac alium alio

ὄψαν τοῖς ἀγχομένοις. ἤδη δὲ παρρη-
 ῖαν ὄντα, ρήδην ἐκείνῃ λέγει. Πρὸς
 εὖγε ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με
 καὶ τὴν παρρησίαν. ποιεῖς γὰρ τὸ
 βασιλικὸν εἰς ἀληθείας, καὶ μεγαλόφρον.
 ὅς ἐστι καὶ ἐγώ. οἷός ται ἦν καὶ
 ἔτ' ὁ Διόνυσος ἡμιάνθρωπος τὸν
 ὕδρι ἐκάλω μητρὸς γενέσθαι, ἀλλὰ Σορὸφεί-
 νιος πινέμπρος τὸν Κάδμους θυγα-
 τριδῆς, ἐπέπερ ἐξέωθι τῆς ἀθανά-
 τας, οἷός μιν ἀνέειπεν ἔλεγε, ἔπ-
 τὸν ῥήσαν, ἔπειτ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'
 βαδίσμα. πάντες γὰρ οἷον ὅρα
 εἰς ἦλος, καὶ γυναικὸς τὴν φύσιν,
 ἡμιανθῆς, ἀκρόαται ἔωθεν δόποπτιαν.
 ὁ δὲ, καὶ ὅλῳ φρεσὶν αἰσιποίησεν ἡ-
 μῖν, καὶ τὸν ῥῥον ἐπαγόμενος πᾶσι,
 καὶ θεὸς ἀνέφρονι, τὸν Πῶνι, καὶ τὸν
 Σιληϊόν, καὶ Σαπφῶν, καὶ ῥοῖος ἡδὲ
 καὶ

modo tuis dictis obnoxium infimus
 lemus. Oportet verò liberum concio-
 hatorem nihil ob metum reticere.
 Mo, Euge, ô Iupiter, quod me ad lha-
 gus libertatem cohortaris. Fit enim
 hoc abs te animo verè regio & ma-
 gifico. Proinde nominatim quoque
 eosdem perstringam. Ille enim gene-
 rosissimus Bacchus semihomo exi-
 stens, neque à materna stirpe Græcus,
 sed Syrophœnicis cuiusdam merca-
 toris, nempe Cadmi nepos, postea quàm
 immortalitate donatus est, cuiusmodi
 ille quidem sit non dico, neque mi-
 tram, neque ebrietatem, neque erran-
 tem eius incesum vitupero. Omnes
 enim, ut opinor, videris quàm mollis
 sit & effœminatus delicijs, semisfa-
 uis, statim à summo mane merum
 spirans. Ille verò totam curiam nobis
 asciuit, à toto choro adueto præstò
 est, Deosque declaravit, & Pans, & Si-
 lenum, & Satyros, agrestes quospiam
 &

καὶ αἰπύλας τὰς πολλὰς, σκιρτητικὰς
 ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοθίους.
 ὧν ὁ μὲν κέρχεται ἔχων, καὶ ὅσων ἐξ ἡμι-
 σείας εἰς τὸ καίω αἰγὶ εοικώς, καὶ γέ-
 νειον βαρὺ καθεμένον, ὀλίγον τρά-
 γος Διαφίρων ἐστίν. ὁ δὲ Φαλακρὸς
 γέρον, Σιμὸς ἔρινα, ὅππῃ ὄντα πολλὰ
 ὀχόμενος Λυδὸς ἔτος. οἱ δὲ Σάτυροι, ὀ-
 ξεῖς τὰ ἄλλα, καὶ αὐτοὶ Φαλακροί, κε-
 ραῖται, οἷα πῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρί-
 Φοις τὰ κέρχεται ὑποφύεται, Φρύγας
 πίνες ὄντες. ἔχουσι δὲ ἔρας ἅπαντες ὁρᾶ-
 τε οἷος ἡμῖν θεὸς ποιῇ ὁ γράδας; ἵτα
 θαυμάζομεν, εἰ κατὰ Φρονέσιν ἡμῶν
 οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες ἔτιω γέλοίους
 θεούς, καὶ περσείας; ἐγὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ
 δύο γυναῖκας ἀνήγαγε τῷ π Αἰλιά-
 δινῳ, ἧς καὶ τὸν Σίφωνα ἐγκατί-
 λεξε τῷ τῶν ἀστέρων χορῷ, καὶ τῷ
 Ἰκαρίῳ ἔγεωργε θυγατέρα. καὶ ὁ πέντων
 γελοῖο-

& caprarios permultos, homines sal-
tationi deditos, & forma monstrosos.
Quorum hic quidem gerens cornua,
dimidia atque inferiore parte corpo-
ris capram referens, barbâmqûe pro-
fundam nutriendum parum ab hircò dif-
crepat. Alter verò senex, caluitio, &
simis naribus deformatus, plurimum
super asinum inequitans, genere Ly-
dus est. Cæterùm Satyri, acutis auri-
bus, & ipsi calui, & cornigeri qua-
lia ferè hœdi nuper natis excrescunt
cornua, Phryges quidam existentes.
Sunt verò caudati omnes. Videte
cuiusmodi Deos nobis facit genero-
sus ille. Deinde mirantur, si con-
temnunt nos homines, videntes ad
ridiculos, & portentosos Deos. Mitto
enim dicere, quod & duas mulieres
adduxerit, nempe Ariadnem, cuius
etiam coronam stellarum choro an-
numeratam addidit: alteram Icari a-
gricolæ filiam, & quod omnium est ri-
dicu-

μέλειόωντες, ὡς θνητοί, καὶ τὴν κίνα τῆς
 Ἡελιογόνης, καὶ τῶν ἀνήμερων, οὐκ οὐ
 ἀνιῶται ἢ παῖς, εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ ὕδατι
 τὸ κυνίδιον αὐτῆς. ταῦτα ἔχ' ὕδατος ὑμῶν
 ἀλκυῶν, καὶ περὶνία, καὶ γίλας, καὶ ἀκόν-
 τεα δ' ἔν' ἑκατέκλῃς. Ζεὺς. μηδὲν ὡς
 παῖς, ἔπειτα, μή τι ὡς Ἀσκληπιοῦ, μή-
 τι ὡς Ἡρακλέους. ὁρῶ γὰρ σὶ φέρῃ
 τῷ λόγῳ. ἔπειτα γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν, ἰατρὰ
 καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων, καὶ ἐπεὶ πολ-
 λῶν ἀνταξίῃ ἄλλων· ὁ δ' Ἡρακλῆς
 ὑποδυνάμεος, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπεί-
 τοι τὰν ἀθανάσιων· ὥστε μὴ καταγέσθαι
 αὐτῶν. Μῶ. Σιωπήσομαι διὰ σὶ, ὦ
 Ζεῦ, πολλὰ εἰπὼν ἔχων, καὶ τοι εἰ μη-
 δεῖν ἄλλο ἐπὶ τὰς ἡμεῖς ἔχῃς τῷ πυ-
 ρός. εἰδὲ ἐξελῶ καὶ πρὸς αὐτὴν σὶ τῇ
 περὶνίᾳ ἀρῆσθαι· πολλὰ γὰρ αὐτῶν εἰ-
 πῶν. Ζεὺς. καὶ μὲν οὕτως ἔστιν ὅτι

dioplosissimum, & Superi, Erigones
 quoq. canem illū adduxit, ne tristitia
 afficeretur puella, si in cœlo non ha-
 beret cœlestium suum. Hæc verò non
 videntur vobis esse contumeliosa,
 quæque nec infania, nec risu careant?
 Audite etiam alios. IVP. Caue, Mo-
 me, quicquam dixeris, aut de Escula-
 pio, aut de Hercule. Video enim quò
 orationis tuæ impetu rapiaris. Et
 enim horum alter agit medicum, &
 egrotos morbis sanat, estque pluri
 multis alijs antefereendus. At Hercu-
 les filius meus non paucis laboribus
 immortalitatem adeptus est. Itaque
 caue ne hosce accuses. MO. In tui qui-
 dem gratiam, tacebo Iupiter, & si mul-
 ta dicenda habeam: atque si nihil ali-
 ud, adhuc tamen signa igne inusta in
 corpore retinēt. Porro si liceret & ad-
 versum te dicendi libertate uti, multa
 haberem quæ possem oratione re-
 prehendere. IVP. Atqui in me maxi-
 me

τι μάλιστα. μῶν δ' ἔνκατε ξείνας δια-
 κει; Μῶ. ὦ Κρήτη μὲν ἑμὸνον τῷ το
 ἀκῆσὶ ἐπιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι πῶρ' αὖ
 λέγουσι, καὶ ταφον ὀπιθεκνύουσιν, ἀγῶ
 σι δ' ἔπ' ὀκείνοισι παίδεσσι, ἔπ' Αἰγα-
 ῶ. Αἰγυῖον, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι
 φέσκουσιν. ἃ δ' ἡ μάλιστα ἐλεγχθῆται
 σφῆν ἡγῶμαι, πύται ἐρῶ. τίμω γάρ τι
 ἀρχὴν τῶν ποικύων ὠδονομημάτων,
 καὶ τίμω αἰτίαν σὺν ὧ Ζεῦ, παρέρχες. Λο-
 πὸς γὰρ ἐμπέσσηπας γε πὺν ἔρανον τ'
 ἡμιθῶ. ἔγχερ' ἀν' ἄλλως ἔπειμι. καὶ
 τὸ πρῶγμα γελοιότατόν ἐστιν, ὅπότε ἂν
 τις ἀφ' ἡμῶν ἀκῆσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν θε-
 ῶς ἀπεδύχθη, ὁ δὲ Εὐρυπτεὺς, ὅς ἐπέ-
 ταπεν αὐτῷ, τίθ' ηκε. καὶ πηλοῖσι Ἡρα-
 κλείας νεῶς, οἰκέτεσ' οὐτ' αὖ, καὶ Εὐ-
 ρυπτεὺς παρ' αὐτοῦ, τὸ σφισσόντι αὐτῷ.

me tibi licet dicere. Nunquid igitur
& me ut Deum inquilinum in ius vo-
cas, Mo. Equidem in Creta non tan-
tùm hoc audire licet, verùm aliud
quoque de te dictitant, atque etiam
sepulchrum tuum commonstrant
hospitibus. Ego verò neque illis fi-
dem habeo, neque ex Achiuorum
numero Æginensibus suppositivum
te esse affirmantibus. Cæterùm, quæ
cum primis reprehensione digna sunt,
eain medium adducam. Ecnimverò
horum delictorum principium &
causam præbuit ipse enim semideus
cœlum iam compleuisti neque enim
aliter possum dicere. Est quæ res planè
absurdissima, si quis ex improviso au-
dierit Herculem in deorum nume-
rum esse assumptum, Eurystheum au-
tem, qui illi imperauit, fati functum
esse: & Herculis templum cerni in
proximo, ministri existentis, Eury-
sthei v. r. o illius domini sepulchrum.

Et

καὶ πάλιν ἐν Ὀλύμπῳ, Διόνυσος μὲν θε-
 ὁς, οἱ δὲ ἀνέψιοι αὐτοῦ, ὁ Πενθεύς, ὁ Ακ-
 ταίων, καὶ ὁ Λεάρχος, ἀνθρώπων ἀ-
 πάντων κακοδαμονέστατοι. ἀφ' ἧ δὲ
 ἀσπίδος ὡς θεοῦ ἀνέωξας πῆς τοῦτο
 πῆς θύρας, ἔπεντες ρεμύμηνταίσε. καὶ
 ἔχῃ ἄρρενες μέγον, ἀλλ' ὅπερ αἰχρῖσυν,
 καὶ αἱ θήλειαι θεαί. ὥς ταῦτα μὲν
 εἰσεν μοι δοκῶ. μακρὸν γὰρ αἶν τὸ διε-
 λέγκειν γήμοιτα. Ζεῦ. μῆδ' ἐν πῆ
 Γανυμήδους ὡς ἔωρε ἔπης. καὶ ἀπο-
 νῶ γὰρ εἰ λυπήσεις τὸ μεγαλύνον, ὅντι
 δίνας τὸ γήμῳ. Μῶ. ὅκ ἐν μῆδ'
 πῆ τῆ ἀετῆ ἔπω, ὅπ καὶ ἔτ' ἐν τῷ
 ἔρανῳ ἐστιν, ὅπ τῆ βασιλείας σκῆπτρον
 καθεζόμενος, καὶ μοινοεχὶ ὅπ τῶ
 κεφαλῇ σου κρατοῦν, θοὸς εἴση
 δοκῶν, ἢ καὶ τῆτο τῆ Γανυμήδους
 ἐνέκα

Et rursus ex Thebanis Dionysus Deus factus est : eius autem consobrini nimirum Pentheus & Actæon & Learchus homines fuerunt omnium infelicissimi. Ex quo verò tu Iupiter semel illis hanc licentiam ianuam aperuisti, omnes tuum institutum imitantur. Neque tantum Dij tui sunt imitatores (sed quod turpissimum) etiam Deæ hac in parte tuum æmulantur ingenium. Itaque hæc mihi missa faciendæ videntur multi enim laboris esse hæc cuncta singularem reprehendere. LV P. At vide, Momene quid de Ganymede dixeris. Male enim me habebis, si adolescentem verbis conurbaueris, affecto consume-
 tis genere. MOM. Proinde neque de aquila quicquam dicturus sum, quod & illa in coelo versatur, regio strepro infidens ac tantum non super capite tuo nidificans, & Deus esse gestiens : aut illam quoque in Ganymedis gratiam

ἔνεκα εἰσόμεν ; ἀλλ' ὁ Ἀτῆς γ, ὦ Ζεῦ,
 καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζι, πόθεν
 ἡμῖν ἐπείσε κλήθησαι ἔπει, ἢ ὁ Μίθρης
 ἐκείν, ὁ Μῆδ, ὁ τὸν κἀνδρὺν, καὶ
 τὴν πάραν, ἐστὶ ἐκλαλῶζων τῇ Φωνῇ,
 εἴτε ἐστὶ λὺν παρπὴ τις, ξυνήσι. τι-
 γαρ ἔν οι Σκύθαι, εἴ οι Γέται ταῦτα
 ὁρώντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν ἐ-
 πόντες, αὐτὴ ἀπαθανατίζῃ, καὶ
 θεοὺς χειραπνύσιν, ἕς ἂν ἐμελήσωσι,
 τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ καὶ Ζάμολ-
 ξις διῆλθ' ὦν, παρενεγράφη, ὅτε
 οἶδ', ὅπως διαλαθῶν. καὶ τοι ταῦ-
 τε πάντα, ὦ θεοὶ, μέτρια. σὺ
 δὲ ὦ κυναπρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐ-
 σαλμένη Αἰγύπτιε, τίς σὶ, ὦ βέλπτε,
 ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν ;
 τί δὲ

tiam præteribimus ? Atqui ô Iupiter, Attis ille, & Corybas, & Sebazius unde nobis tandem accersiti veniunt ? aut etiam Mithres ille Medus, qui indumento Persico amictus, & tiara redimitus est, neque Græcam vocem sonans ad eò ut, si quis illi nectar propinet, præhibentem non intelligat. Itaque & Scythæ & Gætæ hæc videntes, nobis longum valere iussis, ipsi immortalitate donant homines, suisque suffragijs Deos quoscunque libuerit cōstituunt, non alia ratione, quàm Zamolxis serpens conditionis homo existens, diuinitatem adeptus, haud Deorum numero adscriptus, haud scio quo modo nobis imposuerit. At sanè hæc omnia ô Dij adhuc mediocria, & aliquo modo ferenda sunt. Cæterum tu, ô canino rictu hians Ægyptie, qui sindone amictus es, quisnam esse gloriaris, ô optimè, aut quomodo Deus esse contendis latrando ?

Quid

ἡ δὲ βυλόμεν, καὶ ὁ μεμφίτης ἔτος
 ταῦρ, ὁ πικίλ, προσκυῖται, καὶ
 ἡ αἰ, ὁ προφήτης ἔχει ὁ αἰχρῶνα
 δεῖς ἰδίδας, καὶ πηθήκας αἰσῶν, καὶ τῶν
 γῆς, ὁ ἄλλα πολλὰ γελοϊότερα, ὅτι
 οἱ δὲ ὅπως ἐξ Αἰγυπτῶν ἀφαισθέντα
 εἰς τὸν ἔρανον. ὁ ἡμεῖς ὡς θεοί, πῶς
 ἀνέχεσθε ὁρῶντες ὀπίσθης, ἢ καὶ μάλ-
 λον ὑμῶν προσκυνούμενα; ἢ ὡς Ζεὺς
 πῶς φέρεται, ἐπιδάσκει καὶ κέραια
 φύσσει αἰσῶν; Ζεὺς αἰσῶν αἰσῶν
 πῶς φέρεται πᾶσι τῶν Αἰγυπτίων. ὁ
 μὲν δὲ ἐν ὧ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν,
 αἰνίγματά ἐστι, καὶ ὁ πᾶν γῆ κατε-
 γελαῖν, ἀμύητον ὄντα. Μῶ, πᾶν γῆ
 μυστηρίων, ὡς Ζεὺς, δὲ ἡμῖν, αἰσῶν
 θεοὺς μὲν, τῶς θεοὺς, κυνοκεφάλους
 ὅτι, τῶς κυνοκεφάλους. Ζεὺς. ἔα, φημι
 τὰ πᾶσι Αἰγυπτίων. ἄλλοτε γὰρ πᾶσι
 τέτων

Quid au-
 taurus
 & resp-
 phetas
 percen-
 hislon
 modo
 consc-
 modo
 ndre
 tu lup-
 postea
 duxerit
 quadi
 illoru
 nigr
 nis d
 bis
 Deo
 mini
 ore
 in y

Quid autem sibi vult & Memphites taurus ille versicolor, qui & adoratur, & respondet oraculis. neque non prophetas habet? Pudet verò me ibides percensere, & simias, & hircos, atque his longè absurdiora. quæ nescio quomodo ex Ægypto in cœlum vsque conscenderunt, illa itaque. Dij, quomodo sustinetis æquali vobiscum honore aut etiam amplius adorari? Aut tu Iupiter, quo ferre potes animo, posteaquam arietis cornua tibi produxerint? IVP. Turpia profectò sunt, quæ dicis de Ægyptijs Attamen pleraq; illorum in se mystica complectuntur ænigmata, quæ non prorsus à prophanis deridenda sunt. M O M. Planè nobis, Iupiter, opus est mysterijs, ut Deos Deos esse cognoscamus, & caninis capitibus præditos, canes esse intelligamus. IVP. Mitte de Ægyptijs in præsens dicere: non verò de his

S

ali-

τῶν Ἰπποκρίμεθα Ἰπὶ χολῆς. οὐ
 οἷ τὸς ἄλλους λέγει. Μῶ. τὸν Τροφώ-
 νιον, ὃ Ζεῦ, ἔδ' ἡ μάλιστα με δαποπνίγει,
 τὸν Ἀμφίλοχον, ὃς ἐναγὺς ἀνθρώπων,
 ἔμνητραλοῖς ἕως ὧν, Ἰταπιδεῖ ὁ γιν-
 νᾷς ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος πα-
 ραλλὰ, καὶ γρητεύων πῖν διυαῖν ὀβο-
 λοῖν ἕνεκα. κινεῖται ἡμ' ἐπὶ αἰῶν Ἀπλ-
 λον εὐδοκμεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος,
 καὶ πᾶς βωμὸς χρησικωδέει, ὃς ἀν' ἑ-
 λαίῳ πεψυδῆ, καὶ στεφάνης ἔχη, ἔ-
 γρητ' ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοί
 αἰσιν. ἤδη ἔδ' ὁ Πολυδάμας τ' Ἰάθ-
 λητ' ἀνδρίας ἰῶται τὸς πυρέττοντας
 ἐν Ολυμπίᾳ, ἔδ' ὁ Θεαγένης ἐν Θάσῳ.
 καὶ Ἐκτοριδύσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτε-
 σιλάῳ κατὰ ἡκρὺ ἐν χερρόνησῳ. ἀφ'
 ἧδ' ἔν τοσῶτοι γέγοναμεν, Ἰπιδίδωκε
 μέλλειν ἢ Ἰπικρία, καὶ ἱεροσυλία,

καὶ

alias per otium deliberabimus. Itaque alios si qui notandi supersunt adducito. Mom. Trophonium, & Iupiter, & quod me praefocet, Antiochum. Ille, inquam scelesti, & matricidae hominis filius vaticinatur in Cilicia, multa impudenter e mentiens, & duorum obolorum gratia praestigij incantans homines. Quo circa non amplius tu Apollo, ob vaticinij praedicationem haberi in pretio, sed iam omnis lapis & quaevis ara responsa dat oraculum petentibus, dummodo oleo perfusa fuerit, & coronas habuerit, & homine praestigiatore abundauerit, cuiusmodi iam permulti sunt. Iam etiam Polydamantis athletae statua medetur febre laborantibus in Olympia, & Theagenis in Thaso: quin Hectori quoque sacra faciunt in Ilio, & e regione Protefilao nempe in Cherroneso. Ex quo igitur in tantum numerum subinde aucti excreuimus, magis in

καὶ ὅλως, καταπιφρονήκασιν ἡμῶν,
 εὖ πιῦντες. καὶ ταῦτα μὲν παλαιῶν λό-
 γων, καὶ παρεγγράφίων. ἐγὼ δὲ ἐξέ-
 να οἰόματα πολλὰ ἤδη ἀκέρων, ἔτι
 ὄντων ἰνῶν παρ' ἡμῖν, ἔτι συστῆσαι ὅλως
 δυοῖα μέσων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, ἐστὶν τέ-
 ταις γελῶ. ἥ π' ἔστιν ἡ πολυθρύλ-
 λητοῦ δόξη, ἐ Φύσις, ἐ εἰμαρο-
 μένη, ἐ τύχη; ἀνυπόστατα, ἐ κενὰ
 πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλα-
 καῖν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ὀπι-
 νοηθέντα, καὶ ὅμως αὐτοχρέδια οἰ-
 τε, ἔτι τὴν ἀνοήτως πέπεικεν, ὥστε
 ἔδδαις ἡμῖν, ἔδδαι θύειν βέλεται, εἰ-
 δὼς ὅτι καὶ μυρίας ἐκατόμβας πα-
 ραθήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πράξου-
 σιν τὰ μεμοιραμένα, καὶ ὥς ἀρ-
 χῆς ἐκάστῳ ἐπεκλώσθῃ. ἡδέως ἀν-

vſu fuit periurium & ſacrilegium, & o-
 mninò nos deſpectui habere cœperūt.
 rectè facientes. Et hæc quidem de
 nothis & ſuppoſitijs dicta eſſe volui.
 Cæterū ego & peregrina nomina per-
 multa audiens eorū, qui neq; degunt
 apud nos, neque vſlo modo poſſunt
 eſſe admodū, ō Iupiter, propter hæc
 rideo. Vbi enim gentium eſt multis
 iactata illa virtus & natura, & fatum,
 & fortuna? intoleranda & vana rerum
 vocabula ab inertibus hominibus
 philoſophiæ titulo ſemet venditanti-
 bus excogitata. Quæ quaquam ipſo-
 rum commenta ſunt, ſic tamen ſim-
 plicium animis perſuaſerunt, vt ne-
 mo amplius nobis ſacrificare digne-
 tur, cum certò perſuaſum habeam,
 etiamſi infinitas hecatombas nobis
 obtulerit, fortunam tamen nihilo ſe-
 cus ea facturam, quæ à fatiſ decreta
 ſunt, & quæ ſub initium cuique na-
 ſcentium Parcæ fatalibus ſuſis adne-

ἄνθρωποι μὲν σε, ὦ Ζεῦ, εἶπα εἶδες ἢ ἀρε-
 τὴν, ἢ Φύσιν, ἢ ἡμαρμένον· ὅτι μὲν
 γὰρ καὶ σὺ ἀκέραιος ἐσὶ ταῖς τῶν φιλοσό-
 φων διδασκαλίαις, οἵδ' αὖτε, εἰ μὴ καὶ κοι-
 φός τις εἴη, ὃ βουόντων αὐτῶν μὴ ἐπαύ-
 ρειν. πολλὰ ἔπειχων εἰπῶν, καταπαύσω
 τὸν λόγον. ἐρῶ γὰρ τὰς πολλὰς ἀχ-
 θόμενας μοι λέγοντι, καὶ ζυγίσιοντες,
 ὅπῃ μὲν μάλισται, ὧν καθήψατο ἡ περ-
 ρησία τῶν λόγων. πέρας γὰρ αἰεθελίης.
 ὦ Ζεῦ, ψίφισμά τι πρὸς τέττοις ἀκα-
 γνώσμοις ἤδη ξυγγεγραμμένον. Ζεὺς.
 ἀνάγνωθι. εἰ πάντα γὰρ ἀλόγως ἡ-
 πασσω. καὶ δι' αὐτὰ πολλὰ αὐτῶν ὅπῃ
 γένοιτο, ὥς μὴ ὅπῃ τῶν ἰσθίων αὖν
 γένοιτο.

● (S) ● (S) ●

● H ● I.

uerint. Perlibenter itaque te Iupiter
interrogarem, ubinam tibi visa esset,
aut virtus, aut natura, aut fatū? Quod
enim & tu talia subinde in philopho-
rum disputationibus audias, mihi du-
bium non est, nisi fortasse quispi-
am surdus sis, ut eosdem vociferan-
tes inaudire nequeas. Multa equidem
adhuc dicenda supersunt, sed finem
verborum faciam. Video enim quos-
dam ob dicta mea dolenter percur-
bari, & iam sibilare, maximè, verò eos
qui orationes libertate tacti sunt. Ita-
que pro concludenda oratione, & ita
seder animo tuo Iupiter, decretum
quoddam de illis legam iam conscri-
ptum. **IVP.** Recita: neque enim omnia
absurdè aut de nihilo reprehendisti.

Et sanè multa ex illis inhibenda &
coërcenda sunt ne in im-
mensum exorescant.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Αγαθὴ τύχη.

Μῶμος καὶ Διὲς.

Εκκλησίας ἐνόμιμα ἀγομένης, ἐβδό-
 μη ἵσταμένῃ, ὁ Ζεὺς ἐπευτάνευε, καὶ
 παρῆδρενε Πόσειδῶν, ἐπιστάται Ἀπλό-
 λων, ἐξαμμάπτει Μῶμον τῶν νυκτῆς.
 καὶ ὁ Ὑπνὸς τὴν γνώμην αἶπει. Ἐπειδὴ
 πολλοὶ τῶν ξένων ἑμόνον ἑλλήνες, ἀλλὰ
 καὶ βάρβαροι, ἑδαμῶς ἀξιοὶ ὄντες κοι-
 νωνεῖν ἡμῖν τῇ πολιτείᾳ, πατερίζα φέ-
 ντες, ἐκ οἷδ' ὅπως καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμ-
 πεπλῆκασι μὲν τὸ ἔργον, ἐς μεσὴν αἶαν
 τὸ Συμπόσιον ὅχλῳ ταραχῶδες, πλυ-
 γλώστων πιῶν, καὶ ξυγκλύδων, ἐπλέ-
 λοιπε ἢ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥς
 μναῖς ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, Διὰ τὸ πλεῖ-
 σθαι τῶν πινόντων, οἱ ἢ ὑπὸ αὐθα-
 δείας παρωσάμενοι τῆς παλαιᾶς π, ἔ-
 αλη-

D E C R E T V M.

Bona fortuna.

Momi & Iouis.

C Oncillo legitimè coacto, septimo idus Iupiter rectorem agebat, Neptunus præsidem, Appollo præfectum, & Momus scribæ officio fugebatur noctu, & Somnus dixit sententiam. Quoniam multi ex peregrinis non Græci tantum, verum etiam Barbari, nequaquam digni existentes cœlestis reipublicæ communi nobiscum participatione nothi & subditij, haud scio quo nam modo etiam Dij esse contendentes cœlum compleuerunt, ita ut symposium tumultuosis turbis plenum sit, obstrepentibus passim diversis linguis multitudinis vndique accersitæ: defecit autem ambrosiæ & nectaris copia, ad eò ut mna iam coëmenda sit hemina propter bibentium multitudinem: sed enim illi, qua sunt procacitate &

αἰληθεῖς θεοί, προεδρίας ἡξιώκασι
 ἑαυτοὺς ἐπὶ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν
 τῇ γῇ προπρεᾶσθαι θέλουσι, δευδοχθῆναι
 τῇ βελῇ καὶ τῷ δήμῳ· ἐυλογεῖν μὲν
 ἐκκλησίαι ἐν τῷ Ολύμπῳ περὶ τρο-
 πῆς χειμερινᾶς. ἐλίσθαι δὲ Ὀπιγνώ-
 μονας πλείους θεοὺς ἐπὶ αἷ, τρεῖς μὲν, ἐκ
 τῆς παλαιᾶς βελῆς τῆς Ὀπί Κρόνου,
 πέταρας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα. καὶ ἐν
 αὐτοῖς, τὸν Δία. τέττες δὲ τὺς Ὀπι-
 γνώμονας, αὐτοὺς μὲν καθέζεσθαι ὁμό-
 σιωτας τὸν νόμιμον ὄρκον, πλὴν Στύγα.
 τὸν Ἑρμῖν δὲ, κηρύττεσθαι ξυσαγα-
 γοὴν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιῶσι ξυπι-
 λθεῖν εἰς τὸ συνέδριον. τέες δὲ ἡ-
 κειν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμό-
 τες, καὶ ἀποδείξεις τῶ γένους. τὸν-
 ποθὲν δὲ, οἱ μὲν, περίωσας κατ'
 ἕνα

immodestia, Dijis veris antiquis locumotis semetipſi primis dignantur ac cubitibus præter omnem morem patrium adhuc in terris quoque ante alios honorari contendunt, viſum eſt ſenatui populoque, quæ ad hyberna ſolſtitia cogatur in Olympo concili-um: ſeptem autem ad cognoscendum appoſiti eligantur Dij perfecti, tres quidem ex curia veteri, quæ Saturno regnante conſtituta eſt: quatuor autem ex duodecim, quorum in numero vnus erit Iupiter. Cæterum qui electi erunt arbitri, ipſi ad cognoscendum cauſas ſeſſumeant, dicto prius ſuramento legitimo, nimirum Styge. At Mercurius proclamato præconlo vniuerſos in concionem congreget, quicumque in Deorum concilium legitime admitti poſtulant. Veniant autem illi adductis iuratis teſtibus, & certis generis indi- cijiſ. Deinde illi in vnum locum conueniant, verum ar-

ἕνα, οἱ δὲ ὀπιγνώμονες ἐξετάζοντες,
 ἢ θεὸς εἶναι δοκοῦνται, ἢ κατὰ πέμ-
 ψιν ὅτι τὰ σφέτερά ηῖα, καὶ τὰς
 θήκας τὰς προγονικάς. ἦν δὲ τις αἰ-
 λῶ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῷ
 ὀπιγνώμωνων ἐκκριθέντων ὀπιβαίνων
 ὁ ἕρως, εἰς τὸν ἑρταροῦ ἐμπιστῆν τῷ-
 πον. ἐργάζεσθαι ὅτι τὰ αὐτῷ ἕκαστον, καὶ
 μήτε τιτὼ Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, μήτε πιν Ἀ-
 σκληπιὸν χρῆσθαι, μήτε τὸν Ἀπόλ-
 λω ποσῶτα μόνον πιστῆν, ἀλλ' ἐνὶ ὀπι-
 λεξάμενον, μάντιν ἢ κισσαριδὸν, ἢ ἰα-
 τρὸν εἶναι. τοῖς δὲ φιλοσόφοις περι-
 πῆν, μὴ ἀναπαλάττειν καὶνὰ ὀνόμα-
 τα, μηδὲ ληθεῖν πρὸς ὧν ὅσα ἴσασιν.
 ὅποσοι δὲ ἤδη ναῶν ἡδυσιῶν ἡξιώθη-
 σαν, ἐκείνων μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀ-
 γάλματα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς, ἢ Ἡ-
 ρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων πνός.

ἐκεί-

bitri accuratè expendentēs , aut Deos illos declarabunt , aut ad sua sepulchra & maiorum tumulos ablegabunt. Si verò quispiam ex obscuris & reprobatis comprehensus fuerit , & semel ab arbitris condemnatus in cœlum ascenderit, ille per præcepta in tartarum corruat. Præterea quisque exerceat sua commercia , neque Minerva rei medicæ intenta sit , neque Æsculapius dandis oraculis vacet , aut seruiat, neque Apollo tanti soli sibi obeunda vendicat , sed vna re quispiam electa aut vatem , aut citharædū , aut medicum agat. Porro philosophis dicetur , ne noua subinde fingendo comminiscantur nomina , neque de ijs, quorum imperiti sunt , nugentur. In quorumcunque autem honorem, aut cultum, templa aut sacra constituta sunt, illorum imagines subvertantur, earūque loco aut Iouis, aut Apollinis, aut alterius cuiuspiam erigatur.

ὁκένοις δὲ τάφον χῶσαι τέλει
 πόλιν, καὶ σήλιν θησιῇσι ἀπὸ βω-
 μῶ. ἣν δὲ τις ἐθλακῆσθαι τῷ κηρύγ-
 ματι, καὶ μὴ ἐβελήσθαι θηὰ τὰς θη-
 γνῶμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτὸν κατα-
 θλαίτησαντων. Ζεὺς. τῷ μὲν ἡμῖν τὸ
 ψήφισμα δικαιόπατον, ὦ Μῶμε, καὶ
 ὅτω δοκῇ, ἀνατεινάτω τέλει χῶρα.
 μᾶλλον δὲ ἔτω γινώσκω. πολλοὺς γάρ
 οἶδ' ὅπ' ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσαν-
 τες. ἀλλὰ νῦν μὲν ἄπιπ. ἐπίται δὲ κη-
 ρύξει ὁ Εὐμῆς, ἥκετι· κομίζοντες ἕκαστος
 ἐταρρῆναι γινώσματα, καὶ αἰφείας τὰς
 ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα, ἔμμητρος, καὶ
 ὄθεν, καὶ ὅπως θεὸς ἰγάντω. ἔφυλιν, καὶ
 φράττας. ὡς ὅς τις αὐτὸν μὴ ἐθλακῆναι,
 ἐθλὲν μελήσει τῷς θηγνῶμοσι, αἱ τε-
 ῶν τις μέγαν θηὰ γῆς ἔχει, ἔει οἱ ἀν-
 θρωποι θεὸν αὐτὸν ἀναγομίζουσιν.

gatur, illis autem vrbs congesta terra
 sepulchrum accumulet, & aræ loco
 statum reponat. Quod si quis præ-
 conio dicto audiens esse noluerit, ar-
 bitrorumque examen, & censuram
 subire recusarit, ille indicta causa cō-
 demnetur. IVP. Iustissimum equidem
 decretum est istud, ô Mome, & qui
 suffragatur, hic manum protendat.
 Atqui potius ita fiat. Complures enim
 noui futuros, qui sua non sunt ad-
 iecturi suffragia. Verùm in præsens
 abire Cæterùm in concionem accer-
 sitia Mercurio, venite adferentes v-
 nusquisque cognitiones claras, & ma-
 nifestas comprobationes, patris &
 matris nomen, & vnde oriundus sit,
 tum quomodo diuinitatem adeptus
 sit. adhæc tribum quoque & curiales.
 Verùm enim uerò qui præsto non fue-
 rit. parum curæ erit arbitris, tametsi
 ille in terris ingens dolubrum habue-
 rit, ac homines eundem Deum esse
 existimauerint.

TI.

ΤΙΜΩΝ Η ΜΙΣΑΝ-
ΘΡΩΠΟΣ.

Ω Ζεῦ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἐπαρῆε, καὶ
 ἐφίεσι, καὶ ἀστεροπητᾶ, καὶ ὄρκιε, καὶ
 νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδεπτι, καὶ ἅ π σπ
 ἄλλο οἱ ἐμβρόντη ποιηταὶ καλῆσι, καὶ
 μάλιστα ὅταν δόπορῶσι πρὸς τὴν μέτρα·
 τίη γάρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος
 ὑπερείδεις τὸ πίπλον τῆς μέτρας, καὶ ἀνα-
 πληροῖς τὸ κεχηνὸς τῆς ῥυθμῆς. πᾶσι
 νῦν ἡ ἐρισμάρα γ' ἀστραπή, καὶ ἡ βα-
 ρύβρομος βροντή, καὶ ὁ αἴθαιλος, καὶ
 ἀργήεις, καὶ ἑμερδαλῆος κεραυνός· ἅ-
 παντα γὰρ ταῦτα λῆρ' ἡδὲ ἀναπέ-
 φηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω
 ἔκ πατρίγας τῶν ὀνομάτων. τὸ δ' αἰείδι-
 μόν σε, καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, καὶ πρὸ χει-
 ρον, σὺ κ' οἶδ' ὅπως τελείως ἀπίσβη, καὶ
 ψυχρὸν ἐστὶ, μηδὲ ὀλίγον πινυθῆρα ὀρ-
 γῆς

DIMONSIVÈ MISANTHROPVS.

Olupiter philie & hospitalis, sodalitie, domesticæ fulgurator, iurandicæ, nubicogæ, grandistrepæ, & si quod aliud tibi cognomen attoniti poëtæ tribuunt, maximè cum hærent in versu. Nam illis tum multinominis factus, carminis ruinam fulcis, metrique exples histum. Vbi tibi nunc magnicrepum fulgur, grauifremum tonitru? Vbi ardens, cadens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia iam palam apparet nugæ esse, fumumque poëticum, nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia, ex promptaque, nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeò ut ne minimam quidem scintillulam iracundiæ aduersus nocentes reli-

γῆς καὶ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον.
 Ἰατρίον γὰρ τῶν ὀπιθορκῶν τις ὀπιχει-
 ρόντων ἑώλον θρυαλλίσια φοβηθείη
 αὖν, ἢ τὴν τῆ παρδαμάτορ Θ κεραυτῆ
 φλόγα, ἔτω δαλόν ἵνα ἐπανατείναι-
 δαι δοκῆς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μέν, ἢ κα-
 πτὸν ἀπ' αὐτῶ μὴ δεδιέναι. μόνον ᾧ ἴετο
 εἰεῖν ἀπολαύειν τῆ τραύματος, ὅτι ἀ-
 ναπαληθοῦσιν) τ' ἀσβόλῃ. ὥς ἡδὴ διὰ
 ταῦτά σοι, ἔο Σαλμωνεύς ἀντιβροντῶν
 ἐτόλμα, ὃ πάνυ τοι ἀπῆλιν Θ. ὦν περὶ
 ἔτω ψυχρὸν τὴν θρηγὴν Δία, θερμὸν
 γὰρ αἰνῶ, καὶ μεγαλαυχόμενος. πῶς
 γὰρ, ὅπερ γε καθάπερ ὑπὸ μαυροφρο-
 νῶ καθεύδεις, ὅς ἐτε τῶν ὀπιθορκούν-
 των ἀκρίεις, ἔτε τῆς ἀδικούντος ὀπι-
 σκοπεῖς; λημᾶς σίε, καὶ ἀμβλυώπεις
 περὶ τὰ γιγνόμενα, ἔτα ὦτα ἐκκεκώ-
 φισαι, καθάπερ ἐὶ παρηγηκότες. ἐπὶ

reliquam obtineant. Itaque citius quā-
 nis ex his, peieraturi sunt extin-
 ctum ellychnium metuerit, quam
 flammam fulminis cuncta necantis :
 adeò titionē quempiam incutere vi-
 deris eis, ut ignem quidem aut fumum
 ab illo proficiscentem nihil quicquā
 formident. verum hoc solū vulneris
 inferri posse iudicent, ut fuligine com-
 pleantur. Quibus rebus factum est, ut
 iam Salmoeneus tibi sit ausus etiam ob-
 tonare: neq; id admodum ab re, quip-
 pe aduersus Iouē vsque adeò frigidū,
 vir ad facinora feruidus, eudaciāque
 tumidus. Quid ni enim faciat, vbi tu
 perinde ac sub mādragora stertis, qui
 neq; peierantes exaudias, neque corū
 qui flagitia cōmittunt, respectū agas ?
 Cęcutis autem lippitudine hallucina-
 ris ad ea quę fiunt, aurēsque iam tibi
 obsurduerunt, instar horum, qui ætate
 defecti sunt. Quandoquidem cām
 inue-

νέος γέπῃ ὁ ξύντομος ὢν, καὶ αἰμαῖος τ'
 ἐργλῶ, πολλὰ καὶ τ' ἀδίκων, καὶ βιάων
 ἐπίαις, καὶ ἔδεπε πῆγας τίτε πρὸς αὐτὰς
 ἐκ χειρὶ αἰλ' αἰ ἐνεργὸς πάντως
 ἐκεραινὸς λῶ καὶ ἡ αἰγίς ἐπισείετο ἔῃ
 βροντὴ ἐπαπεγείτο ἔῃ ἀσραπὴ συν-
 εχες, ὥσπερ εἰς ἀκρόβολισμὸν, πρη-
 κνυτίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ κροσσιστῆδον, καὶ ἡ
 χιὼν ζωρηδόν, καὶ ἡ χάλᾶζα πετρετῆδον.
 καὶ ἵνα σοι φορπικῶς ἀφαλέγωμαι,
 ὑπέπι πρᾶγοι λαῶι, καὶ βίαιοι, πτω-
 μὸς ἐπὶ τῇ σαργῶν. ὥς τε τηλικαύτη
 ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγία ἴππῃ τῇ
 Δευκαλίῳ ἐγέρετο, ὥς ὑποβρυ-
 χίων ἀπάντων καταδεδυγέτων,
 μόγις ἐν πικρῶ πόντῳ πεισσωθῆναι,
 προσκῆλαι πῶ λυκωρεῖ, ζώπυρόν
 π' ἔσθ' ἀνθρώπων ἀνέριμας ἀφ' ὕ-
 λατον εἰς ἴππιον λῶ κακίας μέζονος.
 πειχάρῃσι ἀνέλεστα τ' ἄθυρμας ἑπὶ χε-

ianer
 vethe
 mul
 lent
 tibi
 petu
 tuō
 toni
 rum
 loc
 qua
 adh
 do
 mol
 tio
 Hi
 ta
 di
 p
 c
 f

iunenis adhuc esse, acríque animo
veheménsque ad iracundiam, per-
multa in homines maleficos ac vio-
lentos faciebas, neque tum vnquam
tibi cum illis erant induciæ: sed per-
petuò fulmen erat in negotio, perpe-
tuò obuibrabatur ægis, obstridebat
tonitru, fulgur continenter iaculo-
rum in morem densissimè ex edito
loco deuolantium torquebatur, terre
quassationes, cribri instar frequentes,
adhæc nix cumulatim, neq; non gran-
do saxorum in morem. Aque vt tibi
molestè differam, imbrésque rapidi &
violenti, ac flumen quotidie exundās.
Hinc tantum repente Deucalionis æ-
tate naufragium ortum est, vt omni-
bus sub aqua demersis, vix vnica sca-
phula seruaretur, quæ in montem Ly-
corem appulit, humani generis quasi
scintillulas quasdam seruans, vnde
sceleratius etiam genus in posterum
propagaretur. Nimirum igitur di-
gnum.

εα κομίζη παρ' αὐτῶν, ἔτε θύοντο ἔπ
 σσί λινος, ἔτε σεφαιδντος, εἰ μή τις ἄρα
 πάρεργον ὀλυμπίων, ἔστος ἢ πάνυ ἀ-
 ναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθους
 δρχαῖον σιωτελῶν. Ἐκαὶ ὀλίγον κρό-
 νοι σε, ὦ θεῶν γυμνασίω, δόξα φάνε-
 σι, παρ' ὁστέμοις τ' τιμῆς. ἐγὼ λέγειν, ὁ-
 ποσάκις ἤδη σε τὸν νεῶν σιουλίκασιν,
 οἱ ἦε ἔαυτῶ σοι τὰς χεῖρας ὀλυμπι-
 αῖν ἔπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψίστου
 μέτης ὤκησας, ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύ-
 νας, ἢ τὰς γαίτονας ἔπικαλέσασθαι, ὡς
 εὐδρομήσαντες αὐτὰς συλλάβειν,
 ἔπ' ὑσχευαζομένους πρὸς τὴν φυγήν.
 ἀλλ' ὁ γυμναῖος, καὶ γιγαντολέτωρ,
 ἔπ' πανοκράτωρ ἐκάρησε, τὰς πλο-
 κάμους περικερόμενος ὑπὸ αὐτῶν, δε-
 κάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ.
 πῦτα τοίνυν, ὦ θεῶν μάστιγι, πηνίκα πύ-
 ρτι, ἔτως ἀμελῶς περοζώμενα;
 ἢ πῶ-

[illegible]

gaum socordia præmium ab illis re-
portas, cum iam nec sacra faciat tibi
quisquam, nec coronas offerat, nisi
obiter in Olympicis, ac ita ne is qui-
dem rem admodum frugiferam fa-
cere videatur, sed piscum quendam
ritum magis referre ac panem Satur-
num, ô Deorum generosissime, te red-
dunt magistratu abdicantes. Omitto
loqui quoties iam templum tuum sa-
cilegio compilarint, cum tibi etiam
ipsi in Olympicis manus admoliri
sunt. Atque interea tu altissimus ille
pigris tabasis vel excitare canes, vel vi-
cinos aduocare, ut auxilio accurren-
tes illos comprehenderent, adhuc
adornantes fugam. Sed generosus,
gigantumque extirpator, & Titanum
victor sedebas, cum tibi cæsaries ab
illis circumtonderetur, decem cubi-
talem fulmen dextra tenenti. Horum
igitur, ô præclare quis tandem erit fi-
nis, quæ tu adeo securè despicias? Aut
quan-

ἢ ἴππε κελάσεις τινὲ ποσὺν τινὲ ἀδικί-
 ας ; ποιοὶ φαίγοντες ἢ Δευκαλίωνες
 ἱκανοὶ πρὸς ἕως ὑπεράντλον ὕδραν
 τῷ βίῃ ; ἵνα γὰρ τὰ κρινὰ εἰάσας, παῖδά
 εἶπω, πρὸς ἕως Ἀθηναίων εἰς ὕψος
 ἄρας, καὶ πλυσίους ἐκ πενεσπέτων δοπο-
 φήνας, ἔκ πασι τοῖς θεωμένοις ὅτι
 κρησας· μᾶλλον δὲ αἰθρόον εἰς εὐερ-
 γασίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλῆ-
 πον, ἐπειδὴ πέης Διὸς ταῦτα ἐγρό-
 μιν, οὐκ ἐπ' ἐδε γνωρίζομαι πρὸς αὐ-
 τῶν, ἔπε πρὸς βλέπασιν οἱ πῶς δοπο-
 πήσοντες, καὶ πρὸς κυνῶντες, καὶ ἐμῶ
 νεύματος ἀνηρημένοι. ἀλλ' ἰὺ πῃ καὶ ὁ-
 δῶ βαδίζων ἐστύχοιμι πρὶν αὐτῶν, ὥσ-
 περ πρὶν ἀσκήλην πελαγῶν νεκρῶν ὑπῆλθον,
 ὑπὸ ὧν χρόνῳ ἀναπτραμμένην παρίερ-
 χον, μηδὲ ἀναγρόντες. οἱ γὰρ καὶ πόρρωθεν
 ἰδόντες, ἐπείραν ἐκτρέψιν, δυσάντη πρὸς

καὶ

quando de tantis maleficijs poenas
sumes? quot Phaëthontes aut Deu-
caliones satis idonei sint ad expian-
dam tam inexhaustam morum ini-
quitatem? Etenim vt de comuni-
bus sileam, de ijs quæ mihi acciderunt
dicam, cùm tam multos Athenienses
in sublime euexerim, ex pauperrimis
diuites reddiderim, cunctisque quot
quot opus haberent, suppeditarim,
imò semel vniuersas opes in amicos
iuuandos effuderim, simulatq; his re-
bus ad inopiam deueni, iam ne agno-
scor quidem ab illis, nec aspicere di-
gnatur me, qui dudum reuerabantur,
adorabant, meoque de nutu pende-
bant. Quod si quando per viam in-
grediens, fortè fortuna in eorum
quempiam incidero, perinde vt euer-
sam hominis iam olim defuncti sta-
tuam, ac temporis longitudine col-
lapsam prætereunt, quasi ne norint
quidem. Alij verò & procul conspecto

T

me

καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθ' ὑπο-
 λαμβάνοντες, τὸν δ' περὶ πολλὰς ὤπτη-
 ρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γαγγυημένον. ὥς
 ὑπὸ τῶν κακῶν ἀπὶ ταύτῃ τ' ἐχα-
 πᾶν τραπόμενος, ἐν ἀψάμετος δι-
 φθέραν, ἐργάζομαι τ' γῆν, ὑπόμιθος
 ὁδοῶν πασάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ δι-
 λέλλῃ προσφιλοσυφῶν ἐν ταύτῃ. τὰ το
 γὰρ μοι δοκῇ κερδαίνειν, μηκέτι ὄψεσθ'
 πολλὰς θῶρα τ' ἀξίαν εὖ πράττοντας.
 ἀνιάρωπερον γὰρ τὰ τό γε, ἥδη πατὲρ ὦ
 Κρόνῃ, ἔρεας ἡ δ' τ' βαθὺν τῆτον ὕπνον
 ἀποσεισάμενος, ἐν ἡδυμον, (ὑπὲρ τὸν
 Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησται,) καὶ ἀναρ-
 ρίπσας τὸν κεραυνόν, ἡ δ' ἐκ τῆς Οἴτης
 ἐναυσάμενος, μεγαλύτερον ποιήσας πλὴν
 φλόγα ἐπιδείξαιό ἵνα χολὴν ἀνδρώ-
 δας, καὶ νεανικῷ Διὸς, οἱ μὴ ἀλαθῇ ἐστὶν πα-
 ῖον Κρητῶν πρὸς σὺ καὶ τῆς σῆς
 πατρὸς

me aliò in aliam viam deflectunt, exi-
 stimantes sese inauspicatum abomi-
 nandúmque visuros spectaculum,
 quem non ita pridem servatorem, &
 adiutorem suum esse prædicabant.
 Itaque prementibus malis ad extre-
 ma redactus consilia, rhenone arre-
 pto, terram exerceo, quaternis condu-
 ctus obolis, atque hic cum solitudine,
 cumque ligone philosophor Hoc in-
 terim lucri mihi videor facturus,
 quod posthac non intuebor plerósq;
 præter meritum secundis fortunæ suc-
 cessibus vtentes nam illud vel maxi-
 mè vrit. Iam igitur tandem aliquando
 Saturni Rheæque proles, excusso pro-
 fundo isto, grauique somno (nam
 Epimenidem quoque dormiendo vi-
 cisti) denuò iactato fulmine, aut ex
 Oeta redacenso, ingenti reddita flam-
 ma iram aliquam strenui illius ac iu-
 uenilis lous ostende, nisi vera sint
 quæ à Cretensibus de te, tuæque se-

παφῆς μυθολογούμενα. Ζεὺς. τίς ἔτος
 ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀπὴ-
 κῆς, ὃς τὸ Τμητῖον ἐν τῇ ὑπερῷα,
 πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδι-
 φθερός; σκάπτει δὲ, οἶμα, ὅτι κεκυ-
 φῶς, λάλος ἀνδρωπῶν, καὶ θρασύς.
 ἦπερ Φιλόσοφος ἐστὶ. καὶ γὰρ ἀν' ἄτῳς ἀ-
 σκεθεῖς τὰς λόγους διεξέρχει κατὰ ἡμῶν.
 Ἑρ. τί φῆς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα
 τὸν ἑχεκρατῖδαν, τὸν καλυπτεῖα; ἔτος ἐστὶν ὁ
 πολλάκις ἡμᾶς κατὰ ἱερῶν τελείων
 ἐστάσας, ἐνεόπαλκτος, ὁ πᾶσι ὅλοις ἀκα-
 τήμας, παρ' ὃν λαμπρῶς εἰώταται
 εὐορτίζειν τὰ Διόσια. Ζεὺς. Φεῦ τ' ἀλ-
 λα γῆς ὁ καλὸς ἐκείνῳ, ὁ πλεῖστον,
 ὡς ὅν οἱ τοσούτοι φίλοι; τί περὶ τῶν ἐν
 τειδῶν ἐστιν, αὐχμηρὸς, ἀθλιῶν, καὶ
 σκαπανεύς, καὶ μειδῶν, ὡς εἰπὼν, ὅτι
 βαρύνει καὶ πεφύρον τὸ δύνειαν. Ἑρ.
 ἔτι.

pultura feruntur. I V P I T. Quis hic est, Mercuri, sic vociferans ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac squalidus, pelléque amictus? fodit autem, vt arbitror. nam pronus incumbit, homo loquax & confidens mirum ni Philosophus est, neque enim alioqui adeo impia, nefariaque in nos fuerat dicturus. M E R. Quid ais pater, an non nosti. Timonem Echekratidis filium. Colyttensem? Hic nimirum est, qui nos sæpe numero in sacris legitimis conuiuio accepit, ille repente diues factus, ille qui totas hecatombas, apud quem splendide Iouialia festa consueuimus agitare I V P. Hem quæ nam ista rerum commutatio? hiccine honestus ille, diues, quem tam frequens cingebant amici? Quid igitur accidit, vt hoc sit habitus? squalidus, ærumnosus, fessor conductitius, vt conijcio cùm tam grauem ligonem gerat? M E R.

T ;

Ad

ἔτωσὶ μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτρεψεν
 αὐτὸν, ἔ Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τὰς
 δεομένους ἅπαντας οἶκτος ὥς ἡ ἀλη-
 θεῖ λόγῳ, εὐνοία, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρυσία
 πρὸς τὰς Φίλους ὅς ἐσιμῶν κέραξι, ἔ
 λύχθεις χαριζόμενας, ἀλλ' ὑπὸ γυ-
 πῶν πσάτων ὁ κακῶδαίμων κειρόμε-
 νος τὴν ἡπαρ, Φίλους εἶναι αὐτὰς καὶ ἐ-
 ταίρους ὥς, ὑπὸ εὐνοίας τὴν πρὸς αὐ-
 τὸν, χαίροντας τῇ Φορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα
 γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ πείρανόν-
 τις, καὶ ἢ τις μυελὸς ἐν ἡν ἐκμυζήσαντες,
 καὶ τὸν εὖ μάλα ὀπιμελῶς ὥχοντες,
 αὐτὸν αὐτὸν καὶ πᾶς ῥίζας ὑποπετμημέ-
 νον δόπολιπόντες, ἔδε γνωρίζοντες ἐπὶ,
 ἔδε προσβλέποντες (πότεν γὰρ) ἢ ὀπιμ-
 ρῶντες, ἢ ὀπιδοιδόντες ἐν τῷ μέρει; Διὰ
 ταῦτα δικοιλίτης καὶ διφθερίας, ὡς
 ὁρᾷς, δόπολιπῶν ὑπὸ αἰχμῆς τὸ ἄστυ
 μισθῆ

Ad hunc modum illum quodammodo probitas euertit, atque humanitas, & in omnes quicumque egerent misericordia: at reuera vecordia potius facilitasque, nullusque in suscipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit, sese coruis lupisque largiri. Quin cum à vulturibus tam multis misero iecur aroderetur, amicos esse eos, & socios indicabat, quasi beneuolentia erga sese afficerentur, cum illos epulæ magis caperent. Ergo posteaquam ossa penitus nudassent, circumroississentque: deinde si qua medulla suberat, hanc quoque admodum diligenter exsuxissent, aufugerunt, exsuccum & radicitus defectum destituentes, adeò vt postea ne agnoscant quidem, aut aspiciant, tantum abest, vt sint qui suppeditent, vicissimque impertiant. Has ob res fossor, & sago, vt vides, opertus pelliceo vrbem præ pudore fugiens, mercede

μισθῷ γέγραπται, μελαγχολῶν τοῖς
 κακοῖς, ὅτι οἱ πλεονεχῶντες παρ' αὐτῶν,
 μάλα ὑπεροπικῶς παρέρχονται, ἔδῃ
 τέννομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰσβότες.
 Ζεὺς, καὶ μὲν ἔπαρσεν ἡμῶν, ἔδῃ
 ἀμελητέος. εἰκότα γὰρ ἡγνῶσκει δυσ-
 τυχῶν, ἐπεὶ καὶ ὄρεσιν ἐπὶ ἡμῶν τοῖς
 καὶ παρ' αὐτοῖς κόλαζεν ἐκείνοις, ὅτι φι-
 λησμενοὶ ἀνδρὸς, τοσαῦτα ταύρων τε καὶ
 αἰγῶν πόματα καύσανται ἡμῶν ὅτι
 τῶν βωμῶν ἐπὶ γῆν ταῖς ρυτίδι καίνου-
 σιν αὐτῶν ἔχω. πολλὴ ὑπὸ ἀσυχολίας
 τε καὶ θορύβου πολλὰ τῶν ὀπισηκέντων,
 καὶ βιάζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἔστι ἡ
 καὶ φόβος τῶν ὀπισηκέντων ἐροσυνάντων
 (πολλοὶ γάρ ἐστι καὶ δυσφύλακτοι,
 καὶ ἐστὶ ἐπ' ὀλίγον κατὰ μῦθον ἡμῶν
 ἐφιδῶσι) πολλὴ ἡδὲ χρόνος ἐστὶ ἀ-
 πέλευσα τίς τιν' Ἀπικλῶν, καὶ μάλιστα
 ἐξ

terram exercet, aduersus ingratos a-
 tra bile stomachatur, qui quidem i-
 pſius benignitate ditati, admodum fa-
 ſtuoſè nunc prætereant ac ne nomen
 quidem, an Timon vocetur, noue-
 rint. IVP. Atqui profeſſò vir neuti-
 quam faſtidiendus, aut negligendus
 eſt, & iure optimo indignatur, qui iſs
 tantis in malis agat. Quare ſcleratos
 iſtos adulatōres ipſi quoque fueri-
 mus imitati, ſi eum virum neglexeri-
 mus, qui tot tauros, & capras pinguiſ-
 ſimas nobis in aris adoleuerit, qua-
 rum nidor etiamnum mihi in nari-
 bus reſidet. Cæterùm propter nego-
 tia & turbam maximam peierantium,
 tum vi, non iure agentium, neque non
 aliena rapientium, præterea ob for-
 midinem, quam mihi pariunt ſacrile-
 gi, (quorum quidem cùm multi ſunt,
 tum obſeruata difficiles, adeò vt ne
 minimum quidem nos conſinuere ſi-
 nant,) longo iam ad Atticam regio-

ἐξ ἧς φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπε-
 πόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς
 ἀλλήλους, καὶ κεκραγόντων, εἰς ἐπακθεῖν
 εἰς τῶν εὐχῶν. ὥς τι ἢ ὀπιδυοῦσάμενον
 ἄρῃ τὰ ὦτα καθήσας, ἢ ὀπιτρῖδωσά
 πρὸς αὐτῶν, ἀρετῶν πνα καὶ ἀσώματα,
 καὶ λήρης μεγάλη τῇ φωνῇ ζωειρόν-
 των. Δὲ τὰς ταῖς καὶ τῶν ἀμελη-
 θῶσιν συνέβη πρὸς ἡμᾶς, καὶ Φαῦλον
 ὄντα, ὅμως ἢ τὸ Πλάτωνα, ὦ Ερμῆ, πῶς
 γὰρ ὦν, ἀπὸ παρ' αὐτὸν καὶ τὰς
 ἀγέτω ἢ ὁ Πλάτων καὶ τὸν Θεσσαρόν
 μετ' αὐτῶν, καὶ μειέτωσαν ἄμφω πα-
 ρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαχέ-
 θωσαν ὡς βραδίως, καὶ ὅτι μάλι-
 στα ὑπὸ χρηστότητος αὐτοῖς ἐκδιώ-
 κη αὐτὰς τῆς οἰκίας. πρὸς δὲ τῶν κα-
 λάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας,
 ὡς ἐπιδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτοῖς
 μὲν

nem oculos non conuerti tempore
 maximè posteaquam philosophia &
 de verbis digladiationes apud istos
 increbuerunt, ita vt pugnantibus in-
 ter se istis vociferantibusque ne ex-
 audire quidem mortalium vota lice-
 at. Vnde mihi necessum est, aut auri-
 bus obturatis sedere, aut dirumpi ab
 eis, conficique qui virtutem quan-
 dam, & incorporea quædam, merasq;
 nugas ingenti vociferatione conne-
 ctunt. Hæc caussa fuerunt, vt hunc
 quoque neglexerim, cùm haud me-
 diocriter de nobis sit meritis. Quod
 reliquum, Mercuri, tu assumpto
 Pluto celeritur ad istum abeas Porro
 Plutus vnà secum ducat & Thesau-
 rum, & vtrique apud Timonem per-
 seuerent, neq; adeò facîle demigrent,
 etiamsi quàm maximè illos præ boni-
 tate rursus ex ædibus exegerit. Cæte-
 rum de palponibus illis atque ingra-
 titudine, qua in hunc sunt vsi in po-

μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσω, ἵπαι-
 δαν δὲ κεραυνὸν ὀπίσκειν ἄνω, καλεαγ-
 μέναι γὰρ αὐτὸ καὶ ἀπεστρωμένα εἰσι
 δύο αἱ πῖνες αἱ μέγισται, ὅπου Φιλοκ-
 μόπερον ἠκόντισα πρῶτην ὅπῃ τὸ σφιστὴν
 Ἀναξαγόραν, ὃς ἐπῆρε τὰς ὁμιλήτας,
 μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τὰς θεάς.
 ἀλλ' ἐκείνη μὲν δήμεναι. ὑπερέχει
 γὰρ αὐτὴ πῶς χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ
 κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον ὠδυσσέ-
 ψας, ὁκαῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς
 ὀλίγη δὲν σωετρίβη ὠδὸς πῶς πέ-
 τεσαι. πολλὴ ἱκανὴ ἐστὶ πύργῳ καὶ αὐτῇ
 τιμωρία εἶναι αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλη-
 τῶνται τὸ Τίμων ὁμῶσιν. Εἰ. οἷον ἡμεῖς
 μέγα κεκραγῆναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ
 θρασὺν, καὶ πῶς δικαιολογεῖσθαι μόνοις,
 ἀλλὰ καὶ πῶς εὐχομένοις τῷ περὶ χρήσιμον;
 ἰδὲ γὰρ αὐτῇκα ράστα πλεῖστοις οὐκ ἐ-
 νεσσετο κατασῆσθαι ὁ Τίμων, βοήσας
 καὶ

posteriorum consultabo, poenâsque daturi sunt, simul atque fulmen instauro. Nam fracti sunt in eo retusa cuspide duo è radijs maximi, cum nuper auidius in sophistam Anaxagoram iacularer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui Dij vocaremur. Ac illum quidem errore non feriebam, propterea quod Pericles obtenta manu eum protexerit. Cæterum fulmen in Castoris ac Pollucis templum detortum tum illud exussit, tum ipsum parum abfuit, quin ad saxum comminueretur. Quanquam interim vel id supplicij satis magnum in istos fuerit, si Timonem conspexerint egregiè locupletem factum. **MARCUS.** Quantum habet momenti altum vociferari, & obstreperam audacemque esse idque non ijs modò qui causas agunt, verum etiam qui vota faciunt conducibile? En mox è pauperrimo diues euase.

καὶ παρρήσιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ Ἰπ-
 πρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν
 Ἰππικεκυφῶς, ἔπ' αὖ ἔσκαπτεν ἀμελῶ-
 μενος Πλῆτ. ἀλλ' ἐγὼ ἔκ' αὖ ἀπέλθοι-
 μι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. Ζεὺς. διὰ τί, ὦ ἄρι-
 στε Πῆτ; Ἐταῦτα ἐμῷ κελεύσασθαι; ἢ
 Πλῆ. ὅπ' νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ Ἐξέ-
 φόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, Ἐταῦ-
 τα, πατρῶον αὐτῷ Φίλον ὄντα. καὶ μόνον
 ἔχει δικράνοισι με ἐξεώθει τῆς οἰκίας,
 καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορ-
 ριπιᾶντες αὐθις ἔν' ἀπέλθω ὡδισί-
 ταις καὶ κόλαξι ὡδισσομένην; ἔσ'
 ἐκείνης, ὦ Ζεῦ πέμπε με, τὰς αἰδή-
 σιμους τῆς θύραϊς, τὰς πειρῶν-
 τας, οἷς τίμιος ἐγὼ καὶ ὡειπόητος. ἔτι
 δὲ οἱ λάρροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἰὼν
 προσπιμῶσιν ἡμῶν, Ἐδιφθίεραν παρ' αὐ-
 τῷ λαβόντες, Ἐδικελλας, ἀγροπάτωσαν
 ἄθλιοι,

uaferit Timon , qui se imprecando
clamosum & improbum præstiterit,
Iouémque reddiderit attentum. Si
verò silentio fodisset nutans, etiam
nunc foderet neglectus. PLUTVS. At
ego, Iupiter, haud quaquam ad istum
rediturus sum. IVP. Quid ita non re-
diturus , optime Plute , præsertim à
me iussus ? PLV. Quoniam per Iouē,
iniuria me affecit eijciens, & in multa
fragmenta dissecans, idque cum illi
paternus essem amicus , ac me pænē
dixerim , furca ex ædibus expulit, nec
aliter quàm ij, qui è manibus ignem
abijciunt. Num rursus ad istum ibo,
parasitis, & adulatoribus donandus?
Ad eos me mitte, ô Iupiter, qui munus
intellecturi sint , qui amplexuri, qui-
bus equidem in pretio sum & maio-
rem in modum exoptatus. At hi stu-
pidi cum inopia commercium ha-
beant quam nobis anteponunt, vt ab
ea accepto sago pelliceo, ligonéque,
fat

ἄθλιοι, τίτ' αὖτις ὀβολοὺς δόπο φέροντες,
 οἱ δ' ἐκατάλάνθες θωρακὲς ἀμελητὲ
 προΐεμενοι. Ζεὺς. ἔδεν ἐπιπύπν' ὁ Τί-
 μων ἐργάσθ' ὡς σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ
 δίκηλλα πεπαυδαγώγηκεν αἰ μὴ παν-
 τήπουσιν ἀναίλητός ἐστι τ' ὀσφύν, ὥς
 χρεῶν σε ἀντὶ τ' πενίας παρωρεῖσθαι. σὺ
 μὲν τι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι
 δοκῆς, ὅς νυνὶ μὲν τ' Τίμωμα αἰπᾶ, διό-
 τι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἡφίδ' πε-
 ρινος ἦν ἐλευθέρως, ἔπε δόπο κλείων, ἔπε
 ζηλοτυπῶν. ἄλλοι τι τένανθ' ἡμετέ-
 ρης κ' τ' πλοσίων, κατὰ κεκλήσθαι λέ-
 γων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλη-
 σί, ἔ' σημεῖον θηρολογαῖς ὡς μὴ εἰ πα-
 ρακύψαι σοι ἐς τ' Φῶς διωαπὸν οἶναι.
 ταῦτα γὰρ ἀπωδύρε πρὸς με, δόπο πύ-
 γισθαι λέγων ὅτι πολλῶ τῷ σκοτῷ καὶ διὰ
 τ' ὡχρὸς ἡμῖν ἰφάνεια, καὶ φρονηθὸς
 ἀνά-

Sat habeant, cum quatuor lucrantur
 obolos, decem talenta contemptum
 dono dare soliti. IVP. Nihil istiusmodi
 posthac in te facturus est Timon,
 quippe quem ligo abundè satis corri-
 puerit, nisi prorsus nullum dolorem
 sentiunt illius ilia, te videlicet potius
 præoptandum quàm inopiam. At tu
 mihi querulus admodum videris esse,
 qui nunc Timonem incuses, quod tibi
 patefactis foribus liberè permiserit
 vagari neq; includens, neq; zelotypus
 in te. Porro aliàs diversa de causa in-
 diuites stomachabare, cum diceret te
 ab illis repagulis, clauibus ac signorū
 obiectaculis impressis ita fuisse con-
 clusum, vt ne prospicere quidem in lu-
 cem tibi liceret. Id igitur apud me de-
 plorabas, affirmans præfocari te nimis
 tenebris eoque pallidus nobis vide-
 baris, & curis confectus, digitis etiam
 num

ἀνάπλεως, συνεισπακῶς τὰς δακτύ-
 λους πρὸς τ' ἔσθας τῶν Συλλογισμῶν, Ἐ-
 ἀποδράσας ἀπὸ λῶν, οἱ καὶ ἔλαβον
 παρ' αὐτῶν, καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρ-
 δεινον ἐδόκει σοι ἐν χαλκῷ ἢ σιδηρῷ
 θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην παρ-
 θενύεσθαι, ὑπ' ἀκροβέσι καὶ παμπνίηροις
 παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον, τῷ τῷ-
 κῷ καὶ τῷ λογισμῷ. ἄλλα γὰρ πειεῖν
 ἔφασκες αὐτὰς ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερ-
 βολὴν, ἐξοὺς δὲ δόπολαύειν ἐν ὁλμῶνται,
 καὶ δὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι,
 κυρίως γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐξη-
 γηρότας, ἐς τὸ σημῆιον καὶ τὸν μοχλὸν
 ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανῶς
 δόπολαυσιν οἱ μένους, καὶ τὸ αὐτὰς δόπο-
 λαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδὲν ἐπιτι-
 δόναί τῆς δόπολαύσεως, καθάπερ τὴν
 ἐν τῇ Φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐξί-

num ex affiduo colligendi, coacer-
 vandique usu contractis, contortisque :
 quod si quādo daretur opportunitas,
 aufugiturum quoque ab illis te mini-
 tabare. In summa, rem supra modum
 acerbam iudicabas in æreo ferreæque
 thalamo, Danaes exemplo virginem
 asseruari, atque à scelestissimis educa-
 ri paedagogis, fœnore & computatio-
 ne. Perinde absurdè facere siebas,
 quod te præter modum adamarent,
 neque cum liceret, frui auderent, ne-
 que cum ipsis esset in manu, amore
 suo securè vterentur, sed vigilēs ob-
 seruarent, ac signum ac seram oculis
 nunquam conniuentibus, neque vs-
 quam dimotis semper intuentes, ab-
 unde magnum fructum arbitantes,
 non quod ipsis fruendi facultas ad-
 esset, sed quod nemini fruendi copi-
 am facerent, non aliter quàm in præ-
 sepi canis, nec ipte vascens hordeis,
 nec

εἶπον τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵπῳ πε-
 νῶντι ὀπιτρέψουσιν. καὶ προσέειπε καὶ
 κατεγέλας αὐτῶν Φειδομένων, καὶ Φυ-
 λατίοντων, καὶ τὸ καινότετον, αὐτῶς
 ξηλοτοπιῶτων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κα-
 τάρχετο οἰκίτης, ἢ οἰκονόμου, ἢ παρ-
 δότρεψ ὑπῆσιων λατρείας, ἑμπαροισή-
 σθαι τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρας ἐν δε-
 σπότῳ, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστο-
 μον λυχνίδιον καὶ διψαλέον θρυαλ-
 λίδιον ἐπαχρυπνὴν ἐάσας τοῖς τέχναις.
 πῶς ἔν σ' οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σοὺ
 ταῦτα ἀπαιᾶσαι, νῦν δ' ἐν τῷ Τίμῳ τι
 ταῖς ἐναντία ὀπικαλῆν; Πλῆτ. καὶ
 μὲν εἴ γε πάλῃ τῷ ἐξετάζοις, ἀμφω σοὶ
 εὐλογεῖ δόξω πρὶν τῆτε γὰρ Τίμωνος
 τὸ πᾶν νῦν ἀνεμείνοιο, ἀμελὲς καὶ οὐκ
 εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ ἀκρότως ἂν εἰλο-
 κήῃ, τὰς τε αὖ κατάκλεις ἐν θύραις,
 καὶ

nec equum famelicum id facere sinens. Quin etiam ridebas istos, qui parcerent, & asseruarent, & (quod esset absurdissimum) ipsi quidem sibi subtraherent, vererenturque contingere: non intelligerent autem fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum pædagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea finat ad obscuram, & oris angusti lucernulam, ac siticulosum elychniolum vsuris inuigilare. An non igitur iniquum, cum hæc quondam incusaueris, nunc in Timone diuersa his criminari? **PLUT.** Atqui si rem verè perpenderis, utrumque me iure facere iudicabis. Nam & Timonis ista nimia lenitas, negligentia potius, hæc beneuolentia, studiū, que quod ad me pertinet, meritò videatur. At è diuerso, qui me ostijs ac tene-

καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς
παχύπρος γροῖμιν, καὶ πιμελής, καὶ
ὑπέρογκος, ὀπιμελῆμενους, ἔπ' αὖτε
απιομένους αὐτοῖς, ἔπ' εἰς τὸ Φῶς
παράγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθαλμὸς πρὸς
πικρὸς, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι καὶ ὑβρι-
στῆς, ἔθεν ἀδικεῖν τὰ μετὰ τὸ πᾶσι
δεσμοῖς κατασέποντας, ὅς κ' εἰδότες ὡς
μὲν μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ πνὶ τ' εὐδαί-
μόνων με καταλιπὼντες, ἔτ' ἔτι ἐκείνους,
ἔπ' τὴν πάνυ περὶ χεῖρας αἰς ἐμὲ τέ-
ττες ἐπαμνῶ, ἀλλὰ τὴν, ὅπερ ἄριστόν ἐστι,
μέτρον ὀπιθήσονται τῷ πράγματι, ἵνα
μήτε ἀφεξομένους περὶ πάντων, μήτε πρὸς
ἡσυχίαν τὸ ὅλον. Διόπερ καὶ αὐτὸς πολ-
λάκις ἀνανακτῶν, πρὸς ἐρίων μὲν ἀτι-
μως λακνίζομενος, καὶ λαφυστέλιος,
καὶ ἐξαυτλούμενος, ὑπὸ ἐρίων δ', ὡς περ
στυγματοῦς δραπετῆς πεπιδημένος. Ζεῖ.

tenebris inclusum seruabant, id agentes, quo scilicet crassior, saginatiórque ac nimia mole turgidus euaderem, cum interim neque ipsi contingerent, neque in lucem producerent, ne vel aspicerer à quopiam, hos dementes & contumeliosos in me iudicabam, quippe qui me nihil commeritum tot in vinculis cogerent situ carique putrescere, haud intelligentes, quo mox demigrent me alij cuiquam, cui fortuna fauerit, relicturi. Neque hos igitur probo, neque illos, qui nimium facile mihi manus admouent, sed qui (quod est optimum) mediocritate vtuntur, vti nec prorsus abstineant, nec penitus profundant. Quare & ipse sæpè indignor, cum à nonnullis ignominosè cædor calcibus, laniorque atque exaurior, à nonnullis contra perinde ac stigmaticus fugitiuus compedibus vincior. LVPII B.R.

Quid.

τί ἐν ἀγανάκτῃς κατ' αὐτῶν ; διδάσας
 γὰρ ἄμφω καλῶς τὴν δίκην. οἱ μὲν
 ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἄπεισι ἔσθ' ἀγευστοὶ καὶ
 ξηροὶ τὸ σῶμα, ὁππικεχρηνότες μόνον τῷ
 χρυσίῳ· οἱ δὲ καθάπερ ὁ Φινεύς δαπὶ τῆς
 Φάρυγγος τὴν τροφήν ὑπὸ τῶν ἑρ-
 πων ἀφαιρέμενοι. ἀλλ' ἄπεισι ἤδη καὶ
 ζωφρονεσέτω ὡς ἀπὸ τῆς Τίμωνι
 ἐπιπυξόμενος. Πλὺ. ἐκείνος γὰρ ποτε
 παύσετ', ὥσπερ ἐκ κεφίης τετραυπη-
 μένης, πρὶν ὅλως εἰς ρυῖναι μετὰ σπυ-
 δὴν ἐξαυτλήν, φθίσειν βυλόμενος τῇ
 ὁππικρότητι, μὴ ὑπέραντλος εἰς πεσὼν ἐ-
 πικλύσω αὐτόν ; ὥς ἐς τὴν Δαναΐδων
 πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μά-
 τιν ἐπαντλήσειν, τῇ κύττης μὴ σέρον-
 τος, ἀλλὰ πρὶν εἰς ρυῖναι σχεδὸν ἐκχυ-
 θησμένῃ τῇ ἐπιρροῇ, ὥς εὐρυτέ-
 ρον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσὴν πεχητὸς ἔπι-
 θεν, ἔσθ' ἀπώλυτος ἡ ἔξοδος. Ζεὺς. ἀπὸν εἴ
 μή

Quid igitur indignaris contra illos quandoquidem utrique pœnas egregias luunt. alteri quidem dum Tantali in morem neque bibere sinuntur, neque edere, sed ore sicco duntaxat inhiant auro: alteri verò dū illis ceu Phineo cibos Harpiæ ipsis è faucibus eripiunt. Sed abi iam, Timone multo posthac vsurus cordatiore. PLUT. An ille aliquando desinet me ceu foraminoso cophino, priusquam omninò influxerim, data opera exhaurire, quasi conetur occupare, quò minùs influam, veritus ne si copiosus infundar, ipsum vndis obruam? Quo fit, ut in Danaidum dolium aquam mihi videar allaturus frustra, que infusus, vase non continente liquorem, imò prius propemodum effuso quod influit quàm influxerit. Adeò latus dolij hiatus ad effusionem, ac liber exitus IVP. Proinde nū hiatum istum obturauerit, perpetua

μὴ ἐμφοράξῃ τὸ κεχλυὸς τῷ π, καὶ εἰς
 τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθῆναι
 ἐν βραχί σθ, ῥαδίως εὐρήσαι τὴν
 διφθέραν αὐθις, καὶ τὸ δίκελλαι ἐν τῇ
 τευγῇ τῷ πῖθθ. ἀλλ' ἀπὸ πῆδη καὶ ἐλ-
 τίζετο αὐτόν. οὐδὲ μέμνηται, ὡς Ἐρμῆς
 ἑπανιῶν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τὰς Κύκλω-
 πας ἐκ τῆς Αἰτίας, ὅπως τοὶ κρηταῖοι
 ἀκονήσονται ὀπποσχευάσωσιν, ὡς ἤδη
 γε πεπληγμένοι αὐτὸν δεησόμεθα. Ερμ.
 περιωμεν, ὡς Πλῆπ. τί τῷ π; ὑποσκά-
 ζεις; ἐλεληθῆς με, ὡς γυνάδα, καὶ τυφλὸς
 μονοῖ, ὡς καὶ χαλὸς ὢν. Πλῆ. ἐκ αἰ-
 τῆς γὰρ Ἐρμῆ, ἀλλὰ ὁπότε μὲν ἀπὸ
 εἶδα πια πεφθῆς ὑπὸ τῷ Διὸς, οὐκ
 εἶδ' ὅπως βράδεις εἶμι καὶ χαλὸς ἀμφο-
 τέροις, ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ πῆμα, προ-
 γαγιάσας ἐνίοτε τῷ πεμμένοντος. ὁπ-
 τῶν δ' ἀπελάττεται δέη, πηλὸν ὄψθ, πο-
 λὺν τὸ ὄρ' ἔωσ' ὠκύπρον. ἀμα γυν' ἔπεισιν
 ἡ ἄσπληγθ

amque perstillationem sistere studue-
 rit , te propediem effuso ; facile
 sagum rursus & ligonem in face do-
 lij reperiet. Sed interim abite, atque
 illum diuitem reddite. At tu, Mercuri,
 fac memineris, vt rediens Cyclopes ex
 Ætna tecum adducas , quo fulmen
 cuspide restituta resarciant. Nam eo
 nobis acuminato opus fuerit. MER-
 CUR. Eamus Plute. Quid hoc? Num
 claudicas? Equidem ignorabam, &
 præclare, te nō cæcum modo, verum
 etiam claudum esse PLUTVS. Atqui
 non hoc mihi perpetuum, Mercuri.
 verum si quando proficiscor à Ioue
 missus ad quempiam, tum nescio quo
 pacto tardus sum, & utroq; claudus
 pede. ita vt ægrè ad metam pertingere
 queā sene nonnumquam interim facto,
 qui me opperiebatur. Porro cū di-
 scedendum est, alatum videbis multò
 auius celeriorē. Vnde fit, vt vix
 iam amoto repagulo, ego iam præco.

ὕαλληγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττομαι
 νενικηκώς ὑπερπηδήσας τὸ σπείδιον, ἔδ' εἰ
 ἰδόντων ἐπίοτε τῶν θεατῶν. Εἰ. οὐκ ἀ-
 ληθῆ παῦται Φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς
 ἂν εἰπῶν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν ἔδ' ὁ βο-
 λὸν ὥς πρίσθαι βρόχον ἐχρησάτας,
 ἄφ' ἧς δὲ τήμερον παλασίης ἔ' πολυτι-
 λῆς ὅπ' λευκῆ ζεύγους ἐξελαύνειται,
 αἷς ἔδ' καὶ ὄνος ὑπῆρξε πῶποτε, καὶ ὅ-
 μως περφυροῖ, ἔ' χρυσόχειρες πείρ-
 χοντα, ἔδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμα, ὅτι
 μὴ ὄναρ παλαστῶσιν. Πλῆ. ἑτεροῖον τῶν
 ἔστιν, ὡς Εἰρμῆ, καὶ ἔχ' ἐν ταῖς ἐμαυτῶν πο-
 τὶ βαδίζω τότε, ἔδ' ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ
 Πλάτων δόποσ' ἔλκει με παρ' αὐτῶν, ὅτε
 παλατοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ
 αὐτὸς ὢν δηλοῖ γὰρ καὶ τῷ ὀνόματι.
 ἐπειδὴ τὸν τοίνυν μετοικισθῆναι δέη
 με παρ' ἐτέρω πρὸς ἕτερον, εἰς δέελτον
 ἰμβα-

nis voce victor pronuntiet, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquoties spectatoribus.

MERCVR. At ista quidem haud vera narras, imò ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri ne obolus quidem erat quo restim emerent, statim verò hodie diuites & sumptuosi in albo curru aurigantes, quibus ante ne asellus quidem suppeditarit. litamen purpurati, aurumque manibus gestantes obambulant: qui ne ipsi quidem, opinor, credere possunt, quin per somnium diuites sint.

PLVR. Isthæc alia res est, Mercuri. Neque enim tum meis ipsius ingredior pedibus nec à Ioue, sed à Dite ad istos transmittor qui & ipse nimirum opum largitor est, ac magna donans: id quod ipso etiam nomine declarat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas iniici-

ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι
 ὀπμιελῶς, Φορηδὸν ἀράμενοι μετα-
 κομίζουσι. καὶ ὁ μὲν, νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ
 πατρὸς οἰκίας πρὸκειται, ὑπὲρ τὰ γό-
 νατα παλαιᾷ τῇ ὀδῇ σκεπόμενος, πε-
 ριμάχης τῆς γαλαῖς. ἐκὲν οἱ ἐπελ-
 πίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περμένουσι κε-
 χηνότες, ὥσπερ τὸ χελιδόνα προσπι-
 πτύνει, τετριγότες οἱ νεοττοί. ἐπειδὴ
 δὲ τὸ ζήμιον ἀφαιρεθῇ, ἔρ' αἶνον
 ἀνγμηθῇ, καὶ ἡδέλτες ἀνοιχθῇ, ἔ' ἀνα-
 κερυχθῇ με ὁ καινὸς θρασυότης, ἥτοι
 συγγυῆς τις, ἥς κόλαξ, ἥ οἰκίτης, μέ-
 γα τὸ μίσθωμα ὁ γυμνασιῶν δόπλα-
 βῶν, ἐκείνῳ μὲν, ὅς τις αὖν ἦ, ποτὶ
 ἀρπασόμενός με, αὐτῇ θείλτω. θείει
 φέρων, ἀντὶ τῆς πένος Πυρρίης, ἡ Δρό-
 μωνος, ἡ Τιβίης, Μεγακλῆς ἡ Μεγα-
 βυζος, ἡ Πρώτερχος μετοιομασθῆς,
 τὸς μάτην κεχηνότας ὁκύνους ἢς
 ἀλλή-

unt me ac diligenter obfignantes facinra in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricosa parte iacet, vetere linteo in genua iniecto tectus, de quo feles digladiantur. Porro qui me speraverant obtinere, in foro operiuntur hiantes, non aliter, quàm hirundinem aduolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, aperta q; tabella, iamque novus dominus pronuntiatus est, siue cognatus quispiam, siue adulator siue servus. ingens scilicet præmium ferens generosus quisquis ille tandem fuerit, nonnunquam me ipfis cum tabellis arreptum, fugiens apportat commutato nomine, ut qui modò Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius, iam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appellatur. Ceterum illos ne quicquam hiantes, seque mutuum intuentes re-

ἀλλήλους ἀποβλέποντας κασιγνητῶν,
 ἀληθῆς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτὸς
 ὁ θύνης ἐκ μυχῶ τ' σαγήνης διέφυγε,
 σὺν ὀλίγον τὸ δέλεαρ κατὰ πίων. ὁ δὲ
 ἐμπιστὼν ἀφρόως ἐς ἐμὲ ἀπρόκαλος,
 ἢ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἐπ' ἡ πέδιλιν
 πιφρικῶς, ἢ οἱ περιὼν ἄλλος μασιζέ-
 τις, ἄρθιν ἐφιστὰς τὸ ὕς, ἢ τ' μυλαῖνα,
 ἅσπερ τὸ ἀνάκτορον περὶ σκυνῶν, ἐκ ἐπὶ
 Φορητὴς ἐστὶ τοῖς ἐπιτυχάνουσιν, ἀλλὰ
 ἴδὲς πῆλευθέρως ὑβρίζει. Ἐτὺς ὁμοδύ-
 λος μασιγῶν, δόσι πρῶτος αἱ ἐν αὐτῇ
 τὰ τοιαῦτα ἔχουσιν. ἄχρῃς ἀν' ἡ ἰπποτρο-
 φίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παλαιᾶς
 ἑαυτὴν ὁμνύουσιν, ἢ μὲν εὐμορφόπρον
 μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὴν, εὐχμέστερον ἢ τὸ
 Κέκροπος, ἢ Κόδρου, σιωπώπρον ἢ τὸ
 Οδυσσεύς, παλαιώπρον ὅτι συνάμα
 Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τ' χρόνῳ
 αἰθλιος

Inquit, ac verum luctū agentes, quod
 eiusmodi thynnus ex intimo sagenæ
 sinu sit elapsus, qui non parum ma-
 gnam escam deuorarit. At hic repente
 totus in me irruens, homo vitæ mun-
 dioris, atque elegantioris rudis, pin-
 gui illotâque cute, qui compedes et-
 iam dum horrescit, & si quis præteritis
 loro increpet, arrectis stet auribus:
 quique pistrinum, perinde vti tem-
 plum adoret: non est deinceps tole-
 randus ijs, quibus cum viuit, verum &
 ingenuos afficit contumelia. & con-
 seruos flagris cedit, experiens num &
 sibi huiusmodi liceant, donec aut e-
 quorum alendorum studio captus, aut
 adulatoribus sese permittens, de ierâ-
 ribus Nireo formosiorē esse, Ce-
 crope Codrōue generosiorē, calli-
 diorem Vlyssē, vnum autem vel sede-
 cim pariter Crœsis opulentiorē,
 momento temporis semel profundat
 infœlix, quæ minutatim multis ex

ἄθλιος ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολ-
 λῶν ὀπιορκιῶν ἔαρπαγῶν ἔπανερ-
 ριῶν σιωφλεγμένα. Εἰ αὐτὰ περ χε-
 δὸν Φῆς τὰ γινόμενα. ὁπότεν ᾗ ἂν αὐ-
 τή τις βαδίζης, πῶς ἔτι τυφλὸς εἴ
 εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις,
 εἴ ποτε ἔσῃ ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας
 εἶναι τὸ πλεονεξεῖν ἀξίως; Ηλ. οἷον γὰρ εὐ-
 ρίσκειν με οἵπνές ἡσι; Εἰ. μὰ τὸ Δία ἢ
 πάνυ ἔγωγε Ἀριστίδην κατὰ λιπῶν, Ἰπ-
 πονίκῳ ἔκκαλῃα προσήεις, ἔκ πολλοῖς
 ἄλλοις Ἀθηναίων, ἔδὲ ὁβολῶν ἀξίοις.
 πλὴν ἀλλὰ τί πρατίζεις κατὰ πεμφθείς;
 Πλῆτ. αἶω ἔκ κάτω πλανώμεθα περ-
 νεσῶν, ἄχρεις ἂν λάθω πρὸς ἐμπροσθέν.
 ὁ δὲ ὅς τις ἂν πρῶτός μοι περὶ τύχης
 ἀπαρκαγῶν ἔχει, σέ τὸν Εὐρῆην ὅτι τῷ
 ὀδραλόγῳ τὰ κέρδις προσκυνῶν.
 Εὐρ. ἐκουῶν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς,
 οἴομενός σε κατὰ τὰ αὐτὰ δοκοῦναι

perfuris, rapinis flagitiis fuerant collecta. **ME** Ista fermè sic habent, uti nar-
ras: verù ubi tuis ipsius ingrederis pe-
dibus, qui tandè cæcus cùm sis, viâ in-
venire soles? Aut qui dignoscis, ad
quosnam Iupiter te miserit, dignos illi
visos qui divitiis abundant? **PL** Enim-
verò credis me reperire istos, ad quos
mittor? **ME** Perlovè haud quasquam.
Neque enim alioqui Aristide præter-
ito, ad Hipponicum & Calliam ac-
cessisse, tùm ad alios Athenienses,
homines ne obolo quidem æstiman-
dos. Cæterùm quid facis, quando qui-
dem emissus? **PL** Vt. Sursum ac de-
orsum circumcursans oberro, donec
imprudens in quempiam incurrerò.
Hic autem, quisquis ille sit qui fortè
primus me nactus sit abducit, ac pos-
sidet, te Mercuri pro lucro præter spẽ
subiecto venerans atque adorans.
ME & **CVR**. Num ergo fallitur Iupi-
ter, qui quidem credat ex ipsius ani-

πλετίζειν, ὅσους ἀκροῖηται τῇ παρὰ τῶν
 αἰτίαις; ΠΛΩ. καὶ μάλα δικάως, ὦ γα-
 θεὸς γε τυφλοὶ ὅτε εἰδῶς, ἐπεμπν
 ἀναζητήσονται δυσεύρετον ἕτω ζῆμα,
 καὶ πρὸ πολλῆς ἐκλελοιπὸς ἔβειν,
 ὅπερ ἔδ' ὁ Λυγκεύς ἀν' ἐξεύροι ραδίως,
 αἰμαυρὸν ἕτω καὶ μικρὸν ὄν, τοιγαρὶν ἅπ-
 τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, ποιη-
 ρῶν ᾗ πλείων ἐν ταῖς πόλεσι τ' παῖν
 ἐπεχόντων ῥᾶον ἐς τὰς τιμᾶς ἐμπί-
 πτω πρὸ ἰῶν, ἔσσι γινεύομαι πρὸς αὐτ'.
 Ερ. εἴτε πῶς ἐπιδᾶν καὶ ἀλίπης αἰτῆς,
 ραδίως Φεύγεις, σὲ κ' εἰδὼς τὴν ὁδόν;
 ΠΛΩ. ὁξυδερκὶς τίτι πως καὶ ἀρτίπης
 γίγνομαι πρὸς μόνον τ' κάρον τ' Φυ-
 γῆς. Ερμ. ἐπὶ δὴ μοι καὶ τῇ τε ἀπικρῖναι,
 πᾶσι τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ πρὸς
 ἐπ' ὠχρὸς καὶ βαρὺς ἐκ τῶν σκελοῖν πο-
 σέτας ἱερὰς ἔχεις, ὥς πάντας ἀπὸ-
 βλί-

mi sententia ditari abs te hos, quos ille dignos existimarit, qui ditescerent?

PLUT. Et iure quidem optimo fallitur, ô bone, quippe qui cum me secum esse non ignoret, emittat vestigatum rem usque adeò repertu difficilem, & iam olim è vita sublatam, quàm ne Lynceus quidem facile inueniret, quæ nimirum adeò obscura sit ac minuta. Itaque cum rari sint boni, improbi porrò in ciuitatibus omnia obtineant, oberrans facile in huiusmodi mortales incurro, ac retibus illorum illigor. MERCV. At qui fit,

ut quoties eos deferis, celeriter aufugias, cum vitæ sis ignarus? PLUT. Tum demum acutum cerno, pedibusq; valeo, ubi ad fugam tempus inuitat.

MERCVR. Iam illud quoque mihi responde, qui fit, ut cum sis oculis captus (dicendum enim est) præterea pallidus, postremò claudus, tam multos habeas amantes, adeò ut omnes

respi-

βλέπῃν εἰς σέ κ' τυχόντας μὲν εὐδαιμο-
 νῶν εἶσθαι, εἰ δ' ὀλοπτόχοιεν, ἐκ ἀνέχε-
 σθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ πῶς σὺκ' ὀλίγους
 αὐτῶν ἔτιωσεν δυσέρωτας ὄντας, ὥς τε
 εἰς βαθυκῆτα πάντον φέροντες ἐρρί-
 ψαν αὐτούς, κ' πετρῶν κατ' ἡλιβάτων,
 ὑπερορῶν νομίζοντες ὑπὸ σῆ, ὅτι περ
 ἔδεν τ' ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ
 κ' σὺ ἂν, εὐοῖδα, ὅτι ὁμολογήσεις, εἴ τι
 ζυνίης σωτῆ, κερυβαυπῶν αὐτούς, ἐ-
 ρωμένῳ τοιῦτω ὀπιμειννότας. Πλ.
 οἷε γὰρ τοιῦτον, οἷος εἰμι ὀρῶν αὐ-
 τοῖς χωλὸν, ἢ τυφλὸν, ἢ ὅπερ ἄλλα μοι
 πρόσσειν; Εἰμ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλάττι,
 εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες οἱσὶ;
 Πλ. ἐτυφλοὶ, ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἡ ἀγνοία κ'
 ἡ ἀπάτη αἵ περ νῦν κατέχευται πᾶσι πάντα,
 ὀπισκιάζουσι αὐτούς. εἴ τι δ' εἰς αὐτὸς οἷς
 μὴ παντὶ πασιν ἀμορφος εἶλω προ-
 σωπεῖον περὶ δέμενος ἐρασμιώτατον,

respiciant in te, & si potiantur, felices videantur: si frustrentur, non sustineant vivere? Ex his equidem non paucos novi, qui sic perditè te amarint, ut se aërio scopulo piscosi in æquoris alta, præcipites abiecerint, rati fastidiri sese abs te propterea quod illos nullo pacto respexisses. Quâquam sat scio, tu quoque fateberis, si quomodo tibi ipsi notus est, furere istos, qui eiusmodi amore sunt dementati.

PLUR. At enim credis me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum aut cæcum, aut si quid aliud adest mihi vitij? MÆR. Quid ni, ô Plute? nisi fortè, & ipsi omnes cæci sunt. PLUR. Haud cæci quidem. ô optimè, verùm inscitia errorque, quæ nunc occupant omnia, illis offundunt tenebras: adhuc ipse quoque ne per omnia deformis sim, persona vehementer amabili tectus inaurata, geminisque picturata, ac versicoloribus amictus, eis occur-

Δι' ἄλλουσι καὶ λιθοκόλληται, ἔπικίλα
 ἐνδύς ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτο-
 πρόσωπον οἰόμενοι ἐρᾶν τὸ κάλλος,
 ἐρᾶσι, καὶ ἀπολλύονται μὴ ἐντυγχάνον-
 τες ὡς καὶ γὰρ τις αὐτοῖς ὅλον ἀπογο-
 μινώσας ἐπέδειξέ με, δηλόν ὡς κατε-
 γίνωσκον αὐτῶν, ἀμβλυώτην τις τῆ
 τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεργάτων καὶ
 ἀμόρφων πραγμάτων. Ερ. πῶς ὅτι ἐν
 αὐτῷ ἤδη τῷ πλεονεκτήει γινόμενοι, καὶ τὸ
 πρόσωπόν αὐτὸ περὶ θέμενοι, ἐπιέξα-
 πατῶνται; καὶ ἴν τις ἀφανῆται αὐτὸς
 ἡτῆρον αὐτὸ κεφαλὴν ἢ τὸ πρόσωπόν
 περὶ οἶνται; καὶ γὰρ δὲ καὶ τὸ πλεονεκτήειν αὐτὸς
 αὐτὸς ὡς ὀπίσθιος ἢ εὐμορφία ἐστίν,
 ἐνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. Πλ. ὅτι ὁ
 λίγα ὡς Ἑρμῇ, ἔως τέττοι μοι συνα-
 γωνίζεταί. Ερ. τὰ πῶς; Πλ. ἐπὶ δ' αὖτις
 ἐντυχὼν τὸ πρῶτον ἀναστειλάς τ' ἴ-
 ραν οἷς δέχοταί με, (ὕπερ περιείχε)

μετ'

OCCURRO: illi rati sese natini vultus ve-
 nustatem aspicere, capiuntur, & per-
 eunt non potientes. Quod si quis me
 toto corpore renudatum illis osten-
 derit, dubio procul futurum sit, vt se
 ipsi damnent, qui tantopore cæcutie-
 rint, adamantes res neutiquam aman-
 das ac fœdas. **MER.** Quid ergo post
 eaquam eò peruentum est, vt iam
 diuites euaserint, iamque personam
 sibi circumposuerint, rursus fallun-
 tur? Ad eò vt si quis illis detrahère co-
 metur, penè caput potius, quàm per-
 sonam abijciant? Neque enim verifi-
 mile est etiam tum illos ignorare, fu-
 catam esse formam, cum intus cun-
 ctas inspexerint. **PLUR.** Ad id non pa-
 rum multæ res, ô Mercuri, mihi sunt
 adiumento. **MER. EVR.** Quænam?
PLUR. Simulatque qui me primum
 nactus est, apertis foribus exceperit,
 clanculum vna mecum introit elatio,
 vecordia, iactantia, mollities, violen-
 tia,

μετ' ἐμᾶ λαθὼν ὁ τυφὸς καὶ ἡ αἰοία, καὶ ἡ
 μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, ἔσθρις,
 καὶ ἀπάντη, ἔσθλα ἄτλα μυρία ὑπὸ δὴ
 τάτων ἀπάντων καταληφθεὶς τῷ
 ψυχρῷ, θαυμάζει τε τὰ ἄθαυμαστα, ἔ-
 ὁρᾷ τε τὰ Φευκτῶν. καὶ ἐν τῶν παύ-
 σιν ἰσίων πατέρων τὸν ἀσεληλυθότων κα-
 κῶν περηπεί, δορυφορέμενοι ὑπὸ αὐ-
 τῶν καὶ πάντα πρῶτον πάντοι αὐτῶν, ἡμεῖς
 πρῶτον ὑπομείναι αὐτοὺς. Εἰς ὅς δ' ἔ-
 λθῃς ἡ, ὦ Πλάτῃ, ἔσθλιος ἔσθ-
 κάθῃς καὶ διαφευκτός, ὑδεμίας αὐ-
 πλαθὴν παρεχόμενος βεβαίως, ἀλλ'
 ὡς αὐτοῖς ἐγγέλαις ἢ οἱ ὄφεις διὰ τὸ δακ-
 τέλων δραπτεῦν καὶ οὐδα ὅπως. ἡ πε-
 νία δ' ἐμπαλιν ἐξώδης τε καὶ ἐυλαβής, καὶ
 μυρία τὰ ἀγκιστρα ἐκπεφυκτά ἐξ
 ἀπάντων τῶν σώματος ἔχουσα, ὡς πλε-
 σιάσωντας εὐθὺς ἔχει καὶ καὶ μὴ ἔχει
 ῥαδίως ἀπολύθῃ. ἀλλὰ μετὰ τὴν ἡ-
 φλαρῆντες ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ

tia dolus, atque alia item innumera-
 bilia: à quibus omnibus posteaquam
 est animus occupatus, iam admiratur
 quæ neutiquam sunt admiranda, &
 appetit ea quæ sunt fugienda: & me
 cunctorum illorum patrem ingresso-
 rum malorum stupet, illorum satel-
 litio vallatum: quiduis potius passu-
 rus, quàm ut me compellatur reijce-
 re. **MERCUR.** Ut levis ac lubricus es
 Plute, retentu difficilis ac fugax, neq;
 ullam præbens ansam certam, quo
 pressus tenere, sed nescio quomodo
 anguillarum, ac serpentum in morem
 inter digitos elaberis. At è diverso
 paupertas viscosa, pressu facilis, to-
 tòque corpore mille vncos gerit ha-
 mos, ut qui tetigerint, illico hæreant,
 ne faciliè queant auelli. Verùm inter-
 ea dum nugamur, rem haud parvam
 omisimus. **PLUT.** Quam? **MERCUR.**

Nempe

μικρὸν διέλαθε. Πλ. τὸ ποῖοι; Ερ. ὅπτεν
 θησαυρὸν οὐκ ἐπιγαγόμεθα, ἔπερ ἔδει
 μάλιστα. Πλ. ὦ. θαύρῳ τέττε γεένεκα, ὅτι
 τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων ἀνέρχομαι
 παρ' ὑμᾶς, Ὀπισκῆψας ἐνδον μένῃ ἐπι-
 κλησόμενον τ' ἴδμεν, αὐτοῖσιν ἢ μηδεὶ,
 ἢν μὴ ἐμῶ ἀκέσῃ Φοήσας τις. Ερ. οὐκ ἔν
 Ὀπισθαίνωμεν ἤδη τ' Αἰλικίς. καί μοι
 ἔπερ ἐχόμενος τ' χλαμύδος, ἀχρεὶς ἀν-
 περὶς τ' ἐξαπατᾷ ἀφίκωμαι. Πλ. εὖ ποι-
 εῖς, ὦ Ερμῆ, χρεαγωγῶν, ἐπεὶ ἔν γῃ
 δοτολίπης με, ὕπερβόλω πείχα ἢ κλέ-
 ωνι ἐμπασσᾷμαι πείνος ὢν. ἀλλὰ τίς ὁ
 ψόφος ἔπος ἐστὶ, καθ' ἅπερ σιδήρεως
 λίθον; Ερ. ὁ Τίμων ἔπερ σκάπτει πηλσί-
 ον, ὀρέων ἢ ὑπὸ λίθον γήδιον. παπαῖ, καὶ
 ἡ πένια πάρεστι, καὶ ὁ πένος ἐκείνος, ἡ καρ-
 περία ἢ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρία, καὶ ὁ τοιού-
 τος ὄχλος τ' ὑπο τῷ λιμῶν πετιόμενων
 ἀπὸν-

Nempe quia Thesaurum non adduximus, quod vel inprimis erat opus. **PLURVS.** Ist hac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo, iussuque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit **MARCIVS.** Iam igitur Atticam adeamus. Et me sequere chlamydi adhaerens, donec extremam viam attigerimus. **PLURVS.** Rectè facis Mercuri, cum me per viam ducis. Etenim me deferres forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? **MARCIVS.** Timon hic est, qui proximè montanum & petricosum fodit solum. Papæ, adest & Paupertas: & Labor ille, tum robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba: quorum omnium agmen, **Fame,**

ἀπάντων, πλὴν αἰείνους τ' σῶν διορυ-
 φόρων. Πλῆ. τί γὰρ ἐκ ἀπαλατίομεθα
 ὦ Ερμῇ τ' παρὶς τῷ; ἔγωγε ἂν τι ἡμεῖς
 δράσαιμεν ἀξιόλογον περὶς ἄνδρα, ὑπὲρ
 τηλικύτης γραππέδου περιχρημένοιο.
 Εἰς ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ μὴ ἀποδειλιώ-
 μεν γὰρ. Πενίω. ποῖ τῶτον ἀπάγης, ὦ δρ-
 γασθόντα, χηραγωγῶν; Εὐμ. ὅτι
 τετοιοὶ τὸν Τίμωνά ἐπέμφθημεν ὑπὸ
 τῷ Διόσι. Πεν. νυνὶ ὁ Πλῆτος ὅτι Τίμω-
 να, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα
 ὑπὸ τ' τευφῆς ὠδραλαβῆσαι, τυπιοῖ.
 ὠδραδῆσαι τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πόνῳ, γηναῖ-
 ον ἄνδρα καὶ πολλῆ ἀξίον ἀπέδειξα;
 ἔτις ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἢ Πε-
 νία δοκῶ, εἰναδίκητος, ὡς θ' ὁ μόνον
 κτήμα ἔχον, ἀφαιρῆσθαι με ἀκριβῶς
 περὶς δρετλῶ ἐξαιρησμένον, ἴν' αὖθις
 ὁ Πλῆτος ὠδραλαβὴν αὐτὸν ὕβρι
 εἴ τ' ὦφ' ἐγχειρήσας ὅμοιον τῷ πάλαι
 μαλ-

ames cogit, longè præstantiùs quàm
tui sunt satellites. **PLUT.** Quinigitur
quàmocyssimè discedimus Mercuri?
Neque enim vllum operæpretium fe-
cerimus cum homine eiusmodi val-
lato exercitu **MEÆVA** Secus visum
est Ioui quare ne metu deterreamur.
PAUPÆA. Quò huc nunc Argicida
manu abducis? **MEÆVA.** Ad hunc
Timonem, ad quem à Ioue sumus ire
iussi. **PAUP.** Itane rursum Plutus ad
Timonem? posteaquam ipsum ego
malè habentem ob delicias suscepi
commendans, quod sapientiæ & la-
bori, strenuum multique pretij vi-
rum reddidi? Adeò ne despicienda, in
iuriaque idonea vobis Paupertas iu-
dicor ut hunc, quæ mihi vnica erat
possessio, eripiat, iam exactissima
cura ad virtutem excultum? ut Plutus
hic, vbi denuò susceperit per contu-
meliā & arrogantiam illi manu in-
iecta, talem reddiderit, qualis erat
dudum,

μαλθακὸν καὶ ἀγρυπῇ καὶ ἀνόητιν δόπο-
 φήνας, δόποδ' ἄλλιν ἐμοὶ ῥάκας ἤδη
 γαγρυλένο· ; Ερ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενίαν
 τῷ Διὶ. Πεν. ἀπέρχομαι. Ἐσμεῖς δὲ, ὦ
 Πόνε Ἐ Σοφία Ἐ οἱ λοιποὶ, ἀκροαθεῖ-
 τε μοι. ἔτος δὲ πύχα εἴσετα, οἷά μ' εἴ-
 σουν δόπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν Ἐ δι-
 δασκαλον τῶν δρίσων, ἢ ζυγίων ὑγίει-
 νος ἀντ' ὧμα, ἐρρώμενος ἢ τ' γνώμην
 διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς
 αὐτὸν δόποβλέπων. ταῖς δὲ πᾶσι καὶ
 πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια
 ὑπολαμβάνων. Ερμ. ἀπέρχοντα·
 ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ. Τίμ. τί-
 νες ἐστὲ ὦ κατάρχοι ; ἢ τί βεβλόμε-
 νοι δεύρο ἤκετε, ἀνδρα ἐρχάτιον καὶ
 μεταφύρον ἐνοχλήσαντες ; ἀλλ' ἔχαι-
 ροντες ἄπιτε μιαροὶ πάντες ὄντες ἐγὼ
 γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς
 βώλοισι καὶ τοῖς λίθοις συντρίψω. Ερ.
 μηδα-

dudum mollem & ignaum ac vecordem, rursus mihi restituat : ubi iam nihil factus erit & reijculus ?

MERCVR. Sic ô Paupertas, loui placitum est. PAVP. Equidem ab eo : At vos Labor & Sapientia, reliquique consequimini me. Porro breui cognoscet, qualis in se fuerim, quàm nunc relinquet, nempe adiutrix bona & rerum optimarum doctrix, qua cum donec habuit commercium, sano corpore, valentique animo perseueravit, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens, supernacua autem & vulgaris ista aliena, ita ut sunt, existimans.

MERCVR. Discedunt illi, nos ad eum adeamus. TIM. Quinam estis ô scelesti ? Aut quid volentes huc venistis homini operario mercenarioque negotiû exhibitori ? verum haudquam lati abibitis scelesti ut estis omnes. Nam ego vos ilico glebis & saxis petitos comminam. MARCVA. Ne.

X

qua-

μηδαμῶς, ὦ Τίμωι, καὶ βάλης. ἔγδ' αὖ-
 θρώπης οὔλας βαλῆς, ἀλλ' ἐγὼ μὲν
 ἐρμῆς ἄμι, ὅπως ἢ ὁ Πλάτῳ. ἔπεμψε
 δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπακρόους τ' εὐχῶν. ὥς αὖ-
 γαθῇ τύχῃ δεχῆται ὅλβον, δόσεις τῶν
 πόνων. Τί. Ἐὐμεῖς οἰμώζεσθε ἤδη, καὶ
 περ θεοὶ οἵ περ εἰς Φατί. πάντας γάρ
 ἄμα καὶ θεὸς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. τυ-
 πνὶ δέ τ' τυφλόν, ὅς τις ἀνὴρ, ἔθ' ἡτρί-
 ψεν μοι δακνῶ τῇ δίκῃ. Πλάτῳ. ἀπίω-
 μεν, ὦ Ἑρμῆν, πρὸς τὸ Διὸς, μελαγχό-
 λων γὰρ ὁ αἰθρῶπος ἔμετρίως μοι δο-
 καῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθῃ προσλαβάν.
 Ἑρμῳ. μηδὲν σκαῖον, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ
 πάντα τῶν ἀχρείων καὶ τραχὺ καταβα-
 λῶν, περτείνας τῷ χεῖρι λάμβανει τ'
 ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλάττει πέλιν, καὶ ἰσθί
 Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερέρα τῶν
 ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνον αὐτὸς εὐ-
 δαιμονῶν. Τίμωι. εἴδεν ὑμῶν δέομα, καὶ
 εἶο-

quaquam ô Timon, ne ferito : neque enim feries mortales, verum ego sum Mercurius, hic Plutus. Misit nos Iupiter, votis tuis exauditis. Quare, quod bene vertat, opes accipe, desistens à laboribus. TIMON. Atqui vos iam ploraueritis, etiamsi Dij sitis, ut dicitis. Siquidem odi pariter omnes tum deos tum homines. Sed hunc cæcum, quisquis hic fuerit, mihi certum est ligone impacto cominuere. PLUT. Abeamus per Iouem, Mercuri; quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire, ne malo quopiam accepto discedam. MARC. Ne quid, ferociter Timon, quin exue potius penitus istam ferocitatem, asperitatemque, ac manibus obuijs excipe bonam fortunam rursus diues esto, rursus Atheniensium princeps: & despicere ingratos istos solus ipse feliciter agas. TI. Nihil mihi vobis est opus, ne obturbate: sat opum mihi ligo, prater-

ἐνοχλαῖτέ μοι, ἱκανὸς ἐμοὶ πλεῖστον ἢ
 δίκελλα, πὰρ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατος
 εἰμι, μηδενὸς μοι πλεονάζοντο. Εἰμ.
 ἔτως ὦ τῶν ἀπαιθρώπως; τὴν γ' Φέ-
 ρω Διὶ μῦθον ἀπηνέατε κράτερόν τι. Ἐ-
 μὲν εἰχὸς ἐὼ μισάνθρωπον μὲν εἶναι σε,
 ποσῶτα ἔω' αὐτῶν δεινὰ πεπνυγῆσθαι,
 μισούθρον γ' μηδαμῶς, ἔτως Ὀπιμελε-
 μένων σ' ἔτ' ἔθων. Τί. ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ
 Εἰμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς Ὀπι-
 μελείας· τ' ἐπὶ γ' τὸν Πλεῖστον σὺν ἀν-
 λάβοιμι. Εἰ. τί δὴ; Τίμ. ὅτι καὶ πάλαι
 μυρρίων κακῶν μοι αἶπος ἔτος καπῆσθαι,
 κόλαζί τε παλαιὰς, Ἐὶ Ὀπιθέλας ἐπα-
 γαγῶν, καὶ μῖστος ἐπεγνήρας, καὶ ἡδυπα-
 θεία διαφθείρας, καὶ Ὀπίφθονον λυπο-
 φήνας, τέλος γ' ἄφνω καταλιπὼν ἔ-
 τως ἀπίσως καὶ παροδικῶς. ἡ βελτίστη γ'
 πούτα πόνοις με πῆς αἰσθητικῶτα τις κα-
 ταγυμ-

ea fortunatissimus sum, si nemo propius ad me accesserit. **MERCVR.** Adeone, quæso, inhumaniter? Hæc ego sæua Ioui refero atque immania dicta. Atqui par erat forsitan homines tibi habere inuisos, ut qui tam multa indigna in te cõmiserant; deos odio te prosequi nequaquam erat cõsentaneum, cum illi tantoperè tui curam agant. **TIM.** At tibi Mercuri, Ioui quæ. quod me respicitis, plurimum equidem habeo gratiam: cæterum hunc Plutum nequaquam recepero. **MER.** Quid ita? **TIM.** Quoniam pridem innumerabilium malorum hic mihi fuit auctor, cum me assentatoribus proderet, insidiatores in me inuitaret, conflaret odium illecebris corrumperet, inuidiæ obnoxium redderet: denique cum me adeò perfidè ac proditoriè destitueret. Contra Paupertas optima, me laboribus viro dignissimis exercens, mecumque verè & li-

Ταχυρναΐσαι, καὶ μετ' ἀληθείας ἐπαρ-
 ῥησίας προσμιλῆσαι, τὰ τε ἀναγκαῖα
 κάμνοντι παρῆχε, καὶ τὰ πολλῶν ἐκεί-
 νων καλὰ φρονῆν ἐπαύδευεν, ἐξ αὐτῆς
 ἐμὲ τις ἐλπίδας ἀπαρτήσασαί μοι τῷ
 βίῳ, καὶ δίδξασα ὅς τις ἦν ὁ πλεῖστος ὁ ἐ-
 μός, ὃν ἔτι κόλαξ θαυπέων, ἔτι Συκο-
 φάντης Φιδῶν, ἔτι δῆμος προξεν-
 θῆς, ὅτε ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορή-
 σας, ἔτι τύραννος ὁ Πρωτεύουσις ἀφι-
 λείας διώκειτ' ἀν. ἐρρωμένοις πιναρῶν
 ὑπὸ τῶν πόρων, τῷ τε τῷ ἀγρὸν φιλο-
 πόνως ἐπερραζόμενος, ἔδεν ὁρῶν τὸ ἐν
 ἄσπε κακῶν, ἱκανὰ καὶ Διερκῆ
 ἔχω τὰ ἀλφειὰ πρὸς τῆς δικέλλης.
 ὥστε παλίνδρομος ἀπιδι, ὦ Ερμῆ,
 τὴν Πλῆτην ἀπαγαγόν τῷ Διί. ἐμοὶ
 δὲ τῷ τοῖς ἱκανοὶ ἦν, πάντες ἀνθρώπων
 ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι. Ερμ. μηδα-
 μῶς, ὦ γὰρ. ἔτι γὰρ πάντες εἰσὶν Ὀπι-
 τήδαιοι

berè conuincens, & quæ opus erant, suppeditauit laboranti & vulgaria ista contemnere docuit, effecitque vt mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, demonstrans quamnam essent opes veræ meæ: nempe quas neq; adulator assentans, neque symphanta minitans, neque plebs irritata, neque concionator suffragiorum auctor, neque tyrannus intentis insidijs queat eripere. Itaque iam validus effectus ob laborem, dum hunc agellum gnaviter exerceo, neque quicquam eorum quæ sunt in ciuitate malorum adspicio, abundè magnum & sufficientem victû mihi ligo suppeditat. Quare tu, Mercuri, quam venisti viam remetiens, recurre, vnâ tecum Plutum abducens ad Iouem Illud mihi sat fuerit, si effecerit vt omnes mortales ab ineunte ætate ciuent. **MERCURIVS.** Nequaquam ô bone: neque enim omnes ad ciuandum sunt accomodi.

τήδαιοι πρὸς οἰμωγὴν. ἀλλ' ἔα τὰ ὀργή-
 λα ταῦτα, καὶ μετράκιώδη, καὶ τὸν Πλά-
 τον ὠδράλαβε, ἔτοι δ' ἀπόβληταί εἰσι τὰ
 δῶρα τὰ ὠδρὰ ἔ' Διός. Πλάτ. βέλει ὦ
 Τίμων δικαυολογήσομαι πρὸς σε, ἢ χα-
 λεπαίνεις μοι λέγοντι; Τί. λέγα, μὴ
 μακρὰ μὲν τοι, μὴ δὲ μὲν προσωμίων,
 ὡς περ οἱ ὀπίσκειται ῥήτορες. ἀνέξομαι
 γάρ σε ὀλίγοι λέγοντα, ἀλλὰ τὸ Ἑρμῆν
 τρυφῶν. Πλάτ. ἐχρῆν μὲν τοι ἴσως καὶ
 μακρὰ εἰπῆν ἔγωγε πολλά ὑπόσχε-
 τηγορηθέντα, ὅμως δὲ ὄρα, εἴπῃ σε ὡς
 Φῆς, ἡδίππηκα, ὅς τ' ἐμὲν ἡδίστων αἰπάνων
 αἰπὸς σοι κατέστη, τιμῆς καὶ παροδρίας,
 ἔσσεφάνων, καὶ τὴν ἄλλης τρυφῆς. πεί-
 βλεπῆθ' ὅτι τοι καὶ αἰσίοθυμ' ὁ δὲ ἐμὲ
 ἡδῶτα, καὶ πείσασθ' ὅτι δας. εἰ δὲ πχα-
 λεπὸν ἐκ τῶν κατὰ κῶν πίπνῃς, αἰ-
 ναίτη' ἐγὼ σοι. μᾶλλον δὲ αὐτὸς
 ἡδῶ.

Quin tu iracundia pueriliâq; ista miſ-
 ſa face, ac Plutum excipe. non ſunt re-
 ijcienda munera, quæ à Ioue profici-
 ſcuntur. PLUT. Vin' Timon vt con-
 tra te partes defendam meas an gra-
 uiter feres ſi quid dixerò? TIM. Dici-
 to, ne multis tamen. neque cum pro-
 cemijs, quemadmodum peritiſſimi
 ſolent oratores. Sufſinebo enim te.
 huius Mercurij gratia paucis dicen-
 tem PLUT. Atqui multis mihi potiùs
 erat dicendum, tot nominibus abs
 te accusato. Attamen vide num qua
 in re te, quemadmodum ais, læſerim?
 qui quidem dulciſſimarum quarum-
 cunque rerum tibi extiterim auctor,
 opifexque auctoritatis, primarij loci,
 coronarum, aliarum item volupta-
 tum. Mea opera conſpicuus eras, cele-
 bris & obſeruandus. Cæterùm ſi quid
 moleſti ab adulatoribus accidit, non
 mihi potes imputare, quin ipſe ma-
 gis abs te ſum affectus contumelia,

ἡδίκημα τῷτο ὑπὸ σὺ, δίοτι με ἔτις
 αἰμίως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καπι-
 ράτοις, ἐπαγνῆσι ἔκαταροηπύσσι, καὶ
 πάντα τρόπον ὀπιβελύσαι μοι. ἔπει-
 τελευταῖον ἔφηθα, ὡς προδέδωκά
 σε. τὸναντίον ἢ αὐτὸς ἐγκαλέταί μοι
 πάντα τρόπον ἀπελαθεῖς ὑπὸ σὺ, καὶ
 ὀπικεφαλῶν ἐξώθεις τῆς οἰκίας.
 τοιγαρὲν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος,
 ταύτῃ τῇ διόξεραι ἢ πμωτάτῃ
 σοι Πενία περὶτέθεικεν. ὥς μάρτυς
 ὁ Εὐμῆς ἔτοσι, πῶς ἐκέλευον τὸν Δία
 μηδ' ἥκειν ὡς σὺ, ἔτω δισυμενῶς
 μοι προσενεγμένον. Εὐμ. ἀλλὰ νῦν
 ὁρᾷς, ὦ Πλῆπ, αἶψα ἤδη γεγνήται;
 ὥς γὰρ ῥῶν ξυμδιδάσκεις αὐτῷ, καὶ
 σὺ μὲν σκάπεις, ὡς ἔχεις. σὺ δὲ τὴν θη-
 σαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. ὑπα-
 κέσεται γὰρ ἐμφοήσας πῶ σοι. Τίμ. πει-
 σέοντά Εὐμῆ, καὶ αὐτὸς πλετητίον,

propterea quod me tam ignominiose viris illis execrandis suppeditaris, qui te mirabantur, ac præstigijs de-
mentabant, mihiq; modis omnibus infidias struebant. Porro quod extremo loco dixisti, te à me proditum, desertumque fuisse, istud criminis in te possum retorquere, cum ipse sim modis omnibus à te reiectus, præcepsq; exactus ex ædibus. Vnde pro molli chlamyde sagum pelliceum istud charissima tibi paupertas circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quantopere Iouem orauerim, ne ad te venirem, adeò hostiliter mihi aduersatum. **MERCVR.** At nunc videas Plute, in cuiusmodi hominem sit commutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem iunge. Tu verò fode ita, vt facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accersueris. **TIM.** Parandum est, Mercuri, rursusque dite.

τί γὰρ ἂν καὶ παῖδοι τις, ὁπότεν οἱ θεοὶ
 διαΐζονται; πολλὴν ὄρα γε, οἷά με τρα-
 γματὰ ἐμβαλεῖς τ' κακοδαιμόνα, ὃς
 ἄχρει νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυ-
 σὸν ἄφνω πσῆτον λήψομαι ἔδεν αἰδι-
 κήτας, ἔπεισά τις φροντίδας ἀναδέ-
 ξομαι. Ἐρ' ὑπόσῃθι ὦ Τίμων δι' ἐμέ, ἔ-
 σί χαλεπὸν τέτυκ' ἡ σὺκ οἰζὸν ἐστίν, ὅπως
 οἱ κόλακες ἐκείνοι διχαρῶρα γῶσιν ὑπὸ
 τ' φθόνου. ἐγὼ δ' ὑπὲρ τ' Αἴτην ἐς τ' ἔ-
 ρανόν ἀναπήσομαι. Πλῆ. ὁ μὲν ἀπελή-
 λυθεν, ὡς δοκεῖ· πεκμάρομαι γάρ τῃ ἐ-
 ρεσίᾳ τ' πλεῶν. σὺ δ' αὖτ' ἀείμενε. ἀ-
 ναπέμψω γάρ σοι τ' θησαυρὸν ἀπελθὼν
 μᾶλλον ἢ παῖε. σέ φημι θησαυρὸν χρυ-
 σῶ, ὑπάκουσον Τίμωνι τελευτῶν, ἔπειραχε
 σε αὐτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε ὦ Τίμων, βα-
 θείας καταφέρων, ἐγὼ δ' ὑμῖν ὑποσέσο-
 μαι. Τί. ἄγε δὴ, ὦ δέκελλα, νῦν μοι ἐπὶ-
 ρῶσον

cendum. Quid enim facies, cum Dij
compellant? tamen vide, in quas tur-
bas me miserum conijcias qui quidem
cum adhuc vsque diem felicissime
vixerim, tantum auri repente sum ac-
cepturus, nihil commeritus mali tan-
tumque curarum suscepturus. **MA-
CVRIVS.** Sustine Timon, mea gratia,
tametsi graue est istuc, atque intole-
randum, quo videlicet palpones illi
præ inuidia rumpantur. Ego porro
superatâ Ænâ in cœlum renoluero.

PLVTVS. Abijt ille quidem, sicut ap-
paret: nam ex alarum remigio facio
coniecturam. Tu verò hîc operire, si-
quidem digressus Thesaurum ad te
transmittam. sed feri fortius. tibi lo-
quor auri Thesauri, Timoni huic au-
diens esto, offerque temet eruen-
dum Fode, Timon, altius impingens.
Cæterum ego à vobis digredior. **TI-
MON.** Age iam, ô ligo, nunc mihi tuas
vires explica, neque defatigare, dum

ex

ῥωσον σεαυτὶν, ἔ μὴ κάμῃς ἐκ τῆς βά-
 θους τῆς ἡσυχασίας ἐς τὰς φανερὰς προκα-
 λεμένη. ὦ Ζεῦ πρᾶπτε, ἔ φίλοι κερύ-
 βαντες, ἔ Ερμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίον
 πῶσθε; ἤπερ ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια
 γὰρ, μὴ ἀνδρακας εὖρω ἀνεχρόμενος.
 ἀλλὰ μὲν χρυσίον ἐστὶν ὀπίσημον,
 ὑπέρυθρον, βαρὺ, ἔ τ' ἀποσύνειν ὑπερ-
 ῥοῖσιν. ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλιπον
 βροτῆς. αἰσθόμενοι γὰρ πῦρ ὥς τε ἀπαρτί-
 πεις ἔ νύκτωρ ἔ μεθ' ἡμέραν. ἐλθέ
 ὦ φίλτεπ' ἔρατμιώτατε. ὦ Μίδα ἔ
 Κροῖσε, ἔ τὰς ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα,
 ὡς ἔδεν ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα ἔ τ' Τι-
 μωνος πλῆστον, ὦ γὰρ ἔδε βασιλεὺς ὁ
 Περσῶν ἴσος. ὦ δίκαια καὶ Φιλότη
 διφθέρα, ὑμᾶς μὲν ἰὼ Ναιὶ τῆτω ἀνα-
 θῆναι καλόν. αὐτὸς ᾗ ἤδη πᾶσαν περὶ-
 μενος τῇ ἐχθρῇ, πυργίον οἰκοδομησά-
 μενος ὑπὲρ τῆς ἡσυχασίας ἐμὸν ἰκανὸν
 ἐσθι.

ex abdito Theſaurum in apertum e-
 uocaris. Hem prodigiorum auctor lu-
 piter, amici Corybantes, ac lucifer
 Mercuri, unde nã auri tantum? Num
 ſomnium hoc eſt? Metuo ne carbo-
 nes reperturus ſim experrectus. At-
 qui aurum proſectò eſt inſigne, ful-
 num, grane, & aſpectu multò iucun-
 diſſimum, Pulcherrima aurum fauſti-
 tas mortalibus: quippe quod ignis in
 morem ardes, noctèſque & dies reni-
 des. Ades ò mihi chariſſimum & deſi-
 deratiſſimum. ò Mida, Crœſèſque ac
 munera Delphico in templo dicata,
 vt nihil eratis ſi cum Timone, cùm-
 que Timonis opibus conferamini,
 cuius Perſarum quidem Rex par eſt,
 Oligo, & ſagum chariſſimũ, vos qui-
 dem Pani huic reponere commo-
 dum eſt. At ego quàm maximè ſemo-
 tum mercatus agrum, turriculæque
 ſeruandi auri gratia conſtructa, vnũ
 mihi affatim vixero, ſepulchrum item
 ini-

ἐνδιατᾶσθαι, τὸ αὐτὸν καὶ τάφον δόξα-
 νῶν ἔξην μοι δοκῶ. δεδόχθω ὅτι παῦται,
 καὶ νενομοθετήσῃ πρὸς τὸ Ἰππίοισιν
 εἶον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσία
 καὶ ὑπεροψία. Φίλος ὅτι ἡ ξένος, ἡ ἑταῖ-
 ρος, ἡ ἐλέκ βωμὸς, ὕψλος πολὺς. καὶ τὸ
 οἰκτεῖραι δακρύνοντα, ἡ Ἰππικερῆσαι
 δεομένῳ, παρθενομία καὶ κατὰ λυσις τῶν
 ἐθῶν. μονήρης ὅτι ἡ δίαίτια, καθάπερ πῶς
 λύκοις, καὶ Φίλος εἰς Τίμων· οἱ ὅτι ἄλλοι
 πάντες ἐχθροὶ καὶ Ἰππύβελοι, καὶ τὸ πρὸς
 ομιλήσασθαι αὐτῶν, μίανσμα. καὶ ὅτι
 να ἴδω μόνον, δόξα φράς ἡ ἡμέρα, καὶ ὅ-
 λως ἀνδριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν μη-
 δὲν ἡμῖν ἀλφ φερέτωσαν, ἔμῃ κήρυ-
 κα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μῃ πωονδὰς
 πωενδώμεθα. ἡ ἐρημία ὅτι ὅρος ἔστω πρὸς
 αὐτὰς. Φυλέται ὅτι φράτεις ἔδημό-
 ται, ἔτι πατρὶς αὐτῇ, ψυχρὰ καὶ ἀναι-
 φελῆ,

inibi mihi defuncto, parare est sententia. Hæc igitur decreta sunt, placitæque in reliquum vitæ, seiunctio, ignorantia, fastidium erga mortales omnes. Porro amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordiæ, meræ nugæ. Tū commiserari, lachrymantem, suppeditare egentibus, iniquitas, ac morum subuersio: at vita solitaria mihi sit, qualis est lupis: vnus sibi amicus Timon, cæteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cum horum quopiam congredi, piaculum: adeo ut si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa non alio nobis habeantur loco, quàm signa saxea, æreæque: neque facialem ab illis missum recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Cæterum tribules, cognati, populares, postremò patria ipsa, frigida quædam & sterilia nomina, & insipientiam

Φελήϊνάματι, ἔ' ἀνοήτων αἰσίων Φι-
 λοπμήματι. παλίσκω ἢ Τίμωνι μόνος
 καὶ ὑπερεράτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω
 μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακῆας καὶ ἐπαί-
 των Φορπυκῶν ἀπηλλαγμένος, καὶ θεοῖς
 θυέτω, καὶ ἐυωχῆται, μόνος ἑαυτῷ γυί-
 των καὶ ἄμορος, ἐκσκήνων τῷ ἄλλω. καὶ
 ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, καὶ
 δέη δόποθεν, καὶ αὐτῷ σέφασσι ἐπι-
 γυκῆν, ἔ' ὄνομα μὲν ἔστω ὁ μισάνθρω-
 πος ἥδιστον. τὰ τρόπων δὲ γνωρίσματα,
 δυσκολία ἔ' τραχύτης καὶ σκαρότης καὶ
 ὀργὴ καὶ ἀπειθροπία. εἰ δὲ πῃ ἴδοιμι
 ἐν πυρὶ διαφθρόμενον καὶ σβεννύσαι
 ἱκετεύοντα, πίπῃ ἔ' ἐλαίῳ κατασβεν-
 νύται. καὶ ἢ πῃ ἴδοιμι χαμῶνος ὁ σπινθὴρ
 σβεννύμενον, ὃ καὶ πῃς χῆρας ὀρέγων ἀν-
 πλαδέσθαι δέηται, ὡς εἴη καὶ τῷ πρὸς
 κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνα-
 κύνῃ καὶ διωγθῆναι. ἔ'τω γὰρ ἀντὶ τοῦτο

um virorum pretia : solus Timon di-
 ues esto , despiciat omnes , solus ipse
 secum oblectetur , liber ab assenta-
 tionibus , & onerosis laudibus. Dijs
 sacra faciat , epuletur solus , sibi ipsi
 vicinus , sui particeps , excutiens sese
 ab alijs. Ac semel decretum esto , vt
 vnus seipsum comiter accipiat , si mo-
 riendam sit , aut necesse habeat sibi
 ipsi coronam admouere. Nullumque
 nomen sit dulcius , quàm Misanthro-
 pi , id est , hominum osoris. Morum
 autem nota , difficultas , asperitas , feri-
 tas , iracundia , inhumanitas. Quod si
 quem conspexero incendio conflag-
 rantem , obtestantem quo restin-
 guam , pice , oleoque restinguere : rur-
 sum si quem flumen undis abstulerit ,
 isque manus porrigens imploret , vt
 retineatur , hunc quoque demersum
 propellere , ne possit emergere , hunc
 admodum par pari relaturus est. Hanc
 legem

ἀπολάβοιεν εἰσηγήσασθαι τὸν νόμον Τίμων
 ἔχεκράπιδης καλυπτεὺς, ἐπιψήφισεν
 τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτὸς εἶναι. ταῖς
 ἡμῖν δεδοχθῶ, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένω-
 μεν αὐτοῖς, πάλιν ἀλλὰ πρὸς πολλὰ αὐ-
 τοῖς ποιησάμενην ἄπεισι γνώμεται πως ταῦ-
 τε γήρῳ, διότι ὑπερπλετῶ. ἀγχο-
 νη γὰρ ἂν τὸ πρῶτον γήρῳ αὐτοῖς.
 καὶ τοι ἴτε; Φεῖ τῶ τάχως, παν-
 ταχόθεν σωθέντες, λεκονιμένοι καὶ πνευ-
 σιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὅς φραζόμενοι
 τῶ χρυσίῳ. πῶρον ἐν ᾧ τὸ πῶρον τῶ-
 τον βάλαντα ἀπελαύνω αὐτὸς τοῖς λί-
 θοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος;
 ἢ πῶς τοσούτον ὠφελονόμενον εἰσάπαξ
 αὐτοῖς ὁμιλήσας, ὥς πλέον ἀνιῶντο
 περροῶμενοι; τῶτο οἶμαι καὶ ἄμεινον.
 ὥς ἐλεχόμεθα ἤδη αὐτὸς ὑποστάν-
 τις. Φέρε ἰδὼ, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔτις
 ἐπὶ; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶτος
 ἔρα-

legem Timon tulit Echekratides Collyttenſis, & concionis ſubſcripſit ſuffragijs idem ille Timon Age hæc decreta ſunto, & pro virili immoremur eis. Cæterum magno emerim, vt id omnibus innotefcat, quod opibus abundo. nam illa res illos præfocauerit. Sed quid illud? Hem quæ trepidatio? vndique concurrunt, puluerulenti atque anhelii, haud ſcio, vnde aurum odorati. Vtrum igitur hoc conſenſo colle faxis eos abigo è ſublimi deiaculans, an hæc tantum in re legem violabimus, vt ſemel cum illis congregiamur, vt magis angantur ſatiditi, repulſique? Ita ſatius eſſe duco. Itaque ſubſiſtamus, quo illos excipiamus. Age proſpiciam. primus eorum iſte quis eſt? Nempe Gnathonides adulator, qui mihi nuper cœnam petenti funem porrexit, cum apud me ſæpenumero ſolida dolia vomuerit,

ἔρανον αἰτήσαι μοι ὀρέζας τὸ ἑρόχον,
 πίθας ὅλγας παρ' ἐμοὶ πηλαίαις ἐμμε-
 κώς. ἀλλ' εὖ γε ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰ-
 μώξεϊ γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. Γν. σὺ κ' ἐγώ
 ἔλεγον, ὡς σὺ ἀμελήσῃσι Τίμων. Θ.
 ἀγαθὸν ἀνδρὸς οἱ θεοὶ; χαίρει Τίμων
 εὐμορφώτατι ἔῃδιστε καὶ Συμποκώτα-
 τε. Τί. νῆ καὶ σύ γε, ὦ Γναθωνίδη, γοπῶν
 ἀπέντων βορώτατι, ἔανθρώπων ἐπι-
 τριπτότατι. Γν. αἰὲ Φιλοσκώμων σύ γε.
 ἀλλὰ πᾶν τὸ συμποσιον; ὡς κακὸν τί σοι
 αἶσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων ἤκου-
 σιμίζων. Τί. καὶ μὴν ἐλεγεῖν ἄ γε ἀσχημά-
 λα παρὰ παλαιῶς ὑπὸ αὐτῇ τῇ δίκῃ. Γν.
 τί τὰ π; παύει, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι,
 ὦ Ἡρακλῆς. ἰὲ ἰὲ. προκαλεῖσθαι σε
 τραῦματος εἰς Ἀρφον πάγον. Τί. Ἐμὴν
 αὖτε μικρὸν ὀπίσθεα δύνῃς, Φόνε πά-
 χος προκαλέσῃ με. Γν. μηδ' ἰαμῶς,
 ἀλλὰ σὺ γε πάντως τὸ τραῦμα ἰα-

rit. Sed benè est quod ad me venit:
nam primus omnium vapulabit.

GNATH. Annon dixi Timonem vi-
rum bonum non neglecturos esse
Deos? Salve Timon formosissimè,
iucundissimè, conuiuator bellissimè.

TIMON. Scilicet, & tu Gnathonides,
vulturum omnium voracissimè, &
hominum perditissimè, GNATH.

Semper tibi grata dicacitas. Sed ubi com-
potamus? Nam nouam tibi adfero
cantilenam, ex his, quos nuper didici,

dithyrambis. TIMON. Atqui elegos
canes admodum miserabiles, ab hoc
doctus ligone. GNATH. Quid istuc?

feris, ô Timon? Attestor, ô Hercules.
hei hei in ius te voco apud Areopa-
gita, qui vulnus dederis. TIMON.

Atqui si cunctare paulisper, morca-
dis me reum ages. GNATH. Nequa-
quam, quin tu planè vulneri medere,

paululo auri insperfo. Mirum enim
in

σαι, μικρὸν ὀπιπάσας ἔχρυσός. δα-
 νῶς γὰρ ἰσχυαίμην ἐστὶ τὸ Φάρμακον. Τίμ.
 ἔπ μένεις; Γν. ἀπῆμι, σὺ δὲ ἔχαιρήσεις
 ἔτω σκαῖος ὅκ χρῆς ἔχόμενος. Τί.
 τίς ἔπος ἐστὶν ὁ παροσιών, ὁ ἀναφασα-
 τίας; Φιλιάδης καλῶν ἀπάντων ὁ
 βδελυρώπαιτος. ἔπος ἢ παρ' ἐμῶ ἀχρὸν
 ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ παρὶκα δύο
 πάλαιτα μισθὸν ἔκ παίνε, ὅποτε ἀσπι-
 τὰ με πάντων σιωπώντων μόνος ὑπερ-
 ἐπήνεσεν, ἐπομοσαίμενος ὠδινώπρον
 εἶναι τὸ κύκνων, ἐπεὶ ἡ νοσῶντα πρῶτω
 εἶδέν με, καὶ παροσῆλθον ὀπιπαιτίας διέ-
 μεν, πληγὰς ὁ γυναικὶ παροσινέ-
 τεινε. Φιλ. ὦ τῆς ἀναμυχμυτίας. νὸν Τί-
 μωνα γνωρίζετι; νὸν Γναθουίδης Φί-
 λ. καὶ Συμπότης; παροσῆλθον δίκαια
 πέπινθην ἔτ' ἀχάρις ὦν. ἡμῶς
 ἢ οἱ πάλαι ξυωήθεις καὶ ξυωέφηβοι,
 καὶ

In modum sanguinem sistit hoc remedium. TIMON. Etiam manes? GNATH. Ab eo. At tibi malè sit, qui quidem ex viro commodo tam sanus factus sis. TIMON. Quis hic est qui accedit, recaluafter ille? Philia des, assentatorum omnium flagitiosissimus. Hic cum à me solidum accepit fundum, cum filie in dotem talenta duo laudationis præmium, cum me canentem reliquis silentibus omnibus solus maiorem in modum extulisset, deiecit me vel oloribus magis sanorum: ubi agrotantem antea vidit me (& adieram oraturus ut me curam ageret) plagas etiam egregius ille vir impegit. PHIL. O impudentiam; nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & coniunctus? enim verò habet ille digna se, quando quidem immemor est atque ingratus. At nos qui iam olim convictores sumus, æquales ac populares

καὶ δημότῃ, ὅμως μετρίάζομεν, ὥς μὴ
 ὀπιπυθᾶν δοκῶμεν. χαίρει δ' ἀεὶ ὅσῃς,
 καὶ ὅπως τῆς μιᾶς τῆς τῆς κόλακας
 φυλάξῃ, τῆς ἡδὴ τῆς ἀπαίτης μόνον.
 πὰ ἄλλα ἢ κορυφαίων ἔδεν διαφέρειντας.
 ἔκ ἐκ περυσία τῶν ἐδὲν. πάντες αὖ-
 χαίρεισι ἔκ πονηροί. ἐγὼ ἢ τῶν τὸν σὺ
 κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ καλεπείζον-
 τα ἡδὲν, καὶ ὅδον ἤδη πλησίον ἤκα-
 σαι, ὡς πλεονέκτης ὑπερμεγέθη ἵνα ἀπλᾶ-
 τον. ἤκα πειραρῶν ταῦτα σε νεφετήσαν.
 καὶ πῶς γὰρ ἔγω σφὸς εἶναι, ἔδεν ἴσως
 δοῖσιν τῇ περὶ ἐμῶ λόγων, τὸς ἡδὴ Νέστορι
 τῇ δὲν παραί. ἐσθλὰς αὖ. Τί. ἐσθλὰ πᾶσι
 αὖ φιλικῶς πλὴν ἀλλὰ πρόσθι, ὡς ἡ σὺ
 φιλοφρονήσωμαι τῇ δικίῃ. φι. δι-
 θρωπῇ, καπνῶν τῇ κρανίῃ ὑπὸ τῇ
 ἀχαρίστῃ, διότι τὰ συμφέροντα ἐν-
 θέειν αὐτόν. Τίμ. ἰδὲν τῆς ἔπος ὀρή-
 τας ἀημέας πρὸς ἑρχεται, ψήφισμα
 ἔχων

lares, tamen modestè agimus, ne insi-
lire videamur. Saluè here, fac ut istos
adulatores sacrilegos obserues, qui
nusquam adfunt nisi in mensa, præ-
tereà à coruis nihil differunt. Neque
posthac huius ætatis mortalium vlli
fidendū est. Omnes ingrati & icelesti.
At ego cùm tibi talentum adduce-
rem, quo posses ad ea, quæ velles uti,
in via accepi te, summas quasdam o-
pes esse nactum. Proinde accessi his
de rebus admoniturus te, quanquam
tibi forsitan me monitore nihil erat
opus, viro nimirum ad id prudenti, ut
vel Nestori ipsi, si necesse est, consili-
um dare queas. TIMON. Ita fiet Phi-
liades. sed age accede quæ te ligone
comiter accipiam. PHIL. Homines,
confractus sum cranio ab hoc ingrato
proptereà quod cum ea quæ in re illi-
is erant, admonui. TIMON. Ecce ter-
tius huc orator Demes, se recipit, ta-
bulas dextrâ gestans, atque se mihi
Y 2 cognæ.

ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ Κυρηνεὺς ἡμέρας
 οὕτως λέγων. ὅπως ἐκκαθίνας παρ' ἐμοῦ
 πύλαντας μιᾷς ἡμέρας ἐκίσεις τῇ πό-
 λει, καταδεδικαστο γὰρ καὶ ἐδέδοτο, σὺν
 Διοτιδῶς, καὶ γὰρ ἐλεήσεις ἐλευσάμενον
 αὐτὸν, ἐπεὶ δὴ πρῶτον ἔλαχε τῇ Περικλει-
 δι Φυλῇ Διωνέμειν τὸ βασιλεῖα, καί-
 γὰρ προσήλθον αὐτῶν τὸ γιγνόμενον, τ
 σὺν ἔφη γνωρίζων πολίτῳ ὄντα με.
 Δημ. Καῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος
 τῷ γένει, τὸ ἔρμασμα τῇ Ἀθηναίων, τὸ
 πρῶτον τῇ ἐλλάδι. καὶ μὲν πύ-
 λαντες ὁ δῆμος ξανθολεγμένους, καὶ αἱ
 θυλαὶ ἀμφόπτεροι περικείμενοι. πρῶ-
 τον δὲ ἄρκουσι τὸ ψήφισμα, ὃ ὡς
 εὖ γέγραφα. Ἐπεὶ δὴ Τίμων ὁ Εὐκλε-
 σίδου Κολυπτεὺς, αἰεὶ ὃ μόνον καλὸς
 καὶ ἀγαθός, ἀλλὰ καὶ σφῶς, ὡς ἐκ ἄλλου
 ἐν τῇ ἐλλάδι, ὅθεν πάντα χροῖον Δι-
 πλῶ τὸ ἀρετὴν πρῶτον τῇ πόλει, καί-
 τῇ

cognatum esse. Hic una die de meo sedecim talenta civitati dependit: nam damnatus erat, ac vinctus, ac cum soluendo non esset, ego misertus illum redemi. Porro cum illi fortè obvenisset, ut Erachteidi tribui distribueret erarium, atque ego audiens id quod ad me redibat, poscerè, negabat se ciuem nosse me. DAM. Salve Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium propugnaculum Græciæ. Profectò iam dudum te populus frequens, & vitæque curia opperitur. Sed prius decretū audi, quod de te conscriptū. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius, Colyttensis. vir non modò probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquā per omnem vitam destitit optimè de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & lucta cursūque die

Y ; eodem,

νίκηκε δὲ πρὸς τὴν πάλιν ἐδρόμον ἐν ὅ-
 λυμπια μιᾷς ἡμέρας, ἐπλείω ἄρμα-
 ῖν, καὶ συνωρίδι παλικῇ. Τίμ. ἀλλ' ὅδε ἐ-
 θεώρηται ἐγὼ πῶποτε οἷς ὀλυμπίαν.
 Δη. τί ἂν; θεωρήσεις ὕστερον. τὰ τοι-
 αῦτα δὲ πολλὰ περὶ σφοδρῶς ἄμεινον. καὶ
 ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσσι
 πρὸς Αἰχαρνείας, καὶ κατίκρυσε Πελοπον-
 νησίων δύο μοίρας. Τί. πῶς; Διὰ γὰρ
 τὴν μὴ ἔχαιν ὅπλα, ὅδε πρὸς ἡμέραν ἐν
 τῷ καταλόγῳ. Δη. μήτρια τὰ περὶ σπο-
 τῶ λέγεις, ἡμῶς δ' ἀχάριστοι ἀνείημεν
 ἀμνημονεύοντες. ἐπὶ δ' καὶ ψηφίσματα
 χράθων, καὶ συμβαλεύων καὶ στρατηγῶν,
 καὶ μικρὰ ἐφέλυσεν τὴν πόλιν. ὅτι τῶ-
 τοις ἀπασιν δέδοκται τῇδε καλῇ καὶ τῷ δόγ-
 μῳ, καὶ τῇ Ηλιαίᾳ καὶ Φυλαῖς, καὶ
 τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυ-
 σῶν ἀνασηῶσαι τὸν Τίμωντα πρὸς τὴν
 Αθηναίων ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραιὸν ἐν

eodem, adhuc solenni quadriga, equeſtrique certamine. TIMON. At ego ne ſpectator quidem vnquam in Olympicis ſedi. DEM. Quid tum? ſpectabis poſthac. Sed iſta communis addi ſatius eſt. Tum anno ſuperiore apud Acharnenſes pro Republica fortiffimè ſe geſſit, & Peloponèſum duas acies concidit. TIMON. Qua ratione? Quippe qui nec vnquam arma geſſerim. neque vnquam militiæ dederim nomen. DEM. Modèſtè equidem de te ipſo loqueris, nos tamen ingrati futuri ſumus, niſi meminerimus. Præterea in ſcribendis plebiſcitis, & in conſultationibus, & in adminiſtrandis bellis non mediocrem utilitatem attulit Reipublicæ. His de cauſis omnibus viſum eſt, curiæ plebi, magiſtratibus tributim, plebeijs ſingulatim, communiter vniuerſis, aureum ſtatueret Timonem iuxta Palladem in arce, fulmen dextrâ tenen-

τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ αἰσθάνουσι τῇ με-
 φαλῇ, ἔστ' ὅταν αὐτὴν χερσὶς αἰ-
 φάνοις ἐπ' αὐτῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ αἱ τῆς σε-
 φάνης σήμερον Διογυρίαι τραγωδοῖς
 καὶ κινῶν. ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὴν οἱ τῆς με-
 φαλῆς Διογυρίαι, οἵτις τὴν καὶ μετὰ τὴν
 αἰσθάνουσι τῇ δεξιᾷ, αἰσθάνουσι, καὶ
 μαθητὰς αὐτῆς εἶναι. καὶ γὰρ ῥήτωρ ἀρχιστρά-
 τος ὁ Τίμων. καὶ τὸ ἀπὸ πάντων ὅπως εἶναι
 θέλει. τὰ πρὸς αὐτὸν οἱ ψήφισμα ἐγὼ
 εἶμι καὶ τὸ ὑπὸ ἐκείνου ἀρσενίου ὡς εἶ-
 πα, εἰς ὅτι τὸ ὑπὸ ἐκείνου ὡς εἶπα
 μακα. Τίμων. πῶς οὐ Δημήτρα, ὅς ἐστι γε-
 γασμένη, ὅπως καὶ ἡμεῖς οἰοῖται; Δη-
 αὐτὰ γε μὴν, ἣν διδῶμεν εἰς νέωτα, καὶ τὸ
 γινώσκοντα, ἀρρῆν γὰρ εἶναι, Τίμωνα
 ὅδε καλεῖται. Τί. ἡμεῖς οὐδὲν ἄλλο εἶναι
 εἶπες, ἡμεῖς οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἡμεῖς οὐδὲν
 εἶπες. Δη. οἱμοί, τί τὸ; τὸ καλεῖται Τί-
 μων

ram radijs tempora ambientibus, ut
 que septem aureis coronis coronetur.
 & promulgari coronas hodie Diony-
 sijn, tregedis novis. Agi enim per eum
 oportet hodie Dionysia. Dixit hoc
 suffragium Demas orator, propter
 ea quod cognatus illius propinquus,
 ac discipulus eius sit. Nam & orator
 optimus Timon, præterea quicquid
 voluerit. Hoc igitur tibi suffragium.
 Sed utinam & filium meum ad te pa-
 riter adduxissem, quem tuo nomine
 Timonem appellavi. TIMON. Qui
 potes Demas, cum ne uxorem qui-
 dem duxeris unquam, quantum mo-
 bis scire licuit? DEMAS. At ducam,
 nouo ineunte anno, si Deus permise-
 rit, quodque erit natum (erit autem
 masculus) Timonem nuncupabo.
 TIMON. An uxorem tu sis ducturus
 equidem haud scio, tanta à me plaga
 accepta. DEMAS. Hei mihi. Quid
 hoc est rei? tyrannidem Timon ac-

Y 5 coeptas,

μων Πιχρῆς, καὶ τόποις τὰς ἐλευθέρους, καὶ καθαρῶς ἐλεύθερες, ἐσὶ ἀσπίς ὦν; ἀλλὰ δώσεις ἐν πικρῇ δίκῃ, τὰ πᾶν ἄλλα, καὶ ὅτι πᾶν ἀκρόπολιν ἐσέπρησαι. Τί ἄλλ' ἐκ ἐμπέπρησαι, ὡς μαρτυρῇ ἀκρόπολιν; ἔσπε δῆλος ἐστὶν ὁ φαστῶν. Δῆ. ἀλλὰ καὶ πλεονεξία, πὺν ὁ πλεονεξία δεινύσης. Τί καὶ διώρυκα καὶ ἔδε ἔστ' ὅστις ἀπὸ θανάτου καὶ τῶν πικρῶν. Δῆ. διώρυκα ἔσπε καὶ μὲν ἔσπερος ἡ δὲ ἐστὶν πᾶν ταῦτα ἐν αὐτῇ ἔχης. Τί. ὅτι ἐν καὶ ἄλλῃ λαμβανέ. Δῆ. εἴ μοι τὸ μετὰ φρενον. Τί. μὴ κέκραχθι, κατέισαι γὰρ σοὶ καὶ τρίτη, ἐπὶ ὃν γελοῖα πᾶν πᾶν πάθος, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μισθὸς καὶ ἀκόψας ἀνὸς πλοῦς, ἐν ᾧ μισθὸς ἀνθρώποις μὴ Πιπτερίψας, μάλιστα γὰρ ἀνὸς ἔστι καὶ νενικηκὸς ὁλύμπου πῦρ καὶ πᾶν ἄλλ' ἀπὸ τῆς τοῦ θάνατου. καλῆς ὁ φιλόσοφος ἔστιν ἐστὶν; καὶ μὲν ἔστιν ἄλλ'.

coeptas. pulsâsq; eos qui sunt ingenui, ipse nec ingenuus planè nec ciuis? verum propediem poenâ daturus; cum alijs nominibus, tum quod incenderis arcem. TIM. Atqui non conflauit arx, scelestè. Proinde apertè calumniaris. DAM. Sed & diues es, qui posticum (arcis Atheniensis) perfoderis. TIM. Neque hoc perfossum est, vnde ne hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. DAM. Verum effodietur posthac. sed tu interim omnia, quæ in ea condita possides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DAM. Hei scapulis meis. TIM. Ne vociferare, alioqui & tertiam tibi illidam. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, cum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, vnum scelestum hominem non protriuerim. Tum frustra vicerim in Olympijs, & pugil & palestrites. Sed quid hoc? an non philosophus Thrasycles hic est? Profectò ip-

ἄλλος. ὁ πεπαισμένος γὰρ τὸ πάγκοσμον
 πρὸς Ὀφρύς ἀνατάναις, ἔβριθυόρετός
 τι πρὸς αὐτὸν ἔρχεται, πτανῶδες βλί-
 πων, ἀνασεσθήμενος τὸ Ἰππὶ τῷ μετώ-
 πῳ χέμῳ, Αὐτοδορίας περὶ Τρίτῳ,
 οἷος ὁ Ζωῆς ἐξαφῶν. ὅστις ὁ ῥῆγμα
 εὐταλῆς, ἔκτιστος τὸ βάδισμα, καὶ
 ζωφρονικός τὴν ἀναβολὴν, ἔωθον μυρία
 ἔσσι παρὲς ἀρετῆς διεξιὼν, ἔτ' ἡδονῇ χαί-
 ρόντων καὶ ηγορῶν, ἔτ' ὀλιγαρκείας ἐπα-
 νῶν, ἐπεὶ δὲ λησάμενος ἀφίκοιτο Ἰππὶ τῷ
 δαίπνον, ἔτ' αἰς μεγάλην τὴν κύλιμα ὀ-
 ρήξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ ἢ χαίρει μά-
 ρισσι) καθάπερ τὸ λήτης ὕδωρ ἐκποτῶν
 εὐκατατάτα Ἰππιδέκνυ) πῶς ἐωθνοῖς
 ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥστε ἰ-
 ρῶπνος τὰ ὄψα, ἔτ' πλησίον παραγκλι-
 ζόμενος, καρύνης τὸ ῥῆμα ἀνὰ πλεῖον,
 κυνηδὸν ἐρεφόμενος, Ἰππικευφαῖς
 κατὰ

fas est, promissa barba, erectisque super-
 percilijs, & magnum quiddam secum
 murmurans accedit, Titanicum ob-
 tuens, caesariem per scapulas fluen-
 tem ventilans, adest quidam Boreas
 aut Triton, quales eos Xenxis depin-
 xit. Hic sedatum oris habitum per se
 ferens, incessu moderatus, amictu
 modestus, mané mirum quàm multa
 de virtute differit, damnans eos qui
 voluptate capiuntur, & frugalitatem
 laudans: at ubi lotus devenit ad coe-
 nam, puerque ingentem illi calicem
 porrexit (meraciore autem maximè
 gaudet) perinde ut Lethes aquam e-
 bibens, à dilucularijs illis disputatio-
 nibus diuersissima quæ sunt exhibet,
 dum mitui instar præripit obsonia, &
 proximum subito opposito arcans,
 mento interim condimentis oppla-
 to, dum canum ritu ingurgitat, pro-
 no incumbens corpore, perinde atq;
 in patinis virtutem inuenturum sese
 speret,

καθ' ἡμέραν ἐν τῇ λοπάδι τῆ ἀρετῆς ἐνερ-
 σὴν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ πρὸς βλα-
 τῶν λιχανῶν δόποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλί-
 γον ἔμυθισται κατὰ λίαν, μεμψίμοι-
 ρος ἀπὸ τῆς τῆ πλακῆντος ὁλον, ἢ τὸν σὺν
 μόνῳ τῶν ἄλλων λάβοι, ὅτι περ λιχ-
 νείας καὶ ἀπληθείας ὀφελῶ. μεθύσεις
 καὶ πείριος, ὥς ἀχρεὶς ὡδῆς καὶ ὀρχη-
 σῶς μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς
 προσέπ. καὶ λόγοι πολλοὶ ὅτι τῇ κυ-
 λικί, τότε δὴ καὶ μάλιστα πρὸς ζωφρο-
 σύνης καὶ κασιδιότητος. καὶ πῦτα φησὶ
 ἤδη ὑπὸ τῆ ἀκράτεια πνήρως ἔχων, καὶ
 ὑποτραυλίζων γελοῖος, ἦτα ἕμετος
 ὅτι τέτοις καὶ ῥ' τελευταῖον, δραμισί-
 πνες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐν τῇ συμποσίᾳ.
 πλὴν ἀλλὰ καὶ τῆ φωνῆ, ἔδενε τῇ πρῶτῃ
 ἀδραχωρήσκειν αὐτὸν, ψεύσματος ἕνεκα,
 ἢ θρασυότητος ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ
 καὶ καλὰ κινεῖ τὰ πρῶτα, καὶ ἐποτρύνει

speret, dùmque vsque adeò diligenter catinos extergit indice digito, ve ne paululum quidem reliquiarum sinat adhærere. nunquam non quernus, tanquam deteriore partem accepit, vel si totam placentam, aut suam solus omnium accipiat: qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus, temulentus, vinòque baccharus, non ad tantum modò, saltationemque, verùm ad conuicium vsque & iracundiam. Adhæc multus inter pocula sermo (tum enim vel maxime) de temperantia, sobrietatēque: atque ista quidem loquitur, cùm iam à mero malè affectus balbutit ridicule. Accedit his deinde vomitus. Postremò sublatum cum de conuiuio efferunt aliqui quanquam alioqui ne sobrius quidem vlli primariorum cesserit vel mendacio vel confidentia, vel avaritia. Quin inter assentatores primas tenet, peierat promptissimè, ante-

ἀποχρήσεται, καὶ ἡ γοητεία ἀποργαῖ,
 ἔῃ ἀναγκαστὴς παρομαρτῆ, ἔδωκε
 πάνσοφον ῥητῆμα, ἔπειτα χόρει ἀ-
 κριβες, ἔπικίλως ὀφειλές. οἰμώξειτε
 παρὰ τὸν οὐρανὸν μακρὰν ῥητὸς αὐτοῦ, καὶ
 ἔπειτα πεισθεὶς χρόνιος ἡμῶν θεοστυλῆς.
 Θεοῦ ἔκτε πῦντι ὡς τῶν τῶν πολλῶν
 τέτις ἀφ᾽ ἡμεῶν, ὥστε οἱ πῶν πλῆθι
 σε πηγήπεις, ἀργυρίαι καὶ χρυσοί, ἔδω-
 κων πολυπλῶν ἐλπίδι στυδεδραμῆ-
 κασι, πολλὰν δὲ κολακείαν ἐπαδὲξά-
 μιναι πρὸς ἄνθρωπον, οἷόν τε ἀποδιδόναι, καὶ
 ἔσονται κωμικόν. οἷον τε ἄνθρωπος ὡς μά-
 ζα μὲν ἐμοὶ δοῖν ἡμῶν ἡμῶν ὅσον ἢ ἡδ-
 σον θυμὸν ἢ κάρδαμον, ἢ ἄπειτα τρυφά-
 λω, ὀλίγον τῶν ἀλῶν. ποτὶς ἢ ἡ ὀρεῖ-
 κεν. ὅτι τρέβων ἔπειτα, ἔπειτα ἔπειτα
 Φυρίδας αἰμώκων. καὶ χρυσίον μὲν γὰρ,
 ὅσον πρῶτον τῶν ἐν τῇ αἰμαλώτῃ
 φη

anteit impostura, comitatur impudentia. In summa prorsus admirandum quoddam spectaculum est omni ex parte exactum, varięque absolutum: proinde non eislabit claudis videlicet, cum sit modestus. Quid hoc? pape, tandem nobis Thrasycles? THRA. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique isti, qui nimirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiparorum conviviiorum adducti spe concurrunt, multęque assentatione delinunt te, hominem videlicet simplicem, facileque impartientem id quod adest. Siquidem haud ignoras, offam mihi in coenam sufficientem esse, tum obsonium suavissimum, cape aut nasturtium: aut si quando delicias, pusillum salis. Porro potum fons Athenis novem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quavis purpura potiüs. Nam aurum nihilo magis apud me in pretio est, quàm calcu,

Ψηφίδων μαι δοκεῖ. σὺ δ' αὖτ' ἄρα μὲν
 ἔσταλην, ὥς μὴ Διαφθέρῃ σε τὸ κάκι-
 σον τῆτο καὶ ἐπιβελόπαιτον κτήμα ὁ
 πλεῖστος, ὁ πολλοῖς πολλὰ κίς αἴτιος αἰν-
 κέτων συμφορῶν γεγνημένος. εἰ γάρ
 μοι πείθοιο μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θαλατ-
 ταν ἐμβάσεις αὐτὸν, ἔδεν ἀναγκάων
 ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τὸν φιλοσοφί-
 ας πλεῖστον ὀρεσθυσσάμενον. μὴ μὲν τι
 εἰς βάθος αἰ γὰρ, ἀλλὰ ὅσον εἰς βυθῶ-
 νας ἐπεκθας ὀλίγην πρὸς τὸ κυματοῦ-
 δες γῆς, ἐμὲ ὀρώντος μόνου. εἰ δ' ἔτι μὲν
 τῆτο βάλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον αἰμένω
 κατὰ πῆχος ἐκφόρησον αὐτὸν τῆς οἰ-
 κίας, εἰ μὴ δ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, Διαδι-
 δῆς ἀπαισι τοῖς δεομένοις. ὥ μὲν, πάντε
 δραχμας, ὥ δ' ἢ μναῖν, ὥ δ' ἢ πάλαντον. εἰ δ' ἢ
 τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοι-
 ρίαν φέρεσθαι δίκαιος ἐμοὶ δ' καὶ τοι ἔκ
 ἐμαυτοῦ χάριν αὐτῶν, ἀλλ' ὅπως μὲν δῶ

724. ΛΥΓΓΑΝΙ

ἱερὸς περὶ, ἡ ἴσῃ με φυλάσσοντα πρὸς το
 υμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας συνλαβὰς. ἐπεὶ δὲ
 εἰς πρῶτον ἦκει πλεονεξίας, καὶ αὐτοῖας,
 ὥστε ἐφ' οἷς ἡσυχάσαι πολλὰς; ἐπεὶ
 ἀγαπῶν, ἡδὴ καὶ πλείων προσβιάζε-
 ται, ἀναγκαίως αὐτὸ ἐκτείναντες ἵνα
 τοῖς ἀμφοτέρωθεν αἰδέσθῃ ὑμῖν. δὲ οὖν δε
 ῦ μικρόν με ὅτι τῆς λοιπῆς λύπης ἐ-
 πέρχεται τῆς ἐμαυτοῦ. τοῖς γὰρ προσπι-
 πταγμένοις αἰετὶ πλεονεξίαν προσπιθόν,
 ὁρῶν με τῆς αἰσῆς λοιπὴν λύπην χαί-
 ρας, ὥς ἐλίγαν δὲ τὴν ἡσυχίαν ἀναστῆ-
 ναι, μηδὲ ἐν γράμμασιν διεξιμῆσαι,
 ἐν ἴσῳ δὲ καὶ τῷ φόβῳ. δίκαιον
 ἔν ἐχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε ἵνα, ἀλλὰ
 καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πεί-
 ρας ἔχον πρὸς φυλακὴν. ἀγαπῶν ἐξέ-
 στα, τῆς βαλομένης ἀπὸ τοῦ καθ' αὐτὴν
 πείρας εἰς ἀλλοτρίαν βιάζου, καὶ
 τῆς

παύω, πάλαι πεπνηκῶν; αὐτὸς ᾧ ὅτι
 πλῆθος λίθους ξυμφορήσας, ὅππῃ
 λαξὼ πύργῳ γεν αὐτῶς; Βλεψ. μὴ βάλλ-
 λεῖω Τίμων, ἀπὸ μεν γάρ. Τίμ. ἀλλ' ὅτι
 ἀναμμεσὶ γε ὑμῶς, εἴδῃ αὖτε τραυ-
 μάτων.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ.

Επὶ ἀρχὸντος Ἀριστάρχου Φαληρίου,
 Πυλαιψιδίου ἐβδόμῃ ἰσχυμένῃ,
 γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα, πρὸς τὸ Ταῦ
 ὅτι τ' ἐπὶ Φωνήεντων, βίας ὑπαρχόν-
 των, Ἐάρπαγῃς, ἀφ' ἡρῆσθ λέγον πάν-
 των τ' ἐν διπλῷ Ταῦ ὅκ φερομένων.

Μέχρι μὲν, ὡς Φωνήεντα δικαστῆς
 ὀλίγα ἠδικέμεν ἐπὶ ταῦτα τῷ
 Ταῦ, κατὰ τὴν πρὸς ἡμῶς, καὶ κα-
 ταίροντ' ὅτι ἐνθε μὴ δεῖ, εἰ βαρέως
 ἔφερὸν τὴν βλάβην, καὶ παρή-
 κων ἔνια τῶν λεγομένων ἐπὶ τῆς με-

ἰσότητις, ἥ ἴσ' ἐμε φυλάσσοντα πρὸς τὴν
 ὑμᾶς, καὶ ταῖς ἄλλαις συλλαβῶς. ἐπεὶ δὲ
 εἰς πρῶτον ἦκει παλαιονεξίας, καὶ ἀνοίας,
 ὥστε ἐφ' οἷς ἡσυχασαὶ πολλὰ κίς· ἐπεὶ
 ἀγαπῶν, ἡδὴ καὶ παλὴν προσβιάζε-
 ται, ἀναγκάτως αὐτὸ ἐυθύνην τὴν παρὰ
 τοῖς ἀμφοτέρω εἰδέναι ὑμῶν. δέδοται δὲ
 καὶ μικρόν με ὅτι τῆς ἀποθλίψεως ἐ-
 πέρχεται τῆς ἐμαυτοῦ. πῶς γὰρ προσπι-
 πταγμένοις αἰεὶ καὶ μείζον προσπιπ-
 τῶν με τῆς οἰκίας ἀποθλίψει χεῖ-
 ρας, ὥς ὅλγυς δὲ τὴν ἡσυχίαν ἀγαθόν-
 τα, μηδὲ ἐν γράμμασιν διειδυμένην,
 ἐν ἴσῳ δὲ κῆδος τῷ φόβῳ. δίκαιον
 ἂν ἔχ' ὑμᾶς, οἱ δικάζετε τὸν, ἀλλὰ
 καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πύ-
 ρας ἔχον πρὸς φυλακὴν. ἀγαθὴ ἐξί-
 σταί τῆς βαλομένης ἀπὸ τοῦ καθ' αὐτὰ
 πέξεως εἰς ἀδελφίαν βιάζοντα, καὶ
 τῷ

diuiffe me diffimulabam propter mo-
 deftiā, quam vos ipfi noſtis me ſe-
 nare, cū erga vos, tū alias ſyllabas.
 Poſtquam verò ad tantam auaritiā
 & amentiam peruenit, vt non modò
 non ſit contentum ijs, quæ ego ſapè
 diffimulaui, verū iam maiorem vim
 inferat, ipſa me neceſſitas cogit, vt ac-
 cuſem apud vos, qui vtrumque no-
 ſtrum nouiſtis. Non autem exiguus
 metus propter iſtam miſeriam me in-
 uaſit. Nam cum prioribus iniurijs
 maiores ſemper addat, prorfus me è
 domeſtica ſede expellet, ita vt parum
 iam abſit, dū ego iſta diſſimulo, quin
 me inter literas quidem amplius nu-
 meret, & in ſimili quodam verſer me-
 tu. Eſt itaque æquum non modò vos
 iudices, ſed omnes etiam reliquas li-
 teras huius doli curam gerere. Nam
 ſi, vti ſub vnicuique, licebit è ſuo or-
 dine in alium violenter irrumperè,

Z

idque

τῷ Πιτρίψει ὑμῖν, ἂν χαρὶς ἐστὶ
 καθόλου ἡ χάρις, ἔχοντες τὴν αἰσιν
 αἰσιν πένθους τὸ νόημα, ἐφ' οἷς ἰ-
 τήχη κατὰ δέχας, ἔχουσιν. αἰχ' ὅτι
 ὑμῶς οἱ μὲν ποτὶ οἷς πρὸς τὸν αἰμαλίσ-
 τε καὶ παροράσας ἤξεον, ὅτι Πιτρί-
 ψαι πρὸς μὴ δίκαια. ὅτε οἱ καθοφῆσται
 τὸν ἀγῶνα ὑμῖν, ἐμοὶ πρὸς αἰσιν
 ἐστὶν ἀδικυμένω ὡς οἷς καὶ τῶν ἄλλων ἀ-
 νεικόησται τίς αἰτίλμω, ἐν τῷ ἀρχα-
 μένων πρὸς ἀνομῶν καὶ οἷς ἀνὴρ ἐπὶ
 μεῖζον νῦν τὸ Λάμβδα τῷ Ρῶ, δι-
 αμφοιστῶν πρὸς τὸ κισήρις, καὶ κε-
 φαλαλγίας. ὅτε τὸ Γαμμα τῷ Καπ-
 τα διηγωνίζεται, καὶ ἐς χαῖρας μικρῶ
 οἷς ἤρχεται πρὸς αἰς ἐν τῷ κισήρις
 ὑπὲρ γραφάων. ἐπὶ πρὸς τὸ ἀνὴρ καὶ πρὸς
 τὸ Λάμβδα μαχόμενον τὸ Μόλις ἀφαι-
 ρύμε-

Idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines jura, juxta quæ à principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quæ cum æquo & jure pugnant. Et ut vos certamen omiseritis, tamen mihi, qui injuria effectus sum, negligendum non erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audaciæ ab initio statim, cum cœperunt contra leges delinquere, esset repressa neque enim litigaret ad hunc usque diem *Λαμβδα* cum *Ρω* disceptans de voce *κίσις* & *κεφαλαγία*. Neque etiam *Γαμμα* cum *Κάππα* certamen haberet: neque tam sæpè ad manus propè venisset in fullonia de dictionibus *γυφίω* & *κράφω* desceptantes. Quin cessasset etiam hoc *Γαμμα* cum *Λαμβδα* contendere, dictionem *Μόγισ* illi

ῥῦμαιν αὐτά, καὶ μάλιστα ὄφρα κλέ-
 πται. καὶ τὰ λοιπὰ δὲ ἂν ἡρέμοι συγ-
 χύσεις ἀρχαῶν ὄφρα γινώσκω. καλὸν γὰρ
 ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς τύχῃ καὶ τύχῃ.
 τὰ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ὃ μὴ χρὴ, λύου-
 τός ἐστι τὸ δίκαιον. καὶ ὅγε πρῶτον ἡ-
 μῖν τὰς νόμους τῆς ἀλαστοπώσεως.
 ἀπὸ Κασίου ὁ ἡσιώτης, ἀπὸ Παλα-
 μήδης ὁ Ναυπαλίος, καὶ Σιμωνίδης
 δὲ ἕνιοι προσείπυσσι τὴν ἀσχημά-
 τιστον, ὃ τῇ τύχῃ μοίαν, καὶ ἡ-
 μῖν ἀσχημάτιστα βιβάζονται, διαίεσθαι
 πρῶτον ἕσθαι ἢ ἀνέπαινον, ἀλλὰ καὶ
 ποιότητες, αἷς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δύ-
 νάμεις βιωεῖσθαι. Ἐὐμῶν μὲν, ὃ ἀσχα-
 ται, τὴν μάλιστα ἀσχημάτιστα πρὸς τὴν
 κατὰ αὐτὰ φύσιν φθίγγου. ἡ
 μυφάνους δὲ τὴν ἑσθίαν, ὃ πρῶτον

furripieus, imò suffurans. Adeóque
 reliquæ litteræ, quæ uissent seditiones,
 mouere cōtra leges. Est enim pulchrū
 vnamquāque litteram in eo ordi-
 ne, quem primum sortita est, manere :
 transcendere verò eò quo non oportet,
 eius est, qui ius & æquum soluit.
 Et qui primus vobis has leges finxit
 & formauit, siue Cadmus fuerit ille
 insularis, siue Palamedes Nauplij fili-
 us, (quamquam nonnulli hanc pru-
 dentiam Simonidi tribuant) non or-
 dinem tantum, per quem sua quibús-
 que literis præsidencia dignitas firmi-
 ter permanet, definierunt : videlicet
 quæ debeat esse prima, quæ secunda,
 sed qualitates etiam & virtutes, quas
 habet singulæ nostrū constituerūt. Et
 vos quidē o iudices, honore affecerūt
 præcipuo, propterea quod vestro Mar-
 te potestis sonū efficere. Semiuocales
 verò secundo loco dignati sunt, eò
 quòd sine vestro accessu exaudiri ne-

Z ; queunt.

κης εἰς τὸ ἀκροθῆναι θλήται. πασῶν
 δὲ ἐσχάτῳ ἐνόμισαν ἔχεν μοῖραν ἐνία
 τῶν πάντων, οἷς ἔσθ' ἔτι Φωνή πρῶτος.
 καὶ αὐτὰ μὲν ἦν τὰ Φωνήεντα Φυ-
 λάσκειν ἔοικε τῆς νόμου τύτης. τὸ δ' ἔ-
 ται τῆς, (ἔτι γὰρ ἔχω αὐτὴ χάριτι
 ὀνομάσαι ῥήματα, ἢ ἂν καλεῖται, ὃ μὰ
 τῆς θεᾶς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνηλθον
 ἀγαθοὶ καὶ καθήκοντες ἀκροθῆναι, τί, τι
 Ἀλφά, καὶ τὸ γ, ὅσα ἂν ἡκιστα μόνον)
 τῆς ἔν ἐπ' ἄλλοις ἀδελφεῖς μετὰ τῷ
 πρῶτῳ διασσεμένῳ, ὀνομάτων με καὶ
 ῥημάτων ἀπελάσαι παρῶν, ἐκ δ' αὖ-
 ξαι θ' ἔτι ὁμῶς Σιωδίσμων ἅμα καὶ Προ-
 θέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν πῶς ἔκπ-
 πον παλεονεξία. ὅθεν θ' ἔτι καὶ δὸς π-
 νων ἀρξάμενον ὡς λέγειν. Επε-
 στήμεν ποτὶ Κυβέλω. τὸ δ' ἔτι ἐπ'
 πολίχνιον ἔκ ἀφ' ἑσ, ἀπικον, αἰς ἐπ' ἑξί
 λόγος,

queunt. Ex omnibus etiam litteris quibusdam omnium postremum locum decreuerunt mutis scilicet & voce carentibus. Has itaque leges per vos Vocales conseruari decet. Hoc verò *Tau* (neque enim possum ipsam turpiori nomine appellare , quàm quo nominari solet) per Deos nisi dux quædam bonæ ex vobis , & aspectu decenti , *Alpha* scilicet & *Υψιλον* , se illi coniunxissent , ne audiretur quidem solùm. Hoc , inquam , mihi maiorem vim quàm vlla vnquam litteræ inferre ausum est. Nam nominibus & verbis patrijs me extrude , præterea ex ipsis etiam Coniunctionibus , & Præpositionibus expellere tentat , adeò ut istam immodicam avaritiam porro ferre nequeam. Verùm iam tēpus est dicere , vnde & à quibus res initium sumpserit. Peregrinabar aliquando in *Cybelo* (id oppidulum non est inuicundum colonis , sicuti

λέγει ὁ Ἀθωαῖος. ἐπηρμένω δὲ καὶ
 τὸ κρατῆσαι τοῦ γυναικῶν τὸ βάλωσαν
 κατηγορικῶς δὲ ὡς κακοποιῶν πρὸς
 ποιήσῃ, Λυσίμαχος ἑκαλῆπ, βοιω-
 τὴ μὲν, οὗτος φαίνεται, τὸ γένος αἰε-
 καθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιῶντι λέγειας
 τῆς Ἀθηναίας. ὡς δὲ τὴν αὐτὴν ξένον
 πρὸς τὴν ταύτην πικροζήλιαν ἐφώ-
 ρεσα. μίχρει μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπιχείρῃ
 πεπαισκημένοι λέγοντες, ὅσοις ἔστιν μετὰ
 συγγεγραμμένων μοι, συνήθειαν ὡμῶς
 σωλιδραμμένων δραμμάτων. ἐπὶ δὲ
 τῆμερον καὶ τὸ ὅμοιον διασπώμενον,
 ἴδια πρὸς λέγοντες. καὶ οἷόν μοι εἶ
 ἄριστον, καὶ ἔπειτα ἢ ἐδιδραμόμενον
 ἐπ' αὐτοῖς. ὅποτε δὲ καὶ ἐκ τούτων δρ-
 ξάμενον ἐτόλμησε καθίπρον εἰπεῖν, καὶ
 κάπνισμα, καὶ Πίπτα, εἴπε ἀπρυ-
 δραμάτων, καὶ βασιλίστην ἐντομίζον,

fertur, Atheniensium. Adducebam
 verò mecum fortissimum *Pā* ex vici-
 nis meis optimum. Diuertebam verò
 ad Comicum quendam poëtam: huic
 nomen erat *Lyfimacho*: & à maiori-
 bus, quantum apparebat, genere erat
Boeotius, sed tamen de se dici volebat
 quòd in media *Attica* nat⁹ esset. Apud
 hunc hospitē ego huius *Tau* avariti-
 am deprehendi. Equidem cum hactē-
 nus paucis quibusdam manus intui-
 lisset dicendo *τετραράνην*, prius
 me meis cognatis existimabam eam
 esse consuetudinem litterarum, quæ
 vnà mecum essent educatæ. Præterea
 cum *τίμειρον*, & similes quasdam vo-
 ces mihi detraxisset, dicerétque eas
 esse suas, audiebam patienter, nec ve-
 hementer admodum me ea res mor-
 debat. Verùm cum ab eis initium
 sumpsisset, atque postea ausum esset
 etiam dicere *καπλίτερον*, & *κάρτυμα* &
πίτταν, deinceps abiecto omni pūdo-

ἔμετρίας Ἰπὶ τέπιδ ἀθανακτῶ, καὶ
 πίμπραμαι, διεδίδος μὴ τῷ χρόνῳ καὶ
 τὰ σῦκα, τυκὰ τις ὀνομάσῃ, καὶ μοι
 πρὸς Διὸς ἀθυμῶντι, καὶ μέμονομένοι
 τῶν ὀσηθησύντων, εὐχχαῶτι τῆς δι-
 καίας ὀργῆς ἔγάρ περὶ τὰ μικρά καὶ
 τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρη-
 μένων τῶν σιωπηθῶν καὶ σιωχολαχέ-
 των μοι γραμμάτων. Κίσαα μὲ λά-
 λοι ὄρνεον, ἔκ μίσων, οἷς ἔπιδ αἰτῶν,
 τῶν κόλπων ἀρπάζων, Κίτταν ὀνόμα-
 σεν. ἀφείλεται δέ μὲ φάσθαι ἅμα Νῆσ-
 σας πὶ καὶ Κοασύφοις, ἀπαγορεύοντες
 Αἰριτέρην. πείσασασι δὲ καὶ μελισσῶν
 ὥσπερ ὀλίγας. ἐπ' Ἀπικλῶ δὲ ἦλθε, καὶ
 ἔκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως τ-
 μητίον, ὀρώντων ὑμῶν, καὶ τῶν ἄλλων
 συλλαβῶν. ἀλλὰ τί λίγα πεῦ-
 τα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης,

Θετία-

re βασιλίστην quoque nominare, haud
 leuiter sum commotus, & ira accen-
 sus, timens ne quis temporis successu
 etiam οὐκὰ, πῦκα appellet. Oro autem
 vos per louem, ut mihi indignanti, &
 iusta ira commoto, præterea omni
 ope & auxilio destituto, ignoscatis.
 Neque enim parum hoc aut leue est
 periculum, in quo versor, cūm præ-
 terquam quod assuetis & familiaribus
 literis me spoliavit, etiam κίονα, id
 est picam, auem meam loquacissimā
 ex medio sinu, ut dici solet, abreptam
 κίτταν appellauit. Quin & φαίονα, id
 est, palumbum vnā cum νίονα, id est,
 anatibus, & κροτύφοις, id est, merulis
 abstulerat, interdicente Aristarcho.
 Eripuit etiam non paucas apes. In At-
 ticam verò veniens ex media illa re-
 gione ὑμηττὸν præterius rapuit, idque
 vobis ipsis & alijs quibusdam syllabis
 videntibus. Verūm quid ego ista com-
 memoro, cum me tota Thessalia ex-

Θεπαιλίαν ἀξιῶν λέγειν, καὶ πᾶσαι δόπο-
 κεκλησμένοι τ' ἰσχυροῦνται, καὶ οὐκ ἐν κή-
 ποις Φησάμεναι ζεύγαν. ὥς τὸ δὴ λε-
 γόμενον, μὴ ᾗ πάσῃ αὐτὸν μοι καταλι-
 πεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν ἐστι γράμμα,
 μαρτυρεῖ τί μοι καὶ αὐτός, μηδὲ πεπείγ-
 καλέσασθαι τῷ Ζῆτι, Γραμματεῖ δόπο-
 πύσσῃ, καὶ πᾶσαι ἀφιλομένῃ τὴν
 σμύρναν. μή τι τῷ Εὐκλείδῃ πᾶσαι ἐξο-
 πῇ σιωπῇ, καὶ τὸ Συγγραφεῖ τ' ἐπι-
 ταν ἔχοντι Θεκνυδίδῃ σύμμαχον. τῷ
 μὲν γὰρ γένοντι μετὰ τὴν κατὰ τὴν Συγ-
 γραφὴν καὶ παρ' αὐτῷ φυτεύσασθαι μετὰ
 μυρρίνας, καὶ παύσασθαι μετὰ τὴν ἐπὶ
 μελαγχολίᾳ ὅτι κέρρης. καὶ γὰρ μὲν
 πύσσῃ. τὸ δὲ Ταῦτ' ἐπὶ Συγγραφεῖ ὡς
 φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ. ὅτι
 δὲ ἔστι τῶν ἄλλων ἀπέχει γράμ-
 μάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ Δέλιον, καὶ τὸ Θῆ-
 κε, καὶ τὸ Ζῆτι, μηδὲ οὐκ ἐστὶν πάντα
 ἔστι

ἡδίκησε τὰ σιχηῖα, αὐτὰ μοι καλὰ τὰ
 αἰδικηθέντα χράμματα. Ἀκούε Φωτή-
 εντα δικαστή, ἔμην δέλω λέγοντος,
 ἀφάλατό με τ' οὐδὲ λείψανον, ὅτε λεί-
 ψανον ἀξίῃν λέγοντα ὡρᾷ πάντας τὰς
 νόμους; ἔθῃτε κρύοντος, καὶ τ' κεφα-
 λῆς τὰς τρίχας πύλοντος, Ἰππὶ τῷ τ'
 κολοκύνθης ἐστέρῃον; ἔθῃτε τὸ Συρί-
 ζειν, ἔσπαλπίζειν ὡς μακρὸν αὐτῶν ἐξ ἁ-
 νημῇ ἢ γρύζειν; τίς ἂν τῶντων ἀνάχοι-
 το; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πηγ-
 ρέπαιτον τυττῆταυ; τὸ δὲ ἀραὺ τὸ ὁμό-
 φυλον τ' σιχηῖων μόνον αἰδικῇ γῆρος,
 ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μετα-
 βίβηκε, τυττοὶ τ' πρόπον. καὶ γὰρ Ἰππὶ γέ-
 πηγε αὐτὰς καὶ εὐθὺ φέρειας τ' γλώσ-
 σης. μάλλον ἢ ὡς δικαστὴν μεταξὺ γάρ
 με πάλιν τὰ τ' ἀνθρώπων πράγματα
 ἀνέμνησε πρὸς τ' γλώσσης, ὅτι καὶ
 πύτης με τὸ μέρος ἀσπῆλασε, καὶ γλώτ-
 ταν πιῆ πύω γλώσσης. ὡς γλώσσης

nia literarum elementa iniuria affecit. Accerere mihi literas. Auditis vocales indices, ipsum Δέλτα dicere, surripuit mihi meam ἐνδιλέχουσαν, pro qua vult dici ἐντελέχουσαν, quod sanè contrarium est omnibus legibus. Auditis vociferari Θῆτα, & capiti capillos euellere, eò quod priuatum est cucurbita? Auditis etiam ipsum Ζῆτα vocibus συρίζειν & σαλπίζειν spoliatum esse adeò, vt ne γρύζειν quidè, id est, mutire illi porrò liceat? quis ista, quæso, ferat? aut quæ poena satis magna erit tam scelestis? Verùm hoc non tantùm cognatum sibi elementorum genus lēdit, sed iam ad homines etiam ijsdem moribus se contulit. Neque enim permittit vt recta ferantur linguis. Imò verò iudices interim enim res inhumanæ rursus me admonuerunt γλώσσης, id est, linguæ nam expulsam me hac quoque parte γλῶσσαν facit γλῶτταν. O reuera linguæ perniciosus mor-

ἀληθεῖς νόημα Ταῦ. ἀλλὰ μεταβή-
 σμεθα πάλιν ἐπ' ἐκείνο καὶ πῆς ἀνθρώ-
 πους συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτὰς
 πηλημελεῖ. δεσμοῖς γάρ ποσι σπριβλῦν
 καὶ παρὰ τῆς αὐτῶν τ' Φωνῆς ὀπιχθ-
 ρῆ. Ἐὖ μιν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν
 βέλει. τὸ δὲ περὶ σπιπὸν, πικρὸν εἰπεῖν
 αὐτὰς ἀναγκάζει, ἐν αἷμασι σπριβρίαι
 ἔχον αἰχμῶν. πάλιν ἔπρος τῶν κλήμα-
 τος διαλέγετο τὸ δὲ (τλήμονι γάρ ἐστιν ἀ-
 ληθεῖς) τλήμα πιπνίκε τὸ κλήμα, καὶ
 εἰ μόνον γε τὰς τυχόντας ἀδικῶν, ἀλλ'
 ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ὃς ἔγλυ, καὶ
 θαλάσσης ἔξαι Φασί, ἔτ' αὐτῶν
 φύσεως ἐκσῆναι, τὸ δὲ καὶ τῷ ἐπιβυ-
 λείῳ. καὶ κύρον αὐτῶν ὄντα, τῶν ἵνα ἀ-
 πέφηνεν. ἔτω μὲν ἂν ὅσον ἐς Φωνῆς ἀν-
 θρώπων ἀδικῶν ἔργα δὲ πῶς; κλέπτει
 ἀνθρώπων, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην ὁδύρει, καὶ
 καὶ

morbus. Ταῦ. Verùm rursus me con-
 feram ad illud quod cœperam, atque
 homines defendam in ijs, in quibus
 aduersus eos delinquit. Nam con-
 tur illorum voces quibusdam vincu-
 lis constringere & discerpere, ita ut si
 quis pulchrum quidpiam videns, idq;
 καλὸν appellare velit, hoc Ταῦ statim
 irruens, πάλιν ipsum ducere cogit: a-
 ddeò cupit in omnibus præsidentiam
 obtinere. Rursus alius dicit περί κλή-
 ματος, id est, de palmitē, hoc verò,
 (est enim reuera τλήμων, id est, mise-
 rum) τλήμα facit, quod erat κλήμα. Ex
 quidem non plebeios tantum homi-
 nes iniuria afficit, sed iam etiam mag-
 no illi regi, cui fama est ipsam terram,
 & mare cēsisse, atq; naturas suas reli-
 quisse, insidias tendit, & ex ipso eum
 Κύρος sit, τύρον quendam efficit. Atque
 in hunc modum vocem hominum
 lædit Quomodo verò re ipsa & opere
 eisdem lædat, audite. Plorant homi-
 nes

Κάσμιω κατὰρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ
 Ταῦ ἐς τὸ τῶν εὐχεύων ἄλως περὶ γὰρ
 γι. τῷ γὰρ τέττε σώματι Φασίτες το-
 ράντες ἀπολαθῆσαντες ἢ μιμησάμε-
 νες αὐτὸ τὸ πλάσμα. ἐπὶ περὶ γήματι
 πειστώ ξύλα πικρήκωντες, ἀνθρώπους
 ἀνασκολεπίζειν ἐπ' αὐτοῖς. ἀπὸ δὴ τέ-
 τε καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πο-
 νηρεὶν ἐπωυμίαν συνελθῶν. Τέτων ἢ
 ἀπάντων ἕνεκα πόνων θανάτων τὸ
 Ταῦ ἄξιον, εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ
 εἶμαι δικαίως τέττε μόνον ἐς τὸ Ταῦ
 τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ γήμα-
 τι τῷ αὐτῷ πλὴν δίκῃ ὑποσχεῖν. ὁ δὲ
 σκυρὸς εἶναι, ὑπὸ τέττε μὲν ἐδημιερ-
 γήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ἐνο-
 μάζεσθαι.

Τ Ε Λ Ο Σ.

nes, atque sue fortunæ vices deflent,
 atque ipsum sæpè Cadmum execran-
 tur, quod Taurum in literarum genus in-
 duxerit. Aiunt enim tyrannos eius
 literæ corpus secutos, atque figuram
 imitatos, postea simili figura ligna fa-
 bricasse, in quibus homines suspen-
 dant: atque ex hoc huic tam pernicio-
 sæ fabricæ pessimum nomen obue-
 nisse. Propter ista omnia quot morti-
 bus ipsum Taurum dignum esse indicatis?
 Ego quidem existimo, meritò hoc so-
 lum ad supplicium illius Tauri relinqui,
 ut poenam in sua illa figura sustineat,
 propterea quod crux ab ipso fabri-
 cata est, & ab eo nomen illi
 homines imposuerunt.

F I N I S.

INDEX.

INDEX DIA- LOGORVM LV- CIANI.

EX LIBRO PRIMO.

C yclopi & Neptuni.	2
Menelai & Protei.	10
Neptuni & Delphinum.	19
Neptuni & Nereidum.	20
Xanthi & Maris.	24
Iouis, Æsculapij, & Herculis.	28
Martis & Mercurij.	32
Diogenis & Pollucis.	36
Pluto seu contra Menippum.	46
Menippi, Amphilocho, Trophonij.	50
Mercurij & Charontis.	54
Plutonis & Mercurij.	60
Terpsionis & Platonis.	64
Xenophantæ & Callidemidæ.	72
Cnemonis & Damnippi.	78
Charontis & Mercurij.	80
Charontis & Diogenis.	100

Ale.

Alexandri, Hannibalis, Minois, Sci- pionis.	100
Diogenis & Alexandri.	124
Alexandri & Philippi.	134
Achillis & Antilochi.	144
Menippi & Tantali.	150
Menippi & Aëci.	156
Menippi & Cerberi.	166
Charontis & Menippi.	170
Diogenis & Mausoli.	176
Nirci, Therfici, & Menippi.	182
Menippi & Chironis.	186
Diogenis, Antisthenis & Cratetis.	189
Aiacis & Agamemnonis.	195
Minois & Socrati.	209
Menippus seu Necyomantis.	213
Charon seu Contemplantes.	273

EX LIBRO SECVNDO.

De somnio seu vita Luciani.	351
Deorum conortium.	387
Timon seu Misanthropus.	421
Indicium vocalium.	518

Cum facultate Superiorum.

Errata Græca sic corrige.

Pag. 1. v. 6. Ἰπν. & sic deinceps. 19.
 υἱε ἁμπεσῆται. 33. 8. 57. 5. ἁ χάριον. 59.
 3. ὑπ εἰσιν. 89. υἱε. εἶναι. 97. ἀντερεν. με-
 τελευσόμεθα. 99. 11. αἰνέει. 127. 3. ἁδν.
 222. 4. παῖδοι πρ. 232. υἱε. ἡ στήα. 270.
 ἀντερ. ἁπμεν. 276. 5. ὀξυθυμὸς. 286.
 πενυλῆ. εἴ σου. 346 4. ἡ αὐται. pone pun-
 ctum. 364. 15. διαπλάσαι. 396. 1. θιολ.
 406 1. σὺ. 424. 17. τῷ. 430. περ. ἀλλ-
 ῆ.

Latina quisque per se
 corrigat.